

MAKTAB
KUTUBXONASI

Mark Tven

**TOM
SOYERNING
BOSHIDAN
KECHIRGANLARI**

Mark Tven

**TOM
SOYERNING
BOSHIDAN
KECHIRGANLARI**

YANGI ASR AVLODI
TOSHKENT
2016

UO'K: 821.512.133-3

KBK: 84(7Amer)

T - 34

Tven, Mark

Tom Soyerning boshidan kechirganlari. Mark Tven / Ilyos Muslim tarjimasi. – Toshkent: «Yangi asr avlodi», 2016. – 288 b.

ISBN 978-9943-27-779-3

Mark Tvenning «Tom Soyer», «Geklberri Finn», «Tom Soyer va Geklberri Finning boshdan kechirganlari», «Tom Soyerning yangi sarguzashtlari», «Yanki va qirol Artur» singari asarlari nafaqat G'arbda, balki butun Sharqda ham million-million kishilar tomonidan sevib o'qilmoqda.

Adib mazkur asarida yosh, o'ta qiziqqon va sho'x, chigal to'siqlardan ham qiynalmay o'ta oladigan, og'ir va murakkab sharoitlarda ham o'zini tuta biladigan, uddaburon bola Tom Soyer haqida hikoya qiladi. Tomning o'ta makkor va fribgar hindi Joning iziga tushishi va undan qo'rqmasligi, g'ayritabiiy xayollar olamida yurishi butun shaharcha ahlini, hatto Tomning do'stlarini ham hayratga soladi. Doimo unga nisbatan salbiy munosabatda bo'lgan uztozi ham, uning sho'xliklarini tanqid ostiga oladigan Polli xola ham oxir-oqibat Tomdagi jasoratga qoyil qoladilar.

Kitob keng kitobxonlar ommasiga, shu jumladan, maktab yoshidagi bolalarga ham mo'ljallangan.

UO'K: 821.512.133-3

KBK: 84(7Amer)

Tarjimon:

Ilyos MUSLIM

ISBN 978-9943-27-779-3

© Mark Tven. «Tom Soyerning boshidan kechirganlari», «Yangi asr avlodi», 2016-yil.

BIRINCHI BOB

TOM O'YNAYDI, URUSH-TO'POLON QILADI, YASHIRINADI

– Tom!

Hech kim javob bermadi.

– Tom!

Hech kim javob bermadi.

– Qayoqqa gumdon bo'ldi ekan, bu tirmizak?.. Tom!

Kampir ko'zoynagini burniga tushirib, uning ustidan butun uyni ko'zdan kechirib chiqdi; so'ngra ko'zoynagini peshonasiga ko'tarib qo'ydi-da, uning tagidan qaray boshladi. U, bolaga o'xshagan kichik bir narsani qidirishga to'g'ri kelganda, hech vaqt ko'zoynagi bilan qaramas edi, chunki bu – qalbidan sevgan birdan-bir takallufli ko'zoynagi bo'lib, u chinakam zaruratdan emas, balki «olifta» ko'rinish uchungina taqilar edi. Kampir pechkaning mo'risidan ham xuddi shu taxlitda mo'ralay olar edi. Dastlabki daqiqada u go'yo hovliqib qolganday bo'ldi va unchalik jahl bilan aytmasa ham qattiq ovoz bilan:

– Shoshma, qo'limga tushib qolarsan, men seni...

– deb qo'ydi.

U so'zini aytib tugatmadi, chunki xuddi shu vaqtda engashib olib pol yuvadigan cho'tka bilan karavot tagini zo'r berib axtara boshlagani uchun nafasi tiqilib qolgan edi. U karavot tagidan mushuk bolasidan boshqa hech narsa topa olmadi.

– Qanday yaramas bola ekan-a! Bunday bolani umrimda ko'rmagan edim.

U lang ochiq turgan eshik yoniga keldi va ostonada to'xtab, bog'dagi bangidevona o'tlar hamda pomidor ko'chatlari orasidan Tomni sinchiklab qidira boshladi. Tom u yerda yo'q edi. Keyin yana bir marta qattiqroq tovush bilan:

– To-o-m! – deb qichqirdi.

Orqa tomonda bir narsa shitirladi. U qayrilib qararkan, endigina qochmoqchi bo'lib turgan bolaning yengidan mahkam ushlab oldi.

– Ana, aytmadimmi! Men bir karra shu omborni qarashim kerak edi-ya! Hoy, sen bu yerda nima qilib yurgan eding?

– Hech narsa.

– Hech narsa deysanmi? Qo'llaringni qara, og'zingni qara, nimaga bo'yab olgansan?

– Bilmayman, xola!

– Sen bilmasang, men bilaman! Murabbo yegansan, bildingmi! Men senga bu murabboga tegma, agar tekkunday bo'lsang, xipchin bilan savalayman, deb qirq marta aytgan edim. Qani, xipchinni menga berchi!

Xipchinning shipillagan ovozi havoni yorib o'tdi. Kaltak yeyish xavfi aniq edi.

– Voy, xola, ana uyoqqa qarang, orqangizda turgan narsa nima?

Kampir qo'rqqansimon orqasiga endigina qayrilib qaragan va xavfli balodan qutulish uchun, etagini yig'ishtira boshlagan ham ediki, bola lip etib qochdi-da, baland taxta devor ustidan oshib, yugurganicha ketdi.

Polli xola biroz hayron bo'lib turdi-da, keyin sekin-gina kulib qo'ydi.

– Obbo, tirmizagey! Nahotki men uning bunaqangi ishlarini shu choqqacha fahmlamasam-a? U meni ozmuncha ahmoq qildimi? Ammo, ko'rib turibdiki, qari odam barcha ahmoqlardan ham

ahmoqroq bo'lar ekan. Qari itni yangi qiliqlarga o'rgatib bo'lmaydi, degan so'z bejiz emas ekan. Biroq Tomning qiliqlari ham har xil: hech qaysisi bir-biriga o'xshamaydi, shunday bo'lgandan keyin uning nima qilmoqchi bo'lib yurganini bilib bo'ladimi? U jahlim chiqqan choqda dumini xoda qiladi yoki qanday qilib bo'lsa ham meni kuldiradi va shundan keyin butun g'azabim tarqaladi-yu, unga tirnog'imni ham tegiza olmayman. Men zimmamdagi vazifani bajara olmayapman, Xudo gunohimni kechirar. Bolani kaltaklamagan odam uni halok qilishligi muqaddas kitobda aytilgan¹.

Men uni sho'x o'stirganim uchun gunohkorman axir; buning uchun biz har ikkimiz ham jazolanajakmiz. Uning miyasi har xil yomon o'ylar bilan band ekanligini bilganim bilan nima qila olar edim? Axir u, rahmatlik singlimning o'g'li-da, shuning uchun uni kaltaklashga qo'lim bormaydi! Har doim men uning ta'zirini bermay, qochirib yuborganimda, vijdonan azoblanamanki, uni aytib ham berolmayman, agar uni jazolasam achinganimdan ko'nglim pora-pora bo'ladi. Kitobda to'g'ri aytilgan, odamzodning umri kalta va g'am-g'ussa bilan to'la. Xo'p, mayil! U bugun saboqdan qochib, maktabga bormadi: tushki ovqat vaqtidan kechgacha tentirab yuradi, ertaga esa unga jazo berishga – uni qiyin bir ishga o'tkazib qo'yishga to'g'ri keladi. Yakshanba kunlari, bolalarning hammasi bayram qilib o'ynab yurgan vaqtlarida, uni ishlashga majbur qilish – rahmsizlik bo'lar, lekin boshqacha iloj yo'q: uning yomon ko'rgan narsasi – ish. Axir, men qachon bo'lsa ham unga nisbatan o'z vazifamni ado qilishim zarur-ku, aks holda bu tirmizak butunlay buzilib ketadi.

Tom chindan ham kun bo'yi shataloq otib o'ynab yurdi va vaqtini juda xushchaqchqlik bilan o'tkaz-

¹ Kampir «Tavrotni»ni muqaddas kitob deb biladi.

di. U xizmatkor negr bolasi Jimga ertangi kun uchun o'tin arralab, tutantiriqlar tayyorlab qo'yish ishiga yordamlashishi yoki (aniqroq qilib aytganda) Jimga o'zining boshidan kechirganlarini so'zlab berishi kerakligi uchungina uyga qaytib kelgan edi. Tomning ukasi Sid (o'gay ukasi) u kelgan vaqtda o'z ishlarini bitirib qo'ygan edi (unga tarasha va payrahalar to'plab qo'yish buyurilgan edi), chunki u itoatli, kattalar oldida hech vaqt sho'xlik qilmaydigan bir bola edi.

Tom o'zining kechki ovqatini yer va bir bo'lak qand o'g'irlab olish uchun payt poylab o'tirar ekan, Polli xola, Tom o'z og'zidan ilinib, qilgan ishlarini aytib berarmikan, degan umidda unga dudmol savollar berar edi. Ko'p soddadil kishilarga o'xshab, u ham hech mag'rurlanmasdan o'zini juda hiylakor bir ayol hisoblardi va o'zining eng sodda maqsadlarini ham o'taketgan hiylakorlik, deb sanar edi.

– Tom deyman, – dedi u, – bugun maktab juda isib ketgan bo'lsa kerak, shunday emasmi?

– Ha, xola, ancha issiq bo'ldi. Rostdan ham isib ketdimi?

– Ha, xola juda isib ketdi.

– Daryoda cho'milging kelgandir-a, Tom?

Tomning ko'nglida shubha paydo bo'ldi. U diqqat bilan Polli xolaning yuziga tikildi, lekin uning yuzlaridan hech narsa anglayolmadi. Tom esa javob berdi:

– Yo'q, xola, cho'milgim kelmadi.

Kampir qo'lini cho'zib, Tomning ko'ylagini ushlab ko'rdi.

– Harholda, – dedi kampir, – unchalik terlamabsan.

Kampir o'z nazarida Tomning ko'ylagi quruqligini qanday ustalik bilan bila olganiga va o'z miyasida nimalar borligi to'g'risida hech kim hech narsani xayoliga ham keltirmaganligiga mag'rurlanar edi. Biroq Tom shamolning qaysi tomonga qarab esayot-

ganini payqagan edi. U bundan keyingi so'roqlarining oldini olib:

– Maktabimizdagi bolalarning hammasi salqinlanish uchun boshlarini suvga tiqib oldilar. Ko'rdingizmi, shuning uchun ham sochlarim haligacha ho'l, – dedi.

Polli xola ranjigan edi: qanday qilib u, shundoqqina aybini fosh qilib turgan dalilni qo'ldan berib qo'ydi? Biroq shu zamon uning miyasiga yangi bir fikr keldi.

– Tom, boshingni ho'llash uchun, yoqangdagi men tikib qo'yan yerni so'kishga to'g'ri kelmadimi, axir? Qani, yoqangni ko'rsatchi?

Tomning yuzidagi qo'rquv yo'qoldi. U nimchasining tugmalarini yechdi. Ko'ylagining yoqasi mahkam tikilganicha turar edi.

– Ha, yaxshi, barakalla! Men seni maktabga bormay, cho'milib yurgandirsan, deb o'ylagan edim. Sen mug'ombir bo'lsang ham, ba'zan o'ylagandan ham yaxshi bola bo'lib ketasanki, asti qo'yaver.

Polli xola o'zining hiylalari chippakka chiqqanligidan juda xafa bo'lsa hamki, ayni zamonda Tomning shu kundan boshlab gapga kiradigan bo'lib qolganligi uchun juda xursand edi.

Shu orada Sid oraga suquldi.

– Agar men yanglishmasam, – dedi u, – siz uning yoqasini oq ip bilan tikkan edingiz, hozir esa undan qora ip ko'rinadi.

– Ha, aytgandek, men oq ip bilan tikkan edim-a, Tom!

Biroq, Tom bu so'zning oxirigacha tinglab o'tirindi, lip etib qochib, chiqib qichqirdi:

– Sid, ha sanimi, bu qilgan ishing uchun mendan ko'radiganingni ko'rsan!

Tom bir pana yerga bekinib olib, nimchasining yoqasi ostiga qadab qo'yilgan va ip taqilgan ikkita

katta ignani ko'zdan kechirdi. Ignaning biridan oq ip, ikkinchisidan esa qora ip o'tkazilgan edi.

– Shu Sid bo'lmasa, xolam ham payqamas edi. Ha shayton, u axir har xil ip bilan tikadi-da, goho oq ip bilan, goho qora ip bilan, uning qanday ip bilan tikani esimda turadimi? Koshki u bir xil ip bilan tiksa!.. Harholda bu qilgan ishi uchun Sidning ta'zirini beraman-a!

Tom, ibrat bo'ladigan odobli bola emas edi. Ammo kim ibratli bola ekanligini u yaxshi bilar va undaylarni ko'ra olmas edi.

Oradan ikki daqiqa o'tar-o'tmas, u, o'zining butun xafachiliklarini unutilib yubordi. Bu xafachiliklar odatda katta kishilarni qiynaydigan xafachiliklarga qaraganda og'ir bo'lgani uchun emas, balki xuddi shu daqiqada uning boshiga katta qayg'u tushib, xafachiliklarni siqib chiqargani uchundir. Katta kishilar biror narsa bilan qiziqsalar, ular ham shuningdek xafachiliklarni unutilib yuboradilar.

Tomni hozirgi vaqtda ko'rkam bir ish qiziqтира boshladi. U o'ziga tanish bo'lgan bir negrdan g'alati qilib hushtak chalishni o'rgandi, shu ish ustida bemalol mashq qilishni xohlar edi. Negr qush ovozigga o'xshatib hushtak chalar va u juda g'alati chiqar edi. Buning uchun tilni tanglayga tez-tez tegizib olish kerak edi.

U ko'chada quvonib, shaxdam qadamlar bilan gurs-gurs yurib borar edi. Og'zini to'latib-to'latib yoqimli, ohangdor hushtaklar chalar va qalbi minnatdorchilik bilan to'la edi. U o'zini, osmonda yangi sayyora kashf etgan astronom kabi his qilar, ammo uning quvonchi o'ziga xos edi.

Yoz kunlarining kechki paytlari ancha uzoq bo'ladi. Hali kun yorug' edi. Tom birdan hushtagini to'xtatdi. Uning oldida o'zidan kattaroq, begona bir bola turar edi. Kichkina, qashshoq shaharcha

– Sankt-Peterburgda² paydo boʻlgan har bir yoshdagi yangi odam Tomni qiziqtirar edi. Buning ustiga bola bayram boʻlmasayam yaxshigina kiyingan! Mana shu ahvol kishini juda ham hayron qoldirardi-da! Uning boshida chiroylik qalpoqcha, ustidagi koʻk movutdan tikilgan nimchasi ham shimiga oʻxshab qaddi-qomatiga juda kelishgan, butun tugmalari qadalgan, yap-yangi va ozoda edi. Oyoqlariga chiroylikkina kavush kiygan. Hattoki boʻyniga och rang lentadan galstuk ham taqib olgan. Umuman shaharning olifta yigitlariga xos qiyofasi bilan Tomning gʻashini keltirar edi. Tom bu ajoyib qiyofali bolaga qancha tikilib qarasa, u shuncha tumshugʻini yuqoriroq koʻtarar va uning ustidagi kiyimlarini mensimagandek boʻlardi, Tomga esa oʻzining kiyimlari avvalgisidan ham eskiroq koʻrinar edi. Ikkalasi ham bir-birlariga churq etishmay turaverdilar. Biroq ularning biri bir qadam siljishi bilan, ikkinchisi ham uning yon tomoniga bir qadam qoʻzgʻalib qoʻyar edi. Shu zaylda ular, bir-birlarining koʻzlariga tikilishib, yuzma-yuz turaverdilar. Nihoyat, Tom:

– Olishsam, seni urib tashlayman, – dedi.

– Qani, urib koʻr-chi!

– Nima qilar eding, uraman!

– Urib boʻpsan!

– Uraman!

– Yoʻq, urolmaysan!

– Yoʻq, uraman!

– Yoʻq, urolmaysan!

Ular oʻrtasidan bir nafas gʻarazli jimjitlik hukm surdi. Nihoyat Tom:

² Amerikaliklar oʻzlarining kichik shaharchalarini poytaxtlarning ulugʻ nomlari bilan atashni yaxshi koʻrardilar. Ularda bir necha Parij, uch-toʻrtta Quddus, Istanbul bor va hokazo. Bu kitobda tasvir etilgan shaharchani ular oʻsha vaqtdagi Rusiya poytaxtining nomi bilan ataganlar.

– Sening oting nima? – deb so‘radi.

– Ishing nima?

Shoshmay tur, men senga ko‘rsatib qo‘yaman!

– Kuching yetsa, nimaga qarab turibsan?

– Yana ikki og‘iz so‘z aytib ko‘rchi, adabingni berib qo‘yaman.

– Ikki og‘iz so‘z! Ikki og‘iz so‘z! Ikki og‘iz so‘z! Ana aytdim! Xo‘sh?

– Ajab chaqqon ekansanmi! Agar men seni urishni xohlasam, qo‘limning bittasini orqamga bog‘lab qo‘yib, bitta qo‘lim bilanoq urib tashlar edim.

– Xo‘sh, nega endi urmaysan?

– Shunday qilib g‘ashimga tegaversang, albatta uraman-da!

– Eh-e-e! Sendaylarning ko‘pini ko‘rganmiz!

– Oliftagarchiliging bilan juda katta kishi bo‘lib ketdim, deb o‘ylaysanmi? Qalpog‘ingni qara-yu!

– Qani, kuching yetsa shu qalpog‘imni boshimdan urib tushirchi? Keyin mendan ta‘ziringni yeysan...

– Yolg‘on aytasan!

– O‘zing yolg‘onchisan!

– Po‘pisa qilishdan boshqani bilmaysan, o‘zing esa qo‘rqoqsan!

– Ha, yaxshi, jo‘na, jo‘nab qol!

– Hoy, menga qara: agar sen yana g‘ashimga tegsang, kallangni uzib tashlayman.

– Ohho, kallamni uzib bo‘psan!

– Albatta uzib tashlayman!

– Qani, uzib tashlay qol, nimani kutib turibsan? Do‘q qilasan-u, qo‘lingdan hech narsa kelmaydi, bundan chiqdi qo‘rqoq ekansan-da!

– Qo‘rqish xayolimda ham yo‘q!

– Yo‘q, qo‘rqoqsan!

– Yo‘q, qo‘rqmayman.

– Qo‘rqasan!

Yana jimjitlik hukm surdi. Bolalar bir-birlari atrofida aylanishib, yana bir-birlariga qaray boshladilar.

Nihoyat, bir-birlariga juda yaqinlashib, yelka-yelka kelib turdilar.

– Yo‘qol bu yerdan! – dedi Tom.

– O‘zing yo‘qol!

– Men ketmayman.

– Men ham ketmayman!

Shunday qilib, ular yuzma-yuz turishdi; har bir-larining oyoqlari orasidagi oraliq bir xil burchak tashkil qildi. Ular bir-birlariga g‘azab bilan tikilishib, kuchlari boricha olisha ketdilar. Lekin ikkovlari ham bir-birlarini yenga olmadilar. Ular shunchalik uzoq mushtlashdilarki, yuzlari o‘t kabi yonib, qip-qizarib ketdi. Garchi ularning har biri xezlanib tursa hamki, endi ular biroz hovurlaridan tushdilar, shu paytda Tom:

– Sen qo‘rqqoq laycha kuchuksan. Qarab tur hali akam kelsa chaqaman. U seni bitta jimjilog‘i bilan yerga yotqizib, sulaytirib qo‘ya qoladi, – dedi.

– Sening akangdan qo‘rqadigan yerim yo‘q! Mening ham akam bor, u sening akangdan ham kattaroq. Akangni hov anavi devorning naryog‘iga uloqtirib yubora oladi.

Haqiqatda esa har ikkovining ham akasi yo‘q edi.

– Yolg‘on aytasan!

– Sen yolg‘on deganing bilan yolg‘on bo‘laveradimi?

Tom oyog‘ining boshmaldog‘i bilan tuproq ustini chizib qo‘ydi-da:

– Seni shu chiziqdan o‘tkazmayman, agar o‘tsang, shunday do‘pposlaymanki, o‘rningdan turolmay qolasan, – dedi.

Begona bola shu paytning o‘zidayoq chiziqdan o‘tishga shoshildi va:

– Qani, qanday qilib meni do‘pposlar ekansan! – dedi.

– Yo‘qol! Ko‘p yopishaverma, deyman!

– Seni do‘pposlayman, deb maqtangan o‘zing-ku! Nega endi urmaysan?

– Urishim aniq. Urolmaydi deysanmi? Ikki sent bersang uraman-da!

Begona bola cho'ntagidan ikkita chaqa olib, kulim-sirab Tomga uzatdi.

Tom uning qo'lidagi chaqalarni bir urib, yerga tushirib yubordi. Bir damda ikkala bola mushuk singari yerda ag'adanilar. Ular bir-birlarining sochlaridan, nimcha va shimlaridan tortishar hamda chang-tuproqqa belanishib bir-birlarining burunlarini chimchilashar, tirnashar edilar. Nihoyat shu xil urush-to'palon ichida o'z dushmanining ustiga minib olib, uni do'pposlayotgan Tomning gavdasi ko'rindi, Tom:

– Qalay, endi bo'ldimi?

Bola qanchalik chiransa ham, undan o'zini ajrata olmas va ko'proq kuchsizligidan achchig'lanib, tovushining boricha baqirardi.

– Qalay, ta'ziringni yedingmi? Mana senga! Mana senga! – Tom mushtlashda davom etar edi. – Tovba qildim de, yaramas bola!

Nihoyat, begona bolaning bo'g'iq tovush bilan «qo'yib yubor» degan ovozi eshitildi. Tom uni qo'yib yuborar ekan:

– Bu senga saboq bo'lsin, bundan keyin sinamanganga tega ko'rma! – dedi.

Begona bola o'rnidan turarkan, ustidagi changlarini qoqdi va ho'ngrab, burnini tortib, o'z yo'lga qarab ketdi; u yo'l-yo'lakay dam-badam orqasiga burilib, boshini qimirlatib qo'yar va Tomga qarab: «Bir kun qo'linga tushib qolarsan», deb do'q qilar edi. Tom esa uni masxara qilib kularkan, o'zining g'alabasidan xursand bo'lib, uyiga qarab jo'nadi.

Biroq u yo'lga qayrilib ulgurmagan ham ediki, haligi begona bola bir tosh bilan uning yelkasiga tushirdi-da, o'zi kiyikdek sakrab-sakrab qochib ketdi. Tom uning izidan tushib, uyigacha quvlab bordi.

va uning uyini ko'rib oldi. U o'z dushmanini qaytadan urushga chaqirib, eshigining og'zida ancha vaqt qarab turdi, lekin dushmani derazadan aft-basharasini burishtirib masxara qildi va uning oldiga chiqishni istamadi. Nihoyat, dushmanining onasi chiqib, Tomni axloqsiz, yaramas bola deb qarg'ab, tezlikda bu yerdan ketishini buyurdi. Tom ketmoqchi bo'ldi, ammo ketish oldida uni poylab yurishini bildirdi.

U uyiga juda kech qaytib keldi; tovush chiqarmaslik uchun, sekingina derazaga chiqdi. Lekin deraza tagida uni xolasi poylab turgan ekan. Xolasi uning ust-boshlarini ko'rar ekan, bayram kuni qamab qo'yish to'g'risida qattiq qarorga keldi.

IKKINCHI BOB

USTA SUVOQCHI

Yakshanbaning ertasi ham kelib yetdi, yozgi tabiat esa – yangi, qaynoq hayot bilan bezandi. Hammaning qalbida ashula jaranglay boshladi. Hamma quvnoq, har kimda qanot paydo bo'lgan.

Oq akatsiya daraxtlari gullarga burkangan, havoda atir hidi burqsiydi. Shahar chetidagi Kardif tog'i ko'm-ko'k ko'katlar bilan qoplangan.

Bu tog' xuddi shunday bir masofada ediki, go'yo uzoqdan bir narsani va'da etgandek, mag'rur va jilvagar, g'alvasiz hamda xayolga cho'mgan bir dunyo singari ko'zga chalinar edi.

Tom bir chelak ohak bilan uzun dastalik bir cho'tkani ko'tarib ko'chaga chiqdi. U devorga bir qarab qo'yar ekan, o'sha ondayoq tevarak-atrofni qorong'ilik bosib, uning dilini chuqur xafachilik o'rab oldi. O'ttiz yard³ keng devor, balandligi to'qqiz fut! Shu damda hayot uning uchun ma'nosiz bir narsa,

³ Yard – inglizcha so'z bo'lib, uzunlik o'lchovi demakdir; u 0,91 metrga baravar.

keraksiz bir yuk bo'lib ko'rindi. Og'ir bir entikib, cho'tkani chelakka botirib oldi-da, yuqorigi taxtaga uzunasiga bir surkadi, yana bir surkadi, yana bir. Shundan keyin to'xtab qaradi: uning oqlagan devori, oqlanmagan kattakon, uzun devorga nisbatan juda ham oz edi. U xafa bo'lib, gul tuvakka kelib o'tirdi. Jim qo'liga chelak ko'targani holda sakrab-sakrab, «Buffalo qizlari» ashulasini aytib, darvozadan yugurib chiqib qoldi. Shahar qudug'iga borib suv olib kelishni Tom har doim yomon ko'radi. Biroq, hozir bu ishni jon-u dili bilan qilishga tayyor edi. U quduq yoniga suvga borgan vaqtlarini xotirlay boshladi. U yerga juda ko'p kishilar yig'ilishadi: negrlar, mulatlar⁴, oqlar, o'g'il bolalar qizlar o'z navbatlarini kutib, dam olib o'tiradilar, bir-birlari bilan urishib ketadilar, qo'g'irchoqlarini ayirboshlash to'g'risida savdolashadilar, to'rg'aydek chuldirashib ashulalar aytadilar. O'z uyi bilan quduqning orasi yuz ellik qadam kelar-kelmas yer bo'lsa hamki, Jim suvga borganida aqalli bir soatsiz qaytib kelmas, shunda ham uning orqasidan birov axtarib borishi lozim edi.

– Menga qara Jim, agar xo'p desang, sen bu yerda bir pas devorni oqlab tur, sening o'rningga men suvga borib kelayin, nima deysan?

Jim boshini chayqab qo'ydi.

– Yo'q, Tom boyvachcha, oyim meni suvga yuborayotganida: «To'g'ri bor, hech kim bilan yo'lda so'zlashma», deb tayinlab qolgan. U menga «Tom boyvachcha seni devor oqlagani chaqirar, men buni yaxshi bilaman, sen uning so'ziga quloq solmay, o'z ishingga bor», deb qayta-qayta tayinlagan. U yana: «Tomning devor oqlayotganini o'zim borib ko'rib kelaman» ham dedi.

⁴ Mulatlar – negrlar bilan oqlardan tug'ilgan odamlar.

– Bo‘lmag‘ur gap! Qo‘yaver, u har doim ham shunday, og‘ziga kelganini so‘zlay beradi. Chelakni menga ber, men bir zumdayoq borib kelaman, u bilmay ham qoladi.

– Qo‘ysang-chi, men undan qo‘rqaman, juda ham qo‘rqaman, bilib qolgudek bo‘lsa, kallamni uzib tashlaydi, Xudo ursin, uzib tashlaydi!

– Kim? O‘shami? U hech vaqt hech kimga qo‘lini ham tegiza olmaydi, uning qo‘lidagi angishvonasi bilan boshingga urishini aytmaysanmi? Shu ham kaltak yeyish bo‘ldimi, bunga kim e‘tibor qilardi? To‘g‘ri, u og‘ziga kelgan vahimali so‘zlarni so‘zlab qo‘rqitaverdi, lekin uning goho yig‘lashini nazarga olmaganda, aytgan so‘zlari kishini sira ham achintirmaydi-ku! Jim, men senga marmar soqqa beraman. Senga o‘zimning oq bo‘r soqqamni ham beraman.

Jim ikkilana boshladi.

– Oq soqqamni deyapman, Jim bilasanmi, juda yaxshi oq soqqam bor-ku, o‘shani beraman!

– Bu aytganing to‘g‘ri, Tom boyvachcha, u o‘zi yaxshi narsa-ya, lekin shunday bo‘lsa ham, men oyimdan juda qo‘rqaman.

Jim uning shunday vasvasalari ta‘siriga berilib, chelagini yerga qo‘ymoqchi va qo‘liga bo‘r soqqani olmoqchi bo‘lgan ham ediki, biroq shu ondayoq chelagini qo‘liga mahkam ushlab, shaldiratib, yugurganicha chopib ketdi. Shu orada Tom g‘ayrat bilan devorni oqlashga kirishdi, Polli xola bo‘lsa tuffisini qo‘liga ushlab, tantana bilan urush maydonidan o‘tib borar edi.

Tomning g‘ayrati uzoqqa bormadi. U bu kunni qanday xursandchilik bilan o‘tkazmoqchi bo‘lganini esiga tushirib, yana xafa bo‘ldi. Bugun bolalarning hammasi ko‘chalarda o‘ynab yuradilar. Ular albat-ta qiziq-qiziq o‘yinlar o‘ylab qo‘yganlar, ular hadeb

Tomning shunchalik og'ir mehnat ostida qolganidan kuladilar. Bu fikrning o'ziyoq uni xuddi olovdek yondirib, tutoqtirib yubordi. U bor matohini chiqarib, ko'zdan kechira boshladi. Ular singan qo'g'irchoqlar, marmar toshdan ishlangan soqqalar, xullas, shunga o'xshagan arzimagan narsalar ediki, bularning hammasini yig'ishtirib kelganda, yarim soat ozodlikka ham yetmas edi. U arzimagan narsalarning hammasini cho'ntagiga joylab oldi-da, o'rtoqlarini aldash fikridan qaytdi. Shunday og'ir va umidsiz minutda birdan uning qalbida bir ilhom qaynab toshdi, miyasiga juda yaxshi, yorqin bir fikr keldi. U cho'tkasini qo'lga olib, tinchgina ishga tushdi. Uzoqdan Ben Rodjers ko'rindi. Uning masxara qilib kulishidan Tom hammadan ham ortiqroq qo'rqar edi. Ben to'g'ri yurib kelmay, dam irg'ishlab, dam sakrab kelar, uning bunday harakati – ko'nglining shodligi va shu kuni o'zi uchun ancha xursandchilikning alomati edi. U olma yeb kelar hamda vaqti-vaqti bilan uzun, ohangdor hushtak chalib, bu hushtak orasida past ovoz bilan «din-don-don, din-don-don» deb qo'yar, bu bilan u paroxod tovushini anglatmoqchi bo'lar edi. U yaqinlashar ekan, qadamlarini sekinlatib, ko'chaning o'rtasida to'xtadi-da, juda sekinlik va ehtiyotlik bilan burila boshladi; u mazkur harakatini butun kuchi bilan qilganligi sezilib turar, chunki u o'zini suv ichida to'qqiz fut chuqqurlikka botib turgan «Ulug' Missuri» kemasiga o'xshatmoqchi bo'lar edi. U o'zini, ayni zamonda ham kema, ham undagi kapitan, ham signal berib turuvchi matrosdek his qilar, o'z palubasida turib, o'ziga-o'zi buyruq berar va uni bajarar edi.

– Mashina to'xtatilsin, ser! Din-dilini, din-dilin-din!

U sekin-asta yo'lning o'rtasidan chiqib, chetga yaqinlashib kelar edi.

– Orqaga! Dilin-dilin-din!

U go'yo boshlig'i oldida turgandek, qaddini rostlab, qo'llarini yoniga mahkam bosib turdi.

– Orqaga tisarib yurgiz! Chapga bur! Chish-chish-chish!

Uning o'ng qo'li katta-katta doiralar chizib ko'rsatar, chunki u, go'yo aylanasi qirq fut keladigan g'ildirakdek bo'lib ko'rinardi.

– Chap yonboshi bilan yurgiz! O'ngga bur! Dilin-din-din! Chish-chish-chish!

Endi u chap qo'li bilan doiralar chizdi.

– To'xta, o'ngga bur! Dilin-din-din! To'xta, chapga bur! Sekinroq hayda! To'g'riga, o'nga yurgiz! Arqonni tashla! To'xta! Tez bo'l! Din-dilin-din! Hoy qirg'oqqa qarab yurgiz! Chau! Chau! Chau! Nega to'xtab turibsan? Arqonni tort! Arqonning halqasini mana shu qoziqqa il! Arqonni to-o-rt! Qo'yib yubor! Mashina to'xtadi, ser! Dilin-din-din!

– Sht! Sht! Sht! – U go'yo bu bilan jo'mraklardan chiqib kelayotgan sovugan bug'ning chirtillashiga taqlid qilar edi.

Tom paroxodga hech bir e'tibor bermay devorni oqlashda davom etdi. Ben hayron bo'lib unga biroz tikilib qarab turdi-da keyin:

– Ha, ha, tuzoqqa tushding-ku, – deb qo'ydi.

Uning bu so'ziga javob bo'lmadi. Tom, go'yo chinakam rassomlardek, o'zining so'nggi marta surtgan ohagi rangidan zavqlanib turdi; keyin qo'lidagi cho'tkasini sekingina yana bir yurgizib chiqqandan so'ng, biroz orqaga chekinib, o'zining qilgan ishiga tikilib qarab qo'ydi. Ben o'z kemasini yaqinroq olib kelib, uning bilan yonma-yon turdi. Uning qo'lidagi olmasini ko'rib Tomning og'zidan so'lakayi oqa boshlagan bo'lsa hamki, u zo'r berib ishlay berdi.

Nihoyat, Ben so'z ochib:

– Do'stim, kampir seni ishga solib qo'ydimi? Iloj yo'q, ishlash kerak, – dedi.

23574/2

– Ey, sen Benmisan? Men sening kelganingni payqamay qolibman.

– Menga qara, hoy, men cho‘milishga ketayotirman! Sening ham cho‘milging kelayotgandir-a? Lekin sen bu yerda ishlashing kerak, shunday emasmi? Albatta shunday-da!

Tom unga qaradida:

– Sen ish deb nimani aytyapsan? – dedi.

– Axir, bu ish emasmi?

Tom qaytadan oqlash ishiga tutinar ekan, beparvolik bilan:

– Balki shundaydir, balki bunday emasdir, harholda bu ish, Tom Soyerning ko‘nglidagidek ish, – dedi.

– Qo‘ysangchi behuda gapni, harholda sen shu qilayotgan ishingni yoqtiraman deb ayta olmay-san-ku?

Tomning qo‘lidagi cho‘tka devor yuzida to‘xtovsiz yurib turar edi.

– Yoqtirmaysan deysanmi? Nega yoqtirmayin, bolalarga bunday devor oqlash ishi har kun nasib bo‘lavermaydi-ku?

Ish boshqacha tus oldi. Ben olma yeyishdan to‘xtadi. Tom qo‘lidagi cho‘tkasini yengillik bilan yurgizar va damba-dam orqaga tisanib borib, maroq bilan qilgan ishini kuzatar, chala yerlarini topgandek cho‘tkani yana u yer, bu yerga tegizib qo‘yar va o‘zining qilgan ishini yana qayta-qayta ko‘zdan o‘tkazar edi. Ben esa uning har bir harakatini kuzatar, borgan sari uning qiliqlariga berilib, ko‘zini uzmay qiziqib qarab turar edi.

Nihoyat u Tomga:

– Menga qara, Tom cho‘tkangni ber, men ham biroz oqlab ko‘ray! – dedi.

Tom biroz o‘ylanib turgandan keyin, go‘yo rozi bo‘lgandek bo‘ldi, biroq keyin o‘zining bu fikridan qaytib:

– Yo‘q, yo‘q, Ben, bu ish qo‘lingdan kelmaydi, deb o‘layman. O‘zing bilasan-ku, mening Polli xolam aytganini qildiradigan xotin. Bu devor ko‘cha tomonga qaraydi, hovli ichida bo‘lganida ham boshqa gap edi. Bu ko‘cha tomon, shuning uchun buni juda haf-sala bilan oqlash kerak. Mening fikrimcha, bir ming, hatto ikki ming bolaning ichidan ham buni tuzuk-kina qilib oqlay oladigan topilmas, deb o‘layman.

– Qo‘ysang-chi? Nahotki shuni hech kim qilolmasa! Qani, menga ber-chi, ozgina urinib ko‘ray. Agar men sening o‘rningda bo‘lsam, darrov berar edim. Nima deding, Tom?

– Ben, men senga jonim bilan berar edim-u, Polli xolam bor-da... Ana, Jim ham shu ishni qilmoqchi bo‘lgan edi, xolam unga ruxsat bermadi. Sid ham so‘radi, unga ham yo‘l qo‘ymadi. Endi shu ishni birovning qo‘liga ishonib topshirib qo‘yish mening uchun qanday qiyin, o‘zing tushanasan-ku! Sen bu ishni qilsang-da, biror yerini yomon qilib qo‘ysang...

– Bekor gap! Men sendek ishlashga tirishaman. Kel, beraqol endi, bir ishlab ko‘ray-chi! Menga qara, agar xo‘p desang, senga olmaning bir bo‘lagini beraman.

– Ha, xo‘p kel! Yo‘q, yo‘q. Ben, qo‘y, shu gapni aytma, men juda qo‘rqaman...

– Men senga hamma olmamni beraman. Qo‘limda qolgan olmamning hammasini...

Tom istar-istamas, lekin ichidan sevinib, qo‘lidagi cho‘tkani unga berdi. Avval «Ulug‘ Missouri» paroxodi bo‘lgan bola quyoshda kuyib, terlab, mehnat qilib turar ekan, Tom soyadagi gultuvak ustida oyoqlarini o‘ynatib, olmani kavshab, tomosha qilar, bundan boshqa landavurlarni qo‘lga tushirish uchun tuzoq qo‘yib o‘tirar edi. Bunday qurbonlar esa juda ko‘p edi: bolalar devor yoniga kelib turishar, ular biroz tomosha qilib ketmoqchi bo‘lib kelganlari holda, shu

yerda turib qolib, devor oqlashga kirishar edilar. Ben devor oqlay berib juda charchagan vaqtda, Tom ishning ikkinchi navbatini Billi Fisher degan bolaga bir qog'oz varaqqa sotdi. Fisher charchagandan keyin, uning o'rniga Jonni Miller kelib, buning uchun bir o'lik kalamush va uning dumidan bog'lab osiltirib yurish uchun bir ip ham berdi. Shu tartibda har bir soatda bu ishning havaskorlari o'z-o'zidan kelib, almashinib turdilar. Kun tush payti bo'lganida, ertalab hech narsasi yo'q bechora Tom, turli zebi-ziynat narsalarga ega bo'lib, boyib ketdi. Yuqorida aytilgan boyliklardan tashqari unda endi: o'n ikkita marmar soqqa, bir hushtak, ko'zga tutib qarash uchun ko'k shishaning sinig'i, g'altakdan ishlangan zambarak, hech bir qulfni ocha olmaydigan bitta kalit, bir parcha bo'r, bir grafin qopqog'i, qalayi soldatcha, ikkita itbaliq, oltita shaqildoq, bir ko'zi yo'q mushuk bola, eshikning mis dastasi, bir itning bo'yin bog'i, — faqat itning o'zi yo'q edi, shuningdek, bir pichoq dastasi, to'rtta apelsin po'stlog'i va eski deraza romi bor edi. U ko'pchilik o'rtasida hech bir ish qilmasdan, vaqtini juda xursandchilik bilan o'tkazdi, devor esa ohak bilan ustma-ust uch karra oqlandi! Agar uning ohagi yetadigan bo'lsa, u shahardagi hamma bolalarning barcha narsalarini shilib olishi aniq edi.

Tom o'z-o'ziga: «Bu hayot deganlarini u qadar ma'nosiz va arzimaydigan narsa deb bo'lmaydi», derdi. Odamlarning hulqi va atvoriga qarab buyuk qonuniyatni ochganini o'zi ham bilmay qoldi: masalan, biror odam yoki biror bola biror narsaning egasi bo'lmoqni orzu qilsa, u odam bu narsaga mumkin qadar qiyinlik bilan erishsin.

**URUSH VA SEVGI BILAN
MASHG'UL BO'LISH**

Tom Polli xolaning oldiga kelganida, xolasi ham yotoqxonaga, ham ovqatxonaga, ham ishxona bo'lib xizmat etadigan orqa tomondagi bejirim bo'lmaning lang ochiq derazasi yonida o'tirar edi.

Barakali yoz havosi uyda hukm surgan jimjitlik, gullarning xushbo'y hidlari, asalarilarning allalovchi g'o'ng'irlashlari Polli xolaga o'z ta'sirini o'tkazar edi: u to'qib o'tirgan ishi ustidan mudrab o'tirar, birdan-bir sherigi bo'lgan mushuk ham uning tizzasida pinakka ketgan edi. Uning ehtiyotdan peshonasiga ko'tarib qo'ygan ko'zoynagi ustiga oq sochlari tushib turar edi. Tomning allaqachon qochib ketganiga u albatta ishongan va Tomning qachon qo'lga tushishini bilgisi kelardi. Birdaniga Tomning ovozi eshitilib qoldi:

– Men endi o'ynagani borsam maylimi?

– Nima uchun? Darrov-a? Xo'sh, qancha joyni oqartirding?

– Hammasi bo'ldi, xola.

– Tom! Aldama! Men yolg'onni yomon ko'raman!

– Yolg'on so'zlayotganim yo'q, xola, buyurgan ishingizning hammasi tamom bo'ldi.

Polli xola ishonmadi.

U borib, o'z ko'zi bilan ko'rib kelish uchun ketdi; u Tom aytgan so'zning loaqal yigirma foizi rost chiqsa ham juda xursand bo'lur edi. U borib ko'rarkan, devorning hammasi boshdan-oyoq juda yaxshilab – qalin qilib oqlanganiga, hatto devorning ostidagi yerga ham ko'ndalangiga oq tasma tushirilganiga juda hayron qoldi.

– Obbo, azamatey, men hecham bunday bo'lar, deb o'ylamagan edim... Tom, men senga insof bilan aytishim kerak, agar sen sidqidil ishlasang, har

qanday ishni ham eplay olar ekansan. – Shu yerda u maqtoovning hovrini biroz pasaytirmoqchi bo'ldi va ilova qildi: – Lekin bu g'ayratingni kamdan-kam ko'rsatasan. Buni aytib o'tish kerak. Bor, o'yna, faqat shuni bilgin, uyga kech qolmay, vaqtida yetib kel, bo'lmasa men seni...

Polli xola uning g'ayratidan shunday shodlangan ediki, uni qaznoqqa olib kirib, halollik bilan ishlashning o'z lazzati bo'lishi haqida uzoq so'zlab, unga eng yaxshi olmadan bittasini tanlab berdi. Tom esa shu orada xolasiga ko'rsatmay, shirin nondan bittasini o'g'irlab oldi.

U yugurganicha tashqariga chiqqan edi, Sidni ko'rib qoldi. Sid endigina zinadan chiqib bormoqda edi. Bu zina binoning tashqarisida bo'lib, yuqori qavatning orqa tomonidagi uylarga olib chiqardi. Tomning qo'lida otishga chog'langan bir qancha kesak bo'lib, darhol ularni ota boshladi. Bu kesaklar Sidning ustiga do'ldek yog'ildi. Polli xola kelib ajratib olguncha, Tomning kesagi Sidga kelib tegdi, Tom esa devordan oshib, qochib qoldi. Hovlidan chiqadigan kichkina eshik ham bor edi, lekin unga tezda yetib olishga Tomning fursati bo'lmadi. Endi u Sidni urib, bir vaqtlar Polli xolaga yoqasidagi qora ipni ko'rsatib chaqqani uchun qasdini olganidan yuragi quvonch bilan to'ldi.

Tom butun binoni aylanib o'tib, bir iflos yo'lga chiqib oldi. Bu yo'l Polli xolaning molxonasi orqasida edi. Endi u tamom xotirjamlik bilan borar, chunki bu yerda uni yana tutib olish xavfi yo'q edi. Shuning uchun u shahar bozoriga, ya'ni o'z o'rtoqlari bilan ilgaridan maslahatlashib qo'ygan yerga qarab jo'nadi; bu joyda hozir mushtlashish uchun bolalarning jangovar ikki otryadi to'plangan edi. Bu armiyalardan biriga Tom, ikkinchisiga esa uning qarddon do'sti Jo Garper degan bola qo'mondonlik qilardi. Bu ikkala

ulug' harbiy boshliq bir-birlari bilan shaxsan olishmaguncha, bir-birovlariga yo'l bermas edilar, ko'pincha, mayda askarlar olishar, komandirlar esa ikki tepaning ustida o'z yordamchilari orqali buyruqlar berib turar edilar. Ancha uzoq va og'ir olishuvlardan keyin Tomning askari yengib chiqdi.

So'ngra ikkala qo'shin ham o'z askarlari orasidan «O'lgan»larni sanab chiqdilar, asirlarni ayirboshladilar, kelgusi ixtiloflar to'g'risida yangi bitimga keldilar va keyingi, qat'iy jang kunini belgiladilar. Keyin jangchilar saflarga tizilishib, tantanali «marsh» bilan jang maydonidan chiqib ketdilar. Tom uyga yolg'iz o'zi ketdi.

Jeff Techer yashab turgan uyning yonidan o'tib borar ekan, Tom shu yerdagi bog' ichida notanish bir qizga ko'zi tushdi. Bu qiz – oltindek sap-sariq sochlarini ikki o'rim qilib, orqasiga tashlagan, ko'k ko'zli, yozlik oq nafis ko'ylak va guldor ishton kiygan chiroylik bir qizaloq edi.

Hozirgina shuhrat qozongan qahramon uning qarshisida jangsiz yengildi. Emmi Lorensin degan qiz uning qalbida hatto iz ham qoldirmasdan shu soatdayoq yodidan ko'tarildi. U esa Emmi Lorensin haddan tashqari sevaman, hurmat qilaman, deb faraz qilar edi! Bu yerda haddan tashqari aldanishdan boshqa narsa yo'q ekan. Bir necha oy urinib, Tom uning sevgisiga muvaffaq bo'ldi. Qiz bundan faqat bir hafta burungina unga muhabbat qo'yganiga iqror bo'ldi. Shu qisqagina muddat – yetti kun ichida u o'zini mag'rurlik bilan dunyoda eng baxtli bola, deb hisoblab yurdi, mana endi ular bir lahza tasodifiy mehmondek uning xotiridan ko'tarildi.

Tom sekin-asta, sezdirmasdan bu qizga mahliyo bo'lib tikilib qaray boshladi. Bir vaqt uning ham o'ziga ko'zi tushganini payqab qoldi. Shunda Tom, go'yo bu qizni ko'rmagandek bo'lib va o'z ko'nglida bu qizga

o'z «epchilligi»ni ko'rsatish niyatida har xil o'xshovsiz qiliq va harakatlar qila boshladi. Odatda, bolalar birovga yoqmoqchi bo'lganlarida shunday harakatlar qiladilar. Shunday ajoyib fokuslarni birmuncha vaqt davom etdirgandan keyin, Tom o'zining qandaydir xavfli gimnastika harakatlari orasida qiz tomonga ko'z tashlab uning burilib ketayotganini ko'rdi.

Tom bundan xafa bo'lib, devor yoniga yaqinlashib keldi; u qizning biroz bo'lsa ham shu yerda, bog'da yurishini istar edi. Qiz chindan ham ostona oldida biroz to'xtab turdi-da, keyin eshikka tomon yo'naldi. Qiz, oyog'ini eshik ostonasiga qo'yar ekan, Tom og'ir bir xo'rsinib qo'ydi, biroq birdan uning yuzini yana shodlik qopladi. Qiz eshik orqasiga o'zini olmasdan burun, u yoq-bu yoqqa alanglab qaradi-da, qo'lidagi gulni devordan oshirib unga tashladi. Tom yugurganicha borib, gul yotgan yerdan ikki qadam berida to'xtadi va qo'lini ko'zlari ustiga tutib, biror qiziq narsa ko'rgandek, ko'cha tomonga tikilib qaray boshladi. Keyin u yerdan bir cho'pni olib, burni ustiga qo'ydi va uni tushirmaslik uchun boshini orqasiga tashlab, gavdasini u yoq-bu yoqqa tebratdi-da, sekin-asta gulga yaqin bora boshladi. U shu tariqa yurib borarkan, gulga yondashib, uni oyog'i bilan bosib oldi va gulni sekingina oyoq panjalari orasiga qisib, bir oyoqlab sakray-sakray, qimmatli hadyasini oldi va burchakdan burilib, ko'zdan g'oyib bo'ldi. Uning ko'zdan yo'qolishi uzoq davom etmadi; u burchak orqasiga o'tib, nimchasining tugmalarini yechib, gulni ko'kragiga, ya'ni yuragiga, balki qorniga yaqinroq yerga (chunki u, anatomiya bilimidan xabarsiz edi) yashirish uchun qancha vaqt kerak bo'lsa, shuncha vaqt ko'rinmay turdi.

Keyin u yana qaytib kelib, o'sha kuni kechgacha har xil nayrangbozliklar ko'rsatib yurdi. Garchi Tom: «Qiz biror derazadan bekinib qarab turgandir», de-

gan umid bilan o'zini ovitib, har xil o'yinlar ko'rsatsa hamki, qiz qaytib ko'rinmadi. Nihoyat, Tom bechora tamom umidsizlanib, boshi har xil shirin xayollar va orzular bilan to'lgani holda noiloj uyiga qaytib keldi.

Kechki ovqat ustida u butunlay xayolga cho'mib, shunday hayajonli bir holatda o'tirdiki, xolasi uning ahvolini ko'rib: «Bu bolaga nima bo'ldi ekan?» deb hayron qoldi. Sidga kesak otgani uchun uni juda qattiq koyidi, biroq u bundan sira xafa bo'lmagandek ko'rinar edi. U xolasining ko'zi oldida bir bo'lak qandni sekingina ilib olmoqchi bo'lgan edi, xolasi uning qo'lga bir urdi. Tom, xafa bo'lmadi, faqat:

– Xola, Sid ham qandingizdan oldi-ku, uni nega urmaysiz? – deb qo'ydi.

– Sid senga o'xshab, hadeb boshqalarni qiynayvermaydi. Agar men bo'lmasam, sen qantdonning ichidan qo'lingni olmas eding.

Xolasi oshxonaga qarab ketdi, Sid esa o'zining jazolanmaganidan xursand bo'lib, shu zamon Tomning g'ashiga tegdi-da, qo'lini qantdonga cho'zdi. Tom uchun bu chidab bo'lmas bir hol edi! Biroq, shu vaqt Sidning qo'lidagi qantdon yerga tushib chil-chil bo'ldi. Tom shunday suyunib ketdiki, shodligidan biror so'z ham aytolmay, jim bo'lib qoldi. U xolasi kirib kelguncha, hatto xolasi kirib kelgandan keyin: «Buni kim qildi», deb so'ragunicha ham indamay qarab o'tirmoqchi va xolasi ko'rgandan keyingina aytmoqchi bo'ldi. U endi odobli, «erka bola»ning kaltak yeyishini avvaldan sezib, shodlanib o'tirar edi. Kampir qaytib kirdi-da, singan qantdonning tepasiga kelib, ko'zoynaklari ustidan g'azab bilan qaradi va qo'llarini yozganicha hayron bo'lib qotib qoldi. Tom ichida: «Ana endi ish boshlandi-ku!» deb turar edi. Biroq oradan bir nafas o'tmay, Tomning o'zi yerga ag'darilib, kaltak ostida qoldi. Xolasi uni yana qayta-qayta urmoqchi bo'lib turar edi, Tom yig'i aralash:

– To‘xtang! To‘xtang, xola! Siz meni nima uchun urayotirsiz? Qanddonni sindirgan men emas, Sidku! – dedi.

Polli xola hayron bo‘lib, qarab qoldi. Tom endi achinar, rahmi kelar, deb o‘ylagan edi. Biroq xolasi o‘zini tutib oldi-da, faqat:

– Ha, ha. Shundaymi? Harholda bu kaltak senga o‘rinsiz tegmagandir, deb o‘ylayman. Men yo‘q vaqtimda sen ham anchagina sho‘xlik qilgandirsan, – dedi.

U vijdonan azoblana boshladi. U bolaga uch-to‘rt og‘iz bo‘lsa ham yaxshi so‘zlar aytib, uni yupatib ko‘nglini olmoqni juda istar edi, lekin qo‘rqardi, basharti erkalatsa, xola o‘zini gunohkordek hisoblar, bu esa tartib-intizomga xilof bo‘lar edi. Shu sababli kampir churq etmay, o‘zining odatdagi ishlari bilan shug‘ullanaverdi. Tom burchakka borib o‘tirib oldi, u go‘yo o‘z yarasiga malham qo‘yar edi. U xolasining chin yurakdan afsusda ekanini bilar va shu xayol uning ko‘nglini ozgina bo‘lsa ham shodlantirgandek bo‘lar edi. Tom sirini boy bermaslikka, murosasozlikka tomon bir qadam ham qo‘ymaslikka va xolasining ko‘nglidagi o‘kinchini bilmagandek bo‘lishga tirishar edi. Xolasining unga o‘qtin-o‘qtin, yoshlangan qayg‘uli ko‘z bilan qarashini bilar, lekin buni sezishni istamas edi. U o‘z xayolida qattiq kasal bo‘lib, o‘lim oldida yotgandek, xolasi kelib undan bir og‘iz bo‘lsa ham kechirim so‘rashini kutgandek, o‘zi esa, bunga e‘tibor qilmay, yuzini devor tomonga o‘girib olib, jon bergandek bo‘lar edi. Shunday bo‘lsa, xolasi qanday ahvolda qolar edi? U yana o‘zicha xayol surar: go‘yo u suvga cho‘kkan, uning o‘ligini suvdan topib olganlar, jingalak sochlari butunlay ho‘l, ma’sum qo‘llari ko‘ksiga qovushtirilgan holda, yuragi abadiy urmay qo‘ygan. Shunda xolasi uning o‘ligi ustiga tashlanib, ko‘z yoshlarini duv-duv to‘kib yig‘lar va Xudodan

o'z bolasini qaytarib berishni so'rar, agar qaytarib bersa, uni hech vaqt xafa qilmaslikka so'z berar edi. Lekin u rangi o'chgan, tanasi muzlagan holda, tiriklik belgisini bildirmasdan, xuddi g'am-g'ussalardan abadiy qutulgan ma'sum bola singari qimirlamay yotmoqchi bo'lar edi. Bu manzaradan uning yuragi shunchalik siqildi va ta'sirlandiki, ko'zlari jiq yoshga to'lib va sekin-asta sizib, burnining uchidan tomib tushib turdi. O'z xafachiligini qadrlash uning uchun shunchalik lazzatli ediki, u o'z yonida bo'layotgan shodlik va kulgilarga chidab turolmas edi. Shuning uchun ham u Meri degan qizning yosh qarindoshi eshikdan o'ynab-sakrab, ashula aytib kirgan vaqtda, xafachilikdan qovoqlari soliq holda hovlidan chiqib ketdi. U o'rtoqlaridan uzoqda, yuragidek g'am va anduhlarga to'la kimsasiz yerlarda tentirab yurdi.

Xariga o'xshagan sol uni qiziqtirdi; u solning eng chekkasiga o'tirib olib, daryo yuzini tomosha qilib bordi. Shu bilan birga hech bir sezmasdan va hech qanday o'ng'aysizlikka uchramasdan bir lahzada g'arq bo'lib ketishni orzu qilar edi. So'ngra u gulini esladi. Nimchasining ichidan uni oldi, – gul so'ligan va ezilgan edi, – bu hol uning qayg'usini yana ham kuchaytirdi. U o'z-o'ziga: «Agar u qiz ichimdagi qayg'ularimni bilsa, meni ayarmidi, yig'larmidi va bo'ynimga osilib, meni yupotarmidi? Yoki hozir takabbur odamlar menga qayrilib qaramaganlaridek, u ham qayrilib qaramasmidi?» degan so'roqlarni bera boshladi. Shu haqda fikr uni shunday bir yengilgina g'am bilan o'rab oldiki, u tarqalib ketgunicha har maqomga solib ko'rdi. Nihoyat, o'rnidan turdi va og'ir bir nafas olib, qorong'i ko'chaga yo'l oldi. Soat to'qqiz yarim yoki o'nlarda u odamlar juda kam qatnaydigan bir ko'chaga kirib keldi; bu ko'chada uning sevgani – begona qiz turardi, u bir nafas to'xtadi-da, atrofga quloq sola boshladi – churq etgan ovoz eshi-

tilsa-chi! Ikkinchi qavatdagi uyning derazasidan miltillab yonib turgan shamning shu'lasini pardaga tushib turardi... Qiz shu bo'lmada emasmikin? U xarilardan oshib o'tib, chakalakzor orqali yurib sekin-asta naq deraza tagiga borib to'xtadi. Uzoq vaqt mehr bilan derazaga qarab turdi, keyin so'ligan gullarini qo'llari bilan ko'kragiga bosgani holda, shu yerda chalqanchasiga yotib oldi. Mana shu ahvolda u ochiq havoda o'lib ketishni, bevafo dunyodan ko'z yumishni istar edi; hech kimning jon berish oldidan chiqqan peshona terini artmaydi, so'nggi nafasini olayotgan chog'larda hech kim uning oldiga bosh egmaydi. Ertaga, ko'ngilli tong paytida qiz uyg'onib, mazkur derazadan qaragan vaqtida, uni shu ahvolda ko'radi, – nahotki shu choqda uning jasadiga bir dona ham ko'z yoshini tomizmasa, o'ndan bir guli endigina ochilgan yosh bolaning juda bevaqt o'lganini ko'rganida, nahotki qalbidan aqalli biron marta og'ir xo'rsinish chiqmasa?

Birdan deraza ochildi. Qandaydir xizmatchi xotinning ko'targan shovqini qorong'i kechening sukunatini buzdi va bir paqir suv bolaning ustiga ag'darildi. Hayron bo'lgan qahramon, yotgan joyidan irg'ib turib, ust-boshini silkishga kirishdi. Shu vaqt havodan bir narsaning uchib o'tayotgani sezildi, qulog'iga birovlarining so'kishayotgan ovozi va oynaning jaranglab singani eshitildi-da, ko'ziga panjara ustida bilinar-bilinmas bir narsaning qorasi ko'rinib, shu onda ko'zdan yo'qoldi.

Oradan bir necha vaqt o'tgandan keyin Tom, ho'l bo'lgan kiyimlarini yechib, sham yorug'ida ko'zdan kechira boshladi. Sid uyg'onib qoldi. Sid balki Tom oldida o'z aybini yopib ketmoqchi bo'lgandir, ammo u o'zining bu fikrini tezlik bilan o'zgartib, jimgina uxlagan bo'lib yota berdi, chunki Tomning ko'zlarida yaxshilik alomatlarini ko'rinmas edi. Tom kechki

ibodatini ham qilib o'tirmasdan, uxlamog uchun o'rniga borib yotdi. Sid esa buni fahmlab, ko'ngliga tugib qo'ydi.

TO'RTINCHI BOB

YAKSHANBA KUNGI MAKTABDA «CHIRANISH»

G'ala-g'ovursiz, tinchgina shaharcha ustidan ko'tarilgan quyosh o'zining yorqin nurlari bilan shaharchani go'yo yupatib turgandek bo'lar edi. Nonush-tadan keyin Polli xola ko'ngliga mustahkam joylab olgan Tavrot oyatlariga asoslangan duolarini o'qidi. Sinay cho'qqisiga o'xshagan mehrobdan turib, u Muso payg'ambar hayotidan dahshatli bir bobni o'qidi.

So'ngra Tom belini mahkam bog'lab olib, miyasini Tavrot oyatlari bilan to'ldira boshladi. Sid esa dar-sini allaqachon tayyorlab qo'ygan. Tom Tavrotning besh oyatini o'z xotirasida saqlab qolish uchun butun kuchini sarf qildi. U jo'rttaga oson oyatlarni tanlab olar edi, chunki butun Tavrot ichida bo'lgan suvralarning eng qisqalari shular edi.

Yarim soatdan keyin Tom o'z saboqlaridan uncha-munchasinigina zo'rg'a eslab oldi, chunki shu vaqt ichida uning fikr-u yodi turli xayol bilan, qo'llari esa boshqa ish bilan band edi. Meri Tomning qo'lidan kitobni olib, darslarini so'ray boshladi, Tom esa o'z yo'lini go'yo tuman orasidan paypaslab topib olmoqchi bo'lar edi.

Meri tomonidan berilgan savollarga javob berishda qiynalgan Tom, nima deyishni bilmasdan, Meridan o'pkalay va Merini koyiy boshladi.

– Shularni o'zing aytib beraqolsang nima bo'lardi, insofing bormi?

– Oh, Tom bechora, kallavaram, men sening jahlingni chiqarmoqchi emasman, yaxshisi, borib diqqat bilan o'qib darsingni bilib olishing lozim.

Chidamli bo'1, Tom, shunda ishing o'nglanib qolsa zora, agar sen darsingni yaxshi bilib olsang, men senga g'alati narsalarni sovg'a qilaman. Bor, aqlli bola bo'1, saboqlaringni takrorla!

– Xo'p... Nima sovg'a qilmoqchisan, Meri? Aytib qo'yaqol.

– Yaxshi narsa deb aytdim-ku, demak yaxshi narsa.

– Bilaman, Meri, bilaman. Xo'p, sabog'imni takrorlayman!

Chindan ham u saboqlarini zo'r berib takrorlashga kirishdi, astoydil diqqat qilishi orqasida va sovg'ani tezroq qo'lga kiritish maqsadida saboqlarini juda yaxshi o'zlashtirib oldi.

Buning uchun Meri o'zining yangigina, o'n ikki yarim sent⁵ga sotib olgan qalamtaroshini Tomga hadya qildi. Tom esa buning uchun o'zida yo'q xursand bo'ldi. Qarindoshining shafqatliliigi yuragining eng chuqur yerlarigacha ta'sir qildi: chindan ham bu qalamtarosh «rostakam» Berlou firmasining pichog'i bo'lib, shu sababli unga mahobatli bir hadya bo'lib ko'rinar edi. Tom shu pichoq bilan darhol bufetni yo'nib, endi komodni yo'nmoqchi bo'lib turganida, birdan uni maktabga borish uchun kiyinishga chaqirib qoldilar.

Meri unga suv quyilgan tos bilan bir bo'lak sovun berdi; u eshikdan tashqariga chiqib, tosni kichkina kursi ustiga qo'ydi-da, sovunni suvga botirib olib, joyiga qo'ydi. Keyin yenglarini shimarib, suvni sekingina yerga to'kdi va oshxonaga kirib, eshik orqasiga osilib turgan sochiq bilan yuz-qo'llarini yaxshilab arta boshladi. Biroq, Meri uning qo'lidagi sochiqni tortib oldi.

– Tom, uyalmaysanmi, – deb qichqirdi Meri. – Bunday yomon bola bo'lish yaxshimas! Yaxshilab yuvinib olsang bir narsa bo'ladimi?

⁵ Sent – yigirma besh tiyin.

Tom biroz uyaldi, Tosga yana qaytadan suv to'lg'azdilar. Bu gal Tom Tosning tepasiga borib, go'yo jur'at va botirlik bilan bir dam qarab turdi-da, og'ir nafas olib, yuvinishga tutindi. U ko'zlarini ocholmay, oshxonaga ikkinchi marta kirib, devorda osig'lik turgan sochiqni qo'li bilan paypaslab axtara boshlaganida, yuzidan oqib turgan suv va sovun ko'piklari uning chinakam yuvinganligiga shubha qoldirmas edi. Shunday bo'lsa ham uning sochiq bilan artilgan basharasi kutilganidek natijani bermas edi, chunki, yuzining toza bo'lgan qismi go'yo niqob kiygandek, peshonasidan iyagigacha bo'lib, undan yuqorisiga va pastiga, ya'ni peshonasining ustiga hamda bo'yniga suv tegmay, xuddi qora halqadek bilinib turardi. Meri uni o'z qo'li bilan yuvintirishga kirishdi, shundan keyingina u ko'chaga chiqsa kishi uyat qilmaydigan ozoda bola bo'ldi. Sochlari moylanib, taralib, silliq qilib qo'yilgan, sochlarining uchidagi jingalaklari esa chiroylik va mutanosib ravishda ko'rinar edi (U o'zi har qachon sochlarini diqqat bilan silar va uni teptekis, xuddi boshiga yopishib turgandek qilib, qo'li bilan yotqizishga tirishardi: uning fikricha, sochlari jingalak bo'lib ko'tarilib tursa, qiz bolaga o'xshab qolgandek bo'lar, bu hol butun umr bo'yi baxtsizlikka duchor qilar emish). Shundan keyin Meri uning ikki yildan beri faqat yakshanba kunlarigina kiyib yuradigan toza kostumini olib berdi. Kostum: «u-bu» deb atalar edi. Bu so'z, unga tegishli kiyim shkafida kiyimlarning qanchalik ko'pligini bildiradi. Kiyinib bo'lgandan keyin, xolasi uning u yoq-buyog'ini tuzatib, nimchasining hamma tugmalarini qadarkan, ko'ylagining yelkaga tushib turadigan keng yoqasini sirtga chiqarib qo'ydi. Ustini cho'tka bilan tozaladi-da, boshiga savat qalpog'ini ham kiygizib qo'ydi.

Bu ishlarning hammasi, uning tashqi qiyofasini ancha bezagan bo'lsa-da, u, uyalib, o'zini o'ng'aysiz

holatda his qilayapti, deb o'ylash mumkin edi. Haqiqatan ham shunday bo'lib chiqdi: chunki u hech vaqt o'zini bunchalik yuvingan, ozoda holda ko'rgan emas edi, – mana shuning uchun bu hol uni qiynar va hayajonlantirardi. U: «Shoyad Meri etigimni unutsa», deb umid qilgan edi, lekin uning bu umidi puchga chiqdi. Meri, odat bo'yicha etikni moylab kiydirmoqchi bo'lib, uning oldiga olib keldi. Shundan keyin u chidolmasdan: «Meni doim o'zim istamagan ishlarni qilishga majbur etadilar», deb zorlana boshladi. Meri unga nasihat qilib:

– Kel endi Tom, sen ham aqlli bola bo'! – dedi.

Keyin Tom ming'illay-ming'illay etigini kiya boshladi. Meri ham tez vaqt ichida kiyinib olganidan keyin, uchovlari birgalashib yakshanba kunlik maktabga qarab jo'nadilar. Tom bu maktabni jon-u dili bilan yomon ko'rar, Meri bilan Sid esa uni yaxshi ko'rar edilar.

Maktabda saboq soat to'qqizdan o'n yarimgacha davom etib, keyin cherkov ibodati boshlanar edi. Meri bilan Sid ikkalasi po'pning va'z-nasihatlarini eshitishga o'z xohishlari bilan qolganlaridan Tom ham noiloj qolishga majbur bo'lar edi.

Cherkovning kursilariga uch yuzga yaqin odam sig'ardi; bu kursilarga yostiq qo'yilmas edi. Cherkov binosi – kichkina, ko'rimsizgina bo'lib, tomi ustida qarag'ay taxtalardan qilingan va ingichka quvurga o'xshagan narsa cho'qqayib turardi; bu – cherkov qo'ng'irog'i edi. Tom, cherkov eshigi oldiga yetganida, sheriklaridan bir qadam keyinda qolib, o'ziga o'xshash yasangan o'rtog'iga qarab:

– Hoy, Bill, sariq biletning bormi? – dedi.

– Bor.

– Qanchaga berasan?

– Qanchaga olasan?

– Bir parcha lakritsa⁶ va qarmoq beraman.

– Qani, koʻray-chi.

Tom buyumlarni koʻrsatdi. Bu narsalar bolaga yoqqandan keyin, u sariq biletni shularga ayirboshladi. Soʻngra Tom ikkita katta marmar soqqani uchta qizil biletga va yana bir necha arzimas narsalarni ikkita zangori biletga ayirboshladi. Tom koʻchadan oʻtib boruvchi harbiy bolani toʻxtatib, har xil rangdagi biletlarga yonidagi bor narsalarini alishmoqchi boʻlganligini aytdi. Bu hol oʻn-oʻn besh minut davom etdi. Soʻngra u, yasangan bir toʻp shoʻx bolalar bilan birga cherkovga kirib oʻz joyiga oʻtirib oldi-da, birinchi uchragan bola bilan janjallasha boshladi. Ularning bu janjaliga jiddiy qiyofali kekxa muallim aralashdi; muallim orqasini oʻgirishi bilanoq Tom oldingi safda oʻtirgan bolaning sochidan tortdi. U bola orqasiga qayrilib qaraganida, Tom qoʻlidagi kitobi bilan uning burniga turti. Bir minut oʻtar-oʻtmas Tom qoʻlidagi toʻgʻnogʻichini ikkinchi bir bolaga suqib oldi va uning «voy!» deb dodlashini eshitmoqchi boʻladi, lekin buning uchun muallimdan yana tanbeh eshitdi.

Buning ustiga, Tomning sinfidagi bolalarning hammasi terilib olingandek nuqul shoʻx, notinch va odobsiz bolalar edi. Saboqlarni soʻrashga kirishganlarida, bolalarning hech biri ham tayyorlanmagan maʼlum boʻldi. Bolalarning har biri saboqni boshdan-oyoq soʻzlab berishga toʻgʻri kelar edi.

Ular u-bu qilib valdirash bilan bir amallab saboqni oʻtkazdilar va har biri mukofot tariqasida bittadan koʻk bilet oldi; koʻk bilet Tavrotdan yod olingan ikki suraning haqi edi. Oʻnta koʻk bilet bir qizil biletga toʻgʻri kelar va shunga alishtirib olish mumkin edi; oʻnta qizil bilet esa bir sarigʻ biletga toʻgʻri kelar, oʻnta sarigʻ biletga ega boʻlgan alohida oʻquvchiga esa,

⁶ Lakritsa – eshak miya oʻtidan ishlangan chuchmal-shirin tamli dorivor.

direktor sodda muqovalik Tavrot berardi. (U vaqtda shu Tavrotning bahosi 40 sent turar edi).

Mukofot tarzida rassom Dorening rasmlari bilan bezalgan Tavrot va'da qilinganida ham ikki ming satr oyatni yod olish uchun kitobxonlarimizdan qanchasining kuchi yetar edi? Meri esa astoydil diqqat bilan shu xilda ikki yil o'qib, mukofot tariqasida ikkita Tavrot oldi. Bir nemis bolasi esa shunday Tavrotdan to'rtta yoinki beshtasini oldi. Bir vaqt u, sidirg'asiga uch ming satr oyatni o'qib chiqdi; ammo bunday zo'r berishlik uning uchun foydali bo'lmadi va o'sha kundan boshlab u qariyb aqldan ozib qolgan edi, bu esa maktab uchun katta baxtsizlik bo'ldi, chunki avvallari tantanali voqealarda, ya'ni xalq ko'p yig'ilgan vaqtlarda direktor bu bolani chaqirib olib, Tomning so'zi bilan aytganda «safsata sotdirar» edi. Boshqa o'quvchilardan faqat kattalarigina o'z biletlarini saqlar va Tavrot olish uchun o'z saboqlarini uzoq vaqtlar takrorlar edilar. Chunki bu mukofot kamdan-kam berilar va uning berilishi katta hodisa hisoblanar edi. Tom, ehtimol, bunday mukofotni xohlamayotgandir, lekin shunisi aniqki, uning butun vujudi shu mukofotni olish bilan bog'liq bo'lgan shuhrat va obro'ni istar edi.

Xuddi belgilangan soatda kafedra oldida duo kitobini ushlagan direktor paydo bo'ldi. U shahodat barmog'ini kitobning betlari orasiga kiritib olgan edi. U o'z so'zining diqqat bilan tinglanishini talab qildi.

Konsert beriladigan sahnada ashulachining qo'lida notasi bo'lganidek, maktab direktori odatda o'zining qisqa nutqini so'zlaganda, ham qo'lga duo kitobini albatta ushlab chiqar edi. Biroq ashulachining qo'lida nima uchun nota bo'lishi va direktorning qo'lida duo kitobi bo'lishi ma'lum emas, chunki ulardan hech biri na notaga va na duo kitobiga qarar edi.

Direktor o'ttiz besh yoshlar chamasidagi, qizg'ish yuzli echki soqolli, kalta qilinib olingan haligiday qizg'ish sochli jirkanch bir odam edi. Kraxmallangan tikka yoqasining ustki qirrasini qariyb qulog'iga tegib turar, qirrali uchlari esa oldinga egilib, qariyb og'ziga yetar va xuddi devordek bo'lib, direktorni doim oldinga qarab turishga majbur etar, yon tomonga qaragan chog'larida esa u butun gavdasini burishga majbur bo'lar edi. Bo'ynidagi galstugi esa baqbaqasini tirab turish xizmatini bajarar, galstugining o'ng va chap tomonga ayrilib turgan uchlari uzun popuklar bilan bezatilgan edi; etiklarining uchlari o'sha zamondagi modaga muvofiq konki uchi singari yuqori qarab turardi, – o'sha vaqtdagi yoshlar ham bunga erishish uchun etiklarining uchlari bir necha soatlab devorga tirab o'tirar edilar. Mister Uoltersning afti haddan tashqari jiddiy, ko'ngli sof va ochiq edi; muqaddas narsa va muqaddas joylarga u shu tariqa yaxshi iltifot bilan qarar va ularni oddiy narsalardan shunday ajratar ediki, yakshanba kungi maktabda so'zga chiqqan mahalida ovozi odatdan tashqari ohangdor eshitilardi. Direktor so'zni shu taxlitda boshladi:

– Endi, bolalar, men sizlardan ikki daqiqacha to'g'ri va jim o'tirishlaringizni hamda mening so'zimga zo'r diqqat berishlaringizni so'rar edim. Ha, balli! Yaxshi o'g'il va qiz bolalar o'zlarini shunday tutishlari kerak. Men kichkina bir qiz bolaning derazadan qarab turganini sezayotirman; uning xayolida men daraxt tepasiga chiqib olib, kichkina qushchalarga so'zlayotgandek bo'lsam kerak! (Bolalar uning so'zini ma'qullab kulishdilar). Men sizga ezgulik va haqiqatni o'rganish uchun bu muqaddas joyga to'plangan, yasangan, ozoda yosh bolalarni o'z oldimda ko'rishdan xursandchiligimni bildirmoqchiman.

Hokazo va boshqa shunga o'xshash gaplar. Bundan boshqalarini so'zlab o'tirishga hojat yo'q. Direk-

torning butun nutqi o'zgaras bir nusxada tuzilgan, demak u bizlarning hammamizga ma'lum.

Bu nutqning so'nggi uchdan bir qismini yaramas bolalar o'rtasida damba-dam bo'lib turgan urushlar qorong'ilashtirar edi. Bundan boshqa hangomalar ham ozmuncha emas edi. Bolalar turgan joylarida ijirg'anib shivirlashar va bunday yaramas xulq to'lqinlari vaqti kelganda Meri bilan Sid kabi tebranas qoyalarga ham kelib urilar edi. Biroq direktorning tovushi pasaya boshlashi bilan hamma gap-so'zlar tindi va nutqning xotimasi esa so'zsiz tashakkur bilan qarshi olindi.

Gap-so'z va shivir-shivirlarning qo'zg'alishiga ko'pmi-ozmi sabab bo'lgan narsa – kishilarning kelib qolishi bo'ldi; bedarmon bir mo'ysafid chol bilan advokat Techer, ko'rkam o'rta yoshli bir olifta kishi va mahobatli bir xotin kirib keldi. Bu xotin albatta haligi oliftaning xotini bo'lsa kerak. Xotin bir qiz bolani yetaklab kelgan edi. Tom o'z ayblarini sezgani va nomusiga chidamagani uchun, bir joyda tinch o'tirolmas edi. U Emmi Lorensiga tik qarolmas, uning latif va sabrli ko'z qarashlariga chidab turolmas edi. Biroq u, eshikdan kirib kelgan qizni ko'rishini bilanoq butun qalbi sevinchlarga to'lib ketdi. U darhol kuchining boricha «nayrangbozlik» qila boshladi: O'g'il bolalarni tepasidan mushtlar, sochlaridan tortar, aftini burushtirib masxara qilar, xullas, qizni o'ziga maftun qilib, unga ma'qul bo'lish yo'lida hamma hunarlarni ko'rsata boshlardi. Uning shunday shodliklariga bir narsa xalaqit berib turar, u ham bo'lsa bog'da shu malikaning derazasi ostida xo'rlanishini eslash edi, biroq bu voqea to'g'risidagi xotira xuddi ko'chma qum ustiga chizilgan narsadek tuyular edi. Tomning hozirgi damda sezayotgan rohatlari bunday xo'rlik va ko'ngilsizliklarni butunlay yuvib ketardi.

Mehmonlarni to'rga o'tkazdilar, mister Uolters o'z nutqini tamomlashi bilanoq ularni maktab ahliga tanishtirdi.

O'rta yoshlardagi erkak kishi juda bir muhim shaxs – xuddi okrug sudyasining o'zi bo'lib chiqdi. Bunday yuqori mansabli kishini bolalar hali sira ko'rmagan edilar, ular bu kishiga hayron bo'lar va o'z-o'zlariga savol berib: boshqa kishilar qanday materialdan ishlangan bo'lsa, bu kishi ham o'shanday materialdan ishlaganmikin? – deb so'rar va yoinki uning bir bo'kirishini orzu qilar va yoxud, aksincha, uning bo'kirib yuborishidan qo'rqar edilar. U Peterburgdan yigirma mil uzoqlikda bo'lgan Istambul shaharidan kelgan, demak xo'p yaxshi sayohat qilib dunyoni ko'rgan kishi; u kishilarning aytishicha, tunuka tomi bo'lgan okrug sudi binosini o'z ko'zi bilan ko'rgan. Shunday fikrlar natijasida kelib chiqqan maftunlik, tantanali sukunat va bir qator baqrayib qarab turgan ko'zlar bilan ifoda etilar edi. Bu kishi o'z shaharlarida advokat bo'lib turgan Techerning akasi buyuk sudya Techer edi. Jeff Techer butun maktabni hayratda qoldirish uchun o'ziga amaki bo'lgan buyuk odam bilan kibrlanish maqsadida, oldinga qadam tashlab chiqdi. Agar shu vaqtda u o'z o'rtoqlarining shivir-shivir qilayotganlarini eshitsa, ularning bunday shivirlashlari Jeff uchun yoqimli bir musiqadek tuyular edi.

– Uni qara, Jim, u o'shayoqqa ketayapti-ya! Uni ko'rsang-chi! Ana u qo'lini berib so'rashayotir... Qanday gap-a! – Qo'lini berdi-ya! Jin ursin seni! Hozir sen ham o'sha Jeff bo'lishni istardingmi?

Mister Uolters behuda shoshqoloqlik bilan o'zini korchallon qilib ko'rsatish uchun o'zicha «chiranan», har bir kuchi yetgan kishiga uning maslahat, buyruq va farmoyishlari yog'ilib turar edi.

Quchoq-quchoq kitoblarni ko'tarib, u yoqdan-bu yoqqa yugurib, o'zining pola-partish shovqin-suronlari bilan g'ayrat qilgandek kutubxonachi ham chiranib yurar edi.

Yosh-yosh muallimlar esa hozirgina o'zlari chimchilab, quloqlarini cho'zib yurgan bolalarga muloyim so'zlar aytib, engashib qarar, bular ham «chirananar», o'zlarining chiroylik barmoqlarini silkitib, itoatsizlik qilgan bolalarni qo'rqitishar, itoatli bolalarni esa erkalatib boshlarini silar edilar.

Yosh muallimlar ham chiranishib, o'zlarining kichkina-kichkina tanbehlari bilan maqtovgga sazovor intizom joriy qilib, o'z hukmronliklarini ko'rsatar edilar. Umuman muallim va muallimalardan ko'pchiligi asosan kafedra oldidagi kitoblar ustida urinib yurar edilar.

Qiz bolalar ham turli maqomlarda «botirlik» ko'rsatar, o'g'il bolalar esa bu yo'lda shunchalik qunt qilar edilarki, butun havo jangovar tovushlar va chaynalgan qog'oz soqqalari bilan to'lib ketar edi.

Bulardan ham balandroqda esa – oliy martabali sudyaga xos tabassumi bilan maktabni jonlantirib, yumshoq o'rindiqda o'tirgan, ya'ni o'z mahoratining shu'lalarida isinayotgan ulug' odam qiyofasi ko'zga baralla tashlanib turar, chunki u ham o'z maqomicha chiranar edi.

Mister Uoltersning shodlik va mamnuniyatining xotimalanishi uchun birgina narsa yetishmas edi: u o'zining olijanob mehmonlariga tirishqoqlik mo'jizasini ko'rsatib, so'zquvar bo'lganlarga Tavrotni topshirmoqchi edi. Biroq maktab bolalaridan ba'zi birovleri uncha-muncha sarig' bilet to'plagan bo'lsalar ham, bu oz, – u eng yaxshi o'quvchilarni so'roq qilib o'tkazgan edi.

Ana shu paytda, ya'ni u butun umidini uzgan bir vaqtda, Tom Soyer oldinga chiqib, bir dasta biletni:

to'qqizta sarig', to'qqizta qizil va o'nta ko'k biletni taqdim etdi hamda mukofot uchun o'ziga Tavrotning berilishini talab qildi.

Tomning bu harakati go'yo havo ochiq kunda mo-maqaldir oq guldirashini eslatar edi. Mister Uolters esa Soyerdan allaqachon qo'l siltagan va yaqin o'rtadagi o'n yil ichida undan bir ish chiqmasligiga ishongan edi. Biroq, haqiqatga qarshi chiqib bo'lmaydi: mana xazinaning muhri bosilgan cheklari turipti, ularga pul to'lash kerak. Tomni sudyaning o'zi va boshqa saylangan odamlar o'tirgan baland taxta ustiga olib chiqdilar hamda bunday katta yangilikni boshliqlar-ning o'zlari ma'lum qildilar. Bu ajoyib, hayron qolarlik bir voqea edi. So'nggi o'n yil ichida maktab bunday hodisani ko'rmagan edi; buning natijasida vujudga kelgan dahshat shunchalik chuqur ediki, yangi qah-ramon, mashhur sudya bilan baravar yuksaklikka ko'tarilgandek bo'ldi va endi maktab bir hikmat o'rniga ikkitasini birvarakayiga ko'rib turar edi. Bolalarning hammasi rashkdan o'rtanar va Tomga devor oqlab yurgan vaqtda to'plagan narsalari badaliga qizil va sarig' biletlarni sotib, bu soxta martabaga o'zlari yordam berganliklarini fahmlagan bolalar hammadan ko'proq kuyib-pishar edilar. Bu makkor va aldoqchi ularni osongina ahmoq qilib ketgani uchun o'zlari-ga-o'zlari jirkanch va nafrat bilan qarardilar.

Direktor o'ziga xos tantana bilan Tavrotni Tomga topshirdi, biroq uning nutqi unchalik qizg'in chiq-madi: allaqanday notayin bir hissiyot u bechoraga bunda qandaydir bir sir bor va unga balki tegmaslik yaxshiroqdir, deb xabar bergandek bo'lardi. Bu bo-laning miyasiga Tavrot suralaridan aqalli o'n ikkitasi ham sig'magani holda, u o'zining miyasida ikki ming bog' Tavrot hikmatlarini to'plaganligi to'g'risida faraz qilish ham to'g'ridan-to'g'ri bema'ni bir narsa bo'lar edi. Emmi Lorens baxt va kibr bilan yashnamoqda

edi. U Tomning nazarini o'ziga qaratish va o'z shodligini unga bildirish uchun butun choralarni ko'rsa hamki, Tom unga qaramas edi. Bu hol Emmi Lorensga qiziq tuyuldi va biroz hayron bo'ldi, so'ngra ko'nglida shubha tug'ildi, shubha tug'ildi-yu, yana tarqadi. Yana yangidan shubha tug'ildi: u tikilib qaray boshladi, juda sinchiklab qarab ko'p narsalarni sezdi va ko'ngli sovudi. U ho'ngrab yig'lar, butun dunyoni va ayniqsa Tomni juda yomon ko'rar hamda Tomni yomon ko'rib qolganiga qattiq ishonar edi.

Tomni sudyaning oldiga olib kirdilar, biroq baxtsiz bola zo'rg'a nafas olar, uning tili tanglayiga yopishib qolgan, qisman bu kishining dahshatli mahobati oldida qo'rqishidan va, asosan, bu kishi o'sha qizning otasi ekanligidan uning yuragi orqasiga tortib ketar edi. Agar shu yer qorong'i bo'lganida, Tom uning oldida tiz cho'kib ta'zim qilishga tayyor edi. Sudya qo'lini Tomning boshiga qo'yib, uni yaxshi bola, deb atadi va otini so'radi. U tutulib qoldi va og'zini ochib, otini aytdi:

– Tom.

– Yo'q, Tom emasdir, balki...

– Tomas.

– Ha, Tomas. Men sening biror narsa qo'shishingni bilgan edim. Yaxshi, yaxshi! Harholda sening boshqa oting ham bo'lsa kerak, sen menga aytasan, to'g'rimi?

Uolters so'zga aralashdi:

– Tomas, sen bu boyvachchaga familiyangni ayt, kattalar bilan gaplashganingda «ser» so'zini qo'shishni unutma. Jamoat orasida o'zingni tuta bilishing kerak.

– Tomas Soyer, ser.

– Balli! Qanday aqlli bolasan-a! Juda yaxshi, azamat bola bo'lding, ko'p yasha! Ikki ming suvra – juda ko'p narsa! Sen shuni o'rganishni bo'yningga olganingga hech o'kinmaysan, chunki bilim dunyodagi hamma narsadan afzalroq. Bilim odamning

shuhratini oshiradi va muloyim qiladi. Tomas, sen ham vaqti kelib shuhratli odam bo'lasan va o'sha vaqtda ketingga qayrilib: men bular uchun bolaligimda o'qigan yakshanbalik maktabdan minnatdorman; bular uchun men, mehnatga o'rgatgan qimmatli ustozlarimdan minnatdorman: bularning hammasi uchun men, chiroyli muqovalik Tavrotni taqdim qilgan, «hamma vaqt yoningda saqla!» deb menga ta'kidlagan, meni qiziqtirgan va menga suyanchiq bo'lgan direktordan minnatdorman; bularning hammasi uchun men, to'g'ri tarbiyalanganimdan minnatdorman, – dersan. Sen, Tomas, shu so'zlarni aytarsan va bu ikki ming bayt uchun hech qanday pul ham olmassan! Endi sen menga va bu xonimga o'rganganlaringdan biror narsa aytib bera olmaysanmi? Men bilamanki sen aytib berasan, chunki biz o'qishni yaxshi ko'rgan bolalar bilan faxrlanamiz, Sen o'n ikkita sahobaning otlarini bilasan albatta, qani ayt-chi, shulardan dastlabki ikkitasining oti nima?

Tom nimchasining tugmalangan yeridan ushlab, o'zini oldinga tortdi va sudyaga xo'mrayib qaradi; so'ngra qizarib ketib, undan ko'zini oldi. Mister Uoltersning ko'ngli sovudi. Axir, bola eng oddiy so'roqqa ham javob berishga qodir emas-ku, sudya nima qilib unga savol beradi? Harholda u bunga aralashishni lozim topdi:

– Boyvachehaga javob ber, Tomas, qo'rqma! Tom goh o'ng, goh chap oyog'ini ko'tarib qo'yar edi.

– Menga-ku albatta javob berasan-a, – dedi xonim so'zga aralashib. – Isoning dastlabki ikki shogirdining oti nima edi?...

– David va Goliaf!⁷

Sahnaning shu yeriga alam pardasini tushiramiz.

⁷ Haqiqatan esa, Tavrot rivoyatiga ko'ra, David podshoh, Goliaf – polvon ekan. Isoning dastlabki shogirdlarini Tavrot Pyotr va Andrey deb ataydi.

CHAQAG'ON QO'NG'IZ VA UNING O'LJASI

Soat o'n yarimga yaqinlashganida, kichkina cherkovning darz ketgan qo'ng'irog'i birdan jarangladi va o'sha zamon ertalabki ibodat uchun kishilar yig'ilisha boshladilar. Yakshanba kungi maktab shogirdlari cherkovning burchaklariga joylashib oldilar; ular har qachon kattalarning nazorati ostida bo'lishlari uchun o'z ota-onalari o'tirgan kursilarga borib o'tirdilar. Ana, Polli xola ham keldi; Tom, Sid va Meri uchalasi Polli xolaning oldida o'tirdilar. Shuning bilan birga Tomni ochiq deraza yonidan nariroqqa, ya'ni derazadan ko'rinib, uni qiziqtiruchi yozgi manzaralardan uzoqroq yerga o'tkazdilar. Cherkov sekin-sekin kishilar bilan to'lib bormoqda. Bir zamonlarda yaxshi turmush kechirgan, endi qaribroq qolgan bechora pochta xizmatchisi ham keldi, o'z xotini bilan birga shahar boshlig'i ham kirib keldi, – boshqa foydasiz narsalar qatorida shu kichkina shaharchada shahar boshlig'i bilan sudya ham bor edi; undan keyin Duglas degan beva xotin keldi. Bu xotin qirq yoshlar chamasida juda yaxshi kiyingan, ancha chiroylik, xushmuomala, yaxshi, badavlat xotin edi; uning tepalik ustidagi uyi, oddiy uy emas – saroy, ya'ni shu shaharchadagi birdan-bir saroy edi; shuning bilan birga bu saroy hamma vaqt mehmonlar bilan to'lib-toshar, Sankt-Peterburg maqtana olishga loyiq, katta-katta ziyofatlar o'tkazilib turar edi. Uzoq yerdan shu joyga yaqinda kelgan, aslida o'zi aristokratlardan bo'lgan sud amaldori Riverson va shu yerning atoqli go'zal xonimi, bu xonimning ketidan batis ko'ylaklar kiygan, lentalar taqqan bir muncha yosh-yosh qizlar, idoralarda xizmat qiluvchi yosh-yosh yigitlar, xullas, shahardagi yoshlarning hammasi keldilar; ular bezatilgan uyda yarim doira yasab, hamma qizlar o'tib

ketguncha qo'llaridagi konfetlarni shimigan holda kulishib turar edilar. Nihoyat, hammadan keyin Villi Makferson degan odobli bola ham keldi; u o'z onasini shunchalik qo'riqlar ediki, unga go'yo onasi shishadan ishlangan bo'lib, sinib ketayotgandek ko'rinar edi. U hamma vaqt onasini shu tartibda cherkovga olib kelar va boshqa onalar buni juda ma'qul ko'rar edilar. Bolalarning hammasi ham uni juda yomon ko'rishar, ayniqsa, onalari uning odobliligini misolga keltirishib, har doim ta'na qilishlarini yoqtirmas edilar. Uning orqa cho'ntagidan har qachon, go'yo tasodifiy bo'lgandek, ro'molchaning uchi chiqib turar edi. Tomda esa ro'molcha degan narsa mutlaqo bo'lmas va ro'molchasi bor bolani u olifta, deb hisoblar edi. Cherkov xalq bilan liq to'lgandan keyin kechikkanlarni ogohlantirish uchun yana qo'ng'iroq chaldilar; so'ngra cherkovda ulug'vor sukunat hukm sura boshladi, bu sukunatni xor aytuvchilarning qiqillash va pichirlashlarigina buzar edi. Cherkovdagi ibodat vaqtida xor aytuvchilar hamisha pichirlashdilar. Men bir cherkovda o'zlarini yaxshi tutadigan xorchilarni ko'rganman, ammo qayerdaligi yodimda yo'q. Bunga ko'p yil bo'ldi, yodimda qolmagan, bu hodisa qayerdadir boshqa mamlakatda bo'lgan edi.

Domla duo kitoblarini ochishni taklif qildi va o'zining shu yerlik odamlarga ma'qul bo'lib qolgan ingichka ohangi bilan duo o'qiy boshladi. U dastlab tovushini o'rtaroq olib, sekin-asta yuqori ko'tara borar, so'nggi so'zini esa qattiqroq tovush bilan aytar edi-da, keyin xuddi mo'm tishlagandek, tovushini pasaytirardi.

*Yaqin do'stim kurash va jaf
Qo'ynida bo'lsa,
Nahotki yostansam men
Gul to'shaklarda!*

Domla juda yaxshi kitobxonlardan hisoblanar edi. Cherkovda o'tkaziladigan kechalarda uning so'zga chiqishini hamisha talab qilar va u so'zlagan vaqtda hamma xotinlar hayajonlanishib, qo'llarini yuqoriga ko'tarishar, keyin esa qo'llarini tizzalari ustiga tushirishib, ko'zlarini yuqoriga qaratishar, boshlarini liqillatishar va shu bilan ularning ajablanishlarini hech bir so'z bilan ifoda qilib bo'lmasligini bildirishar edilar. Bu biz uchun, bizning mamlakat uchun – juda go'zallik.

Munojot aytilib bo'lgandan keyin, hurmatli mister Sprog mahalliy gazetaga aylanib, kelgusi mitinglar, majlislar, suhbatlar va boshqalar haqida juda ko'p narsalar o'qidiki, ibodat qilish uchun kelganlar uning munojotlarini qiyomatga qadar cho'zilar, deb o'yladilar...

So'ngra domla ibodat qilishga kirishdi. Bu ibodat yaxshi, keng ma'noli, saxiy, har bir mayda narsani o'z ichiga sig'diruvchi ibodat edi: chunonchi u, shu yerdagi cherkov, uning mayda bolalari, shu shaharchadagi boshqa cherkovlar to'g'risida, shaharchaning o'zi, bizning butun okrug, bizning shtat to'g'risida, shtatimizdagi chinovniklar to'g'risida, Qo'shma Shtatlar to'g'risida, Qo'shma Shtatlardagi cherkovlar to'g'risida, kongress⁸ to'g'risida, prezident to'g'risida, ministrlar to'g'risida, dahshatli bo'ronlarda ishlovchi qashshoq dengizchilar to'g'risida, Yevropa monarxiyasi va sharq despotiyasi zulmi ostida ezilgan million-million qullar to'g'risida, Tavrot haqiqati yorug'i bilan oqartirilganlar to'g'risida, ko'rishga ko'zlari, eshitishga quloqlari yo'qlar to'g'risida, uzoq dengiz orollaridagi majusiylar to'g'risida aytilgan bir ibodat edi. Bu duolarning hammasi hozir aytmoqchi bo'lgan so'zlar har narsadan oliy bo'lgan dargohga yetib, unumdor yerga tushgan dondek yaxshi hosildor bo'lg'ay. Omin! – degan duolar bilan tamomlanardi.

⁸ Amerika parlamenti.

Shu yerda xotin-qizlar kiyimlarining shaldiragan ovozi eshitildi, cherkovga kelganlar esa o'tirishdi. Kitobimizning shu sahifalarida hayoti tasvir etilayotgan bola, qilinayotgan ibodatlardan juda mamnun emas edi. U qattiq chidash berib, ibodat tamom bo'lishini sabrsizlik bilan kutib o'tirdi. U joyida o'tirolmas edi: u duoning ayrim so'zlariga e'tibor bermasdan, ba'zi bir yerlariga ixtiyorsiz ravishda quloq solib qolardi. Chunki u bu duolarga ko'pdan odatlanib qolgan. Ammo domla, ibodatga biror yangilik kirgizib qolsa, Tomning quloqlari buni darhol sezib olar va uning butun vujudi nafratlanar edi. U ibodatning uzilishini vijdonsizlik va noinsoflik deb hisoblar edi.

Domlaning shunday duo munojotlari o'rtasida Tomning diqqatini uning oldidagi kursiga qo'nib o'tirgan bir pashsha o'ziga tortdi. Bu pashsha o'zining harakatlari bilan Tomni og'ir qiynoqqa solar, u tinch va osoyishtalik bilan o'zining ingichka oyoqlarini bir-biriga suykar, o'sha oyoqlari bilan boshini ishqar, ishqagandayam shunday g'ayrat va jasorat bilan ishqar ediki, go'yo boshi tanasidan ajralib chiqqandek bo'lar, bo'ynining ingichka ipi ko'rinar edi. Keyingi oyoqlari bilan qanotlarini silar va o'zining butun shu tariqa bezanishlarini hech bir shoshmasdan tinchgina, go'yo o'zi uchun qo'rqinchli hech bir narsa yo'qligiga ishongandek, bemalollik bilan bajarar edi. Chindan ham, uning uchun qo'rqinchli hech narsa yo'q edi, garchi bu pashshani tutib olish uchun Tomning qo'li qichisa ham, lekin u hozir, ibodat vaqtida bunday ishga jur'at qilolmas edi, basharti u bu ishni qilsa, abadiy gunohkor bo'lib, o'z joniga jabr qilgan bo'lar edi. Biroq, domla duosini o'qib bo'layozgan vaqtda Tomning qo'li o'z-o'zidan oldinga cho'zildi-da, domla «omin» deyishi bilan pashsha uning qo'liga ilindi. Biroq xolasi uning bu qilig'ini payqab qolib, tezdin pashshani qo'yib yuborishga majbur etdi.

Domla Tavrotdan bir parchani o'qib bo'lib, gulduragan va bir tekis tovushi bilan va'z boshladi. Uning ovozi shunday zeriktirarlik ediki, hademay ko'p kishi mudray boshladi. Va'zchi esa gunohkorlarga berilajak azoblarni so'zlab qo'rqitar, abadiy rohat o'rinlari tayyorlanib qo'yilgan gunohsiz kishilarning sonlarini esa juda kam ko'rsatar ediki, uning so'zicha, bir hovuchgina keladigan gunohsiz kishilarni qutqarish uchun ovora bo'lish ham arzimaydi, degan natijani chiqarish mumkin edi.

Tom, va'z kitobining sahifalarini sanab chiqdi; u va'z kitobining betlarini doim sanab chiqishga ulgura olsa ham, va'zning o'zini yodida saqlab qololmas edi. Biroq bu safar uning ma'nolaridan ham ba'zi narsalar uni qiziqтира boshladi. Domla, odamni larzaga keltiradigan buyuk bir manzarani – dunyodan o'tgan barcha kishilar mahshargohga yig'ilajagini, yo'lbars esa qo'zichoqning oldiga borib yotajagini va go'dak bir bola ularni olg'a yetaklab ketishini tasvir qildi. Bu manzaraning jonlanishi va axloqi Tomni hech bir hayajonlantirmas edi. Tomni faqat butun yer yuzi xalqi oldida o'sha bolaning hissasiga tushgan muhim rol hayron qoldirardi: uning ko'zlari chaqnab ketdi va bu yo'lbars qo'lga o'rgangan bo'lsa, o'sha bola rolini o'ynashga tayyorligini bildirar edi. Biroq bu yerda saf-satalar ko'payib, Tomning qayg'usi yana yangilandi.

Birdan u o'z cho'ntagida qandaydir bir xazina borligini esiga tushirdi-da, darrov uni cho'ntagidan olishga shoshildi. Bu – katta, jag'lari baquvvat, Tomning aytishicha «chaqag'on qora qo'ng'iz» edi. Qo'ng'iz bir piston qutichasiga berkitib qo'yilgan. Tom qutichani ochishi bilanoq qo'ng'iz daf'atan uning qo'lini chaqib oldi. O'z-o'zidan ma'lumki, bola darrov qo'ng'izni bir tomonga irg'itib, u chaqib olgan barmog'ini og'ziga soldi. Qo'ng'iz chalqanchasiga yerga tushib qolib, ag'darilolmay, tipirchilab yotar edi. Tom

unga tikilib qarab turar va uni qaytib olgusi kelar edi. Lekin qo'ng'iz ancha olis yerda bo'lib, unga bo'yi yetmas edi. Bu qo'ng'iz ibodat so'zlari va nasihatlarga qiziqmagan ko'pgina kishilar uchun ancha ermak bo'ldi; ular qo'ng'izning yotgan joydan turib olish uchun ag'darilishga urinayotganini butun diqqatlari bilan kuzatib turar edilar.

Shu vaqt cherkov ichida tasodifiy ravishda kichkina it – pubel adashib kirib qoldi. U yozning issiq havosidan entikib yolg'iz o'zi qamoqqa yotaverganidan zerikib, har xil qiziq narsalarni ko'rgisi va yangi taassurotlarni olgisi kelardi. Uning ko'zi qo'ng'izga tushdi. Xafachiligidan osiltirib, sudrab yurgan dumini tezda ko'tarib, likillata boshladi. U o'z oldidagi bu o'ljaning atrofiga aylanib, olisdan iskab, uzoq vaqt tikilib turdi; keyin dadillik bilan yaqinroq keldi-da, og'zini ochib qo'ng'izni tishlab olmoqchi bo'ldi, uddasidan chiqolmadi, yana ikkinchi marta, uchinchi marta ham shunday bo'ldi. Bu ish, aftidan unga ma'qul bo'lib qoldi shekilli, qorni bilan yerga yotib oldi. Qo'ng'iz uning oyoqlari orasida qoldi; it boyagiday harakatlari davom ettirdi, bo'lmadi. Keyin u o'zining bu ishidan zerikdi-da, erinchakligi tutib, mudray boshladi. Uning boshi sekin-asta yerga engasib, iyagi qo'ng'izga tegib ketdi, qo'ng'iz uni chaqib oldi. Pubel angillab, boshini silkitgan edi, qo'ng'iz undan ikki qadam nariroqqa borib yana chalqanchasiga tushib qoldi. Yaqin o'rtada o'tirganlar buni ko'rib, kulgilarini ichlariga sig'dirolmay o'tirar edilar. Ko'plari esa iljaygan yuzlarini yelpig'ich va ro'molcha bilan bekitib olgan edilar. Tom bundan benihoyat mamnun va xursand edi.

Pubelning ko'rinishi anqovroq edi, – aftidan u o'zining ahmoq bo'lib qolganini o'zi ham sezgan bo'lsa kerak, – shunday bo'lsa ham uning yuragida keki bor va o'ch olishni istar edi. Shuning uichun u sekin-asta

qo'ng'izning yoniga kelib, ehtiyotlik bilan unga hamla qila boshladi. Goh u, goh bu tomondan qo'ng'izning ustiga tashlanar, shunda uning oldingi oyoqlari qo'ng'izga tegay-tegay der, ba'zan uning atrofida yurib tishlarini shaqillatar, boshini qimirlatganida, quloqlari shalpillar edi. Nihoyat uni bu ish ham zeriktirdi; u oldida uchib yurgan pashshalar bilan shug'ullanib ko'rmoqchi bo'lgan edi, lekin bu ham uni uncha qiziqtirmadi. Tumshug'ini yerga tegizay-tegizay deb, birdan yurib ko'rdi, lekin ko'p o'tmay bundan ham zerikdi; bir-ikki marta esnab, ijirg'anib, og'ir nafas oldida, qo'ng'izni butunlay esdan chiqarib yuborib, uning ustiga o'tirib oldi. Shu vaqt ajoyib bir hodisa yuz berdi. Pudel jonining boricha akillab cherkov ichida yugura boshladi. Xuddi mehrobning oldidan yugurib o'tib, eshikka chopdi, akillab vovullashdan bir nafas to'xtamay, eshik oldidan yana orqasiga yugurdi. Chunki, qo'ng'iz uning qornidan mahkam tishlab olganicha, jag'larini bo'shatmay yopishib yotar edi. U qancha ko'p urinib yugursa, qornining og'rig'i shuncha kuchayar edi, natijada it hech tinmay aylana berishidan junlari hurpayib, misli ko'rilmagan sur'at bilan uchib yuruvchi bir quyruqli yulduzga aylangan edi. Ish shuning bilan tugadiki, aqldan ozgan it jon achchig'ida o'zini bir tomonga tashlab, o'z xojayini-ning tizzasiga borib yiqildi, xojayini bo'lsa, uni dera-zadan tashqariga otib yuborgan edi, uning angillagan ovozi sekin-asta uzoqlashib borib, keyin o'chdi.

Cherkovdagilarning hammasi qizarishib, o'zlarini qah-qahlashdan zo'rg'a tiyib qolgan edilar. Hatto domla ham o'qiyotgan duolaridan yanglishib ketgan; garchi u o'z so'zlarini o'sha ondayoq tuzatib olgan bo'lsa ham, endi uning so'zlari avvalgidek silliq eshitilmas, damba-dam tutilib qolar, o'z so'zlarining kishilarga ta'sir etishiga ishonchsizlik sezib turar edi. Tinglovchilar bo'lsa uning eng jiddiy va ta'sirli so'zla-

rini ham kursi orqasidan turib, biror qiziqchilik soʻz eshitayotgandek kulumsirab tinglab oʻtirar edilar.

Nihoyat, shunday qiyin holatlar tamom boʻlib, vaʼz soʻzlari tugab, «omin» deyilar ekan, oʻtirganlarning hammasi, bir ogʻir ishdan qutulgandek chehralari ochilib, bir xoʻrsinib qoʻydilar.

Tom Soyer shod va mamnun holda uyiga qaytib kelar ekan: «Agar ibodat vaqtida biror qiziq yangilik kirgizib turilsa, baʼzan cherkov ibodati ham uncha koʻngilsiz boʻlmas ekan», deb oʻylar edi. Faqat uning shodligi orasida bir narsa qora dogʻdek boʻlib, uni xafa qilib turar, u ham boʻlsa qoʻngʻizning yoʻqolishi edi. Itning «chaqagʻon qoʻngʻiz» bilan oʻynashganiga qarshiligi yoʻq, lekin qoʻngʻizni oʻzi bilan birga olib ketgani nimasi? Itning bu ishi albatta insofdan emas edi.

OLTINCHI BOB

TOM BEKKI BILAN TANISHADI

Tom Soyer, dushanba kuni ertalab uyqudan uygʻonarkan, oʻzini juda baxtsiz his qildi. Har bir dushanba kuni erta bilan uning ahvoli hamisha shunday boʻlar, chunki uning maktabda kechiradigan azob-uqubatlari haftasi shu dushanba kundan boshlanar edi. U hatto kechagi kunning bayram boʻlganligi uchun ham achinar, chunki ozodlikda yurgandan keyin, yana erksizlikka duchor boʻlish undan ham ogʻirroq edi.

Tom oʻylanib yotardi. Birdan unga oʻzini kasallikka solish va shuning bilan maktabga bormay, uyda qolish istagi maʼqul tushdi. Chindan ham bu olijanob ish boʻlar edi-da! U oʻz vujudini tekshirib koʻrdi. Hech bir yeri ogʻrimaydi va u oʻz tanasining turli yerlarini yana bir qayta qoʻli bilan ushlab koʻrdi.

Unga qorni sanchib og'riyotgandek tuyuldi va keyinroq bu og'riq kuchayib ketar, degan umid bilan juda sevingan edi. Biroq, aksincha, qornining og'rig'i pasayib, sekin-asta butunlay yo'qolib ketdi. Tom yana o'yladi botib turar ekan, birdan tishining qimirlab qolgani esiga tushdi. Bu uning uchun juda qulay bir narsa bo'lib chiqdi, va u endi ingramoqchi bo'lgan edi. Birdan esiga shunday narsa kelib qoldi, agar tishim, deb og'zimni ochdim degunimcha, xolam darhol tishimni sug'urib olib tashlaydi, bu esa juda alamli bo'lar, deb o'yladi. Shuning uchun u tish og'rig'ini bir tomonga qo'yib turib, boshqa biror hiyla topishga urinmoqchi bo'ldi. Biroz vaqt hech narsa o'ylab topolmay turdi. Keyin u, bir kishining ikki-uch hafta kasal bo'lib yotgani va unda barmog'idan ajralish xavfi tug'ilgani to'g'risida bir doktorning qilgan hikoyasini esladi. Bola darhol ko'rpaning ostidan oyog'ini chiqarib, bosh barmog'ini tekshirib ko'ra boshladi. Lekin u o'sha kasalning qanday belgilari bo'lishini bilmas edi. Shunday bo'lsa ham bir sinab ko'rsam zarar qilmas, deb o'zidan-o'zi ingray boshladi.

Sid uyg'onmay yotar edi.

Tom qattiqroq baqirishga tutindi va unga endi chindan ham barmog'i og'riy boshlagandek tuyuldi.

Sid esa hech qimirlamay uxlab yotardi.

Tom baqiraverib, hansirab qoldi. U biroz damini olib nafasini rostlagandan keyin, bir necha marta juda g'alati qilib baqirdi.

Sid xurрак otishdan to'xtamasdi.

Sidning uyg'onmay yotishi Tomning jahlini chiqardi. U bir-ikki marta «Sid! Sid!» deb chaqirib, ukasining yelkasidan ushlab silkib qo'ydi. Tom yana qattiqroq ingray boshladi. Sid bir esnadi, kerishib olgandan keyin tirsagi bilan suyanib turdi-da, burnini torta-torta Tomga tikilib qarab qoldi. Tom ingrashida davom etar edi. Sid unga qarab:

– Tom! Menga qara! Tom! – dedi. Javob boʻlmadi.
– Eshitayapsanmi, Tom? Tom senga nima boʻldi, Tom?

Sid ham akasining yuziga tikilib qarab, uning yelkasidan ushlab silkib qoʻydi.

Tom qattiq ingrab:

– Qoʻy, Sid! Menga tegma! – dedi.

– Senga nima boʻldi, Tom? Men hozir xolamni chaqiraman.

– Yoʻq, kerak emas, chaqirma. Balki bu kasal oʻzidan-oʻzi tuzalib ketar. Hech kimni chaqirma, kerak emas.

– Yoʻq, yoʻq, albatta chaqirishim kerak. Buncha ingramasangchi! Qanday yomon bu! Koʻpdan beri ogʻriydimi?

– Bir necha soat boʻldi. Voy! Xudo xayr bersin, Sid, menga koʻp qattiq tegma! Sen meni oʻldirib qoʻyasan.

– Nega meni oldinroq uygʻotmading, Tom? Unday ingrama, jonim! Sening ingrashingdan badanlarim muz boʻlib ketayotir. Qayering ogʻriydi?

– Sid, men barcha gunohlaringni kechirdim!.. (Ingraydi). Sen mening oldimda har qanday ishga aybli boʻlsang ham, men hammasini kechirdim. Men oʻlganimdan keyin...

– Hoy, Tom, nahotki sen oʻlib ketsang? Tom jonim, oʻlma... Qoʻy, kerak emas, balki...

– Sid, men hammaning gunohini kechirdim (Ingraydi). Sen shuni ularga yetkiz. Mening deraza ramkam bilan bir koʻzlik mushuk bolamni boʻlsa, ana shu shaharga yaqinda kelgan qizga ber va unga aytginki...

Biroq, Sid shu vaqt chalvorini qoʻliga olib yugur-ganicha ketdi: Tom endi chinakamiga kasal boʻlgan, uning kallasi astoydil ishlar va uning ingrashlari ham juda tabiiy, kasal kishining tovushidek eshitilar edi.

Sid zinapovadan yugurib tushib borar ekan:

– Xola, Polli xola, tezroq keling! Tom o'lay deb yotipti, – deb baqirdi.

– O'lay deb yotipti, deysanmi?

– Ha, ha, nimaga qarab turasiz? Tezroq yursan-gizchi!

– Behuda gap! Ishonmayman!

Ammo shunday bo'lsa ham, u shoshilganicha yuqoriga qarab yugura boshladi, Sid bilan Meri esa uning orqasidan chopishib bordilar. Polli xolaning ranglari o'chib ketgan, lablari qaltirab turar edi. U Tomning to'shagi yoniga yetib borar ekan:

– Tom bolam, senga nima bo'ldi? – degan so'zlar og'zidan zo'rg'a chiqdi.

– Oh xola, men...

– Nima bo'ldi, nima bo'ldi, bolam?

– Oh xola, barmog'imning ichi o't bo'lib yonayotir!

Polli xola stulga o'zini tashlab kulib yubordi, keyin yig'ladi, keyin yana kulib, yana yig'ladi. Kampirning bu qilgani uning yuragini ancha bo'shashtirdi, keyin u:

– Tom, meni juda ham qo'rqitib yubording-ku! Qani, endi bunday jinniliklaringni yig'ishtirib qo'yib, o'rningdan tur! – dedi.

Tomning ingragan tovushlari bir damda jimib, barmog'ining og'rig'i ham o'sha ondayoq to'xtadi. Bola biroz xijolat bo'lib:

– Polli xola, bu barmog'im butunlay jonsizlanib qolgandek bo'ldi, u shunday og'ridiki, hatto tishim-ning og'rig'ini ham unutib yubordim, – dedi.

– Ana, buni ko'ringlar-a! Xo'sh, sening tishingga nima bo'ldi?

– Tishimning bittasi qimirlab qolgan va shunday og'riydiki, chidab bo'lmaydi.

– Ha, bas endi, bo'lmasa yana ingray boshlarsan. Qani og'zingni och-chi! Ha, tishing chindan ham qimirlab qolgan ekan, biroq bu bilan odam o'lmay-di-ku. Meri, menga bir qatim ipak bilan oshxonadan chala yongan kosovni keltirib ber.

– Jon xola, qo‘ying, kerak emas, u endi og‘rimaydi. Agar yana og‘risa ham men hech ingramayman, hatto og‘riganini ham bildirmayman, xolajon, qo‘ying, unday qilmang, men uyda qamalib o‘tirishni xohlamayman, men maktabga boraman...

– Ha, ha, shunday degin! Sen bu hiylalaringning hammasini, maktabga bormay, o‘qish o‘rniga baliq ovlab yurish uchun o‘ylab chiqargan ekansan-da! Oh, Tom, men seni shuncha yaxshi ko‘raman-u, sen bo‘lsang doim shunday yaramas ishlarni qilib, meni ranjitib yurasan.

Shu orada tish sug‘urish asboblarini ham olib keldilar. Polli xola ipning bir uchini sirtmoq qilib bog‘ladi-da, uni Tomning og‘rigan tishiga solib, ipning bir uchini bo‘lsa karavotning temiriga bog‘lab qo‘ydi. Keyin, yonib turgan kosovni olib, uni Tomning basharasiga qarab turtmoqchi bo‘lgan-da, Tom boshini bir silkib, tortib yuborgan edi, uning tishi sug‘urilib chiqib, karavotga bog‘langan ipda osilib qoldi.

Kishining har bir tortgan qiyinchiligi qanday bo‘lsa ham mukofotlanmay qolmaydi. Tom nonushtani qilib maktabga kelganida hamma o‘rtoqlari unga suqlanib qaray boshladilar, chunki uning yuqoridagi qator tishlari orasida bo‘sh qolgan yeri unga juda yangi va bugungacha hech ko‘rilmagan usulda tupurishga imkoniyat berardi. Uning bu ahvoliga qiziqqan bolalar orqasidan talashib ergashib yurar edilar. Bundan ilgari bolalardan biri barmog‘ini pichoq bilan kesib olib, uning bilan barcha bolalarning hurmat va diqqatini o‘ziga tortib yurar edi, bolalar Tomning tishini ko‘rganlaridan keyin, unga qaramay qo‘ydilar. Bu bilan u o‘z ixlosmandlarini yo‘qotdi, uning shuhrati so‘ndi. Shu sababli u ancha xafa bo‘ldi va Tomga istehzo bilan qarab: «Tom Soyerning bunday tupurishi hech gap emas, uni har kim ham qila oladi» – dedi; boshqa bir bola esa «Yoshsiz, hali

g'o'rasiz», deb qo'ydi. Shundan keyin bolaning ancha shaxti qaytib, bularning oldidan nari ketdi.

Oradan ko'p vaqt o'tmay, Tom shaharda hammaga mashhur bo'lgan bir araqxo'ring o'g'li – Geklberri Fin degan bola bilan uchrashdi. Shahardagi hamma bolalarning onalari Geklberrini chin ko'ngillaridan yomon ko'rar, lekin shu bilan birga, undan juda qo'rqar edilar, chunki u juda yalqov, yaramas, axloqsiz bola bo'lib, hech qanday tartib va qonunlarga bo'ysunmas edi. Yana shuning uchun qo'rqar edilar-ki, bolalarning hammasi ham undan o'zlarini olib qochmas, garchi taqiq qilingan bo'lsa-da, u bilan o'ynashni, birga bo'lishni sevar va hamma narsada unga ergashmoqchi bo'lar edilar. Tom «yaxshi xonadonlardan» chiqqan bolalardek, kuni bo'yi hech bir ish qilmay yuradigan bu bolaga qiziqib qarar edi. Bu chuvrindi bola bilan o'ynash Tomga ham qattiq man qilingan edi. Albatta, xuddi shuning uchun, Tom ham bu bola bilan biroz o'ynab olish yo'lida har bir to'g'ri kelgan paytdan foydalanib qolishga tirishar edi. Geklberri kattalarning egnidan tushgan eski-tuski uvadalarni kiyib yurar edi. Yilning har qanday mavsumida ham uning kiyimi har xil dog'lar bilan qoplanib, uvadalari osilib yurar, boshidagi qalpog'i ham go'yo nuragan chordevorga o'xshar, qalpog'ining bir parcha yirtiq yeri xuddi yarim oy singari pastki tomonga cho'zilib tushgan edi. Ustidagi kamzuli birovning eskisi bo'lgani uchun etagi tovonlariga tegib yurar, uning orqa tomondagi, beldan yuqori yerdagi tugmalari esa belidan ancha pastda turar, chalvori bittagina ip bilan yelkasiga tortib qo'yilgan, orqa tomoni esa shalpillab osilib yotar, pastki pochalari titilib ketgan va loyda sudralib yurar edi. Geklberri qayerni xohlasa, shu yerda daydib yuruvchi erkin bir qushcha edi. Havo ochiq vaqtlarda u har qayerda, eshik ostonalarida tunab qolar, yog'ingarlik vaqt-

larda esa bo'sh bochkalar ichiga kirib yotardi. Uni hech kim maktabga va cherkovga borishga majbur etmasdi. Uning bo'ysunadigan kishisi, ya'ni tepasidan xo'jayinlik qiluvchi kishisi yo'q. U xohlagan vaqtida va xohlagan yerida baliq ovlab yoki cho'milib yurar va suv ichida ham xohlaganicha o'tira berar edi. Birov bilan mushtlashishni ham unga hech kim man qilmasdi. Uxlashga ham xohlagan vaqtida, hatto yarim kechadan keyin ham borib yota berardi. Ko'klam bo'lsa, u boshqa bolalarning hammasidan oldin yalangoyoq yura boshlar, kuzda esa oyoqlariga hammadan keyin etik kiyar edi. U yuz-qo'llarini yuvishni va toza kiyim-bosh kiyishni hech o'ylamasdi. So'kishishga kelganda esa, u juda usta edi. Xullas, bu bola hayotga shodlik kiritadigan xususiyatlarning hammasini egallagan edi... Sankt-Peterburgning «yaxshi uylari»da «yaxshi tarbiya» olgan va o'z erklari bilan yura olmaydigan bolalarning hammasi shunday deb o'ylar edilar. Tom haligi romantik daydi bolaga salom berib:

- Hoy, Geklberri! Beri kel! – deb chaqirdi.
- Ishing bo'lsa o'zing kelaqol...
- Qo'lingdagi nima?
- O'lgan mushuk.
- Qani, Gek, menga ber, bir ko'ray! Juda qotirib qo'yibsanku. Qayerdan topding buni?
- Bir boladan sotib oldim...
- Nima berding?
- Bitta ko'k bilet bilan qushxonadan o'g'irlab olgan ho'kizning pufagini berib oldim...
- Ko'k biletni qayerdan olding?
- Bundan ikki hafta ilgari Ben Rojersdan bir qamchi berib olganman.
- Menga qara, Gek, bu o'lgan mushuging nimaga yaraydi?
- Nimaga yaraydi, deysanmi? So'galni yo'qotadi.

– Rostdanmi? Men uning bundan ko'ra yaxshiroq dorisini bilaman.

– Bundan yaxshi dorisi yo'qligiga garov bog'lashaman, sening aytganing qanday narsa?

– Sasigan suv.

– Sasigan suvmi? Sen aytgan sasigan suv hech narsaga yaramaydi.

– Hech narsaga yaramaydi? Sen uni so'gallarni yo'qotish yo'lida ishlatib ko'rganmisan?

– Ishlatib ko'rgan emasman. Bob Tanner buni sinab ko'rgan.

– Sen buni qayerdan bilasan?

– U buni Jef Techerga aytgan. Jef Jonni Bekkerga aytgan. Jonni Jim Xolmsga aytgan. Jim Ben Rojersga aytgan. Ben bir negrga aytgan. Negr esa menga kelib aytdi. Shuning uchun men buni bilaman.

– Xo'sh, nima bo'пти? Ular hammasi yolg'onni juda boplaydilar. Faqat sen aytgan negrni bilmayman. Biroq negrlarning ham yolg'on so'zlamaydiganlarini men shu vaqtgacha ko'rgan emasman. Bularning hammasi quruq safsata! Gek, sen menga ayt-chi, Bob Tanner so'gallarni qanday qilib yo'qotdi?

– Ortiqcha bir ish qilgani yo'q. Daraxtning chirik, kovak bo'lib qolgan yerida to'planib qolgan yomg'ir suviga qo'lini tiqib olgan, xolos.

– Kuppa-kunduz kuni-ya?

– Albatta.

– O'sha daraxt to'nkasiga qarab turib-a?

– Ha, shunday. Boshqacha iloji bo'larmidi?

– Shunday qilayotganida, u biror narsa deb so'zlaganmi?

– Hech narsa demagan bo'lsa kerak... Bunisini men qaydan bilayin?

– Ha, ha. Sen hali bir ishni yaxshilab udda qila olmaysan-u, yana shu sasigan suv bilan so'gallarni yo'qotmoqchi bo'lib yurasanmi? O'z-o'zidan ma'lumki, bunday aqlsizlikdan hech qanday natija chiqmay-

di. Buning uchun kishi yolg'iz o'zi eng qalin o'rmon orasiga borib, shunday sasigan suv bor daraxtni mo'ljallab kelishi, so'ngra xuddi yarim kechada o'sha daraxt yoniga borib unga orqasini o'girib turib, qo'llarini o'sha daraxt kavagidagi suvga tiqishi va qo'llarini suvga tiqqan vaqtda:

*Arpa – don, arpa – don,
To'kilib un bo'l,
Sassiq suv, sassiq suv,
So'gallarni yuv!*

deb aytishi kerak. Shundan keyin darhol ko'zlarini yumib, o'sha daraxt yonidan o'n bir qadam nariga borishi, keyin uch marta to'xtab, orqasiga burilib qarashi va yo'lda hech kim bilan so'zlashmasdan uyga qaytishi kerak. Agar shunda og'zingdan biror kalima so'z chiqarsang, qilgan hamma ishlaring bekor bo'ladi.

– To'g'ri, bu aytganlaring chinga o'xshaydi, faqat Bob Tanner buni boshqacha usul bilan qilar edi.

– Albatta, u o'z bilganicha qilib yurgandir! Shaharimizdagi hamma bolalarning ichida uning so'gali ko'proq. Agar u so'galni sassiq suv bilan yo'qotish yo'lini bilganida, uning so'galidan birorta ham qolmas edi. Shunday yo'l bilan men o'zim ham mingtahasini yo'q qilib yubordim. So'gallar menda juda ko'p edi, chunki men ko'p vaqt qurbaqalarni o'ynar edim. Ba'zan men so'gallarni no'xat poyalari bilan yo'qotardim.

– Ha, bu yaxshi dori. O'zim ham uni qilib ko'rganman.

– Qanday qilib?

– No'xat poyasini olib, ikki bo'lakka ajratasan. Keyin bir tomchi qon olish uchun so'galingni pichoq bilan kesasan va shu qon bilan no'xat poyasining yarmini qonlab, so'ngra chuqur kavlab shuni yerga ko'masan... Yarim kechada, ko'kda oy bo'lmagan

vaqtda yo'lning ayrilish joyiga ko'masan... Ikkinchi yarmini esa kuydirib tashlaysan. Shunday qilsang qonli birinchi poya o'ziga poyaning ikkinchi yarmini tortadi. Shu orada qon so'galni o'ziga tortadi va so'gal darrov yo'qoladi.

– To'g'ri aytasan Gek, to'g'ri, agar sen qonlangan poyani yerga ko'mayotib, «poya yerga kirsin, so'gal yo'qolsin, bundan keyin meni qiynamasin» degan so'zlarni aytsang, yanada yaxshiroq bo'lar edi. Shunday qilsang, tezroq yo'qoladi. Jo Garper so'gallarni shunday yo'qotadi, u juda tajribali, ko'pni ko'rgan kishi... Xo'sh, o'lik mushuk bilan so'galni sen qanday qilib yo'qotasan?

– Mana bunday. Mushukni olib yarim kechaga yaqinlashganda qabristonga bor, unda bir badjahl kishi ko'milgan yerni top, yarim kecha bo'lganda o'sha yerga shayton keladi, balki ulardan ikkita-uchtasi ham kelishi mumkin, biroq ular sening ko'zingga ko'rinmaydilar, sen faqat shamol sharpasidek tovush eshitasan, balki ularning o'zaro so'zlashganlarini ham eshitarsan. Shunday qilib, ular o'likni olib keta boshlaganlarida, sen qo'lingdagi o'lik mushukni ularning orqasidan otib: «Shayton o'likning orqasidan, mushuk shaytonning orqasidan ketdilar, so'gallar ham endi mushukning orqasidan ketsinlar, ular menga kerak emas!» deysan. Shunday qilsang, so'gallaring bitta qolmay to'kilib ketadi.

– Bu so'zlaring chinga o'xshaydi, Gek, sen o'zing buni qilib ko'rganmisan?

– Yo'q. Buni menga Gopkins degan qari xolam aytib bergan edi.

– Unday bo'lsa bu to'g'ri gap. Gopkins xolani jodugar deb so'zlaydilar-ku.

– So'zlaganlari nimasi! Men o'zim buni yaxshi bilaman. U mening otamni ham shunday qilib ishdan chiqardi. Otamning o'zi menga aytib bergan. Bir kuni

otam kelayotsa, o'sha kampir otamga qarab «sehr qilayotgan» emish. Otam yerdan bir katta tosh olib unga otgan ekan, u o'zini zo'rg'a chetga olib qolgan. Xuddi o'sha kuni kechasi otam ayvonchanning tomi ustiga chiqib, mast holda uxlab yotgan yeridan yumalab ketib, qo'lini sindirib olgan.

– Juda qiziq gaplar-a! Xo'sh, uning «sehrlayotgani-ni» otang qanday bilgan?

– Nega bilmasin! Otam: jodugarning sehrlashini bilish hech gap emas, dedi. Otam shunday deydi: agar kimki senga qattiq tikilib qarasa va o'zicha nimalarnidir so'zlab, ming'illab tursa, albatta o'sha kishi sehr qilayotgan bo'ladi. Chunki jodugarning ming'illab so'zlayotgani – duolarni teskari o'qiyotgani bo'ladi, tushundingmi?

– Menga qara, Gek, sen o'z mushuging bilan qachon tajriba qilib ko'rmoqchisan?

– Bugun kechasi. Fikrimcha, Vilyams cholning o'ligiga shu kechasi albatta shaytonlar kelishsa kerak.

– Gek, uni shanba kuni ko'mganlar-ku. Uni o'sha shanba kuni kechasiyoq olib qochib ketgan bo'lsalar kerak.

– Nimalar deb valdirayapsan, axir! Yarim kecha bo'lmay turib, ular qanday qilib uni olib ketsinlar? Yarim kechadan keyin esa yakshanba kuni bo'ladi. Shaytonlarning yakshanba kunlari yer yuzida erkin yurganliklarini men shu vaqtgacha eshitgan emasman.

– To'g'ri aytasan. Bu haqda men o'ylamaganman. Meni o'zing bilan olib borasanmi?

– Agar qo'rqmasang, albatta olib boraman.

– Qo'rqar edimmi! Gapingni qara-ya! Sen derazaning ostiga kelib miyovlaysanmi?

– Ha, men miyovlayman... Agar chiqolsang sen ham menga javoban miyovlab qo'y. O'tgan safar shunday qilib, mening qancha vaqtimni olding. Men

o'sha kuni miyovlayverib charchadim, oxiri Geys degan chol chiqib, menga tosh otib: «Baloga yo'liqsinda shu mushuk!» – dedi. Men uning shu qilgan ishi uchun deraza oynasini g'isht bilan urib sindirdim, faqat buni hech kinga aytma.

– Xo'p bo'ladi. O'sha kechasi men hech miyovlay olmadim, chunki xolam hamma vaqt mening orqamdan poylab yurdi. Bugun esa albatta miyovlayman. Menga qara, Gek, u qo'lingdagi nima?

– Yo'q, hech narsa emas, anchayin kana.

– Qayerdan olding uni?

– O'rmondan topib oldim.

– Qanchaga berasan?

– Bilmadim. Men uni sotmoqchi emasman.

– O'zing bilasan. Kanang ham kichkinagina ekan.

– Bo'lmasa-chi! Birovning narsasini hamma vaqt yomonlab yerga urmoqchi bo'ladilar-da! Menga esa shuning o'zi yaxshi.

– O'rmonda bunday kanalardan mingta desang ham topiladi. Agar men istasam, bulardan allaqanchasini topar edim.

– Xo'sh, bo'lmasa nega bormaysan? Ha, ha. Bu ish qo'lingdan kelmasligiga aqling yetadi-da. Senga aytsam, qo'limdagi kana bu yilgi kanalarning ichida eng erta yetilgani.

– Menga qara, Gek, sen menga shu kanangni bersang, men senga o'zimning tishimni beraman.

– Qani, ko'rayinchi.

Tom qo'ynidan qog'ozga o'ralgan bir narsani olib, sekin-asta ochdi. Geklberri tishni diqqat bilan ko'zdan kechirdi. U bunga juda ortiq darajada qiziqib qolgan edi. Nihoyat, u Tomga qarab:

– Bu chinakam tishmi? – deb so'radi.

Tom ustki labini ko'tarib, tishi tushgan bo'sh o'rinni ko'rsatdi.

– Bo'ldi, bo'ldi, – dedi Geklberri. – Qani, bor baraka.

Tom kanani olib, qo'ng'iz saqlagan piston qutichasiga solib qo'ydi va ikkalasi ham qilgan ishlaridan xursand bo'lishib, bir-birlaridan ajralishdi.

Tom, maktab joylashgan kichkinagina yog'och uyga yaqinlashib borar ekan, darsga insof bilan oshiqib kelayotgan bolalardek, shoshilganicha binoning ichiga kirib, boshidagi qalpog'ini mixga ilib qo'ydi-da, ishi tiqilinch kishilardek kursiga o'tirdi. Eskirib, kishi o'tiradigan yerlari yorilib ketgan baland o'rindiqda o'tirgan muallim, bolalarning darsni takrorlab g'o'ng'irlashgan tovushlari ichida tinchlanib, mudramoqda edi. Tomning kirishi uni uyg'otib yubordi.

– Tomas Soyer! – dedi u.

Muallimi uning ismi va laqabini to'la aytganida, bundan yaxshilik chiqmasligini yaxshi anglardi.

– Labbay, ser! – deb javob berdi Tom.

– Buyoqqa kel! Qani, ser, bugun yana nima uchun kechikib keldingiz?

Tom biror yolg'on gap to'qimoqchi edi, lekin xuddi shu vaqt ko'ziga, o'rilgan uzun sariq sochlari chalindi. U bu sochlarni sevgi-muhabbat o'tlari tufayli darhol tanib oldi. U sinfningsiz qizlar o'tirgan yarim bo'lagida faqat o'sha qizning yonidagi joyning bo'sh ekanini ko'rdi-da, birdan:

– Men yo'lda Geklberri Finn bilan biroz so'zlashib qoldim, – deb javob berdi.

Muallim bo'g'ilib ketdi: u o'zini yo'qotib qo'yib, Tomga g'azab bilan tikilar edi. Bolalarning g'ovur-g'uvurlari tindi. Ular bir-birlaridan: «Bu bola jinni bo'ldimi, nega shunday deb javob beradi?» – deb so'radilar. Piravordida muallim so'zga kirishib:

– Sen... sen nima ish qildim, deding? – deb so'radi.

– Men yo'lda to'xtab, Geklberri Finn bilan biroz gaplashdim.

– Tomas Soyer, sening bu tariqa javob berishing kishini hayron qoldiradi va men bunday javobni

umrimda birinchi marta eshitishim. Bunday orsizlarcha jasorat qilganing uchun, seni jazvar taxta bilan urish kifoya qilmaydi. Qani, nimchangni yech!

Muallim qoʻllari charchaguncha urdi-da, keyin:

– Endi, ser, borib qizlar bilan birga oʻtir! Bu kaltak sen uchun saboq boʻlsin, – dedi.

Sinf ichidagi bolalarning hiring-hiring qilib kuli-shishlari uni ancha uyaltirdi. Haqiqatda esa bu his unda boshqa, katta sabablar tufayli tugʻilgan edi. Tom qaragʻay kursining bir chekkasiga borib oʻtirdi.

Qiz boshini bir silkib qoʻydi-da, undan nariroqqa siljib oʻtirdi. Roʻparasidagi bolalarning hammasi bir-birlariga koʻz qisishib, shivirlashardilar. Ammo Tom esa pastak uzun partaga suyanganicha tinchgina, odob bilan kitobini oʻqiy boshladi. Sinfdagi bolalar ham uning qiliqlarini bora-bora eslaridan chiqarib oʻz oʻqishlari bilan ovora boʻlib, avvalgidek gurunglasha boshladilar. Shundan keyin Tom sekin-asta yashirincha yonida oʻtirgan qizga qaradi. Qiz ham uning qaraganini sezib, lablarini burishtirdi-da, orqasini oʻgirib oldi. Birozdan keyin u qaytadan sekingina Tomga qayrilib qaragan edi, yonida turgan bir shaftoliga koʻzi tushdi. Qiz uni itarib tashladi. Tom uni yana avvalgi joyiga qoʻydi. Qiz yana itarib tashladi, lekin bu gal avvalgidek dushmanlik nazari bilan qaramadi. Tom shaftolini yana qaytadan uning oldiga surib qoʻygan edi, qiz bu gal unga tegmadi. Tom oldida yotgan qora taxtachaga «Marhamat qilib shuni oling, menda yana bor», deb yozib koʻrsatdi. Qiz taxtaga qarasa hamki, hech javob bermadi. Shu paytda bola chap qoʻli bilan taxtani qizdan pana qilib, unga yana allanimalarning rasmlarini chiza boshladi. Qiz bunga dastlab eʼtibor qilmagandek boʻlib oʻtirsa ham, keyin-keyin qiziqish tugʻila boshladi. Bola buni sezmagandek taxtaga chizib oʻtirishda davom etar, qiz esa oʻzining qiziqqanini bolaga bildirmasdan,

uning chizgan rasmini ko'rishga intilar edi. Tom bo'lsa hali ham buni payqamagandek bo'lib o'tirardi. Nihoyat qiz chidab turolmadi, sekin-asta shivirlab:

– Menga bering, bir ko'ray! – dedi.

Tom o'zi chizib o'tirgan va anchagina karikatura qilib ishlangan rasmning bir chetini ochib ko'rsatdi. Unda tomi ikki yoqqa nishab qilib olingan va tom ustida mo'rilaridan buralib-buralib tutun chiqib turgan bir uyning rasmi tushirilgan edi.

– Qanday chiroylik-a! Endi bir kishining suratini soling, – dedi.

Rassom o'sha uy yoniga hovli yuzida turgan bir kishining suratini soldi. U kishi go'yo og'ir yuklarni ko'taradigan kranga o'xshar va shunchalik novcha ediki, agar u istasa, o'sha uy ustidan bermalol hatlab o'ta olar edi. Biroq qiz janjallashib o'tirishga qobil emasdi, shuning uchun ham u shunchalik xunuk bir suratdan mamnun bo'lib:

– Juda ham yaxshi bo'ldi! Endi shu kishining ro'parasiga mening ham suratimni solib qo'ying, – dedi.

Tom go'yo qum soatiga o'xshatib chiziqlar tortib, tepasiga to'linoy nusxasidek qilib uning yuzini ishladi, ingichka cho'pdek qilib qo'l va oyoqlari shaklini chizdi, barmoqlari yozilgan qo'lga katta yelpig'ich tutqizib qo'ydi. Qiz buni ko'rar ekan:

– Bu ham juda yaxshi bo'ldi. Men ham rasm so'lishni o'rganishni istar edim! – deb qo'ydi.

– Bu ish uncha qiyin emas, – dedi Tom shivirlab, – o'zim sizga o'rgatib qo'yaman.

– Chindanmi? Qachon o'rgatasiz?

– Hali, katta tanaffus bo'lganida o'rgatib qo'yaman. Siz ovqat qilgani uyga borasizmi?

– Istasangiz, bormasligim ham mumkin.

– Durust. Sizning otingiz nima?

– Bekki Techer. Sizniki-chi? Ha, bilaman-a. Tomas Soyer.

– Meni biror narsa uchun jazolaydigan boʻlganlarida shunday deb ataydilar. Men oʻzimni yaxshi tutib yursam, meni toʻgʻridan-toʻgʻri Tom deb ataydilar. Siz ham meni Tom, deb ayting, xoʻpmi?

– Xoʻp boʻladi.

Tom yana taxtaga nimalarnidir yoza boshladi va yozgan narsasini qizdan yashirdi. Biroq qiz endi oʻzini chetga tortmay, balki Tomdan yozayotgan narsasini koʻrsatishni soʻradi. Tom unga turli bahonalar topib:

– Yoʻq, unda hech narsa yoʻq, – derdi.

– Bor, unda bir narsa bor!

– Yoʻq, hech narsa yoʻq; bor boʻlgani bilan siz uni koʻrgingiz ham kelmaydi-ku.

– Yoʻq, men uni juda koʻrgim keladi, chin ayta-yapman. Oʻshani menga koʻrsating!

– Birovga aytib qoʻyasiz.

– Yoʻq, hech kimga aytmayman!

– Hech kimga, oʻla-oʻlguningizcha hech kimga aytmaysiz-a?

– Hech kimga aytmayman, koʻrsata qoling endi!

– Koʻrgingiz kelmaydi-ku, nega buncha qistaysiz...

– Tom, siz, har qancha oʻjarlik qilganingiz bilan ham, men koʻraman dedim, koʻraman.

Shu soʻzlardan keyin u kichkina qoʻllarini Tomning qoʻllari ustiga qoʻydi. Orada yengilgina kurash boshlandi. Tom koʻrinishda qarshilik qilayotgandek boʻlsa ham, lekin oʻzi sekin-asta qoʻlini siljitib yozuv ustidan olib borar edi. Nihoyat, taxtadagi yozuv ochilib: «Men sizni yaxshi koʻraman!» degan soʻz koʻzga chalindi. Qiz birdan oʻzgarib:

– Voy basharangiz qursin! – dedi-da, Tomning qoʻliga qattiqqina bir urdi. Shu bilan birga qiz qip-qizarib ketdi, goʻyo oʻz-oʻzidan magʻrurdek koʻrindi.

Xuddi shu paytda kimdir qulogʻidan mahkam ushlab choʻzayotganini va partadan koʻtara boshlaganini Tom sezib qoldi. Shu zaylda uni butun sinfda-

gi bolalarning qichqirib kulishlari ostida qulogʻidan sudrab olib borib, sinfning ikkinchi tomoniga – oʻz oʻrniga oʻtirgʻizib qoʻydilar. Muallim bir necha minut davom etgan sukunat ichida indamay uning tepasida turdida, keyin churq etmay sekin-asta oʻz oʻrniga qarab ketdi.

Tomning qulogʻi ogʻriq zarbidan lovullab yonayotgandek boʻlsa hamki, yuragi quvonch bilan toʻlgan edi.

Maktab ichi tinchlanganidan keyin, Tom insof bilan oʻzini yaxshi tutib, yaʼni zehn qoʻyib oʻqishga urindi, lekin uning kallasi turli oʻylar bilan gʻuvullab ketgan edi. Kitob oʻqish darsida u yanglishib, bir soʻz oʻrniga boshqa bir soʻzni aytar, jugʻrofiyada esa koʻllarni togʻ qilib, togʻlarni daryo qilib, daryolarni quruq yerga aylantirib yuborar, xullaski, uning soʻzlaridan dunyo yaratilishidan avvalgi vaqtlarda hukm surgan turturiqsiz bir narsa kelib chiqar edi. Husnixat darsida ham eng oddiy soʻzlarda son-sanoqsiz xatolar qilib, xullas, oʻquvchilar orasida hammadan past darajaga tushdi; bundan bir necha oy ilgari yaxshi oʻqiganligi uchun unga taqdim etilgan va u magʻrurlik bilan koʻkragiga taqib yurgan qalayi nishonini ham undan olishib, boshqa oʻquvchiga berdilar.

YETTINCHI BOB

KANANI QUVISH VA PORALANGAN YURAK

Tom diqqatini kitobga qaratmoqchi boʻlib qancha harakat qilsa hamki, xayoli bir yerda turmay, tarqalib ketar edi. Nihoyat, u zerikkanidan ogʻir bir esnab, kitobni yigʻishtirib qoʻydi. Uning nazarida katta tanaffus hech boʻlmaydigandek koʻrinar edi. Tevarak-atrof jimjit... Na tiq etgan bir ovoz, na nafas olgan tovush eshitilardi. Kishida yalqovlik tugʻdirib, uyquni keltiradigan kunlarning ichida eng uyqu keltiradigan

kun mana shu kun edi. Yigirma beshta maktab bo-
lasining asalariga o'xshab g'ong'irlashib, darslarini
takrorlashayotgan vaqtdagi tovushlari uning joniga
orom bergandek va go'yo uni allalagandek bo'lardi.

Uzoqda, quyoshning yorqin shu'lasida, olisdan
xuddi qip-qizil bo'lib ko'ringan va ko'z ilg'amas sarob
bilan qurshalgan Kardif tog'larining nozik, yashil
etablari ko'zga chalinar edi; osmonda, juda baland-
likda, bir necha qush yalqovlanib uchib yurishardi.
Bir-ikkita uxlab yotgan sigirlarni hisobga olmaganida,
o'sha qushlardan boshqa jon egasi ko'rinmas edi.

Tomning jon-dili bilan istagan hozirgi orzusi –
ozodlikka chiqib olish, yoki hech bo'lmasa, bunday
qayg'uli ravishda cho'zilgan vaqtni o'tkazish uchun
birorta qiziqroq mashg'ulot topib olish edi. Qo'lini
cho'ntagiga solishi bilanoq, uning chehrasida shodlik
alomatlari paydo bo'ldi. U sekin-asta cho'ntagidan
yashirin ravishda qutichani chiqarib, uning ichi-
dagi kanani oldi-da, partaning uzun, tekis taxtasi
ustiga qo'ydi. Kana, aftidan, shu damda juda shod
va mamnun bo'lgan bo'lsa ham, lekin uning bu
shodligi vaqtinchalik bir narsa edi, chunki u turgan
yeridan qo'zg'alib ketishi bilanoq Tom uni qo'lidagi
to'g'nog'ich bilan orqaga burib, boshqa yoqqa qarab
yurishga majbur qildi.

Tomning yonida uning eski qadrdon do'sti o'tirar
va u ham Tomdan kamroq zerikmagan edi. Tomning
oldida yurgan bu kanani ko'rishi bilan u ham juda
shodlanib ketdi. Bu qadrdon do'stining oti Jo Garper
edi. Bu ikki bola u haftadan bu haftagacha bir-bi-
rovidan hech bir ajralmas, bayram kunlari bo'lganida
esa bir-biriga qarshi ikki qo'shinning boshida turib
urush ochar edi.

Jo ham nimchasining yoqasi ostidan bir
to'g'nog'ichni olib, kanani u yoqdan-bu yoqqa hay-
dash uchun o'z o'rtog'iga yordam bera boshladi. Bo-
ra-bora ikkovlari ham bu ishga juda qiziqib ketdilar.

Nihoyat, Tom: «Har ikkalamiz ham bir-birimizga xalaqit berayotirmiz va bu mashg'ulotimizdan ikkovimiz ham mamnun bo'lolmas ekanmiz», – dedi. U partaning ustiga Jo Garperning qora tosh-taxtasini qo'yib, uning o'rtasidan yuqoridan-pastgacha chizib tushdi.

– Mana, – dedi u, – shunday shart qilamiz: kana sening tomoningda yurgan vaqtda, sen uni istagan yeringga quvlab yubora olasan, men tegmayman, basharti mening tomonimga o'tib qolsa, yana qaytib sening tomoningga o'tguncha unga tegmaysan. Xo'pmi?

– Xo'p bo'ladi. Qani, boshla bo'lmasa!

Kana tezlikda Tomning oldidan qochib ketdi va ekvatorni kesib o'tdi. Jo uning ketidan ko'p ovora bo'lib yurdi, keyin kana yana Tomning oldiga qaytib ketdi va bu borish-kelishlar juda ko'p takrorlandi. Bolalardan biri kanani u yoqdan-bu yoqqa quvlab yurar ekan, ikkinchisi ham juda qiziqib uni kuzatib turar edi. Ikkovlari ham taxta ustiga engashib olganlari holda butun vujudlari bilan shunga berilganliklaridan, ularning ko'zlariga boshqa hech narsa ko'rinmas edi. Keyinroq borib, aftidan, butun omad uzil-kesil Jo qo'lga o'tdi. Bolalardan ham ko'proq hayajon va tashvishga tushgan kana goho u yoqqa, goho bu yoqqa o'rmalar, lekin har safar Tomning yutib chiqishi kutilib, uning qo'li qichib turgan paytda Jo darhol kanani to'g'nog'ich bilan turtardi-da, o'z tomoniga burib yuborar edi. Nihoyat, Tom bunday ahvolga chidayolmadi, qo'lini cho'zib to'g'nog'ichi bilan kananing yo'lini to'sdi. Buni ko'rgan Joning jahli chiqib:

– Tom, tegma unga! – deb baqirdi.

– Jo, men uni birozgina quvlamoqchiman!

– Bu noinsoflik bo'ladi, ser, tinch qo'ying endi uni!

– Ko'p g'ingshiyverma, birozgina o'ynayman-da!

– Senga aytaman, kanani tinch qo'y, deyman!

- Tinch qo'ymayman!
- Sen unga tegolmaysan, u mening tomonimda.
- Xo'sh, Jo Garper, kananing o'zi kimniki?
- Kimniki bo'lsa bo'laversin... Hozir u mening tomonimda demak sen unga tega olmaysan!
- Nega tegolmayman! Kana meniki, shuning uchun nimani xohlasam, shuni qilaman!

Shu vaqt Tomning yelkasiga yo'g'on bir musht tegdi. Undan keyin Jo ham xuddi shunday bir musht yedi. Shu ravishda muallim ikki minut davomida har ikkovining nimchalaridagi changlarni astoydil qoqib qo'ydi va maktab binosi bolalarning qiy-chuvlari bilan to'ldi. Bolalar o'yinga qattiq berilib ketganliklaridan maktabda birdan jimjitlik hukm surganini ham sezmay qolgan edilar, chunki muallim oyoq uchi bilan yurib ularning oldiga borgan va tepalariga kelib turgan edi. Muallim ularning o'yinlarini anchagacha kuzatgandan keyingina savalashga kirishdi.

Nihoyat, soat o'n ikkini urib, katta tanaffus bo'lganida Tom Bekki Techer yoniga chopqillab bordi-da, uning qulog'iga shivirlab:

- Qalpog'ingni kiyib, uyga ketayotgan kishi bo'l, burchakka yetgandan keyin boshqalarga yo'l ber-da, o'zing tor ko'chaga burilib bu yoqqa qaytib kel. Men ham boshqa ko'cha bilan borib, tezdan shu yerga qaytib kelaman, - dedi.

Shunday qilib, Tom bir to'da maktab bolalari bilan, Bekki ikkinchi bir to'da bolalar bilan maktabdan chiqdilar. Birpasdan keyin ular bir ko'kalamzor oldida uchrashib, ikkovlari birga maktabga qaytib kelganlarida, maktabda hech kim yo'q edi. Ular qora taxtani oldilariga qo'yib, yonma-yon o'tirdilar. Tom Bekkning qo'liga bir tosh qalam tutqizdi-da, uning qo'lini o'z qo'li bilan yurgizib, yana bitta g'alati uy surati ishladi. Salda zerikib ular o'zaro so'zlasha boshladilar. Tom o'zini cheksiz baxtiyor his qildi.

– Sen kalamushlarni yoqtirasanmi? – deb soʻradi u.

– Pufey-y... men ularni juda yomon koʻraman!

Ularning tiriklarini men ham yomon koʻraman. Men oʻlgan kalamushlar toʻgʻrisida soʻzlayapman. Boʻyinlaridan ip bogʻlab olib, ularni boshingdan oshirib aylantirib yursang boʻladi.

– Yoʻq, men kalamushlarni umuman yomon koʻraman. Mening yaxshi koʻrgan bir narsam bor, u ham boʻlsa, rezinka chaynab yurish.

– Ha, chindan-a! Afsuski, menda hozir rezinka yoʻq.

– Chindanmi? Menda ozroq bor. Senga beray, biroz chaynab, keyin menga qaytib ber.

Bu ish ular uchun juda koʻngilli edi, ular ortiq darajada mamnuniyat bilan oyoqlarini oʻynatib, navbat bilan uni chaynashib oʻtirdilar.

– Sen ot oʻyiniga borganmisan?

– Ha, borgan edim, agar men aqlli qiz boʻlib yursam, otam yana olib bormoqchi boʻldi.

– Men ot oʻyinida uch-toʻrt marta boʻldim, koʻp boʻldim! U yer cherkovdan koʻra koʻngilliroq: unda hamma vaqt yangi narsalarni koʻrsatib turadilar. Men katta boʻlganimda, ot oʻyiniga kirib masxaraboz boʻlaman.

– Chindanmi? Juda yaxshi boʻladi-da! Ular hammasi juda yaxshi, rango-rang...

– Ha, ular oʻyinga juda ham usta, shuning uchun pulni ham juda koʻp topadilar... Benning aytishicha, har kuni bir dollardan pul topar emishlar. Menga qara, Bekki, seni unashganlarmi?

– Bu nima deganing?

– Shuni ham bilmaysanmi, erga tegish uchun biror kishiga unashib qoʻyganlarmi demoqchiman.

– Yoʻq.

– Sen shuni xohlar edingmi?

– Bilmadim, qanday boʻladi bu oʻzi?

– Qanday boʻlar edi! Sen bir bolani yaxshi koʻrasan-da, men hech vaqt shu boladan boshqa

kishiga tegmayman, deysan. Keyin uni o'pasan. Vassalom. Buni har kim ham qila oladi-ku.

– O'pasan deysanmi? O'pishning nima keragi bor?

– Nima keragi bor, chunki... chunki u yaxshi bo'ladi... Hamma ham shunday qiladi.

– Hamma-a?

– Ha, bir-birlarini sevgan kishilarning hammasi ham shunday qiladilar. Mening taxtaga yozib senga ko'rsatgan so'zlarim esingdami?

– Ha, esimda...

– Xo'sh, o'sha nima edi?

– Aytmayman.

– Balki, men aytsam bo'lar?

– Ha, sen aytsang bo'ladi... faqat hozir emas, boshqa vaqtda.

– Yo'q, hozir aytaman.

– Yo'q, hozir emas, yaxshisi ertaga.

– Yo'q, yo'q, Bekki, hozir. Sekingina qulog'ingga aytaman.

Tom Bekkining ikkilanib turganligini ko'rib, uning indamay turishini rozilik alomatiga yo'ydi, belidan quchoqladi va og'zini uning qulog'iga qo'yib, o'sha so'zlarni takrorladi. Keyin qizga qarab:

– Endi sen ham menga shunday deb ayt, – dedi.

Qiz ancha vaqtgacha yo'q, yo'q, deb turdi-da, keyin Tomga qarab:

– Bo'lmasa sen teskari qarab tur, faqat sen buni hech kimga og'zingdan chiqarmaysan-a, durustmi, Tom? Hech kim bilmasin. Hech kimga aytmaymanmi?

– Yo'q, yo'q, hech kimga aytmayman, xotirjam bo'l. Qani, Bekki, aytasanmi endi?

Tom teskari qarab turdi, Bekki esa uyaliq:

– Men... sizni... sevaman! – dedi.

Shundan keyin o'rnidan irg'ib turdi-da, Tomdan qochib, stol va kursilar atrofida yugura boshladi. Tom esa uning orqasidan quvlab yurdi. Oxiri, qiz

burchakka borib qisilib, yuzini oq fartug'i bilan bekitib oldi. Tom qizning yelkasidan ushlab, unga gap uqdira boshladi.

– Qani, Bekki, endi hamma ish tamom bo'ldi, faqat o'pishishgina qoldi. Buning hech xavfli yeri yo'q, anchayin bir narsa. Qani, Bekki, bir o'pay!

U qizning ko'yligidan va qo'lidan ushlab, o'ziga torta boshladi.

Qiz sekin-asta bo'shashib, qo'llarini pastga tushirdi. Tom borib uning xuddi lablaridan o'pib oldi-da:

– Ana, Bekki, hamma ish tamom. Endi sen mendan boshqa hech kimni yaxshi ko'rmasliging va mendan boshqa hech kimga hech vaqt erga tegmasliging kerak. Hech vaqt, durustmi, shunday, deb va'da berasanmi?

– Ha, Tom, men endi sendan boshqa hech kimni yaxshi ko'rmayman va sendan boshqa hech kimga erga tegmayman. Sen ham shunday qil, mendan boshqaga uylanma!

– Albatta shunday, so'z shu! Maktabga borishda va maktabdan qaytishda ham hamma vaqt mening yonimda yur, agar yon-verimizda kattalardan hech kim bo'lmasa – o'yinda ham meni tanlab ol, men ham seni tanlab olaman. Bir-birlariga so'z berishib, va'dalashgan kuyov bilan kelin hamma vaqt shunday qiladilar.

– Juda soz! Men buni hech eshitgan emas edim.

– Bu juda ham yaxshi ish-da! Biz Emmi Lorens bilan ham...

Bekki Techerning yarqirab, katta ochilib qaragan ko'zlari Tomga o'z so'zidan yanglishganini bildirib turar edi.

– Ey, Tom! Unday bo'lsa, sening birinchi so'z berishgan qizing faqat mengina emas ekan-da? – dedi qiz va shu onda yig'lab yubordi.

– Yig'lama, Bekki, men endi uni yaxshi ko'rmayman.

– Yo'q, sen o'shani yaxshi ko'rasan. Tom, sen uni juda yaxshi ko'rasan, buni o'zing ham yaxshi bilasan-ku.

Tom uni quchoqlab olmoqchi bo'lgan edi, lekin qiz uni itarib tashladi-da, yuzini devorga o'girib yig'lab yubordi. Tom unga yaxshi so'zlar aytib yupata boshladi va uni quchoqlash uchun yana bir harakat qilgan edi, qiz uni yana itarib tashladi. Shundan keyin Tom ham undan xafa bo'lib, uni yolg'iz qoldirib o'zi chiqib ketdi. U ko'chaga chiqdi-da, tashvishlanib, gavdasining og'irligini u oyog'idan bu oyog'iga tashlab, biroz turdi, u Bekki qilgan ishiga pushaymon bo'lar, deb dam-badam eshikka qarab qo'yar edi. Biroq Bekki kelmasdi, Tom juda toqatsizlana boshladi. Haqiqatda butun ayb yolg'iz o'zida emasdi, daf'atan yarashish uchun bo'yin egib o'zini-o'zi majbur etish uning uchun juda og'ir edi, shunday bo'lsa ham u biroz hovridan tushib, qaytib kirdi.

Bekki, burchakda yuzini devorga o'girib, hanuz yig'lab turar edi. Tomning yuragi achishib ketdi. U qizning oldiga yaqin borib, gapni nimadan boshlashni bilmay, biroz hayron bo'lib turdi.

– Bekki, – dedi u sekingina, – men sendan boshqa hech kimni ham tanimayman.

Hech javob bo'lmadi. Faqat piqillab yig'lash eshitilardi.

– Bekki... (uzr so'rash ohangida) Bekki! Biror so'z desang-chi?!

Yana qaytadan piqillab yig'lash eshitildi.

Keyin Tom o'zining eng qimmatli narsasi – qozon qopg'og'ining mis soqqasini olib qizga ko'rsatar ekan:

– Bekki, jonim, yig'lama... Agar istasang, men senga mana shu narsani berayin! – dedi.

Qiz unga qarab qo'lini bir siltab yuborgan edi, bolaning qo'lidagi soqqasi yerga tushib dumalab ketdi.

Shundan keyin Tom tashqariga chiqdi-da, shu kuni maktabga qaytib kelmaslik uchun boshi oqqan tomonga qarab ketmoqchi bo'ldi. Bekki birdan qandaydir yomon bir narsadan shubhalangandek bo'lib qoldi. U eshikka tomon yugurib bordi, lekin Tom ko'rinmadi. U Tomni o'yin maydonchasi tevaragidan topib olarman, degan umidda hovlining atrofini ham aylanib chiqdi, biroq Tom u yerda ham yo'q edi. Shundan so'ng qiz uni yo'qlab chaqira boshladi:

– Tom, Tom, qayt!

Tomdan darak yo'q edi. Butun tevarak-atrof suv sepgandek jimjit va hech kim ko'rinmas edi. U o'tirib, yana qaytadan yig'lay boshladi: hozir uni vijdon azobi qiynar edi. Shu orada maktab bolalari ham yig'ilib kela boshladilar; endi kishini zeriktiradigan, bir necha soatlab davom etadigan tushdan keyingi darslar vaqtida alamingni yashirib, jim o'tirishing lozim edi. Bu begona bolalar ichida uning ko'nglini ko'taradigan kishilari yo'q edi, shuning uchun ham u ko'nglidagi g'am-g'ussalarini hech kim bilan o'rtoqlasha olmadi.

SAKKIZINCHI BOB

KELAJAKDAGI BOTIR QAROQCHI

Tom egri-bugri yo'llar bilan goh o'nga va goh so'lga burilib, uyga qaytadigan yo'lni ancha orqada qoldirib ketdi. Shundan keyin u bir tekis, chaqqon qadamlar bilan yurib ketdi. U yo'l ustidagi suvni ikki-uch marta u yoqdan-bu yoqqa kechib o'tdi, chunki unda suvdan kechib o'tganda o'z izlarini yo'qotib, ketlaridan quvib kelayotganlarni adashtirish ishonchi bor. Yarim soatdan keyin u Kardif tog'ining tepasida

turgan Duglas degan tul xotinning qo'rg'oni yoniga yetib bordi, u yerga chiqqanida pastlikda qolgan vodiydagi maktab binosi zo'rg'a ko'rinib turar edi. Tom qalin o'rmonning juda ichkari tomonlariga kirib borib, yo'lsiz yerlardan yura-yura uning eng qalin yerlariga yetib bordi va shoxlari osilib tushgan bir katta balut daraxtining tagidagi yo'sin o'simligining ustiga o'tirib dam olmoqchi bo'ldi. Bu yerda shamoldan asar ham yo'q edi. Tush vaqtidagi jazirama issiqda qushlar ham sayrashdan to'xtagan edilar. Tabiat uyquga cho'mgan, uning uyqusini faqat qizilishtonning har zamon-har zamonda daraxtlarni «to'q-to'q» qilib cho'qigan tovushigina buzar edi. Bu ovoz atrofdagi sukunatni yana zo'raytirar, bola ham o'zining makonsizligini yana ko'proq sezardi. Uning ko'ngli g'am bilan to'lgan; uning barcha hissiyotlari, atrofini o'rab olgan tabiat bilan tamoman mos kelar edi. U tirsaklarini tizzasiga tirab, qo'llari bilan jag'iga suyangan holda anchagacha o'ylanib o'tirdi. Kishining hayoti unga qayg'u va tashvishlardangina iborat bo'lib tuyular va u yaqinda dunyodan o'tgan Jimmi Gojesdek o'lib ketishni orzu qilar edi. U xayolida, qabr ichida abadiy qo'zg'almay, daraxt barglarining mayin shitirlashlarini, qabr ustidagi maysa o't va gullarning tebranishlarini sezib va hech vaqt hech bir narsadan achchig'lanmay, xafa bo'lmay yotishning qanday rohat ekani to'g'risida o'ylar edi. Agarda yakshanba kungi maktabda yaxshi baho olgan bo'lsa, balki o'zi ham o'lib ketishni xohlar edi... Misol uchun mana shu qizni olsak, qani, bu unga nima yomonlik qildi? Hech narsa qilgani yo'q-ku! Qizga yaxshilik tilar, qiz esa uni go'yo bir it – xuddi bir it qatorida quvlab yubordi. U qachon bo'lsa ham o'zining shu qilgan ishlari uchun o'kinar, balki o'kinishning keyin hech bir foydasi bo'lmas. Oh, vaqtincha o'lib, qayta tirilish mumkin bo'lsa koshki edi!

Bolalikda kishining ko'ngli muloyim bo'ladi. Qancha xafa bo'lsang ham tezda tarqalib ketadi. Tomni shu yerdagi fikrlar chulg'ab oldi. Agarda u hozir boshi oqqan tomonga ketib, hamma uchun yashirin holda butunlay yo'qolib ketsa nima bo'ladi? Yo bo'lmasa, shu vaqt dengizlardan nariga, uzoq-uzoq joylarga, kishi oyoq bosmagan yurtlarga ketib qolsa va u yerlardan o'z vataniga hech qaytib kelmasa nima bo'ladi? Shunday qilganida Bekkining holi nima kechardi?.. U o'zida bir zamonlar masxaraboz bo'lish orzulari jo'sh urganini xotirladi, lekin hozir u fikrdan qaytdi, chunki uning ko'ngli ulkan romantik yuksakliklarga ko'tarilib turgan bir zamonda, olabayroq cholvorlar kiyib masxarabozlik qilib yurishi uning o'ziga ham jirkanch ko'rindi. Yo'q, u endi soldatlikka ketadi, ko'p yillar o'tgandan keyin yarador bo'lib, ancha shuhrat qozonib qaytib keladi. Yoki, undan ham yaxshisi hindilar oldiga o'tib ketib, ular bilan tog' yo'llari orqali kishi yurib bo'lmas tikka jarlarga o'rmalab chiqsa, tog' ho'kizlarini ovlab, hech qanday oyoq izi tushmagan uzoq g'arbning tekis yerlarida tentirab yursa va shu tariqa ko'p zamonlar yurib, oradan ko'p vaqtlar o'tgandan keyin hamma yog'i qonga bo'yalgan, butun vujudi patlar bilan bezalgan holda dahshatli ulug' bir boshliq bo'lib o'z uyiga qaytib kelsa, jimjit bir yoz tonggida harbiy unvon egasi bo'lib, to'ppa-to'g'ri yakshanba kungi maktab binosiga kirib kelsa, u vaqtda uni ko'rganlarning tomirlaridagi qonlarigacha qotib qolar, barcha o'rtoqlari hayron qolishib, rashklari kelar edi.

Yo'q, dunyoda bundan ham yaxshiroq kasb bor! U dengizda yurib, har kimlarni talovchi qaroqchi bo'ladi. Endi u o'z ko'zi oldida tasavvur etib bo'lmaydigan shuhrat bilan yoritilgan kelajagini ochiq ko'rди. Uning shuhrati butun dunyoda yangraydi. Uning nomini eshitganda, xalq larzaga keladigan bo'ladi. U o'ziga

maxsus «Boʻron iblisi» degan bir kema yasab olib, uzun xoda uchiga qora bayroqlarni osib qoʻyadi.

Shu tariqa u oʻz shuhratining eng baland choʻqqisini egallab, birdan oʻzining tugʻilib oʻsgan shahrida, cherkovda qop-qora kiyimlarga oʻralgan, quyosh taʼsirida qorayib ketgan, egnida barqut kamzul va shim, oyogʻida uzun qoʻnjlilik etik, yelkasidan qizil tasma oʻtkazilgan, belbogʻining orqa tomonida toʻpponcha, yonida zang bosib ketgan pichoq, boshida patlar taqilgan qalpoq, qoʻliga bir qora bayroq tutib olgan va u qora bayroqda esa kishi kallasining suyagi va yana ikki dona uzun suyakni bir-biriga koʻndalang oʻrnatib rasmi solib qoʻyilgan holda paydo boʻlsa, shunda atrofdagilar hammasi: «Bu kishi Tom Soyer, qaroqchi! Ispan dengizlarida yuruvchi Qora Intiqomchi!» deb soʻzlashadilar.

Boʻldi, masala hal! Uning topgan yoʻli shu. U ertadan qolmay uydan qochib ketadi. Ertalabgacha tayyor boʻlish uchun hozirdahoq harakat qilish kerak. Qani, koʻraylik-chi, unda nimalar bor ekan.

Shu oʻrtada bir chirib qolgan daraxt toʻngagi bor edi. Tom oʻsha toʻngak yoniga borib uning chap yonidan qalamtarosh bilan chuqilay boshlagan edi, koʻp oʻtmay pichoqning yerga tekkan tovushidan uning tagi boʻshliq ekanini payqadi. U kovakka qoʻlini tiqar ekan, tantanali ravishda:

– Bor narsa shunda qol, yoʻq narsa paydo boʻl! – deb baqirdi.

Tom oʻsha chuqur ichidan tozagina qaragʻay taxtadan qilingan quticha oldi. Uning ichida bir marmar toshdan qilingan soqqa bor edi. Tom cheksiz taajjubda qoldi. U hayron boʻlib, boshining orqa tomonini qashib turar ekan:

– Bu oʻzi bir karomat-ku! – der edi.

Soʻngra u xafa boʻlib, tosh soqqani nariga turtib yubordi-da xayol surib ketdi. Masala shundaki, u

o'z o'rtoqlari bilan bir narsani chin haqiqat deb o'ylagan-u, lekin aldangan. Bularning avvalgi ishonchlari shunday bo'lganki, agar siz ma'lum so'zlarni aytib, bir soqqani bir yerga ko'mib qo'ysangiz va ikki hafta davomida unga tegmasangiz, shundan keyin Tom aytgandek so'zlarni aytib o'sha yerni ochsangiz, siz o'zingizning bundan ilgari yo'qotgan soqqalarinigizning hammasini topasiz va ular dastlab bir-birlaridan qancha uzoqqa tushgan bo'lsa ham siz ularni albatta xuddi shu yerdan topasiz, deb ishonar edilar. Biroq bu tajriba shubhasiz muvaffaqiyat qozonmadi va Tomning bunga bo'lgan ishonchlari ham butunlay yo'qolib ketdi. U bundan ilgari ham shunday ishlarni juda ko'p eshitgan, lekin bu tariqa muvaffaqiyatsiz bo'lib chiqishini hech vaqt ko'rgan va eshitgan emas edi. Uning o'zi ham shu ishni bir necha marta qilib ko'rgan, lekin u qo'ygan yerini mo'ljallab topa olgan emas, u endi bularni esidan chiqargan edi. Ko'p o'ylanib turgandan keyin, bu albatta biror ajinaning ishi bo'lsa kerak, degan qarorga keldi. Biroq buni qat'iy ravishda bilib olish maqsadida bir toza qumloq yerga borib, voronka shaklidagi bir chuqurcha yerni topib oldi-da, o'sha chuqurchaga og'zini qo'yib:

*Hasharot-hasharot,
Haqiqatni aytib ber.
Hasharot-hasharot,
Haqiqatni aytib ber.*

deb baqirdi.

Shu vaqt chuqurcha qimirlab, qumning orasidan kichkina bir qora qurt ko'rindi-da, qo'rqib darhol ko'zdan g'oyib bo'ldi.

– U so'zlashni xohlamadi! Demak, bu ishni ajina qilgan ekan. Men o'zim ham shunday deb o'ylagan edim.

Tom ajinalar bilan olishib yurishning qiyin ekanini bilar edi, shuning uchun u ancha ma'yus bo'lib qol-

di. Keyin unda: «Juda bo'lmasa, o'sha o'zim yashirib qo'rgan soqqani topib olsam bo'lar edi», degan fikr tug'ildi-da, yerdagi maysa o't ustida o'rmalay boshladi, lekin hech narsa topa olmadi. U o'zining yashirin yeriga qaytib kelib, yashikni sekingina o'z o'rniga qo'ydi, keyin o'sha vaqtda soqqa tashlaganida qanday turgan bo'lsa, shunday turdi-da, cho'ntagidan ikkinchi soqqani olib tashlar ekan:

– Bor, akasi, ukangni topib kel! – dedi.

U soqqaning tushgan yerini mo'ljallab olib, o'sha yerni qidira boshladi, lekin ikkinchi soqqa yo biroz berida qolgan, yoki biroz nariga o'tib ketgan bo'lsa kerak, u yana hech narsa topa olmadi. U bu ishni yana bir marta, ikkinchi, uchinchi marta takrorlagandan keyin, nihoyat muvaffaqiyat qozondi: soqqalarning ikkovi ham bir-biridan bir fut chamasi yiroqlikda yotar edilar.

Shu vaqt ko'm-ko'k qalin daraxtlar orasidan kichkina o'yinchoq tunuka karnayning tovushi eshitildi. Tom darhol ustidagi nimchasini va shimini yechib tashladi, yelkasiga tortib qo'rgan tasmaning birini belbog' qilib oldi, chirigan to'nkaning orqasidagi shoxlardan anchasini chochib tashlab, uning orasidan qo'polgina ishlangan bir kamon va nayza, yog'ochdan ishlangan qilich hamda bir karnay topib oldi, ko'z ochib yumguncha yaroq-aslahalar bilan qurollanib olib, ko'ylakchan va oyoqyalang holda yugurganicha dushman qarshisiga bordi. Bir katta daraxtning tagiga yetib borib, javob alomati yuzasidan bir karnay chaldi. Keyin, goho o'ng tomonni va goho chap tomonni sinchiklab ko'zdan kechirib, emaklaganicha ketdi. O'zi faraz qilgan otryadiga:

– To'xta, bolalar! Men karnay chalguncha, pistirmada o'tiringlar! – degan komandani berdi.

Shu vaqt Jo Garper paydo bo'lib qoldi. U ham yengilgina kiyingan va turli-tuman yaroq-aslahalar taqib olgan edi. Tom uni:

– Hoy, to'xta! Shervud o'rmonlarida mendan ruxsatsiz yuruvchi kim ekan? – deb chaqirdi.

– Gay Gisbori hech kimning ruxsatiga muhtoj emas. Sen o'zing kim bo'lasan?..

– «...kim men bilan shu tariqa orsizlarcha muomala qiluvchi?» – dedi shoshilinch bilan Tom. Chunki ular bu so'zlarni kitobdan o'qiganlari uchun xotirlab aytar edilar.

– ...sen kimsan o'zing, men bilan bunday orsizlarcha muomala qilasan?

– Menmi? Men Robin Gud⁹ bo'laman, tez kunda sening jirkanch jasading buni anglar.

– Ey-y, o'sha mashhur qaroqchi sen ekansan-da! Unday bo'lsa, bu go'zal o'rmonning xo'jayini kim, degan mavzuda sen bilan bahslashishga tayyorman. Qani, maydonga chiq!

Ular boshqa aslahalarini bir chekkaga tashlab qo'yib, yog'och qilichlarini yalang'ochlab qo'llariga oldilar-da, oyoqlarini oyoqlariga to'g'rilab qo'yib, jangovarlik holatida turdilar; shundan keyin yakka-yakka urush boshlanadigan bo'ldi. Nihoyat Tom:

– Qani, urushadigan bo'lsak, rostakam urushaylik! Qani g'ayrat qil! – dedi.

Ular shunchalik «g'ayrat»ga kirishib ketdilarki, ikkovlari ham terlab, kuyib-pishib, hansirab qoldilar.

– Qani, yiqil endi! – deb baqirdi Tom. – Nega yiqilmaysan?

– Men yiqilmayman, yiqilsang o'zing yiqilaver, sening ahvoling menikidan yomonroq-ku!

– Ahvolim yomon bo'lsa nima? Bu hech gap emas. Men yiqila olmayman. Kitobda bunday deb aytilmagan-ku, unda: «Va u bir abjir zarba bilan bechora Gay

⁹ Robin Gud – inglizlarning qadimgi hikoya va qo'shiqlarining mashhur qahramoni. Tom Soyer uning qaroqchilik tarixlarini ko'p o'qigan; bu voqealardan eng qizig'i – Robin Gudning Gay Gisborn degan pahlavon yigit va Tek degan monax bilan duch kelishidir.

Gisbornni yerga ag'dardi», deyilgan. Sen orqangga bir urishga menga yo'l qo'yishing kerak.

Bunday obro'ga qarshi e'tiroz qilish mumkin emas edi. Jo orqasini o'girib bir musht yedi-da, yerga yiqildi.

Birozdan keyin o'rnidan turar ekan:

– Qani, – dedi, – endi tinch tur, men seni o'ldirayin, insof yuzasidan ish qilganda shunday bo'ladi.

– Bunday qilish mumkin emas, bu narsa kitobda yo'q.

– Aha, vijdonsiz, sening bu qilgan ishing uyatsizlik-kul!

– Kel, endi yetar. Jo, agar istasang Tekdek monax yoxud tegirmonchining o'g'li Mech bo'lib, boshingga cho'qmor bilan bir ura olasan. Yoinki, agar xohlasang, men Notingem sherifi bo'laman, sen esa bir zumda Robin Gud bo'lasanda, meni o'ldirasan.

Bu ish Garperga ma'qul bo'lib, o'yin qaytadan davom etdi. Keyin Tom yana qaytadan Robin Gud bo'lib, dindan qaytgan bir monax xotinning uning yarasiga yaxshi qaramaganligi natijasida ko'p qon ketib yotdi; keyin o'zini Robin Gud qayg'usida yig'lab yuborgan allaqancha o'g'rilar sifatida ko'rsatib yuruvchi Jo xafalik bilan uni bir chekkaga sudrab olib bordi-da, kamonni qo'liga ushlatib qo'ydi, shunda Tom so'zga kirib: «Mana shu o'q qayerga borib tushsa, bechora Robin Gudni o'sha yerga, katta daraxtlar ostidagi ko'kalamzorga ko'minglar», dedi. Keyin u nayzani otib yubordi va orqaga tashlanib, o'zini o'likka solib yiqilmoqchi bo'lgan edi, biroq yiqiladigan yerida bir to'da qichima o't to'g'ri kelib qolganidan u o'liklar uchun kelishmagan bir qiyofada o'rnidan sakrab turib ketdi.

Ikkovi ham kiyimlarini kiyishib, o'z anjomlarini bir pana yerga yashirib qo'ydilar-da, endi o'g'rilar yo'qligidan xafa bo'lishib, nariga qarab jo'nadilar. Ikkovlari ham: «Butun umr bo'yi Qo'shma Shtatlarning

prezidenti bo'lib turgandan ko'ra, bir yilgina bo'lsa ham Shervud o'rmonida o'g'ri bo'lib yurish afzalroq», deb tasdiqlar edilar.

TO'QQIZINCHI BOB

QABRISTONDAGI FOJIA

Shu kecha Tom bilan Sid ikkovlari har safargidek, soat to'qqiz yarimda uxlashga ketdilar. Sid darrov uxlab qoldi, Tom esa uxlamasdan, chidamsizlik bilan signalni kutib yotdi. U bezovtalanib o'ziga joy topa olmas, uning nazarida go'yo hademay tong otib qolayotgandek tuyular edi. Biroq shu vaqt u soat o'nni ko'rsatib bong urganligini eshitdi. Uning diqqat bo'lishi ham o'rinsiz emas edi. U shu paytda dam-badam ag'darilib, oyoq-qo'llarini ham qo'zg'ata olmas, chunki Sidning uyg'onib qolishidan qo'rqqar edi. Shuning uchun, u qorong'ilikda ko'zi ochiq holda tinch yotar edi. Tevarak-atrofdagi jimjitlik hukm surar edi. Keyin sekin-asta bir xil ohangda tovushlar eshitila boshlagandek bo'ldi. Hammadan oldin soatning chiqillashi, keyin eski to'sin yog'ochlarning sirli ravishda qasirlagani, zinapoya-dagi ohista g'ijirlagan tovushlar eshitila boshladi. Aftidan, shu vaqt uyda jinlar yurgandek bo'lardi. Polli holaning xonasidan xurрак tovushi kelib turardi. Undan keyin eski binolarda bo'ladigan va kishilar qo'lidan keladigan har qanday ustalik bilan ham yo'qotib bo'lmaydigan chigirtkalarining tovushlari – yog'ochlar orasidagi chigirtkalarining chirillashlari va karavotning bosh tomonidagi devor orasida soatsoz-qo'ng'izning chiqillagan mash'um tovushi eshitila boshladi. Tom bir seskanib ketdi. Shunday bo'lganda, biror kishining muqarrar ravishda o'lishi kutilar edi. Keyin qayoqdandir, uzoqdan bir itning uvlagan tovushi, undan nariroqda unga javoban,

yana bir itning tovushi eshitildi. Tom juda og'ir va azobli daqiqalarni kechirib turar edi. Nihoyat, u vaqt butunlay tamom bo'lib, endi abadiylik davri boshlangan, deb ishondi va ixtiyorsiz mudray boshladi. Soat o'n birni urdi, lekin Tom buni eshitmadi. Birdan uyqusi ichida ayanchli suratda miyovlagan tovushni eshitdi. Qo'shnilarining derazalari taraqlab ochilarkan, u uyg'onib ketdi. «Yo'qol nari, falokat, degan ovoz eshitilib, saroy devoriga borib tekkan bo'sh shisha jarangladi. Tom o'rnidan sakrab turib, tezgina kiyindi-da, derazadan oshib tizzasi bilan o'rmalab tomga chiqdi, haligi eshitilgan tovushga javoban bir-ikki marta mushuk bo'lib miyovlab ham qo'ydi. Keyin saroyning tomiga sakrab o'tdi-da, undan yerga irg'ib tushdi. Geklberri Finn, o'lgan mushukni ko'targani holda uni kutib turar edi. Bolalarning ikkalasi ham yo'lga tushib, bir zumda qorong'ilikda ko'zdan g'oyib bo'ldilar. Yarim soatdan keyin ular endi qabristondagi qalin o'tlar orasidan yurib bormoqda edilar.

Qabriston juda eski, qadim zamondagi g'arb uslubida bo'lib, qishloqdan bir yarim mil chamasi yiroqlikdagi bir tepalik ustida edi. Atroflari taxtadan ishlangan va devorlari eskirganidan taxtalarning ba'zi yerlari ichkariga va ba'zi yerlari tashqariga tomon egilib ketgan edi. Butun qabriston yovvoyi o'tlar bilan qoplanib, qadim zamonlardagi qabrlar o'sha o'tlar orasida ko'milib yotardi. Qabristonda bironta ham haykal ko'rinmasdi; qabrlar ustida kamalak qilib egilib qo'yilgan taxtalar eskirib, chirib qolgan, o'zlariga tayanch axtarib yerga tomon engashgan, lekin tayanch topa olmay turardilar. Taxtalarning hammasida bir zamonlar o'lgan kishilar sharafiga: «Falonchining abadiy xotirasi uchun» degan yozuvlar yozilgan, lekin hozir ularning harflari shunday o'chib ketgan ediki, chirog' yoqib qaraganda ham ulardan biror narsa anglab olish mumkin emas edi.

Sekingina esgan shamol daraxtlar orasidan chi-yillab eshitilgandek bo'lar, buni eshitgan Tomning yuraklari uvushib, o'zini vahimaga tushgandek his qilar edi. Uning nazarida go'yo shu yerda yotgan u o'liklarning ruhlari kelib, nima uchun tirik kishilar kelib bizlarni tinch yotgan yerimizda bezovta qiladilar, deb shikoyat qilgandek bo'lib ko'rinar edi. Bolalar o'zaro juda oz so'zlashar, har zamonda bir-ikki og'iz so'zlashsalar ham, shivirlashibgina so'zlashar edilar; bularning hozirgi turgan yerlari va o'tkazayotgan vaqtlari, tevarak-atroflarini qurshagan sukunat va tantana – bularga tovushsiz ezayotganday qattiq ta'sir qilmoqda edi. Ular o'zlari axtarib yurgan, ya'ni qazilib ko'milgan yerni topishib, qabrdan ikki qadam naridagi uchta katta daraxt yoniga borib turishdi.

Shu ravishcha, ular o'z nazarlarida ancha vaqt kutib turdilar. Uzoqdan boyo'g'lining tovushi eshitilar, tevarak-atrofdagi sukunatni buzgan birdan-bir tovush ham shu boyo'g'li edi. Tomning fikrlari uni shunchalik diqqatini tortar ediki, u qanday bo'lsa ham gapirishga zarurat sezardi.

– Shunday qilib, sen qanday deb o'ylaysan, Gek, – u shivirlab so'z boshladi, – bizning bu yerga kelishimizdan o'liklar xafa bo'lishmasmikan?

Geklberri ham shivirlab javob berdi:

– Kim biladi deysan, bilmadim! Ammo bu yerning o'zi juda vahimali ekan. To'g'rimi?

– Bo'lmasa-chi!

Ancha vaqtgacha so'zlashmay, jim bo'lib qolishdi, bolalarning ikkalasi ham faqat bir masala to'g'risida: «O'liklar bizlarning kelishimizga qanday qarashar-kin?» degan masala to'g'risida o'ylar edilar. Keyin Tom shivirlab:

– Menga qara, Gek, sen qanday deb o'ylaysan, bizning so'zlashayotganimizni g'ilay Vilyams eshitayotganmikan? – deb so'radi.

– Albatta eshitadi. Harholda uning ruhi muqarrar eshitadi.

Yana orada jimjitlik hukm surdi.

– Men afsus qilamanki, – dedi Tom, – uni mister Vilyams demasdan, to‘ppa-to‘g‘ri Vilyams deganman. Biroq, men buni uni ranjitish maqsadida aytganim yo‘q-ku. Uni hamma g‘ilay deb ataydi-da.

– Tom, o‘lganlar to‘g‘risida so‘zlaganingda, ehtiyot bo‘lib so‘zlashing kerak.

Gekning bu tanbehi Tomning so‘zlash istagini so‘ndirdi. Shu orada u birdaniga o‘rtog‘ining yengini mahkam ushlab oldi:

– Tss!

– Nima gap, Tom?

Ikkovlari ham bir-birlariga mahkam yopishib olib, nima bo‘lishini kutib turdilar.

– Tss! Ana, tag‘in! Eshitdingmi?

– Men...

– Ha, ha! Endi sen ham eshitding-a?

– Tom, ular kelayotirlar! Ana ular! Endi nima qilamiz?

– Bilmadim. Ular bizlarni ko‘rib qoladilar, deb o‘ylaysanmi?

– Oh, Tom, ular xuddi mushukka o‘xshab qorong‘ilikda ham ko‘ra beradilar-da. Oh, nega men bu yerga keldim-a?

– Qo‘rqmasang-chi... Ular bizlarga tegmas deb o‘ylayman. Biz hech qanday yomonlik qilganimiz yo‘q-ku. Agar biz bekinib tursak, balki butunlay ko‘rmay o‘tib ketar.

– Ko‘ramiz-da. Biroq, juda ham dahshatli ahvol. Meni qaltiroq bosib ketdi!

– Tss... jim! Quloq solib turgin.

Bolalar zo‘rg‘a nafas olishib, bir-birlariga mahkam yopishib turdilar. Qabristonning narigi chekkasidan allaqanday bo‘g‘iq tovushlar quloqlariga chalinardi.

– Uni qara! Qarasangchi! – dedi Tom shivirlab. – Nima u?

– Bu – do‘zax o‘ti-ku! Oh, Tom, biz xavf ichida qoldik!

Qorong‘ilik ichidan allaqanday qora sharpalar chiqib kela boshladi. Ularning oldilarida eski fonus chayqalib shu‘la sochar edi.

Geklberri seskanib ketib:

– Bular jinlar bo‘lsa kerak! Xuddi uchta-ya! Jahannamga ketdik endi. Kalima keltirishni bilasanmi?

– Urinib ko‘rarman. Axir, qo‘rqmasangchi – ular bizga tegmaydi. «Ey parvardigor, yomon tushlardan saqla va gunohimni kechir».

– Tss!

– Nima gap, Gek?

– Bular kishilar-ku! Boshqalarini bilmayman, ulardan biri muqarrar odam! Bu qari Meff Potter ekan, men uni tovushidan tanidim.

– Rostdanmi? Yo‘g‘-e, bu mumkin emas!

– Sen jim tur, nafasingni chiqarma. U bizni ko‘ra olmaydi: chol har safargidek mast bo‘lsa kerak. Azbaroyi xudo tanidim.

– Durust. Men jim turaman. Ana, ular to‘xtadilar. Bir narsa axtarib yurganga o‘xshaydilar. Topolmayotirlar. Ana, tag‘in bu yoqqa yurib kelishyapti. Ularning chopishlarini qara. Yana sekinroq yura boshladilar. Ana tag‘in tez-tez qadam tashladilar. Endi albatta shu yoqqa kelayotgan bo‘lsalar kerak! Menga qara, Gek, men ikkinchisining ham tovushidan tanidim, bu – Jo degan hindi.

– Bo‘ldi, u – albatta o‘sha la‘nati metislardan!¹⁰ Bular o‘rnida jinlar bo‘lsa yaxshiroq bo‘lar edi. Ular bu yerda nima qilar ekanlar?

¹⁰ Metislar – oq tanlilar bilan hindilarning yoki oq tanlilar bilan negrlarning qoni qo‘shilishidan dunyoga kelgan kishilar.

Bolalar endi shivirlashishdan ham to'xtalib qoldilar, chunki o'sha qorayib ko'ringan uchta gavda qabr yoniga kelishib, ular berkinib yotgan yerga yaqin joyda to'xtagan edilar.

– Shu yerda, – dedi ulardan uchinchisi va qo'lidagi fonusni ko'targan edi, chiroqning yorug'i uning yuziga tushdi. Bolalar uni tanidilar, u Robinzon degan yosh doktor edi.

Potter bilan hindi Jo zambil ko'tarib kelar edilar; zambilga arqon bog'langan bo'lib, ustida ikkita belkurak ham bor edi. Ular qo'llaridagi narsalarni yerga qo'yib, qabrni kavlay boshladilar.

Doktor qo'lidagi fonusini qabrning bosh tomoniga qo'ydi-da, o'zi daraxtlarning biriga suyanib yerga o'tirdi.

U shunchalik yaqin masofaga kelib qolgan ediki, bolalarga turtinib ketishi ham mumkin edi.

– Tezroq bo'la qolinglar, – dedi u sekingina. Hade-may oy ham chiqib qolishi mumkin.

Ular bunga javoban bir narsa deb to'ng'illagan bo'ldilar-da, kavlashda davom etaverdilar. Bir necha vaqt jadallik bilan tuproqni chetga chiqarib tashlayotgan belkuraklar tovushidan boshqa hech narsa eshitilmadi. Belkuraklarning tovushi o'zining bir xilligi bilan kishini zeriktirar edi. Nihoyat belkurakning yog'ochga borib tekkan tovushi eshitildi: belkurak borib tobutga tekkan edi. Oradan bir necha minut o'tgandan keyin, yer kavlovchilar tobutni tashqariga chiqarib oldilar. O'sha belkuraklarning o'zi bilan tobutning qopqog'ini ochib, ichidan o'likni oldilar-da, qo'pol harakat bilan yerga irg'itib tashladilar.¹¹ Shu vaqt bulutlar orasidan oy chiqib, o'likning bo'zday

¹¹ O'sha zamonda meditsina xodimlariga kishi o'ligi ustida anatomiya ilmini o'rganish man qilingan edi. Shu sababli go'r qazuvchilarni pulga yollashar, ular yangi ko'milgan o'liklarni go'rdan kavlab olib berar edilar.

oqarib ketgan yuzini yoritdi. Uni avvaldan tayyorlanib qo'yilgan zambilga solib, ustidan ko'rpa yopib, arqon bilan bog'ladilar. Potter yonidan katta pak-kisini olib, tobutning ichida osilib turgan arqonni qirqar ekan:

– Mana, sizlarning falokat ishlaringiz ham tugadi. Endi yana besh oltin berasizlar: bo'lmasa biz buni shu bo'yicha tashlab ketamiz, – dedi.

– To'g'ri, to'g'ri! – deb qichqirdi hindi Jo.

– To'xtang, bu qanday gap? – qarshilik ko'rsatdi doktor. – Sizlar pulni oldin so'ratingiz, men ham pulning hammasini sizlarga berib qo'ydim-ku.

– Pulni to'ladingiz, lekin siz bilan yana boshqa hisob-kitobimiz bor, – dedi Jo doktorga yaqin kelib. Doktor o'rnidan turmoqchi bo'lib qo'zg'alar ekan, Jo unga qarab:

– Bundan besh yil burun ovqat so'rab otangizning oshxonasiga kirib borganimda, siz meni yomon maqsad bilan kelgan deb haydab chiqargansiz. Men buning uchun yuz yildan keyin bo'lsa ham sizdan qasos olishga qasam ichganimda, otangiz meni ko'chada tentirab yurgan gazanda qatorida turmaga qamab qo'ydi. Bular mening esimdan chiqib ketgan, deb o'ylaysizmi? Mening tanamdagi qonim hindi qoni ekanligi bejiz emas, siz endi mening qo'limga tushdingiz, men siz bilan endi hisoblashaman, shuni bilib qo'ying! – dedi.

U mushtini doktorning tumshug'i ostiga olib borib, o'dag'aylar edi. Doktor esa to'satdan qulochini yozib bir urishdayoq uni yerga ag'darib tashladi. Potter taajjubda qolib, qo'lidagi pichog'ini tushirib yubordi-da:

– Hoy, menga qaranglar! Bu nima gap? Men o'rtog'imning kaltak yeyishiga yo'l qo'ymayman! – dedi.

Shu so'zlar bilan u doktor tomoniga qarab tashlandi, bir damda ular bir-birlariga yopishib ketib, yer-

dagi maysa o'tlarni tepkilab va etik poshnalari bilan yerning changini chiqarib, bor kuchlari bilan olishib yotar edilar. Hindi Jo ham o'rnidan irg'ib turdi: uning ko'zlarida g'azab o'ti yonar edi. U Potterning qo'lidan tushib ketgan pichoqni oldi-da, butun gavdasi bilan egilib-bukilib mushukdek o'g'rincha harakat bilan qulay paytni poylab, urishayotganlar oldida aylanib yurdi. Birdan doktor dushmanining quchog'idan bo'shalib chiqib, Vilyamsning qabri ustida yotgan bir og'ir taxtani oldi-da, o'sha taxta bilan Potterni bir urib yerga ag'dardi. Shu vaqtning o'zida metis paytdan foydalanib, qo'lidagi pichoqni dastasigacha yosh yigitning ko'kragiga suqdi. U turgan yerida tebrana-tebrana Potterning ustiga yiqilib, uni o'z qoniga bo'yadi. Shu vaqt to'satdan ko'kda paydo bo'lgan qora bulutlar ixtiyorsiz ravishda tomoshabinlardan bu dahshatli manzaraning ustini bekitib qo'ydi va bularni ko'rib qo'rqib qolgan bolalar orqa-oldilariga qaramasdan qocha boshladilar.

Oy qaytadan bulutlar orasidan chiqib yorug'lik sochganida hindi Jo qo'l-oyoqlari kerilib yotgan ikkita kishining gavdasi tepasida chuqur xayolga cho'mib turar edi. Doktor kishi anglayolmaslik darajada bir-ikki so'z aytgan bo'ldi-da, bir-ikki og'ir nafas olgandan keyin jimjit bo'lib, tovushi chiqmay qoldi.

– Ha, basharang qurg'ur, endi sendan o'chimni oldim-ku, – dedi sekinlik bilan metis.

Shu so'zlar bilan u o'likning bor narsasini yig'ishtirib oldi-da, pichoqni Potterning ochiq qolgan o'ng qo'lga ushlatib qo'yib, o'zi to'ntarilib yotgan tobut ustiga borib o'tirdi.

Oradan uch, to'rt daqiqa chamasi vaqt o'tdi... Potter harakatlanib, ingradi. U qo'lidagi pichoqni mahkam siqimlab ko'zi oldiga olib bordi-da, cho'chib ketib, pichoqni qo'lidan tushirib yubordi. Keyin o'rnidan turib o'tirdi va doktorning gavdasini

o'zidan nariroqqa itarib tashladi-da, unga bir tikilib qarab qo'ydi. Keyin ko'zlari xiralangan holda atrofga qararkan, ko'zi metisning ko'ziga tushdi.

– Ey parvardigor! Bu ish qanday yuz berdi, Jo?

– Ish pachava bo'ldi, – dedi o'rnidan qo'zg'almagani holda. – Nega sen uni bunday qilding?

– Menmi? Bunday qilishni o'ylaganim ham yo'q edi.

– Qo'ysang-chi, qani, gapir! Nayranglaring bilan qutulolmaysan!

Potterning rangi o'chib ketib, butun tanasini qal-tiroq bosdi.

– Men, mastligim tarqab ketgandir, deb o'ylagan edim. Kechqurun ichmasam bo'lar ekan. Boshimning og'rig'i bu yoqqa kelayotganimizdagidan ham yomonroq, hozirgacha bosilmadi. Hammasi chalkash bo'lib ketdi, hech narsani eslayolmayman. Menga qara, Jo, sen menga insof bilan to'g'risini aytib ber, chindan uni men o'ldirdimmi? Uni o'ldirish mening xayolimda ham yo'q edi-ku. Jo, to'g'risini aytib ber, bu ish qanday bo'ldi? Bu qanday yomon ish! U o'zi yosh va qobiliyatli kishi edi...

– Qanday bo'ldi deysanmi? Ikkovingiz urishib ketdingiz. U taxta bilan boshingga urgan edi, sen ag'darilib tushding. Keyin o'rnigdan turding-da, tebranib, turtinib-surtinib borib pichoqni olding, u qaytadan senga yopishishi bilan uning ko'kragiga pichoq bilan urib qolding. Shundan keyin sen yiqilganingcha to'nkadek qo'zg'almay shu vaqtgacha yotaverding.

– Oh, men o'sha vaqtda o'zimning qilayotgan ishimni o'zim ham bilmaganman. Agar yolg'on so'zlasam, hozir yer yutsin shu yerda! Buning hammasi aroqning kasofati, o'sha vaqtda men mast edim, sening yoningni olib, unga yopishganman. Bo'lmasa, men pichoqni ham durustgina ushlay bilmayman.

Kishilar bilan urushib, mushtlashib yurganman, lekin hech vaqt pichoq ushlagan emas edim. Bu hammaga ma'lum. Jo, chirog'im, sen endi buni hech kimga aytma, meni sharmanda qila ko'rma! Jo, birovga aytmasingga so'z ber, men hamma vaqt seni sevib, seni yoqlab yurganman. Sen o'zing yaxshi bilasan-ku, yoinki yolg'on aytayotirmanmi? Hech kimga aytmaysanmi, Jo?

Shu so'zlar bilan bechora Potter qonxo'r qotil oldida tiz cho'kib, qo'llarini cho'zib yolvordi. Qotilning qovog'idan qor yog'ilgani holda Potterga xo'mrayib qaradi.

– Durust, Meff Potter, sen men bilan hamma vaqt insof va diyonatli ravishda munosabat qilib yurgan kishisan, men ham senga shunday yaxshilik qilayin. Xotirjam bo'l, mening so'zim bitta. Bu to'g'rida ortiqcha so'zga ham o'rin yo'q.

– Jo, azbaroyi xudo, sen farishtasan. Men seni so'nggi nafasimgacha duo qilaman. – Shu so'zlar bilan Potter yig'lab yubordi.

– Bo'ldi, endi tinchlan! Hozir g'inshib o'tirishning vaqti emas! Tez bo'l, sen ana u yo'l bilan ketaver, men esa mana bu yo'l bilan ketaman. Ehtiyot bo'l, orqangda iz qoldirmasdan ket!

Potter juda tez yurib ketdi, keyin bora-bora kuchining boricha chopib ketdi, metis uning orqasidan qarar va o'zicha g'o'ng'irlab:

– Agarda chindan ham kaltakdan va uning ustiga ichkilikdan uning miyasi shunchalik gangib qolgan bo'lsa, pichoqni eslayolmaydi ham. Agar uzoqroqqa borib, esiga kelib qolganida ham bu yoqqa qaytib kelishga qo'rqadi! – der edi.

Oradan bir necha minut o'tgandan keyin ko'rpaga o'ralgan o'likka, qopqoqsiz tobutga va usti ochilgan qabrga faqat osmondagi oygina mo'ralab qarab turar, tevarak-atrofdan esa yana jimjitlik hukm surar edi.

**ITNING UVLASHI –
YAXSHI ALOMAT EMAS...**

Bolalar to'xtamasdan shaharga tomon yugurdilar. Ular qo'rqqanlaridan tilsiz bo'lib qolgan edilar. Ular go'yo quvg'inga uchrashdan qo'rqqanday, dam-badam tashvish bilan orqalariga qarab qo'yar edilar. Yo'ldagi qorayib ko'ringan har bir to'nka ularga qo'rqinchli dushmandek ko'rinib, vahima bilan nafasleri siqilar edi. Ular shaharga yaqinlashgach, uylar yonidan o'tib borayotganlarida uydagi itlar uyg'onib bularga qarab hurar ekan, bolalarda go'yo yana yangidan qanot paydo bo'lgandek yugura boshladilar.

– Kuchdan ketib yiqilmay turib, eski ko'n zavodi yoniga yetib olsak yaxshi bo'lar edi, – deb shivirladi Tom, zo'rg'a nafas olib. – Men endi butunlay holdan ketganga o'xshab qoldim.

Geklberri faqat hansirab, entikib qo'yar edi, bolalar eng so'nggi kuchlarini sarf qilib, nihoyat zavodga yetib bordilar-da, tabaqalari lang ochiq turgan bir eshikka borib, butunlay madorlari qurib yiqildilar. Tom sekin shivirlab:

– Geklberri, sen qanday o'ylaysan, bu ishning oqibati nima bo'lar ekan?

– Agar doktor Robinzon o'lsa, meningcha dorga osilishdan boshqa chorani kutish mumkin emas.

– Bu, bo'lmagan gap!

– Men buni aniq bilaman.

Tom bir minutcha o'ylanib turgandan keyin:

– Kim aytib beradi? Bizmi?

– Senga bir gap bo'ldimi, nega dovdiraysan? Sen faqat shuni o'ylab qaraki, agar biror narsa bo'lib ish hindi Joning foydasiga yurib ketsa yoki u qochib ketsa, uni osmasalar, u bizni albatta o'ldiradi. Agar

shunday bo'lsa, biz hech qanday yo'l bilan o'limdan qutulolmaymiz.

– Men o'zim ham shunday o'ylayman, Gek.

– Agar buni biror kishi aytadigan bo'lsa yaxshisi, buni Potter aytsin; unda buning uchun yetib ortadigan ahmoqlik bor, chunki u har doim mast bo'lib yuradi...

Tom hech narsa demay, o'ylanib turar edi. Keyinroq u shivirlab:

– Gek, Meff Potter bilmaydi-ku... Qatl haqida u qanday qilib ayta oladi? – dedi.

– Nechuk, qanday qilib buni bilmaydi?

– Albatta bilmaydi-da, hindi Joning boshiga doktor taxta bilan urgan vaqtidayoq u doktorga pichoq sanchdi, u buni qayoqdan ko'rar edi? U buni qayoqdan bilardi?

– Rost aytasan!

– Undan tashqari, kim biladi deysan, balki shunday qilib urgandan keyin u gangib qolgandir.

– Yo'q, Tom, bunday bo'lmasa kerak. U o'zi mast edi. Men buni sezganman. U hamma vaqt shunday mast bo'lib yuradi. Mening otam mast bo'lganda, boshiga butun bir tog'ni ag'darib yuborsang, hech parvo qilmaydi! U o'zi ko'pincha shunday deydi. Meff Potter ham xuddi shunday-da. Agar u hushyor bo'lsa edi, shunday zarbadan albatta bir yoqlik bo'lardi... endi bilmadim, bir narsa deya olmayman.

Tom yana o'ylana boshladi.

– Gek, sen bilmasdan aytib qo'ymaysanmi, sen bunga ishonasanmi? – deb so'radi Tom uzoq jimlikdan so'ng.

– Endi, Tom, xohlasak ham, xohlamasak ham, ehtiyot bo'lib jim turaylik. Axir, o'zing tushunasan-ku! Bu la'nati metis uchun bizlarni bo'g'ib o'ldirish – ikkita mushuk bolani o'ldirish bilan baravar... Agar biz aytsag-u, uni o'ldirmasalar, u vaqtda bizning o'lgani-

miz... Menga qara Tom, biz ikkalamiz ham churq etmay turishimiz zarur ekan, tilimizni tiyishimiz to'g'risida bir-birimizga qasamyod qilishimiz lozim.

– To'g'ri aytasan, Gek. Eng yaxshisi shu. Qani, bo'lmasa qo'lingni ko'tar...

– Yo'q, do'stim! Bu ishimiz yaramaydi. Bunday yo'l oddiy, arzimagan mayda ishlarda, ayniqsa qizlar bilan muomala qilganingda kelishadi, chunki ular baribir o'z so'zlarida turmaydilar va jahllari chiqqanda bir-birlarining sirlarini aytib qo'ya beradilar. Hozirgidek ishlarda esa, shartnoma va muqarrar qon bilan yozilgan shartnoma bo'lishi kerak.

Tom bu fikrni butun jon-tani bilan ma'qulladi. Bu fikr sirli, qorong'i va dahshatli fikr edi. U oyning yorug'ida toza bir qarag'ay tarashasini topib olib keldi va oyning yorug'li qo'lidagi tarashaga tushadigan vaziyatda o'tirib, cho'ntagidan bir parcha bo'yoq oldi-da, tarashaga engashib har bir so'zda tanglayini taqillatib, yuz mashaqqat bilan quyidagi so'zlarni chiza boshladi.

Gek Fin va Tom Soyer biz ikkimiz qasam ichamizki, shu ish to'g'risida churq etmaymiz, agar bir og'iz so'z ayta qolsak, o'ligimiz shu yerda qolsin.

Tomning bunday tez yozishga ustaligi va uslubining yuksakligidan Geklberri hayratda qoldi. U yoqasidan bir to'g'nog'ich olib qo'liga sanchmoqchi bo'lgan edi Tom uni to'xtatdi:

– To'xta! Unday qilma. To'g'nog'ich misdan ishlangan. Unda yar¹² bo'lishi mumkin.

– Yar dedingmi? U nima?

– U bir xil zahar, o'shandan ozgina yutib ko'rsang, keyin bilasan.

¹² Mis asboblarning ustiga zangga o'xshash qo'nib qoladigan narsa; bu juda kuchli zahar bo'ladi.

Tom o'zidagi ignalardan birining ustiga o'ralgan ipini chiqarib oldi-da, keyin ikkovi ham navbat bilan o'z barmoqlariga sanchishib, bir tomchidan qon chiqardilar.

Tom shu tariqa bir necha marta qon chiqarib va qalam o'rniga jimjiloqdan foydalanib, yozuvning ostiga o'z ismining bosh harflarini chizdi. Geklberrini G va F harfini yozishga o'rgatdi-da, shuning bilan shartnomaga qo'l qo'yilgan bo'ldi. Ular tantanali ravishda har xil so'zlar va duolar bilan tarashani xuddi devorning yoniga ko'mib qo'yidilar va shuning bilan o'zlarining tillari abadiy qulflanib, kaliti juda uzoqlarga tashlanib yuborilgan hisobladilar.

Yarim xaroba binoning narigi boshidagi teshikdan esa yashirinib turgan noma'lum bir kishining gavdasi ko'zga chalindi, lekin bolalar uni sezmadilar.

– Tom, – dedi Geklberri shivirlab, – endi shundan keyin biz o'z og'zimizdan ilinib, gapirib qo'ymasligimizga ishonasanmi?

– Albatta ishonaman, endi har nima bo'lsa bo'lsin, bizning og'zimizdan biron so'z ham chiqmaydi. O'zing bilasan-ku, agar biz aljirab, biror og'iz so'z aytib qo'ysak, xuddi shu yerning o'zida o'lamiz-ku! Buni unutdingmi?

– Bu-ku shundayku-ya...

Ular bir qancha vaqt o'zaro shivirlashdilar. Birdan ularning yaqinginalarida, o'n qadamcha yerda bir itning uzundan-uzoq, ko'ngilsiz uvillagan tovushi eshitildi. Bolalar qo'rqib, bir-birlariga yopishib oldilar.

– U kimga hurayotir? – dedi Geklberri, halloslaganidan bo'g'ilib. – Sengami yoki mengami?

– Bilmadim... yoriqdan qara-chi. Tezroq bo'lsang-chi!

– Yo'q, sen qara!

– Yo'q, yo'q, men qaray olmayman, Gek.

– Tom, qara endi, baraka topgur, yana tag'in to-vush kelayotir.

– Eh, Xudo, men judayam xursandman! – deb shivirladi Tom. – Bo'ldi, itning bu uvillashini men bildim: bu Bull Garbizon itining tovushi.

– Xudoga shukr! Bilasanmi, qo'rqib jonim chiqib ketayozdi. Men, dalalarda yurgan daydi itlar hurayot-gan bo'lsa kerak, deb o'ylagan edim.

Shu vaqt it yana uvilladi. Bolalarning yuraklari yana orqalariga tortib ketdi.

– E, yo'q, bu Bull Garbizonning iti emas-ku, – deb shivirladi Geklberri. – Yana bir qarasang-chi, Tom!

Tom qo'rqqanidan qaltirab, itoat etgandek gapga quloq soldi-da, ko'zini yoriqqa qo'yib qaradi va to-vushi eshitar-eshitilmas darajada shivirlab:

– Hoy Gek, bu daydi it ekan, – dedi.

– Qara, qara, Tom, u kimga qarab hurayotir?

– Ikkalamizga qarab hurayotgan bo'lsa kerak. Ikkalamiz ham bir yerda turibmiz-ku!..

– Oh, Tom, holimiz xarob bo'ldi. Endi mening bir baloga yo'liqishim aniq, men shunday gunohkor bir bolaman...

– Men-chi? Men bo'lsam, o'qish o'rniga doim o'ynab yuraman, meni nimadan qaytarsalar, men o'sha ishni qilaman... Albatta, men xohlasam Sidga o'xshab juda yaxshi va itoatli bola bo'lar edim. Biroq bunday bo'lishni xohlamadim. Shu gal omon-eson qutulib ketsam, yakshanba kungi maktabga borib juda zehn qo'yib o'qir edim.

Tomning o'pkasi to'lib, sekin-asta yig'lay boshladi.

– Sen gunohkormisan? – deb so'radi Geklberri va u ham piqillab yig'lay boshladi. – Qanday gunohing bor? Menga qaraganda sen chinakam farishtasan-ku!

Tom ko'z yoshini ichiga yutar ekan:

– Gek, uni qara! U bizga orqasini o'girib turipti-ya! – dedi.

Gek shodlanib yoriqqa ko'zini qo'yib qaradi.

– Chindan ham orqasini o'giran-a!.. Avval ham shunday turgan edimi?

– Albatta. Men ahmoq bunga e'tibor qilmabman. Juda soz! Biroq u kimga qarab hurar ekan?

It uvlashdan to'xtadi. Tom diqqat bilan tinglay boshladi.

– Ts! Bu nimasi? – deb shivirladi Tom.

– Xuddi cho'chqaga o'xshab xurillaydi-ya! Yo'q, Tom, bu birovning xurрак tortgan tovushi...

– Xurрак tortayapti, deysanmi? Qayerda xurрак tortayotir, Gek?

– Saroyning narigi chekkasida bo'lsa kerak. Xurрак tovushi xuddi o'sha yerdan kelayotganga o'xshaydi. Otam goho shu yerda cho'chqalar bilan birga tunab qolar edi, biroq u xurрак tortganda kishini ag'darib yuboradigandek bo'lar edi. Meningcha, u endi bu shaharga yana qaytib kelmasa kerak.

Bolalarning qalbida botirlik jo'sh ura boshladi.

– Gek, agar senga yur desam, borasanmi?

– Yo'q, Tom. Birdaniga u yerdan hindi Jo chiqib qolsa nima bo'ladi?

Tom ikkilanib qoldi. Lekin borish havasi juda kuchli bo'lganidan, borib ko'rmoqchi va borishlari bilan xurрак tortishi to'xtasa, darhol orqalariga qaytmoqchi bo'ldilar. Ular bir-birlarining orqalaridan bitta-bitta qadam qo'yib, uxlab yotgan kishi yoniga yura boshladilar. Unga uch-to'rt qadam qolganda, Tom oyoq ostida yotgan bir kaltakni bosib olgan edi, kaltak qarsillab sindi. Uxlab yotgan kishi ingrab yonboshiga ag'darildi. Shu vaqt uning yuziga oynning shu'lasini tushgan edi, uning Meff Potter ekani ma'lum bo'ldi. Uxlayotgan kishi qo'zg'algani-da, bolalarning tomirlaridagi qonlari qotgan va turgan yerlarida o'zlari ham qotib qolgan edilar. Biroq endi ulardagi xavf-xatar tugagan edi.

Ular sekin-asta oyoq uchlari bilan yurib, devorning teshik joyiga yetdilar (unga qoqilgan taxtalar sinib, oralari ochilib qolgan ekan); keyin bu joydan ham o'tib ketdilar. Biroq shu vaqt yana o'sha mash'um uzundan-uzun uvlagan tovush eshitildi.

Bolalarning ikkalasi ham birdan orqalariga bu-rilib qararkanlar, xuddi Potter yotgan yerdan ikki qadamcha narida tumshug'ini yuqori ko'tarib turgan bir begona itga ko'zlari tushdi.

– Bu it o'shanga qarab hurayotgan ekan-da! – dedi bolalarning ikkalasi birdan.

– Bilasanmi, kishilarning aytishlaricha, Jonni Millerning uyi oldida xuddi yarim kechada bir daydi it uvlagan, bu ish bundan ikki hafta ilgari bo'lgan, xuddi o'sha kuni kechasi haligi uyning devorida boyqush ham sayragan emish, biroq o'sha uyda hozirgacha hech kim o'lmagan.

– Uni bilaman. Xo'sh, undan nima natija chiqarmoqchisan? O'sha voqeadan keyin, ya'ni shanba kuni Gresi Miller o'choqqa yiqilib kuyib qolmadimi?

– Kuyishga kuygan-u, lekin o'lmagan. Kuyib o'lish u yoqda tursin, aksincha, hozir ancha tuzalib qolayapti.

– Ha, yaxshi, to'xtab tur, nima bo'lishini ko'rasan. U tuzalib odam bo'lmaydi, Meff Potter singari uning ham holi xarob. Buni negrlar aytadilar, ular esa bilmasdan so'zlamaydilar.

Shundan keyin bolalar bir-birlaridan ajrashdilar.

Tom qaytib kelib, haligi derazadan uy ichiga tushayotganida, tong yorishib qolayozgan edi. U tovush chiqarmay sekin-asta yechindi-da, tungi sayohatidan hech kimning xabardor bo'lmaganidan shodlanib, darhol uyquga ketdi. U uyga qaytib kelgan vaqtda Sid sekin-asta xurрак otayotgan bo'lsa ham, aslida u uxlamay, bundan bir soat ilgari uyg'ongan edi. Tomning esa bundan xabari yo'q edi.

Tom ko'zini ochganida Sid allaqachon o'rnidan turgan va kiyinib chiqib ketgan edi. Running yorug'ligidan vaqtning ancha kech bo'lib qolganligi bilinib turardi. Tom hayron bo'lib qoldi. Nima uchun bugun uni uyg'otmaganlar, nima sababdan har safargidek joniga tegib «tur-tur», deb mashmasha qilmaganlar? Uni vahima bosdi. U qandaydir bir yomon ish yuz berishini kutgandek edi. Garchi hali uyquga to'ymagan, juda horiganligi sezilib turgan bo'lsa ham, darrovda kiyinib pastga tushdi.

Uydagi butun oila gavjum bo'lib, stol atrofida o'tirar, lekin ertalabki taomni yeb bo'lgan edilar. Tomga hech kim hech narsa demadi. Hech kim biror so'z aytib undan o'pkalamadi, lekin xolasining ko'z qarashidan uning hamma narsadan xabardor ekani bilinib turardi. Hammalari jimjit o'tirishar va hammalarining yuzlarida shunday tantanali ko'rinish aks etar ediki, o'zini aybli sezgan Tom buni ko'rib, yuragi orqasiga tortib ketdi. U stol yoniga borib o'tirdi-da, hech narsadan xabari yo'qdek chehrasini ochiq qilib ko'rsatmoqchi bo'ldi, lekin bu harakati behuda ketdi. Uning qiziqchiligidan biron kishi ham kulmadi. Shu bilan uning yuragi orqasiga tortib ketganday bo'lib, jim qoldi.

Nonushtadan keyin xolasi uni bir chetga yetaklab olib ketdi. Buni ko'rib Tom endi ish kaltak bilan cheklanadi-yu, shu bilan qutulib qolarman, degan xayol bilan sevinganicha borar edi, lekin ish unday bo'lib chiqmadi. Xolasi undan zorlanib: qarigan chog'imda yurak-bag'rimni shunchalik ezishga qanday jur'at qilding, endi xohlagan ishingni qilaber. O'zingni-o'zing xarob qilasan. Qarigan chog'imda meni uyat va nomusga qoldirasan. Oxir-oqibat meni qabrga tiqasan. Seni inson qatoriga kiritaman, deb urinishdan hech qanday natija chiqmas ekan. Endi bu yo'lda o'zimni sira koyitmaganim bo'lsin, deb yig'ladi.

Bu har qanday kaltakdan ham yomon bo'ldi. Tom yig'lab yubordi. Xolasidan uzr so'ray boshladi va bundan keyin yaxshi bola bo'lish uchun juda ko'p va'da berdi-da, nihoyat, bo'shadi. Lekin u o'z gunohlarini xolasi hali batamom kechib yubormaganligini va endi o'ziga bo'lgan ishonchning yo'qolganini sezgan edi. U uydan tashqariga chiqarkan, o'zini shunchalik baxtsiz his qilardi, bu to'g'rida chaqimchilik qilgan Siddan o'ch olish ham uning xayoliga kelmadi. Sidning qo'rqib, shoshilganicha orqa eshikdan qochib ketishi ham behuda edi. U juda xafa va qovoqlari solingan holda maktabga kirib keldi-da, kecha maktabga kelmaganligi uchun Jo Garper bilan birga kaltak yedi. U o'z o'rniga qaytib o'tirgandan keyin, qo'llarini taxta ustiga va boshini qo'llari ustiga qo'yib, kaftini tishlagani holda devorga qattiq tikilib qoldi. Tirsagi esa qandaydir bir qattiq narsaga tiralib, juda yomon og'ridi. Biroq u o'tirgan joyidan qo'zg'almadi va bir entikib nafas olgandan keyin, haligi tirsagiga tegib turgan narsani olib qo'ydi. U narsa bir qog'ozga o'ralgan edi. Tom uni ochdi. Shu vaqt u to'satdan chuqur va og'ir bir xo'rsinib – yuragi dukillab ura boshladi.

Qog'ozga o'ralgan narsa – uning qizga xarid qilgan mis soqqasi edi...

O'N BIRINCHI BOB

TOM VIJDON AZOBINI BOSHIDAN KECHIRADI

Kun tushga yaqinlashgan paytda butun shaharga birdaniga dahshatli xabar tarqaldi. Buning uchun o'sha vaqtlarda hech kimning xayolida bo'lmagan telegraf ham kerak emas edi. Bu xabar xuddi telegraf bilan baravar tezlikda og'izdan-og'izga, qo'shnidan qo'shniga, hovlidan hovliga o'tib yurar edi. Albatta,

o'z-o'zidan ma'lumki, shu kuni muallim maktab bolalarining hammasini bo'shatib yubordi, agar shunday qilishga muallimning farosati yetmagani-da, albatta bu ishga butun shahar hayron qolardi. O'likning yonida qonga bo'yalgan bir pichoq topilib, kishining so'ziga ko'ra, bu pichoq Meff Potterniki emish. Yana shunday so'zlar bo'lganki, bir kishi kechikib qolib, kechasi soat ikkilarda uyiga qaytib kelayotganida, anhor bo'yida yuvinib o'tirgan Potterni ko'rib qolgan. Potter bu kishini ko'rib qochib ketgan emish. Bu hol, ayniqsa, uning suv bo'yida qo'llarini yuvib o'tirishi – ancha shubhali dalil edi. Potter uchun bu odatdagi bir ish emas edi. Politsiyalar qotilni axtarishib butun shaharni titib yuborishgan, lekin hech qayerdan topisha olmagan. Har tomonga otliq choparlar jo'natilgan. Sherif¹³ bo'lsa kun kech bo'lmasdanoq gunohkorning qo'lga tushishiga ishonib o'tirar emish, degan so'zlar ham yurar edi.

Shahardagi barcha xalq qabristonga qarab jo'nadi. Tom ham o'zining yuragi siqilganligini unutib, olomonga qo'shilib bordi; uning bunday qilishi, shu ishni xohlashidan emas edi; u bunday ishlardan o'zini ming milcha nariroqqa olib qochishni afzal ko'rar, lekin shunday bo'lsa-da, qandaydir noma'lum bir kuch uni o'sha tomonga tortib turar edi. U qabristonga yetib borar ekan, kishilar orasidan siqilib oldinga o'tib, yana o'sha dahshatli manzaraga ko'zi tushdi. Uning nazari-da o'zining shu yerga kelib ketganiga go'yo ancha zamonlar bo'lganga o'xshar edi. Kimdir uning qo'lini chimchilab oldi. U orqasiga qayrilib qaragan edi, yonida turgan Geklberrini ko'rdi. Ular bir-birlariga qarab oldilar va shu qarashlarida har qaysilari

¹³ Sherif – shu okrugda sudya va politsiya boshlig'i vazifasini bajaruvchi amaldor.

ham: «Bizning ko‘z qarashimizdan birov biror narsa sezmadimikin?» deb o‘z-o‘zlariga savol berar, lekin boshqalar o‘sha yerdagi dahshatli manzara bilan mashg‘ul edilar.

«Oh, bechora!» «Baxtsiz yosh yigit!» «Mana bu ish o‘lik o‘g‘irlovchilar uchun saboq bo‘ldi!» «Meff Potterni ushlab olsalar, uni albatta osadilar», – dedilar hammalari birdan. Domla esa o‘z fikrini shunday bayon qildi:

– Taqdiri xudoning qo‘lida. Qanday jazo berishni janoblarning o‘zlari bilishadi.

Tom shu yaqin o‘rtada turgan hindi Joning g‘amgin yuzini ko‘rarkan, boshidan oyog‘igacha titroq bosib ketdi. Shu vaqt butun xalq orqaga chekinib:

– Anavi o‘shaning o‘zi! O‘z oyog‘i bilan kelayotir!
– degan tovushlar eshitila boshladi. Yigirma kishi birdaniga:

– Kim, kim? – deb so‘rashdi.

– Meff Potter!

– Qaranglar, to‘xtadi. Ehtiyot bo‘linglar, qochib ketishga urinayapti. Ushlanglar, bo‘lmasa qochib ketadi!

Tomning ro‘parasidagi daraxt shoxlariga chiqib o‘tirgan tomoshachilar: «U qochmoqchi emas, faqat hayron bo‘lib, nima qilishini bilmay turipti», – deb xabar berdilar.

– Qanday uyatsizlik! – dedi xalq o‘rtasidan birov.
– O‘zining qilgan yomonliklarini tomosha qilgali kelgan va bu yerda kishilar bor, deb o‘ylamagan bo‘lsa kerak...

Xalq orqaga chekindi. Sherif dabdaba bilan Potterni qo‘lidan yetaklab, qabr yoniga olib keldi. Bechoraning rangi o‘chib ketgan, ko‘zlarida qo‘rquv alomatlarini sezilib turar edi. O‘likni ko‘rar ekan, uning butun tanasini qaltiroq bosdi va yuzini qo‘llari bilan berkitib, ho‘ngrab yig‘lab yubordi.

– Do‘stlarim, buni men o‘ldirganim yo‘q, – der edi u ho‘ngrab yig‘lagani holda, – azbaroyi xudo men o‘ldirganim yo‘q.

Oradan birovning:

– Seni kim ayblayotir? – degan tovushi yangradi.

Otilgan kamon nayzasi mo‘ljalga borib tekkan edi. Potter boshini yuqoriga ko‘tarar ekan, kishiga ta‘sir qilarlik darajada umidsizlik bilan tevaragiga bir qarab qo‘ydi va hindi Joni ko‘rar ekan:

– Hoy, hindi Jo! Sen menga va‘da qilgan edingki, hech vaqt... – deb baqirdi.

Sherif uning so‘zini bo‘lib va qotil qurolini xuddi uning tumshug‘i oldiga keltirib:

– Bu pichoq siznikimi? – deb so‘radi.

Shu vaqt kishilar kelib, Potterni qo‘lidan ushlab, sekin yerga o‘tirg‘izmaganlarida, u albatta yiqilib tushar edi. Keyin u:

– Menga xuddi bir narsa: agar sen o‘sha yoqqa bormasang va...ni topmasang, deb aytgandek bo‘lgan edi... – u seskanib ketdi va umidsizlik bilan qo‘lini siltab: – Jo, endi shularga aytib beraqol, endi yashirishning nima keragi bor, – dedi.

Geklberri bilan Tom hayajon ichida tillari so‘zga kelmay qolib, qotilga tikilib qarab turar edilar; bu vijdonsiz yolg‘onchi esa hech bir uyalmay-netmay o‘zi o‘ylab topgan o‘lim manzarasini hikoya qilar edi. Bolalar minut sayin: «Mana hozir ochiq-oydin kunda havo guldirab, yashin chaq nab, qotilning ustiga xudoning balosi yog‘ilar, deb kutar va xudoning g‘azabi bunchalik kechikishiga hayron bo‘lib turar edilar. U hikoyasini tamom qilgandan keyin ham hech narsa bo‘lmay, salomat qolganini ko‘rganlaridan keyin ularning o‘z ahdlarini buzib, gunohsiz ayblangan Potterni halokatdan qutqarib qolish orzulari ham yo‘qoldi. Aftidan, bu yaramas Jo o‘z jonini shaytonga sotgan bo‘lsa kerak, endi biror

ishga shayton oraladimi, bo'ldi, unga odamzodning qadam qo'yishi mumkin emas, agar ozgina aralashsa ham, yaxshilik ko'rmaydi.

Kimdir Potterdan:

– Sen nega qochib ketmading? Nega bu yerga kelding? – deb so'radi.

– Boshqa iloj topa olmadim... mumkin bo'lmadi! – dedi Potter. – Qochmoqchi bo'lgan edim, lekin mening o'z oyoqlarim bu yerga olib kelib qo'ydi-dal! – Shu so'zlarni aytarkan yana yig'lab yubordi.

Oradan bir necha minut o'tgandan keyin hindi Jo ham qasam bilan so'roqda tinch va osoyishtalik holda o'zining avvalgi aytganlarini takrorladi. Bolalar ham buning shunday yolg'onchiligi uchun osmondan balo yog'ilmaganligini ko'rib, metisning o'z jonini shaytonga sotganligiga qat'iy ishonidilar. Bolalar undan juda qo'rqar edilar, shu bilan birga u bolalar uchun dunyodagi hamma narsadan ham xunuk ko'rinar edi, shuning uchun bolalar undan ko'zlarini olmay tikilib turar edilar. Bolalar qanday bo'lsa ham bir iloj qilib, uning dahshatli xo'jayinini ko'rib olish tilagida uni kechalari kuzatib yurishga o'zlaricha qaror berdilar.

Hindi Jo o'ldirilgan kishining tanasini yerdan ko'tarib olish va tezroq olib ketish uchun aravaga solishga yordamlashdi. To'plangan xalq vahimaga tushdi. Ular shivirlashib, xuddi shu damda yaradan qon tomchilab oqqanini so'zlar edilar.¹⁴ Bolalar: «Bu qulay voqea xalqqa chinakam qotilni ko'rsatib berar», deb o'ylagan edilar, biroq ularning bu umidlari puchga chiqdi, chunki kishilar shu yerning o'zidayoq:

– Bu voqea yuz berganda, Meff Potter o'likdan uch qadam narida turgan edi, deb aytgan edilar.

¹⁴ Qadimdan shunday bir ishonch bor ekan: go'yo o'likning yoniga uni o'ldirgan kishi yaqin kelsa, o'likning yaralangan joyidan qon oqar emish.

Tomning dahshatli siri va undagi vijdon azobi, ko'p bo'lmasa ham, aqalli bir hafta uni kechalari uxlatmay qo'ydi. Shuning uchun bir kuni ertalab nonushta mahalida Sid:

– Tom, sen kechalari ko'p qimirlab va alaxsirab hech uxlatmaysan... men kechaning yarmisini uyqusiz o'tkazdim, – dedi.

Tomning rangi o'chib, yerga qaradi.

– Bu juda yaramas hol, – dedi Polli xola jiddiy ravishda. – Tom, boshingda qanday o'ylar bor?

– Hech qanday o'y yo'q, mutlaqo yo'q!

Ammo bolaning qo'llari shunday qaltirar ediki, u qo'lidagi choyni to'kib yubordi.

– Aytadigan so'zlaring ham allaqanday bemani narsalar, – deb so'zida davom etdi Sid. – Bu kechasi ham: «Bu qon, bu qon bildingmi?» deding va har safar shu bir so'zning o'zini takrorlayverasan. Keyin: «Meni bunchalik qiynayvermanglar, o'zim aytib beraman», deysan. Aytib berasanmi? Nimani aytib berasan?

Tomning ko'z oldilari qorong'lashib, hamma narsa go'yo aylanib ketayotgandek bo'ldi. Shu paytda buning oqibati nima bo'lishini aytish qiyin edi, lekin uning baxtiga Polli xolaning chehrasidagi tashvish alomatlari yo'qolib, garchi o'zi voqeadan xabardor bo'lmasa ham Tomga yordamlasha boshladi.

– Oh! Bularning hammasi o'sha dahshatli odam o'ldirishdan. Har kuni deyarlik mening tushimga kiradi. Ba'zan tushimda go'yo uni o'zim o'ldirgan bo'lib chiqaman.

Meri ham shunday ahvolni boshidan kechirganligini so'zlab o'tdi. Sid bunday izohotlardan mamnun bo'lgandek ko'rinar edi.

Tom, daf'atan to'g'ri kelgan bir narsani bahona qilib, uydagilar oldidan chiqib ketishga shoshildi. Shundan keyin kechalari yana alaxsirab chiqmaslik uchun tish og'rig'ini bahona qilib, jag'ini ro'mol

bilan bog'lab yotadigan bo'ldi. U, Sidning kechalari jo'rttaga uxlamay yotishidan xabarsiz edi; Sid esa kechalari Tom jag'ini bog'lagan ro'molni bo'shatib, uning so'zlariga quloq solar va keyin tag'in mahkam bog'lab qo'yar edi.

Tom vijdon azobidan sekin-asta foriq bo'la boshladi; u tish og'rig'idan zorlanishdan ham zerikib, kechalari jag'ini bog'lamaydigan bo'ldi. Agar Sid uning kechalari uyqusirab aytadigan so'zlaridan uncha-muncha narsalarni anglagan bo'lsa ham, u bularni hech kimga so'zlamay, sir saqladi.

Shu orada Tomning o'rtoqlari yangi bir ermak topib oldilar: ular o'lik mushuklar ustidan tergov yurgizadigan bo'ldilar: ularning bu ermaklari Tomga dam-badam o'sha mudhish voqeani eslatar edi. Sid ko'rdiki, garchi Tom dastlab har bir o'yinda birinchi rolning berilishini talab qiladigan bo'lsa ham, bu o'yinda u hech bir bosh tergovchi rolini olib chiqmadi. Tom hatto guvohlik rolidan ham bosh tortmoqda edi. Sid buni ham o'sha vaqt-dayoq sezgan va bu unga qiziq tuyular edi. Sid yana shunday ahvolni sezdi, Tomga bu o'yinlar umuman yoqmas va picha imkoniyat tug'ilishi bilanoq qochib qolishga urinar edi. Sid bu g'alati sirlar ustida boshini qotirar, biroq hech bir so'z aytmas edi. Ko'p o'tmay bu o'yinlarning hammasi eskirib qoldi va shu bilan Tomning vijdoni ham azoblan-maydigan bo'ldi.

Shunday og'ir kunlarda Tom har kuni yoki kun oralab qulay payt topib, «qotil» qamalib yotgan qamoqxonaning temir panjaralik kichkina derazasi yoniga kelib, o'zi topa olgan har xil shirin narsalardan yashirin ravishda berib ketar edi. Qamoqxonada uncha katta bo'lmay, shaharning bir chekkasidagi botqoqlikka qurilgan va g'ishtdan ishlangan bir bino edi. Unda qorovul ham yo'q, negaki qamaluvchilar ham

juda kam bo'lar edi. Bu hadyalar kichkina bo'lsa ham Tomning ko'nglini ancha tinchitar edi.

Shaharcha xalqining metis hinda Joni o'lik o'g'irlagani uchun qora moyga bulg'ab, keyin tovuq patiga ag'natib, shu holda shahardan haydab chiqarib yuborishga ishtiyoblari zo'r edi. Lekin u kishilarni shu qadar qo'rqitar ediki, bu ishni boshlash uchun jur'at qila oladigan kishi topilmadi. Ikkala so'roqda ham metis so'zini to'ppa-to'g'ri mushtlash bo'lgan yerdan boshlab, o'likni o'g'irlash to'g'risida hech narsa demadi. Shuning uchun sudda bu masalani hozircha qo'zg'atmaslik lozim topildi.

O'N IKKINCHI BOB

MUSHUK VA DORIVOR

Tomda yangi va jiddiy qayg'u tug'ildi: Bekki Techer maktabga kelmaydigan bo'lib qoldi. Bu tashvishlar bilan Tom o'zini hayajonlantirgan qayg'uli sirni tamomila unutgan edi. Tom bir necha kunlargacha o'zini takabburona olib yurib, Bekkini esidan chiqarishga urinsa-da, bunga muyassar bo'la olmadi. U kechalari Bekkining hovlisi atrofida tentirab yurar va o'zini juda baxtsiz his qilardi. Bekki kasal bo'lib qolgan edi. Endi u o'lib qolsa nima bo'ladi? Bu fikr uni zo'r umidsizlikka solib qo'ygan edi. Uni endi urush ham, hatto dengiz qaroqchiligi ham qiziqtirmasdi. Hayotning butun go'zalliklari yo'qolib, faqat ko'ngilsizlikkina qolgan. U hatto o'zining tayoq bilan g'ildiragini ham tashlab qo'ydi. Bu narsalar hozir uni ilgarigidek qiziqtirmas edi. Holasi Tomning sog'ligi haqida qayg'urib, uni davolay boshladi va ko'rgan-bilgan dorivorlarining hammasini bir-bir ishlatib ko'rdi. U har bir yangi o'ylab chiqarilgan va iste'mol etish uchun ijozat berilgan dorivorlarga

qiziqar, har un deyarlik tajribalar qilib ko'rishdan charchamas edi. Biror yangi dorivor chiqsa, xola darhol uni sinab ko'rar, sinaganda ham o'zi iste'mol qilib ko'rmas edi. U buni daf'atan to'g'ri kelgan biror kishiga berib tajriba qilib ko'rar, chunki o'zi hech kasal bo'lmas edi. U «sog'liq» deb ataluvchi har xil jurnallar va frenologlarning¹⁵ risolachalariga obuna bo'lar va ulardagi to'lib-toshib yotgan ma'nosiz narsalar uning uchun asaldan ham shirin tuyulardi.

Uyni shamollatish, to'shakda qanday yotish, o'rindan qanday turish, nima yeyish, nima ichish, har kuni necha marta aylanib yurib kelish, o'z ruhiy ahvolini qanday tutish va qanday kiyim kiyish kabi har xil dovdirlashlarning hammasi uning uchun Tavrotdan chiqqan haqiqatdek tuyular va uning shu oy ichida olgan jurnallarida bayon etilgan narsalar o'tgan yil xuddi shu jurnalning o'zi tavsiya etgan narsalarga tamom zid chiqishini u sezmas edi. U sodda va ko'ngli ochiq ayol, – shuning uchun u shu kabi har xil narsalarga aldanar edi. O'sha vaqtlarda suv bilan davolash endigina rasm bo'lib kelayotgan edi, shuning uchun bechora Tomning kasallik holati xuddi shu vaqtga to'g'ri keldi. Xolasi uni tong otar-otmas o'rnidan turg'izib, o'tinxona-ga yetaklab olib borib sovuq suvga pishar, keyin dag'al bir sochiqni olib, tanlari qizarib ketguncha qashlag'ich bilan qashlagandek ishqar, so'ngra uni ho'l choyshabga o'rab, yaxshiroq terlasin deb ustini qalin ko'rpalar bilan yopib qo'yar edi. Tom bechora shunchalik terlar ediki, o'zining aytishicha, «ichidagi barcha g'uborlari terisining yoriqlari orqali tashqariga chiqqandek» bo'lar edi.

Shuncha harakatlarga qaramay, bola kundan-kun rangi ketib oriqlay borar, ko'rinishi juda

¹⁵ Frenologlar – kishining bosh suyagidagi har bir g'urrasi uning ruhiy sifatlarini belgilaydi, deb ta'kidlovchi qadim zamon «olimlari».

ayanch tus olib, borgan sari ahvoli yomonlashar edi. Xolasi avvaldan qilib kelayotgan davolari ustiga uni issiq vannaga tushirish, vanna ichida uzoq vaqtlar o'tirg'izish, dush va suv ichida yotqizib qo'yish yo'llarini ham ishlata boshladi. Suv davolariga qo'shimcha ravishda xolasi uni suyuq arpa go'jasi bilan boqib, butun badaniga malham yopishtirib qo'ydi. Bundan tashqari xolasi unga har xil bo'lmag'ur narsalarni bera boshladi. Har kuni suvga pishishi ustiga yengil ovqatlanish, yaraga malham qo'yish tajribalarini ham qo'shdi. U bolaning ustidan har kuni xurmachalab har xil dorivorlarni quyari edi.

Bora-bora Tom bu qiynoqlarning hammasiga butunlay farqsiz va iltifotsiz qaraydigan bo'lib qoldi. Bu esa xolasini juda tashvishlantirib, xafa qilari edi.

Har qanday yo'l bilan bo'lsa ham Tomni bunday hissizlikdan qutqazish kerak edi. Shu vaqt u birinchi dafa «og'riqni bosuvchi» yangi bir dori chiqqanligini eshitib, darhol shu doridan anchasini oldirdi. Keyin u o'sha dorini sinab ko'rib, undan nihoyatda mamnun va rozi bo'ldi: bu dori xuddi suyuq holatdagi o'tga o'xshardi. U suv bilan davolashni yig'ishtirib qo'yib, bor ishonchini shu yangi doriga bag'ishladi. U doridan Tomga bir choy qoshig'ini to'ldirib berdi-da, sabrsizlik bilan uning natijasini kuta boshladi. Keyin bundan xolaning tashvishlari bir zungina pasayib, joni tinchlandi. Chunki Tomdagi hamma narsaga parvosizlik bilan qarash hissiyoti yo'qola boshlagan edi. Agar bolani qip-qizil cho'g' bo'lib turgan ko'mir ustiga o'tqazib qo'yilganda ham bu tajribaga shundan ortiq hissiyot tug'dirmas edi.

Tom qanday bo'lsa ham endi chinakam harakat qilish lozimligini seza boshladi. U o'z ustida bo'ladi-gan qiynoqlardan qutulish uchun har xil yo'llar axtara boshladi-da, nihoyat «haligi «og'riqni bosuv-

chi» dori o'zimga juda ma'qul bo'lib qoldi» degan bahonani qilmoqchi bo'ldi. U dorini shunday tez-tez so'ray boshladiki, xolasi zerikib: «Endi bundan keyin mendan dori so'rab bezor qilmay, ko'ngling xohlagan vaqtda o'zing olib ichaver», – dedi. Agar bu Sid bo'lganda edi, kampirning chin shodligiga hech qanday tashvish aralashmagan bo'lar edi. Biroq bu ish Tomga aloqador bo'lgani uchun kampir sekin-astata shishani kuzatib yura boshladi. Dori chindan ham kamayib borar edi, lekin Tomning dori bilan o'zini davolamay, uyning to'ridagi taxtaning yorig'ini davolayotgani uning xayoliga ham kelmagan edi.

Bir kuni shunday qilib dorini taxtaning yorig'iga quyayotganida, uning oldida xolasining sariq mushugi kelib qoldi-da, miyovlab qoshiqqa tikilib, go'yo shu narsadan berishini so'raganday aylanib yura boshladi.

– Oh, Piter, buni so'rama, bu senga butunlay keraksiz bir narsa, – dedi Tom.

Biroq Piter bu kerak deb tushuntirgandek bo'ldi.

– Yaxshilab o'ylab ko'r, tag'in yanglishma... keyin o'kinib yurasan...

Piter buning uchun keyindan o'kinmaslikka ishonch bildirdi.

– Qani, agar chindan ham shuni berishimni iltimos qiladigan bo'lsang, beraman, men ziqna emasman. Biroq shuni yaxshi bilki, agar ma'qul bo'lmasa, o'zingdan ko'r.

Piter shu shartlarga rozi bo'ldi. Tom uning og'zini ochdi-da «og'riqni bosuvchi» doridan bir qoshig'ini quydi. Piter shundayoq ikki gaz bo'yi balandlikka sakradi. Shiddatli tovush bilan miyovlab qichqirdi-da, stol va stullarga o'zini urdi, gul idishlarini tushirib yubordi, to's-to'polon qilib, uy ichini boshiga ko'tardi va u yoqdan-bu yoqqa

yugura boshladi. Keyin u haddan tashqari shodlanib, keyingi ikkala oyog'i bilan turib o'yinga tushdi, o'zini ifoda etib bo'lmaydigan darajadagi shodligini bildirib, boshini orqaga tashlagan holda butun uy ichining to's-to'polonini chiqarib yurar edi. Polli xola eshikdan kirib kelganida u uch-to'rt marta o'mbaloq oshib dahshatli ravishda miyovlab, yo'l ustidagi sinmay qolgan gul tuvaklarini sindirib, ochiq derazadan irg'ib chiqib ketdi. Kampir ko'zoynagining ustidan qarab, bu manzarani ko'rib hayron bo'lib qotib qolgan, Tom bo'lsa o'zini kulgidan to'xtata olmay, yerda ag'anab yotar edi.

– Tom deyman, roostingni ayt-chi, bu bizning mu-shugimizmi? Unga nima bo'ldi.

– Bilmadim, xola, – dedi Tom, kulgi aralash.

– Men umrim bo'yi uni bu ahvolda ko'rmagan edim. Nega u bunday qiladi?

– Chindan ham bilmayman, xola, mushuklar juda ortiqcha shodlanganlarida shunday o'ynashsa kerak.

– Shundaymikin?

Xolasining tovushida sezilgan qandaydir bir narsa Tomning o'zini hushyor tutishga majbur etdi.

– Ha, xola, men shundaydir, deb o'ylayman.

– Sen-a?

– Ha, xola.

Kampir yerga egildi. Tom uning harakatini diqqat va vahima bilan kuzatib turar, lekin nima uchun «engashayotganini» kechroq tushunib qoldi. Karavot ostidan choy qoshig'ining uchi chiqib turar edi. Polli xola uni yerdan olib Tomning xuddi tumshug'i tagiga olib bordi. Tom ko'zlarini yerga tikib, orqasiga chekindi. Polli xola uni odatdagicha qulog'idan tortib turg'izdi-da, angishvonasi bilan boshiga do'qillatib bir urib qo'ydi.

– Qani, ser, menga aytib ber-chi, jonim, bu tilsiz hayvonga nega bunchalik azob berasan?

– Men unga rahmim kelganidan dori bergan edim. Chunki u bechoraning menikiga oʻxshagan xolasi yoʻq-da.

– Xolasi yoʻq? Qanday behuda soʻzlarni aytasan, ahmoq bola! Sen bilan uning qanday aloqasi bor?

– Juda katta aloqasi bor, xola. Agar uning xolasi boʻlganida, uni oʻsha xolasi «parvarish» qilar edi.

Polli xola birdan oʻzida vijdon azobini seza boshladi. Uning davolashi oʻz koʻzi oldida yangicha tasavvur tugʻdirdi. Mushukka nisbatan rahmsizlik boʻlgan narsaning bolaga nisbatan ham rahmsizlik boʻla olishi sezildi. Uning koʻngli biroz yumshab, Tomga rahmi kela boshladi. Hatto uning koʻzlarida yosh ham koʻringan edi. U bolaning boshini silar ekan:

– Tom bolam, men sening foydang uchun shunday qildim-da, mening qilganlarim sening uchun foydali boʻlib chiqdi, – der edi.

Tom juda jiddiy ravishda uning yuziga bir qarab qoʻydi. Faqat uning lablari biroz uchib turar edi.

– Xola, siz menga yaxshilikni istagansiz, men buni bilaman, lekin men ham Piter uchun yaxshilik istadim-da. Bu narsa uning uchun ham foydali boʻldi-ku. Men uning shu daraja shodlanganini hech bir koʻrmagan edim.

– Qani, boʻldi endi Tom, bas qil, mening jahlimni chiqarma. Oʻzingni yaxshi tut, aqlli bola boʻl... shunday qilsang, hech vaqt senga dori ichishga toʻgʻri kelmaydi.

Tom maktabga dars boshlanmasdan ilgari yetib keldi. Tomning soʻnggi kunlardagi bunday odatdan tashqari harakatlarini hamma sezgan edi. Bugun ham soʻnggi kunlardagi doimiy odatidek, oʻgʻil bola oʻrtoqlari bilan birga oʻynab yurish oʻrniga, hovlida va darvoza yonida aylanib yurar edi. U salomatligim zaif deb barcha oʻyinlardan voz kechdi. Haqiqatda ham uning mazasi yoʻq koʻrinar edi. U oʻzini atrofga

qarayotgan qilib ko'rsatmoqchi bo'lsa ham, lekin aslida yo'lga qarab turar edi: Uzoqdan Jeff Techer ko'rinishi bilan Tom quvnab ketdi, biroq orada bir minut o'tar-o'tmas uning chehrasini avvalgidek xafachilik qopladi. Jeff darvozadan kirib kelganida, Tom uning oldiga yugurib borib, qanday bo'lsa-da uni singlisi to'g'risida gapga solmoqchi bo'lar, biroq u anqovroq bo'lib, Tomning ishoralariga tushunmas edi. Uzoqdan bironta oq ko'ylakli ayol ko'rinishi bilan oq Tom to'la ishonch bilan uni kutib, shaylanib turar va u ko'ringan kishi oldiga yetib kelganida, basharti boshqa kishi bo'lib chiqsa, uni yomon ko'ra boshlar edi. Nihoyat, bunday oq ko'ylaklar ham ko'rinmay, Tomni xafachilik qurshab oldi. U butunlay xafa va o'ychan holda bo'sh sinf ichiga kirib o'tirdi. Shu vaqt deraza oldida yana bir qiz ko'ylagi ko'rindi. Buni ko'rib Tomning yuragi o'ynab ketdi. Birdan u hovli yuziga yugurib chiqib, hindidek ayqov-chayqov yura boshladi: shovqin solib baqirar, xaxolab kular, o'rtoqlarining orqasidan quvlab yugurar, o'z hayoti uchun xavfli harakatlar bilan devorlar ustidan sakrab, boshi bilan yurar, – xullas turli-tuman hunarlar chiqarib, har xil botirliklar ko'rsatar va Bekki qararmikin, deb ko'z qiri bilan unga nazar tashlab qo'yar edi. Biroq qiz, aftidan, hech narsani sezmas va unga hech bir burilib qaramas edi. Nahotki, qiz uni sezmasa? Tom qizning oldiga yaqinroq keldi va necha xil harakatlarni ko'rsata boshladi; u tevarak-atrofga yugurib, bir bolaning boshidagi telpagini olib, tomga tashlab yubordi. To'planib turgan bolalar ichiga otilib kirib, ularni har tomonga tumtaraqay qildi-da, o'zi Bekkini yiqitayozib, xuddi uning oyog'i ostiga uzala tushib yotib oldi. Qiz burnini yuqori ko'tarib, yuzini teskari o'girdi-da, Tomga eshitdirib, yonida birga ketayotgan o'rtog'iga qarab:

– Ba’zi bolalar o‘zlarini juda chaqqon, epchil hisoblaydilar, haqiqatda esa ular bo‘sh, maqtanchoq bo‘lib chiqadilar, – dedi,

Tom yuzlari qizargan holda o‘rnidan turdi-da, boshini egib, tamom ruhsizlik bilan bo‘shashib maktabga kirib ketdi.

O‘N UCHINCHI BOB

QAROQCHILAR SHAYKASI YELKANNI KO‘TARADI

Tom qat’iy bir qarorga keldi. Uning ko‘nglida g‘ashlik va umidsizlik to‘lib toshar edi. U o‘zini yolg‘iz, hech kim qaramay tashlab qo‘ygan, hech kim suymas bir kishi deb hisoblardi. Keyinroq borib kishilar uni qanday xafa qilganliklarini bilsalar, balki rahmlari kelib achinarlar, degan o‘y bilan o‘zini hamma vaqt yupatib yursa hamki, unga hech kim yordam bermas edi. Agar ular albatta undan qutulishni istasalar, nimayam qila olardi? U ketadi, keyin uni xohlaganlaricha so‘ka bersinlar. Nimaga so‘kmasinlar? Hech kim qaramay qo‘ygan yakka-yu yagona bir bola shikoyat qilishga haqlimi? Nihoyat, uni jinoyat qilishga majbur etdilar... Boshqacha yo‘l yo‘q... Shunday xayollar ichida u ko‘kalamzor maydonning narigi boshiga borib yotgan edi, maktabdan bolalarni tushdan keyingi darsga chaqiradigan qo‘ng‘iroq tovushi eshitildi. Tom o‘ziga yaxshi tanish bo‘lgan bu qo‘ng‘iroq tovushini endi bundan keyin sira eshitmayman, degan fikr bilan yig‘lab yubordi. Bunga ko‘nikish qiyin bo‘lsa ham majbur edi. Uni hammalari o‘zlaridan chetga siltar, nima bo‘lsang, shu bo‘l deb o‘z taqdiriga tashlab qo‘yar ekanlar, bunga albatta bo‘ysunish kerak. Biroq Tom uning bu qilgan ishlarini kechiradi.

To'm avvalgidan ham ortiqroq ho'ngrab yig'lab yubordi.

Xuddi shu paytda u o'zining eski qadrdon do'sti Jo Garperga duch kelib qoldi. Ko'rinishdan u ham juda xafa bo'lib, ko'nglida esa buyuk va achchiq bir qat'iyat yetilib qolgandek tuyulardi. Bular, shubhasiz, ikkovlari ham «xuddi bir xil fikr bilan to'lg'angan ikki jon» edilar. Tom yengi bilan ko'z yoshini artarkan, o'rtog'iga hasrat qilib, unga o'z uyida hech kim xayrixohlik qilmasligi va yomon muomalada bo'lishlarini aytib, uyidan butunlay ketmoqchi va bundan keyin sira qaytib kelmasligini aytdi. Piravordida u: «Jo meni hech esdan chiqarmaydi», deb ishonch bildirdi.

Suhbat davomida Joning ham bu haqda Tomdan so'ramoqchi bo'lgani xuddi shunday masala bo'lib, xuddi shunday maqsad bilan uni qidirib yurganligi ma'lum bo'ldi. Onasi uni qaymoqni sen yeb qo'ygansan, deb urgan, u esa haqiqatda hech qanday qaymoq ko'rmagan ham. Aftidan, u onasining joniga tekkan, onasi ham uni yo'qotib qutulmoqchi bo'lgan bo'lsa kerak, agar shunday bo'lsa Jo uchun faqat uning tilagini bajo keltirishdan boshqa chora yo'q. Onasi uni yo'qotib, o'zining baxtli bo'lishiga va o'z bolasini azob-uqubatlar tortib o'lib ketishi uchun shu sovuq dunyoga tashlab qo'yganiga achinmasligiga ishonadi.

Bolalar to o'lim kelib, ularni jabr-mashaqqatlardan qutqazmaguncha bir-birlaridan ajralmay aka-ukadek bo'lib yurishga va'dalashib, sekin-asta qayg'u-hasrat bilan yo'lga tushib jo'nadilar. Keyin ular o'zlaricha rejalar tuza boshladilar. Jo o'z xayolida bu dunyo maishatlaridan butunlay kechib, birorta g'orning ichiga kirib, qotgan nonlar yeb sovuqdan, muhtojlikdan, qayg'u-kulfatlardan o'lib ketishga rozi bo'lgan edi. Lekin Tomning bunday ishdan ko'ra

jinoyat yo'liga kirish ancha foydaliroq, degan maslahatiga quloq solib, qaroqchi-o'g'ri bo'lmoqchi bo'ldi.

Shaharchadan uch mil nariroqda, Missisipi daryosining kengligi bir milga yetadigan yerda, uzundan uzoq cho'zilib ketgan daraxtzor bir orol bo'lib, uning qumloq bosh tomoni makon uchun juda qulay yer edi. Bu orolda odatda kishi zoti yo'q, o'zi daryoning narigi tomonidagi qalin o'rmonlarga yaqin. Biroz nari-beri o'ylanib turganlaridan keyin, qahramonlarimiz shu Jekson orolini o'zlari uchun makon qilib olmoqchi bo'ldilar. Keyin ular Geklberri Finni topib oldilar, u ham jon-dili bilan ularga qo'shildi. Gekka har qanday ishning farqi yo'q edi. Ular – qishloqdan ikki mil yuqoriroqda – suv bo'yidagi xilvat yerda o'zlarining yaxshi ko'rgan vaqtlari, ya'ni yarim kechada topishmoqchi bo'lishib, ajralishib ketdilar. O'sha yerda yog'ochdan ishlangan bir sol bo'lib, ular o'shani egallab olmoqchi, o'zaro shartlashib, har qaysilari mumkin qadar qaroqchilarga xos noma'lum va qora yo'llar bilan ilgaklar, qarmoqlar va oziq-ovqatlar topib olib kelmoqchi bo'ldilar; o'sha kuni tush vaqti bo'lmasdanoq har qaysisi o'z o'rtoqlari orasida: «Tez vaqtlarda shahardan bir narsa eshitsalaring kerak» degan va kishini qiziqtiradigan xabar tarqatishga ulgurdilar. Bu tumanli xabar ishorasini eshituvchi kishilarning hammasini «bu so'zni og'izlaridan chiqarmasliklari» to'g'risida ogohlantirgan edilar.

Yarim kechaga yaqin Tom qo'lida bir bo'lak pishgan to'ng'iz go'shti va yana boshqa xil oziq-ovqatlarni ko'tarib kelib, qalin o'tlar orasiga yashirib qo'ydi. Bu bir tepalik ustida bo'lib, shu yerdan ularning uchovlari uchrashadigan yerlari ko'rinib turar edi. Qudratli, katta daryo ham go'yo uyquga cho'mgan singari to'lqinlanmasdan tinch turar edi. Tom atrofga quloq soldi, hech qanday tovush yo'q. Sekingina uzun hushtak chalib qo'yg'an edi, unga qalin o'rmon orasi-

dan javob eshitildi. Tom yana ikki marta hushtak chaldi, u yoqdan ham xuddi shunday «javob» keldi. Shundan keyin kimdir tovushini o'zgartiribroq:

– Kim kelayotir? – deb so'radi.

– Ispan dengizining qora Qasoskori Tom Soyer. O'zlaringiz kimsizlar? Ismlaringizni aytinglar!

– Gek Finn – Qonli qo'l va Jo Garper – Dengizlar Dahshati.

Bu laqablarni Tom o'zining sevikli romanidan yodlab olgan edi.

– Xo'p, qani parolni aytinglar!

Kechaning sukunati ichida ikki kishi xirillagan tovush bilan birdaniga:

– «Q o n!» degan javobni berdilar.

Tom tepalikdan turib oldin go'shtni yumalatib yubordi, orqasidan o'zi sirpanib tushdi. Bu tepalikdan suv bo'yiga tushadigan tep-tekis, juda yaxshi yo'l bo'lsa ham, biroq u chin o'g'ri sifatida yomon va xavfli yo'ldan yurishni afzal ko'rgan edi.

Dengizlar Dahshati ham o'zida bor cho'chqa go'shtini zo'rg'a ko'tarib olib keldi. Finn – Qonli Qo'l, qayerdandir bir qozoncha hamda o'zidan boshqa hech kim tamaki chekmaydigan bo'lsa ham, bir das-ta tamaki yaproqlari bilan trubka qilish uchun bir necha jo'xoripoya topib kelgan edi. Qora Qasoskor, agar o't bo'lmasa, yo'lga tushishning ham hech bir ma'nosi yo'qligini bildirdi. Bu juda yaxshi fikr edi: gurgurt u vaqtlarda juda kamdan-kam ma'lum bo'lgan bir narsa edi. Bolalar ikki yuz qadam chamasi daryo oqimidan yuqoridagi bir solda olov borligini bilib, sekin-asta borib, undan bir chalani o'g'irlab keldilar.

Keyin ular yo'lga tushdilar. Tom yonidagilarga buyruqlar berib borar edi. Gek eshkaklarni eshib borar, Jo bo'lsa solning dum tomonida o'tirardi. Tom go'yo o'zini kapitan his qilardi. Achchiqlangan bo'lib

qovoqlarini solib, qo'llarini ko'kragiga qovushtirib dahshat bilan komanda berib borar edi:

– Shamolga to'g'rilab yuringiz!

– Xo'p, ser!

– To'g'riga yur, to'g'riga!

– Xo'p, ser!

– Biroz bo'shat!

– Xo'p, ser!

Biroq sol daryoning o'rtasida ketib borayotganligi uchun bunday komanda berish shunchaki bo'lib, haqiqatda bundan hech bir foyda yo'q edi.

– Yelkanlarning qaysilari ko'tarilgan? – Pastkilari, ser!

– Hammalaringiz palubaga chiqinglar! Qani, chaqqonroq!

Azamatlardan oltitasi for-machtaga chiqsin. Qani, tez-tez qimirlanglar!

– Xo'p, ser!

– Katta yelkanni yoyib yubor. Qani, ha yigitlar, chaqqon bo'linglar!

– Xo'p, ser!

– Rulni shamolga to'g'rilab ushla! Bir chekaga bur. Qarshidan kelayotgan urush kemasini ko'rdingmi? Chapga yur, chaproqqa! Yashanglar, azamatlar! Birgalikda harakat qilinglar! Chapga yuringlar!

– Xo'p ser!

Sol daryoning oqimiga chiqib oldi. Bolalar uni qo'yib yuborib, eshkaklardan qo'llarini bo'shatdilar. Daryodagi suv ko'p bo'lmaganidan, oqimi ham kuchli emas edi, oqish tezligi – soatiga ikki-uch milcha kelardi. Bolalar qirq minut chamasi bir-birlari bilan hech so'zlashmay bordilar. Sol bular tug'ilib o'sgan shaharcha yonidan suzib o'tib ketdi. Shaharcha tinch uyquda edi. Ahyon-ahyonda ikki-uch o't ko'rinib, shaharning qayerdaligini taxmin qilish mumkin

edi. U shaharcha ko'kda yulduzlar zumrad kabi yarqirab turgan bepoyon va tuman bilan qoplangan daryoning teparog'ida edi. Butun aholi shu paytda bo'layotgan bu buyuk voqeadan xabarsiz, tinch uyquda yotardi. Ispan dengizining Qora Qasoskori hanuzgacha solning o'rtasida tikka turgani holda, ilgari yaxshi yashagan va so'nggi vaqtlarda ko'p azoblar chekkan shaharga so'nggi daf'a ko'z tashlar, o'limdan qo'rqmasdan, unga tikka borar, lablarida qandaydir tumanli tabassum bilan o'zining o'limga qarshi kelayotganini boshqalar ko'rishsin, deb bunday to'liqinli katta daryo ichida borardi. Taassurotni biroz kuchaytirish bilan Jekson oroli ham juda poyonsiz uzoqliklarga siljib ketgandek bo'ldi. Tom ham yuragi ezilgan, lekin mamnun holda o'zining tug'ilib o'sgan shahariga yana bir bor qarab qo'ydi. Uning o'rtoqlari ham shaharga tikilib qaray-qaray, oroldan o'tib ketayozgan edilar, lekin ular qo'rqinchni vaqtida bilib qolib, uning oldini oldilar. Kechasi soat ikkilar bo'lganda, sol ular to'xtamoqchi bo'lgan yerdan ikki yuz qadam chamasi yerdagi sayozlikka borib to'xtadi va ular o'zlarining bor narsalarini o'sha yerga tashib olgunlaricha ancha vaqt borib-kelib yurdilar. Shu orada ular solning yelkanlaridan birini olib kelib, oziq-ovqatlarning ustini yopib qo'ydilar-da, o'zlari xuddi qaroqchilardek, ochiq havoda yotmoqchi bo'ldilar.

Ular o'rmonning yoqasidan yigirma qadamcha nariroqda o't yoqib, kechki ovqat uchun biroz go'sht qovurdilar-da, o'zlari bilan birga olgan zog'ora nonlarining yarmisini yedilar. Bunday erkinlikda, qalin o'rmonlar yonida, kishi ko'rmagan yerlarda ovqatlanib o'tirish – hayron qolarlik darajada qiziq edi-da! Bolalar ham o'zaro so'zlashib o'tirib, bundan keyin «madaniy turmush» sari hech qaytib bormaslikka va'dalashdilar. Yongan o't ularning yuzlarini yoritib,

katta yo'g'on daraxtlarning tanalariga va chirmashib yotgan tok yaproqlariga qizg'imtir nur sochmoqda edi. Oldilaridagi go'sht va nonlarni tamom yeb bitirganlaridan keyin bolalar lazzat va rohat bilan maysa o'lar ustiga cho'zilishdilar. Ular bundan boshqa ham salqinroq joy topa olar edilar, lekin shunday chiroyli manzaradan o'zlarini mahrum etkilari kelmadi.

– Xo'sh, ayting-chi, shu o'tirishimiz ko'ngilli emasmi? – dedi Jo.

– Juda ko'ngilli, – deb javob berdi Tom.

– Shu o'tirishimizni boshqa bolalar ko'rsalar nima der edilar?

– Nima deyishar edi, deysanmi? Ular rashkdan yuraklari yorilib o'lar edilar. Shunday emasmi, Gek?

– To'g'ri, – dedi Geklberri, – boshqalarni bilmayman, lekin o'zim juda xursandman. Menga bundan ortiq va bundan yaxshi hech narsa kerak emas. Boshqa vaqtda odat bo'yicha qornim to'yib ovqat ham yemayman. Undan keyin bu yerga birov kelib, bizlarni bo'lar-bo'lmasga tutib olib uravermaydi ham.

– Men xuddi shunday turmushni yaxshi ko'raman-da, – dedi Tom. – Ertalab erta turish ham kerak emas, maktabga borish ham kerak emas, yuz-qo'l yuvib va boshqa shunday har xil bemaza ishlarni ham qilib yurmaysan. Bilasanmi Jo, qaroqchilar qirg'oqdaliklarida rohiblardan ko'ra yaxshiroq turmush kechiradilar, hech ish qilmay qo'l qovushtirib o'tiradilar. Rohib esa ibodat qilishga majbur, vaqtichog'lik qilish mumkin emas. Shu sababli u hech kimga aralashmay yolg'iz turishga majbur.

– Bu to'g'ri, – dedi Jo. – Ilgari bu haqda o'ylamasdim, endi qaroqchi bo'lganimdan keyin qaroqchilik ancha oson ish ekanligini sezdim.

– Bilasanmi, – dedi Tom, – hozir rohiblar ilgorigidek obro'li emas, qaroqchilarni esa kishilar ko'p hurmat qiladilar. Rohiblar doim juldur kiyimlar kiyib,

toshlar orasida boshlarini kulga bulab yotishlari, yomg'irda turishlari lozim...

Gek Tomning so'zini bo'lib:

– Nima uchun boshlarini kulga bulaydilar va nima uchun juldur kiyimlar kiyadilar? – degan savolni berdi.

– Bilmadim... Ulardagi tartib shunday bo'lsa kerak, rohiblar xohlashsa va xohlashmasalar ham shu ishni qilishga majburlar.

– Men bo'lsam bunday qilmas edim, – dedi Gek.

– Nima qilar eding?

– Bilmayman. Xohlamayman der edim, xolos.

– Yo'q, Gek, so'zingga quloq ham solmayman. Shunday qoida bo'lgandan keyin, uni qanday qilib buza olar eding?

– Qochib ketar edim.

– Sen u vaqt rohib emas, bema'ni bir odam bo'lar eding, butun umring sharmandalik bilan o'tar edi.

Qonli Qo'l javob qaytarmadi, negaki u boshqa ishlar bilan band edi. Jo'xoripoyasining ichini tozalab, unga qandaydir bir o'tning qalin poyasini biriktirar, uchiga qadar tamaki barglar to'ldirib, xuddi shu daqiqada uning ustiga gulxandan cho'g' olib qo'yar edi. Xushbo'y tutunlarni pag'a-pag'a chiqarib, xo'p huzur surayotgan edi. Boshqa qaroqchilar rashk bilan unga tikilishib, zimdan bu go'zal odatni o'zlashtirishga qaror qildilar. Gek yana Tomga murojaat qilib:

– Unday bo'lsa, qaroqchi-o'g'rilar nima ish qiladilar? – deb so'radi.

– O'ho', ular juda ko'ngilli hayot kechiradilar: kemalarni qo'lga tushirib olib, ularni kuydiradilar, pullarini bo'lsa, o'z orollariga olib kelib, jin va shaytonlar oralab yuradigan biror qo'rqinchli yerga ko'mib qo'yadilar. Matros va yo'lovchilarni bo'lsa o'ldirib, suvga tashlab yuboradilar.

– Xotinlarni o'ldirmaydilar, – dedi Jo so'zga aralashib, – ular xotinlarni o'z orollariga olib ketadilar.

– Ha, shunday, – dedi Tom uning so'zini quvvatlab, – ular xotinlarni sira o'ldirmaydilar, chunki ular olijanob kishilar bo'ladilar. Undan keyin, xotinlar o'zlari ham juda chiroylik bo'ladilarda.

– Ularning ustlaridagi kiyimlarini aytmaysanmi, hammasi oltin-kumush va yoqutlar bilan to'lgan! – dedi Jo hayajonlanib.

– Kimniki? – deb so'radi Gek.

– Qaroqchilarniki-da.

Gek Finn ustidagi kiyimlariga parishonlik bilan qarab qo'ydi.

– Mening kiyimlarim qaroqchilarning kiyimlariga sira o'xshamaydi, – dedi u qayg'uli tovush bilan, – biroq, nima qilay, shundan boshqa kiyimim yo'q-da.

Bolalar uning ko'nglini ko'tarib: yaxshi kiyimlarga tez kunlarda ega bo'lib olish qiyin emas, biz bosqinchilik qila boshlashimiz bilan oltin-kumush ham, kiyim-kechak ham, boshqa narsalar ham bo'ladi; odat bo'yicha, o'g'rilar o'zlariga bir sidra yaxshi kiyim-kechak g'amlab oladigan bo'lsalar ham, lekin ish boshlashimiz uchun, ustimizdagi uvadalarimiz ham bizga bo'lib turar, der edilar.

Sekin-asta bu kichkina qaroqchilarning ko'zlari qisila boshlab, so'zlari tugab, uyqulari kela boshladi. Qonli Qo'lning barmoqlari orasidan trubkasi tushib ketib, u qari kishilardek bir zumdayoq uxlab qoldi. Dengizlar Dahshati bilan Qora Qasoskor uxlamadilar. Uyqu oldidagi ibodatlarini yotgan holda yashirin ravishda qildilar, chunki tiz cho'kib bor ovoz bilan o'qitishga majbur qiluvchi kishi yo'q edi.

Ochig'ini aytganda, ular butunlay ibodat qilmoqchi emas edilar, biroq xudo chaqmoq yuborib, ularni shu yerdayoq halok qilishi xavfidan qo'rqar edilar. Tez vaqt ichida ular uyquga keta boshladilar.

Ammo shu vaqt vijdon deb ataluvchi chaqirilmagan mehmon kelib ularning ko'nglidan joy oldi. Ular uydan ketib qolishlari bilan yomon ish qilganliklarini sezib, qo'rqa boshladilar. Keyin o'g'irlab ketgan go'shtlarini esga olib, chinakam azob torta boshladilar. Ular bundan avvallari ham o'n martalab uydan somsalar va olmalar o'g'irlab yurganliklarini eslab, o'z vijdonlarini tinchitmoqchi bo'lsalar ham, lekin ularning vijdonlari bunday bahonalarni juda zaif sanab, tinchitmas edi. Nihoyat, ular somsa yoki olma o'g'irlab olish hech gap emas, lekin birovning butun katta bir bo'lak go'shtini, umuman begona kishining qanday bo'lsa ham biror qimmatli narsasini olish, bu – chinakam o'g'rilik bo'ladi. Bu haqda Tavrotda maxsus nasihat ham bor.

Shuning uchun ular o'z ko'ngillarida: agar qaroqchi bo'lib qolsalar, qaroqchilik nomuslarini mayda-chuyda narsalarni o'g'irlash kabi jinoyat bilan qoralamasga qaror qildilar. Mana shunday shartlar bilan vijdonlari rozi bo'lib, qaroqchilarimiz tinchgina uyquga ketdilar.

O'N TO'RTINCHI BOB

BAXLI QAROQCHILAR LAGERI

Tom ertalab uyqudan uyg'onar ekan, o'zining qayerda ekanini darhol payqab ololmadi.

U o'rnidan turib o'tirib, ko'zlarini uqalab va atrofini kuzatib chiqqandan keyingina payqadi. Salqin va ko'kimtir g'ira-shira tong yorishib kelmoqda. O'rmonning haddan tashqari sukunati kishini shod va mamnun etuvchi hissiyotini tevarak atrofga tarqatar edi. Birorta yaproq ham tebranmas, tabiatning buyuk o'ylarini birorta tovush ham buzmas edi. Daraxt yaproqlari va yerdagi maysa o'tlarga tushgan shabnam tomchilari marvariddek yarqirab turar-

di. Kechqurun yoqilgan olov oppoq kul qatlamlari ostida dimlanib qolib, faqat ko'kimtir tutunning ingichka tolasigina buralib-buralib havoga ko'tarilar edi. Jo bilan Gek hali uxlab yotardilar. Uzoqlardan, o'rmonning eng ichkari tomonlaridan qushlar tovushi eshitila boshladi. G'ira-shira tong yorishib, atrofdagi narsalar aniqroq ko'rina boshlagan sayin, tevarak-atroflarda tovushlar ko'payib, hayot uyg'onib kelar edi. Tabiatning ajoyib manzaralari o'z yelkalaridan uyquni olib tashlab, ishga tutinganlari holda, xayol daryosiga cho'mib o'tiruvchi bu bolaning ko'z oldidan birma-bir o'tib bormoqda edi.

Qirov tushib, nam bo'lgan yaproqlar ustidan yashil barg qurti o'rmalab kelar edi. Vaqt-vaqti bilan u tanasining uchdan ikki qismini ko'tarib atrofga qaraganday bo'lar, keyin yana o'rmalashda davom etar edi. Shu vaqt uni ko'rgan Tom: «Xuddi bichiqchilardek o'lchov olayotir-a?» dedi. Qurt uning oldiga yaqinlashganda toshdek qotib qoldi. Qurt o'z tomoniga kelayotganiga yoki boshqa yo'l bilan ketishni mo'ljal-layotganiga qarab, Tomning ko'nglida goh umid tug'ular, goh yo'qolar edi. Nihoyat, barg qurti bir necha vaqtlargacha gavdasini yuqori ko'targanicha o'ylanib turgandan keyin, Tomning oyog'idan o'rmalab chiqib, tanasida sayohat qilib, yura boshladi; buni ko'rgan Tom juda sevinib ketdi. Negaki bu unda yangi kiyim bo'lishi va u kiyim albatta juda go'zal, qaroqchilar kiyadigan kiyim bo'lishidan dalolat edi.

Qayerdandir bir gala chumolilar paydo bo'lib, hammalari birdan ishga kirishdilar. Ulardan biri o'zidan besh marta katta va o'lgan bir o'rgimchakni sudrab, darhol kavagiga olib kirib ketishga muvaffaq bo'ldi.

Tanasining hammasi xol-xol bo'lgan kichkina qo'ng'izcha baland bir o'tning uchiga chiqib o'tirdi. Tom uning ustiga engashib, shunday der edi:

*Ay qo'ng'izcha, qo'ng'izcha, uyingga tez uch, –
Uyingga o't ketibdi, bolalaringni quch!*

Uning shu so'zlari bilan qo'ng'izcha ham bolalaridan xabar olish uchun uyiga qarab uchib ketdi. Bu ish bolani ajablantirmadi, chunki qo'ng'izchaning har bir narsaga tezgina ishona berishini allaqachonlar bilar va uning soddaligidan foydalanib, uni ko'p aldagan edi.

Undan keyin yumaloq gavdasini zo'rg'a sudrab go'ng qo'ng'izi keldi. Uning oyoqlarini tanasiga siqib, o'zini o'likka solib yotishini ko'rish uchun Tom unga bir tegib qo'ydi.

Shu orada qushlar dahshatli bir shovqin ko'tardilar. Yevropa qirg'ylari va Amerika qirg'ylari daraxt shoxiga qo'nib, yerdagi qo'shnilarini masxara qilib, xandon ura boshladilar. Ko'm-ko'k uchqun kabi bir tusda havodan sershovqin boyo'g'li ham uchib o'tib, Tomga xuddi qo'lini cho'zsa yetarli darajada daraxt shoxiga qo'ndida, boshini bir yonboshiga qiyshaytirgani holda yangi kelgindilarga qaray boshladi. Bir ko'k olmaxon bilan undan kattaroq bir tulki jinsidan bir hayvon ikkalasi yurganicha o'tib ketishdi. Bu hayvon har zamonda to'xtab, kutilmagan mehmonlarga tikilib qarab qo'yar edi. Bu hayvonlar, aftidan, bundan avval hech bir kishi zotini ko'rmagan bo'lib, bulardan qo'rqish-qo'rqmasliklarini ham bilmay turishardi.

Butun tabiat uyg'ongan edi. Quyosh nurlari qalin yaproqlar orasidan o'qdek teshib o'tgan, havoda uncha-muncha kapalaklar ham paydo bo'lgan edi. Tom yonidagi sheriklarini ham qo'zg'atdi-da, shundan ikki minut o'tar-o'tmas ular oppoq qumlar ustida sho'xlik qilib, bir-birlarini itarib-turtib, quvlashib o'ynay boshladilar. Suvning narigi tomonida hali uyquda yotgan shaharcha bularni o'ziga jalb qilmas

edi. Tasodifiy ravishda kelib qolgan suv to'liqini ularning solini oqizib ketdi, biroq bolalar buning uchun g'am yemadilar, balki shodlandilar. Buning ma'nosi go'yo o'zlari bilan shahar o'rtasida turgan ko'prikn yondirib yuborishdek gap edi.

Ular lagerga qaytib kelganlarida, o'zlarini juda tiniqqan, shod va sog'lom his qildilar, lekin qorinlari juda och edi. Hademay qaroqchilar olovi yana gurullab yona boshladi. Gek shu yaqin o'rtadan toza sovuq suv topdi, bolalar katta-katta eman va yong'oq barglaridan idish qilib oldilar-da: «Shunday tog'li yerlarda, jimjitlik va salqin havo orasida bo'lgan suv qahva o'rnida o'tadi» degan qarorga keldilar. Jo nonushtaga go'sht kesib tayyorlashga urina boshlagan edi, biroq Tom bilan Gek uni to'xtatdilar. Ular suv bo'yidan bir holi tinch yer topib, qarmoq tashlagan edilar. Ovlari uzoq kutdirmadi. Ular qo'llarida ancha baliqni ko'tarib kelib qoldilar. Ular baliqlarni go'shtga qo'shib qovurib olar ekanlar, taajjubda qoldilar. Chunki baliqning bunchalik shirin bo'lishini haligacha tatib ko'rmagan edilar. Daryo balig'ini tutib keliboq qovurilsa, yaxshi bo'lishligini bular bilmas edilar, shu bilan birga ochiq havoda uxlash, yugurib o'ynash, cho'milish, ayniqsa, och qolishdan keyin ovqatning qanday mazalik bo'lishini ham endi bildilar.

Nonushtadan keyin Gek chilim chekib olgunicha, ular soyada yonboshlab yotdilar-da keyin hammalari birga razvedkaga chiqib ketdilar. Ular sho'xlik bilan dam-badam chirik to'ngaklar ustidan sakray-sakray, qalin chakalakzorlarni oralab, boshidan-oyog'igacha yovvoyi tok novdalari bilan o'ralib ketgan daraxt shoxlari orasidan yurib borar edilar. Vaqt-vaqti bilan ko'm-ko'k gilam to'shalgandek maysazor va atrofi bebaho gullar bilan to'lgan yerlarni ham uchratar edilar.

Ular soat sayin cho'milishar, shuning uchun lagerga tushdan keyingina qaytib keldilar. Och qolib

kelgan edilar, shuning uchun yana qarmoq solib o'tirmadilar, yaxna go'sht bilan ovqatlanib oldilar-da, keyin yana qaytadan soyada ag'nashib, so'zlashib yotdilar. Biroq bularning suhbatlari bo'lina-bo'lina, ha demay jimib qoldilar. O'rmonning tantanali sukunati, yolg'izlik, kishilardan ajralib turish hissiyoti, bularning hammasi – bolalarga o'z ta'sirini bildira boshladi. Ular o'ylanib qoldilar. Ularning ko'ngillarida qandaydir bir g'amginlik, uylarini sog'inish hissiyoti tug'ila boshladi. Hatto Qonli Qo'l Finga nima? O'sha ham o'ziga tanish eshik oldilari va bo'sh yotgan bochkalarni xotirlay boshladi. Biroq bularning har qaysisi ham ko'ngillari bo'shligidan uyalar va hech qaysisi o'z fikrini ochiq aytishga jur'at qilolmas edi.

Bizlar ba'zi vaqtlarda soatning chiqillab yurishiga o'xshash maxsus bir tovush eshitamiz-da, uning nima ekaniga e'tibor qilmay parvosiz yuraveramiz, bolalar ham xuddi ana shunday, bir necha vaqtlardan beri uzoqlardan qandaydir bir ajoyib tovush eshitib turar edilar. Bora-bora bu tovush aniqroq eshitiladigan bo'lib, o'ziga e'tibor qilishni talab eta boshladi. Bolalar seskanib, alanglab, diqqat bilan quloq sola boshladilar. Orada birmuncha vaqt hech qanday tovush eshitilmay tamom jimjitlik hukm surdi. Keyin uzoqdan qandaydir gungurt «bum»! – degan tovush keldi.

Jo shivirlab:

– Bu nima? – dedi

– Tushuna olmadim! – dedi shivirlab Tom.

– Bu havoning guldurashi bo'lsa kerak, o'rtoqlar, – dedi Geklberri qo'rqqan holda, – chunki, havoning guldurashi...

– Jim tursang-chil – dedi Tom unga baqirib. – Shovqin qilmay quloq solib tur!

Ular bir daqiqa chamasi indamay turdilar, bu bir vaqt ham ular uchun allaqancha zamonlardek bo'lib

ko'rindi. Keyin tantanali sukunat ichida yana o'sha gungurt «bum»! degan tovush eshitildi.

– Yuringlar, o'rtoqlar, borib ko'ramiz.

Uchovlari ham o'rinlaridan turib, o'z shaharchalari tomoniga qarab turgan qirg'oqqa yugurishib ketdilar. Chakalak shoxlarini ikki yoqqa surib, o'sha tomonga tikilib qaradilar. Suvning o'rtasida, shahardan bir mil chamasi pastroqda, bir kater suvning oqimiga qarab ketib borar, yana undan boshqa juda ko'p qayiqalar yuqori va pastga qarab suzib borar edilar. Biroq, bolalar o'sha qayiqalardagi kishilarning nima qilib yurganliklarini anglay ololmadilar.

Behosdan haligi kater ustida oq tutun paydo bo'ldi; tutun ko'payib bulutdek bo'lib ketdi va shu bilan qahramonlarimiz qulog'iga ketma-ket uchinchi marta boyagiday gungurt tovush eshitildi.

– Endi tushundim, – dedi Tom, – biror kishi suvga g'arq bo'lgan!

– Albatta shundaydir-da, – dedi Gek, uning so'zini quvvatlab, – o'tgan yil Bill Terner suvga g'arq bo'lganida ham xuddi shunday bo'lgan edi. O'shanda ham suv ustida to'p otib yurgan edilar. Shunday qilsalar, suvga botganlar suvning betiga qalqib chiqar emish. Yana shunday vaqtlarda ozgina non olib, uning ustiga simob qo'yib suvga tushirar ekanlar, haligi non suvga botgan kishining yotgan yeriga borib to'xtab qolar emish.

– To'g'ri, buni men ham eshitgan edim, – dedi Jo. – Faqat men nonning qanday qilib o'sha yerga borib to'xtab qolishiga tushuna olmayman.

– Bunda, meningcha, gap nonda emas, – dedi Tom, – ish o'sha nonga o'qilgan duoda. Nonni suvga tushirgan vaqtda, albatta, uni indamay tushirmaydilar.

– Hech narsa demaydilar, – dedi Gek, – nonni suvga tushirganlarini o'zim ko'rganman-ku, hech narsa deb o'qiganlari yo'q.

– Qiziqsan-a!... – dedi Tom. – Balki ular sekungi-na o‘z ichlarida o‘qigandirlar. Albatta! Buni darrov payqab olish qiyin.

Tomning so‘zini ma‘qul topdilar, chunki shunday bo‘lmaganda, oddiy bir bo‘lak nonning shunday ish bajarishiga ishonish qiyin.

– Oh, qani endi shu vaqt o‘sha yerlarga bora olsak, – deb qo‘ydi Tom.

– Mening ham borgim kelyapti, – dedi Gek. – Suvga cho‘kkanning kim ekanini juda ham bilging keladi kishi.

Birdan Tomning fikriga bir narsa kelib qoldi.

– Suvga cho‘kkanning kimligini bildim. Suvga cho‘kkan – O‘zimiz!

Ular o‘zlarini darhol qahramon deb his qila boshladilar. Qanday tantana, qanday baxt! Ularni axtarib, o‘ldi deb motam tutadilar, qanchadan-qancha qayiqqlar ovora, azob chekib, ko‘z yoshlarini to‘kadilar, toshmehrliklari uchun vijdon azobida qiynaladilar. Hammasidan katta quvonch shuki, ular to‘g‘risida butun shahar so‘zlaydi, ularning botirliklariga barcha shaharning bolalari rashk qiladi. Bu yaxshi ish emasmi? Nihoyat, bitta shu shov-shuv uchungina o‘g‘ri-qaroqchi bo‘lib yursang arziydi-ku!

Kun kech bo‘lib, qorong‘ilik tusha boshlashi bilan katerlar o‘z joyiga qaytdi va qayiqqlarning hammasi ko‘zdan g‘oyib bo‘ldi. Qaroqchilar ham o‘z lagerlariga qaytib keldilar. Ular shod-u xurramlik qilar, qarindosh-urug‘larini shuncha tashvish ichida qoldirishlari bilan mag‘rurlanar edilar. Ular baliq tutib, pishirib, kechki ovqatni yeb bo‘lganlaridan keyin, shaharda hozir bular to‘g‘risida nimalar so‘zlayotganliklari va qanday ishlar qilinayotganligi to‘g‘risida har xil taxmin va farazlar tuza boshladilar, shu bilan birga, ular shahardagi umumiy qayg‘uni ko‘z oldilariga shunday gavdalantirib keltirar edilar-

ki, undan o'zlariga zavq olar edi. Biroq qorong'i kechaning qora ko'fankalari ularni o'z quchog'iga olgandan keyin gap-so'zlari sekin-asta pasaya boshladi. Endi uchovlari ham yonib turgan o'tga tikilib o'tirar, fikrlari esa boshqa uzoq yerlarda kezib yurar edi. Tom bilan Jo, bu qilgan ishlari o'zlariga yaqin ba'zi bir kishilar uchun uncha ko'ngilli bir ish bo'lmasligini eslamasdan turolmadilar. Shubhalar tug'ildi. Ikkalasi ham ko'ngillari tinchimas, ikkalasi ham o'zlarini baxtsiz sanar edilar, hatto ba'zi vaqtlarda yuraklari to'lib ketib, ixtiyorsiz uh tortib yuborardilar. Hatto Jo o'z o'rtoqlaridan, hozir emas, qachon bo'lsa ham shaharga qaytib borishga qanday qarashlarini so'rashga ham jur'at qildi.

Tom bu fikrni istehzolari bilan ko'mib tashladi. Gek ham Tomning fikriga qo'shildi-da, bechora hardam-xayol qahramon o'zini oqlab olish uchun: «Buni shunchalik aytgan edim-da!» deb tushuntirishga shoshildi. Ha, isyon boshlanishi bilanoq bostirilgan edi...

Qorong'iliq qalinlasha borgan sayin Gek mudrab tez-tez burnini torta-torta, piravordida xurрак ota boshladi, uning orqasidan Jo ham uyquga ketdi. Tom bir qancha vaqt tirsagiga tayangani holda joyidan qo'zg'almay o'rtoqlariga qarab yotdi, keyin sekingina tiz cho'kib, gulxanning miltillab turgan yorug'ida yerdagi o'tlarning orasini timirskilab qaray boshladi. U yerdan uch-to'rtta katta-katta oq anjir po'stloqlarini topib, ularning orasidan ikkita durustrog'ini ajratib oldi-da, o'chay-o'chay deb miltillab yotgan olov yoniga cho'kkalab o'tirdi va bu ikki po'stloqning har qaysisini tirnab, uch-to'rt so'zdan iborat yozuv yozdi. Bulardan birini o'z cho'ntagiga soldi-da, ikkinchisini Joning qalpog'i ichiga tiqib, boshidan nariroqqa qo'ydi. Bundan tashqari, u yana o'sha qalpoq ichiga uch-to'rt narsani solib qo'ydi; bular ichida bir bo'lak bo'r, rezinka, uchta qarmoq va yana «chinakam

xrustal» deb ataladigan bir soqqa ham bor edi. Keyin sekingina oyoqlarining uchi bilan yurib, daraxtlar orasidan keta boshladi; u o'rtoblari yiroqda qolganliklarini va qadam tovushlari eshitilmay yotganini sezgach, chopganicha daryo bo'yiga qarab ketdi.

O'N BESHINCHI BOB

TOM O'Z UYIGA YASHIRINCHA KELIB OLADI

Oradan bir necha daqiqa o'tgandan keyin Tom sayoz yerlarni kechib, Illinoys qirg'og'iga qarab jo'nagan edi. Daryoning suvi qoq beliga yetganda u yo'lning yarmini bosib o'tgan, lekin suvning oqimi tez bo'lganidan, bundan nariga yurib bo'lmagani uchun Tom dadillik bilan suzib ketdi. Suvning narigi chetiga atigi yuz qadamcha keladigan masofa qolgan edi. U suvning oqimiga qarshi suzib borar, lekin suv uni kutganidan ortiq darajada pastga olib ketib borardi. Shunday bo'lsa ham u quruqqa chiqish uchun o'ng'ay yer topguncha, bo'ylab suzib bordi. Shu yerda u nimchasining cho'ntagiga qo'lini tiqib qaradi, po'stloq joyida turganini bilib, ko'ngli tinchigandan keyin kiyimlaridan suv oqib turganiga ham qaramasdan, o'rmon bo'ylab yurib ketdi. Qishloqning qarshisidagi ochiqlikka chiqqanida soat o'nga yaqinlashib qolgan edi; u yerda baland jar yonidagi daraxtlar ostida turgan katerga ko'zi tushdi. Tevarak-atrof jimjit edi. Tom yulduzlar yog'dusi ostida, daryoga diqqat bilan qaragani holda tovushini chiqarmasdan qirg'oqdan yurib borib, daryoga tushdi va suzib borib har ehtimolga qarshi katerning orqa tomoniga bog'lab qo'yilgan qayiqchaga chiqdi-da, uning tagidagi kursi ostiga yotib oldi va qo'rquv ichida nafasini chiqarmay, nima bo'lishini kutib yotdi. Birdan jaranglagan qo'ng'iroq ovozi eshitilib,

kimdir: «Bo'shatib yubor», deb buyruq berdi. Yana bir minutdan keyin katerning borti qayiqcha us-tidan ancha baland ko'tarildi-da, ikkisi ham suzib ketdi. Tom muvaffaqiyatdan o'zini baxtli sanar edi. Oradan kishini zeriktirarlik darajada o'n besh yoki yigirma daqiqacha vaqt o'tdi. Kater to'xtadi. Tom qayiq ichidan chiqib, qorong'ida qirg'oqqa qarab suzib ketdi. Tasodifan o'tib boruvchilarga duch kelib qolmaslik uchun, u o'ziga kerakli joydan ellik qadam chamasi pastroqdan qirg'oqqa chiqib, kishi yurmas bir ko'chani tanlab, hovlima-hovli yurib borib xolasining uyiga yetdi. Devordan oshib tushib qaradi. Chiroq shu'lasini ko'rinar edi. Uy ichida Polli xola, Sid, Meri va Jo Garperning onasi nimalar haqidadir so'zlashib o'tirar edilar.

Tom eshik yoniga borib sekingina tambasini surdi-da, keyin sekin-asta eshikni itardi, eshik g'ijirladi, u har bir g'ijirlaganda qaltirab, shunday bo'lsa ham eshikni ohista ochishda davom etdi, eshik tizzasigacha sig'arlik darajada ochilgandan keyin, sekingina boshini tiqib o'zini uy ichiga oldi.

– Bu shamning shu'lasini nega birdan yelpinib qoldi? – dedi Polli xola Eshik ochilib qolgan bo'lsa kerak. Ha, aytmadimmi? Bor, Sid, eshikni yopib kel!

Tom o'z vaqtida karavot ostiga sho'ng'igan edi. U biroz nafasini rostlab oldi-da, keyin o'rmalab xolasining yoniga shunday yaqin borib qoldiki, uning oyog'iga tegib ketayozdi.

– Ha, men shunday der edim, – deb Polli xola so'zida davom etdi, – u badjahl, yaramas bolalardan emas, faqat ko'p sho'xlik qiladi, o'g'il bolalar ma'lum, hammalari ham shunday toychoqdek bir yerda tinch turolmaydilar, axir uni ayblab bo'ladimi? U hech vaqt yomon niyat bilan biror ish qilgan emas, uning qalbi oltin edi.

Shu so'zlarni aytib u yig'lab yubordi.

– Mening bolam Jo ham xuddi shunday edi. Sho‘xlikka, to‘polon qilishga birinchi edi. Lekin ko‘nglida kiri yo‘q, juda yoqimli bola edi. Xudoyo-xudovando, men gunohkorman, gunohimni o‘zing kechir, deyman. Men uni, qaymoqni ichib qo‘ygansan, deb urgan edim. Keyin o‘ylab qarasam, qaymoq achib qolgani uchun o‘zim to‘kib tashlagan ekanman. Endi bolam bechorani bu dunyoda ko‘rolmayman. Esimga tushsa, yuraklarim ezilib ketadi!

Shu so‘zlar bilan missis Garper ho‘ngrab yig‘lay boshladi, shunday ho‘ngradiki, go‘yo uning yuraklari pora-pora bo‘lib ketgandek tuyuldi.

– Tom uchun hozirgi joyi yaxshiroq bo‘lsa kerak, deb umid qilaman, – dedi Sid. – Biroq u bu yorug‘ dunyoda ba‘zi masalalarda...

– Sid! – deb baqirda Polli xola (Tom garchi xola-sining yuzini ko‘rmay turgan bo‘lsa ham, lekin hozir uning ko‘zlari qanday yarqirab o‘ynab ketganini sezgandek bo‘ldi). – Mening bolam Tom bu dunyoda yo‘q. Shuning uchun sen u haqida yomon so‘zlama. Oh missis Garper, men endi bunday alamga qanday qilib chidayolaman. Men to‘g‘ridan-to‘g‘ri uning shu tariqa yo‘q bo‘lib ketishiga ishonolmayman. Garchi u mening kekxa ko‘nglimni ko‘p ranjitgan bo‘lsa ham.

– Shunday, bu og‘ir. Oh qanday og‘ir! O‘tgan shanba kuni bolam Jo o‘zining o‘yinchoq to‘pponchasini olib kelib xuddi mening burnimning tagida otib yubordi, men uni urgan edim, u ag‘darilib tushdi. O‘sha vaqtlarda uning o‘lishini bilmagan edim-da, bilsam shunday qilar edimmi?

– Ha, ha, bo‘lmasa-chi, missis Garper, men hissiyotlaringizni yaxshi tushunaman. Uzoq emas, xuddi kechagina mening Tomim ham mushukka dori ichirgan. Mushuk bechora shunday tipirchilab o‘zini u yoqdan-bu yoqqa urdiki men, uyda birorta butun narsa qolmas, deb o‘ylagan edim. Men ham

xudoyo tavba qildim, angishvona bilan urib, boshini teshayozdim. Oh, bolam, bechora marhumginam, mana endi uning butun sho'xliklari ham, o'zi ham yo'q, Undan eshitganim eng so'nggi so'zlarim ham ta'na va kinoya bo'ldi...

Tom Merining ham dam-badam uni yaxshi so'zlar bilan yodlab, yig'lab o'tirganini xolasining qayg'usi unga qattiq ta'sir qildi, u hozir karavot ostidan yugurib chiqib, bo'ynidan quchoqlab olgisi kelar edi. Biroq shunday bo'lsa ham o'zini tutib, karavot ostida tinchgina ularning so'zlarini tinglab yotaverdi. Ularning aytishicha, bolalar hoynahoy cho'milish uchun borib cho'kib ketganlar degan o'yg'a borishgan. Keyinroq esa bolalardan biri o'rtoqlari, bizlar yaqin kunlarda butun shaharni hayron qoldiramiz, deganini aytgan. Shundan keyin ko'pchilik «bolalar yaqin o'rtadagi shaharlarning biriga borish uchun solga tushib ketganlar», degan. Biroq solning shahardan atigi besh-olti milgina narida turganini ko'rib, butun umidlari puchga chiqqan. Agar ularning o'liklari yakshanba kuni ertalabgacha topilmasa, u vaqtda hech qanday umid qilmay, yakshanba kuni ular uchun motam tutishmoqchi.

Tom bu so'zni eshitar ekan, qo'rqqanidan bir seskanib ketdi.

Missis Garper hammalari bilan xayrlashib, ho'ng-rab yig'lagani holda eshikka qarab yo'nalgan edi, yana to'xtadi va g'arib bo'lib qolgan bu ikki kampir to'satdan bir-birlariga tashlanib, ajralishdan oldin quchoqlashib, ancha yig'lashib oldilar. Polli xola uyquga yotish oldidan Sid bilan Merini avvalgidan ham katta muhabbat bilan o'pdi, shundan keyin Sid entikib yig'ladi, Meri bo'lsa ko'zlari yoshga to'lgan holda uxlash uchun ketdi.

Polli xola tiz cho'kib Tomni duo qila boshladi. Uning titroq ovozida naqadar cheksiz muhabbat

sezilib turar, uning duosi shunday qizg'in va jozibali ediki, Tomning ko'zlari ham jiq yoshga to'ldi.

Polli xola o'rniga yotgandan keyin ham ancha vaqtlargacha toqatsizlanib, u yoqdan-bu yoqqa ag'darila bergani, tinmasdan yo'talib yotgani va har zamonda qattiq uh tortib qo'yganidan Tom ancha vaqtlargacha karavot ostidan chiqqa olmadi. Nihoyat, kampir tinchigandek bo'ldi, faqat uyqusida ingrab qo'yardi. Tom karavot ostidan chiqib qo'li bilan shamni panalab, ancha vaqtgacha kampirning yuziga tikilib qarab turdi.

U kampirga chin ko'ngildan achinar edi. Cho'ntagidan bir bo'lak po'stloqni olib stol ustiga, sham yoniga qo'ygan edi, keyinroq bir narsa esiga tushgandek bo'lib, biroz o'ylanib turgandan keyin shoshilinch ravishda po'stloqni yana qaytib cho'ntagiga solib qo'ydi-da, engashib turib kampirning so'lg'in lablaridan bir o'pdi. Keyin, sekingina chiqib, eshikni berkitdi.

U pristanga, kater turadigan yerga bordi. U yerda hech kim yo'qligini bilgandan keyin dadillik bilan sakrab kemaga chiqib oldi. Kemada qorovuldan boshqa hech kim yo'qligini bilar edi. Qorovul esa ko'pincha kemanding ichkarisiga kirib uxlab yotardi. Tom arqonni yechib, sekingina qayiqqa chiqib oldi-da, eshkaklarni eshib, daryoning bosh tomoniga suzib ketdi. Bir mil chamasi yurganidan keyin, qarshisidagi qirg'oqqa tomon yo'l solib, daryoni kesib o'tdi-da, qayiqni xuddi mo'ljalga olib borib to'xtatdi, negaki u mazkur yerlarni endigina ko'rgan emas edi. Bu qayiqchani o'ziniki qilib olishga Tomning ishtiyoqi zo'r edi, chunki qayiqcha ham o'z navbatida suvda yurish quroli hisoblanganligi uchun qaroqchilarga qonuniy o'lja bo'lar edi, shunday bo'lsa ham u kishilarning bu qayiqchani izlashlarini, balki bu orqali izlarini topib olishlarini bilar edi.

Shuning uchun u suv bo'yiga tushib, o'rmonda o'tirib, yaxshigina damini oldi-da, uxlab qolishdan o'zini zo'rg'a tutib, charchagan holda o'rtoqlari yoniga qarab ketdi. Tong otib qolayozgan edi; u joyiga yetib borganida, hammayoq yorishib qoldi. U yana biroz shu yerda o'tirdi-da, quyosh nurlari daryoning suvini biroz isitgach, o'zini suvga tashlab suzib ketdi. Birozdan keyin butun ust-boshlari ho'l holda turtinib-surtinib lagerga kelarkan, xuddi Joning quyidagi so'zlari ustidan chiqib qoldi:

– Yo'q, Gek, Tom ishonchli o'rtoq. U qochib ketmaydi, albatta qaytib keladi. U qochoq nomini olishni istamaydi. Qaroqchi uchun qochib ketishning uyat ekanini biladi. U qandaydir biror narsa o'ylagan bo'lsa kerak, biroq men uning o'ylagan narsasi nimaligini bilishni istarman.

– Durust, narsalari-chi, narsalari harholda bizniki bo'ladi-ku!

– Bizniki bo'ladi, Gek, biroq butunlay emas. U xatida: «Agar men ertalabki nonushtaga yetib kelmasam, narsalarimni sizlar olinglar», degan.

Shu vaqt to'satdan Tom o'zini ko'rsatib:

– Ana o'zi ham kelib qoldi! – deb baqirib yubordi. Bu juda kam uchraydigan ta'sirli voqea bo'ldi.

Tezdan ular go'sht va baliqlardan ovqat hozirladilar. Ovqat ustida Tom o'zining tungi sarguzashtlarini (orttirmay va kamitmay, qanday bo'lsa shunday) o'rtoqlariga so'zlab berdi. Tomning hikoyasi oxiriga yetganida, bolalarning kibrlari haddan oshib ketdi. Qorinlari to'ygandan keyin, Tom uxlash uchun ko'lankaga borib yotdi, boshqa qaroqchilar bo'lsa, orolning atrofini tekshirib ko'rish va baliq ovlab kelish uchun chiqib ketdilar.

**BIRINCHI TRUBKALAR. –
«MEN PICHOG'IMNI YO'QOTDIM»**

Tushlik ovqatdan keyin qaroqchilar to'planishib, toshbaqa tuxumlarini qidirib suv bo'yiga ketdilar. Bolalar qo'llarini qumga tiqib ko'rdilar, qumning bo'sh yeri uchrasa darhol tizzalari bilan cho'kkalab o'tirib, o'sha yerni qo'llari bilan chuqulay boshlardilar. Shunday chuqurchalarning ba'zilaridan ellik-oltmishtalab tuxum topib olardilar. Toshbaqa tuxumi yum-yumaloq, oppoq, yong'oqdan sal kichikroq bo'lar ekan. Qaroqchilarning shu kungi kechki ovqatlari – juda yaxshi va mazali bo'ldi.

Ertalabki ovqatdan keyin bolalar suv bo'yida yugurishib, sakrashib, o'ynashib, bir-birlarini quvlashib, yurgan yo'llarida kiyimlarini yechib o'yin va sho'xliklarini suv ichida ham davom etdirar, suv oqimi esa ba'zida ularni ag'darib yiqitar va shu bilan shodliklarini yana ortdirar, qo'llariga suv olishib bir-birlarining yuzlariga sepishar, yuzlarini chetga burar edilar.

Ularning bu o'yinlari kurash bilan tamom bo'lar, ya'ni bir-birlariga o'ralishib, bitta yum-yumaloq kop-tokdek bo'lishar, g'olib mag'lubning boshini suvga tiqib, sho'ng'ishga majbur etar, baqirishib kulishar, og'izlari bilan suv purkashib, qichqirishar, entikib zo'rg'a nafas olar edilar.

Uzoq o'ynashganlaridan keyin butunlay madorlari qurigan holda suvdan chiqib, qizib yotgan qum ustiga o'zlarini tashlardilar; unda cho'zilishib yotib, qumga o'zlarini ko'mar, keyin yana suvga tushar, yana qum ustiga chiqib yotar edilar. Bu o'yin shu tartibda uzoq davom etardi. Nihoyat, ular o'z tanlarining rangini bir xil triko rangiga o'xshatardilar, qum ustida doira chizib, ot o'yini qilardilar. Bu ot o'yinida

birdaniga uchta masxaraboz bo'lardi, chunki bu-
lardan birortasi ham bu qiziq rolni birovga berishni
xohlamas edi.

Keyin ular marmar soqqalarini topib olib, to ze-
rikkunlaricha soqqa o'ynay boshlardilar. Shundan
so'ng Gek bilan Jo yana cho'milishga ketishdi, Tom
bo'lsa quruqlikda qolaverdi, negaki u chalvorini yech-
gan chog'da bog'ichi qochib ketgan, unga bog'lan-
gan tumori yo'qolgan edi. Bu sehrli tumorsiz qolib,
o'zining changak dardiga uchramaganiga ajablandi.
Tumorini topmaguncha cho'milishga bormaydigan
bo'ldi. Bechoraning o'rtoqlari cho'milishdan juda
horib-charchab, yastanib yotish uchun qirg'oqqa
chiqqan edilar. Ular sekin-asta har qaysisi har to-
monga tarqalishib, xayolga cho'mgan holda tug'lib
o'sgan yerlari, uzoqdan ko'rinib va quyosh nurlariga
ko'milib yotgan shaharcha tomonga xafalik bilan qa-
rardilar. Tom o'zi ham sezmagani holda qum ustiga
katta-katta harflar bilan «Bekki» deb yozar edi. U
o'zini jinoyat ustida tutib olib, darhol qum ustiga
yozilgan yozuvni o'chirib tashladi va o'zining bo'shli-
gi uchun xafa bo'ldi. Biroq, chidab turolmay o'sha
ismni yana qaytadan yozdi. Yana o'chirib tashladi.
Keyin yana shunday vasvasalarga berilib ketmaslik
uchun o'rtoqlariga borib qo'shildi.

Ammo Jo umidsizlanib, ruhi butunlay tushib
ketgan edi. U uyini sog'inib shunday qayg'urar ediki,
ko'z yoshlarini zo'rg'a to'xtatib turardi.

Gek ham juda ma'yus edi. Tom tetiklashgan,
uning ko'nglida bir sir bor edi, bu sirni vaqti soati kel-
maguncha o'rtoqlariga aytmaslikka qaror qilgan edi.
Biroq endi o'rtoqlariga hozirdanoq aytib bermoqchi
bo'ldi va yuzaki qaraganda o'zini g'amsiz ko'rsatib,
o'rtoqlarini alday boshladi:

– Bilasizlarmi o'rtoqlar, men garov o'ynaymanki
bu orolda bizlardan ilgari ham qaroqchilar bo'lgan.
Qani yuringlar, uni yana bir marta aylanib chiqaylik.

Shunda biror yerda yashirib qo'yilgan dunyo bo'lsa topib olamiz. Ha, biz oltin-kumush bilan to'la chiringan bir sandiq topib olsak nima deysizlar?

Biroq uning bu taklifi unchalik shodlik tug'dirmadi.

Tom yana bir-ikki xil qiziqtiruvchi gap qilib ko'rgan edi, lekin bularning hech qaysisi ham ularga kor qilmadi. Keyin u juda bo'shshib tushdi.

Jo ma'yus holda qo'lidagi tayog'ini qumga tiqib turar, ko'rinishidan juda xafa edi. Nihoyat u so'z ochib:

– Oh, o'rtoqlar, shu ishlarimizni tashlasak bo'lar edi! Uyga ketgim kelayapti. Bu yer meni juda ham zeriktirdi.

– Qo'ysang-chi, Jo, unday dema, bora-bora o'rganib qolasan, – der edi Tom. – Bu yerning baliq ovi qanday yaxshi, ko'rayapsanmi?

– Menga hech qanday balig'ing kerak emas. Men uyga ketishnigina istayman.

– Cho'milish-chi, cho'milish uchun shunday yaxshi yerni qayerdan topasan?

– Menga cho'milish ham yordam bermaydi. Meni cho'milishdan hech kim qaytarmas ekan, cho'milishni ham xohlamay qoldim. Uyga ketishni xohlayman!

– Ana bemazachilik! Yosh bola onasining oldiga borishni istar emish!

– Albatta, onamning oldiga borishni istayman, agar sening ham onang bo'lsa, sen ham onangning oldiga borishni istar eding. Men kichkina bola emasman. Ikkalamizning yoshimiz teng.

Shu so'zlar bilan Jo ho'ngrab yig'lay boshladi.

– Ha yaxshi, bo'lmasa qo'yaver, bu yig'loqi bola uyga onasining oldiga ketaversin, biz uni jo'natib yuboramiz, shundaymi, Gek? Bechora, onasini sog'inib qolgan ekan. Ketsa ketaversin. Senga bu yer ma'qul-a Gek? Ikkovimiz shu yerda qolamiz, a?

– Ha, – dedi Gek beparvolik bilan.

– Endi sen bilan o‘rtoq emasman, umr bo‘yi sen bilan g‘ijillashib o‘taman, shuni bilib qo‘y, – dedi Jo va o‘rnidan qo‘zg‘alib, nariroqqa borib kiyina boshladi.

– O‘rtoq bo‘lmasang, g‘am yermidim! – dedi Tom. – O‘rtoq bo‘lmasang, bo‘lmay qo‘yaqol, sening bu yerda hech kimga keraging yo‘q. Bor, uyingga jo‘na, ham-maga kulgi bo‘l. Juda yaxshi qaroqchi ekan, desinlar. Gek bilan men senga o‘xshash yig‘loqi emasmiz. Ik-kalamiz shu yerda qolamiz, shundaymi, Gek? Ketsa ketaversin, usiz ham tirikchilik qila olamiz.

Jo uning so‘zlariga javob bermay, qovoqlari so-lingan holda kiyinar, Tom bo‘lsa o‘zining yuzaki vazminligiga qaramay, ichidan juda xafa, buning ustiga Joning yig‘ishtirinayotganini ko‘rib, qovoqla-rini solib turgan Gekning qiyofasi uni yanada tash-vishga solar edi. Jo kiyinib bo‘ldi-yu, xayrlashmay va biror so‘z ham aytmay, Illinoys qirg‘og‘iga qarab ketdi. Tom ko‘ngli juda g‘ash tortib Gekka qarab qo‘ydi. U buning qarashiga chidab turolmay yerga qaradi-da, keyin:

– Men ham ketay deyman, Tom. Kishi juda zerikib qoldi, bundan keyin yana zerikamiz, yur Tom, biz ham ketaqolaylik, – dedi.

– Ketsang ketaver, men ketmayman, shu yerda qolaman.

– Bo‘lmasa men keta qolayin, Tom.

– Boraver dedim-ku, seni birov ushlayaptimi?

Gek sochilib yotgan narsalarini yig‘ishtira boshlar ekan:

– Tom, yo‘q dema birga keta qolaylik, o‘ylab ko‘r! Biz seni suv bo‘yida kutib turamiz, – dedi.

– Uzoq kutib qolasizlar-da!

Gek xafachilik bilan yo‘lga tushdi. Tom uning orqasidan qarab turar ekan, o‘zining kibr-havosini yig‘ishtirib qo‘yib, o‘shnalarning orqasidan ketishni orzu qililar edi. U bolalarni to‘xtar, deb umid qililar,

bolalar bo'lsa sekin-asta uzoqlashib borardi. Tom birdan o'zining izzat-nafsini yengib, o'rtoqlari orqasidan yugurib borar ekan:

– To'xtanglar! To'xtanglar! Sizlarga aytadigan so'zim bor! – dedi.

Ular to'xtab, orqalariga burildilar. Tom ularga yetib olib, o'z sirin so'zlay boshladi; ular qiyofalarini o'zgartirmay uning so'zlarini tingladilar. Tomning aytadigan so'zining ma'nosini tushunib olgunlaricha ular shu holda turdilar, so'zlariga yaxshi tushunib olganlaridan keyin, shunday shodlandilarki, agar shu so'zlarni burunroq aytganingda, biz ketmagan bo'lar edik, dedilar.

Bolalar shodlanishib va yana qaytib kelishib, avvalgidek o'yinlari bilan shug'ullana boshladilar. Bular hamma vaqt Tomning o'ylab topgan ajoyib o'yinlari haqida so'zlab, uning aqliga qoyil qolar edilar. Tuxum bilan baliq go'shtidan tayyorlangan shirin ovqatdan keyin, Tom endi tamaki chekishni o'rganmoqchi bo'lganini bildirdi. Jo ham bu fikrni ma'qul topib, men ham chekib ko'raman, dedi. Gek trubkalarni tayyorlab, ularni tamakiga to'ldirdi. Bu ikkala yangi kashanda hozirgacha tok bargidan qilingan sigaralarni chekishar, biroq bunday sigaralar tilni achitar va umuman erkak kishilar uchun arziymaydigan bir narsa edi.

Ular yerga cho'zilishib va tirsaklariga tayanib yotib, uncha ishonmaganliklari holda, sekin-asta tutunni ichlariga torta boshladilar. Tutunning mazasi yomon bo'lib, ularni biroz bo'g'ar edi. Shunda Tom:

– Bu juda oson ekan-ku! Bundayligini bilganimda, allaqachonlar tamaki chekkan bo'lar edim, – dedi.

– Men ham, – dedi Jo. – Buni chekish hech gap emas ekan!

– Men hamma vaqt boshqalarning tamaki chekkanlarini ko'rib: «Men ham o'rganib olsam», deb

yurar edim, lekin uddasidan chiqa olmasman deb o'ylardim. Men hamma vaqt shundayman, to'g'rimi, Gek? Sen buni mendan eshitgansan-ku! Mana Gek aytib bersin.

– Ha, ko'p aytgansan, – deb tasdiqladi Gek.

– Shunday, yuz marta aytganman. Esingda bormi, shu bir marta qushxona yonida bo'lgan edi, unda Bob Tanner, Jonni, Miller va Jeff Techer ham bor edi. Esingda bormi, Gek, men o'sha mahalda nima degan edim?

– Ha, esimda bor. Sen buni men koptogimni yo'qotgan kunim aytgan eding. Yo'q, undan bir kun burun ekan.

– Ana, Gekning esida bor ekan.

– Meningcha, shunday trubkani men kuni bo'yi cheksam ham ko'nglimni behuzur qilmas edi, – dedi Jo.

– Meni ham! – dedi Tom. – Men kuni bo'yi bo'lsa ham chekib o'tiraverar edim. Biroq, garov bog'lasha-manki, Jeff Techer shunday chekolmas edi.

– Jeff Techer deysanmi? Unga yo'l bo'lsin! U aqalli ikki marta ham tortolmaydi. Qani chekib ko'rsin-chi!

– Albatta tortolmaydi, Jonni Miller ham shunday. Jonni Miller qanday chekar ekan, shuni ko'rsam edim.

– Jonni Millering nimaga yarar edi, u hech narsaning uddasidan chiqolmaydi. U birinchi tortishi-dayoq bo'lganicha bo'lib qoladi.

– Sening gaping to'g'ri Jo, menga qara: mana, o'rtoqlarimiz bizlarni hozir bir ko'rishsa edi.

– Oh, koshki edi! Menga qaranglar o'rtoqlar, hech kimga og'izlaringdan chiqarmanglar. Keyinroq, bolalarning hammasi yig'ilishib turganlarida, sening oldingga boraman-da: Jo, trubkang bormi? Tamaki chekkim kelayotir, – deyman. Sen bo'lsang, parvo

qilmay, go'yo oddiygina bir narsa to'g'risida so'zlayotgandek: «Ha, bor, mening eski trubkam ham bor, yana boshqa bitta trubkam ham bor, faqat tamaki unchalik yaxshi emas», – deysan. Men esam: «Ha, baribir, ish qilib kuchli bo'lsa bo'ldi», – deyman. Shunda sen trubkani yoningdan chiqarasan-da, ikkalamiz ham tamaki chekamiz, ana shunda ular ko'rib, havaslari kelsin.

– Juda qiziq bo'ladi-da Tom! Men shu ishning hozir bo'lishini xohlar edim.

– Men ham! Biz ularga: «Tamaki chekishni shunday qaroqchilik qilib yurgan vaqtimizda o'rganganmiz» desak toza hayron bo'ladilar-da.

– Albatta, hayron qoladilar! Bunga hech shubha yo'q!

Bularning suhbatlari shu xilda davom etardi. Lekin sekin-asta suhbat susayib, bo'linib-bo'linib, oradagi jimlik borgan sari kuchayardi.

Tamakiga yangi o'rgangan bu ikkala kashanda-ning ranglari oqarib, qiyofalari achinarli tus oldi. Joning bo'shshagan qo'llaridan trubkasi tushib ketdi. Tomniki ham xuddi shunday bo'ldi. Nihoyat, Jo zaif tovush bian:

– Men pichog'imni yo'qotdim, borib qidirishim kerak, – dedi.

Tom lablari qaltirab, tovushi bo'linib-bo'linib chiqqan holda:

– Men senga yordamlashayin. Sen mana bu tomonga bor, men ana u yoqqa borayin. Yo'q, Gek, sen orqamizdan yurma, o'zimiz topib olamiz, – der edi.

Gek ularni bir soatdan ortiq kutdi. Keyin zerikib, o'rtoqlarini izlab ketdi. U o'rtoqlarini o'rmon ichidan, bir-birlaridan uzoq ikki joydan topdi: ularning ikkovlari ham ranglari o'chgan va qattiq uyquda edilar.

Shu kuni kechki ovqat vaqtida ikkovlari ham so'zlashmay, ko'z qarashlari ham go'yo biror narsadan qo'rqib turgandek bo'lib o'tirishdi. Kechki

ovqatdan keyin Gek o'zi uchun trubkaga tamaki joylab, ularga ham taklif qilganda, ular buni mutlaqo qabul qilmadilar. Tushki ovqatda biror yoqmagani narsa yeb zaharlangan bo'lsak kerak, tobimiz yo'qroq, deb bahona qildilar.

Yarim kechaga yaqinlashganda Jo uyg'onib, o'rtoqlarini ham uyg'otdi. Havo judayam dim edi. Kechaning issiq bo'lishiga qaramay, bolalar olov yoniga yaqin kelib, bir-birlariga tiqilishib o'tirdilar. Ular atrofga quloq solib o'tirardilar. Gulxanning orqa tomoni ko'z ilg'amas qorong'ilik.

Birdaniga bir narsa yilt etib, yaproqlarni xiragina yoritib, yo'q bo'ldi. Keyin yana avvalgidan yorug'roq yarqirab, yana yo'q bo'ldi va yana takrorlandi. Keyin daraxt butoqlaridan eshitilarshehitilmas ingrash tovushi keldi, bolalar yuzlariga kimningdir nafas olgandek yengilgina hovri tekkanini payqab qoldilar. Birozdan keyin birdan yana haligidek mash'um, yarqiragan chaqmoq chaqnab, odatdan tashqari ravshanligi bilan yerdagi o'tlarni va gulxan yonida o'tirgan uch bolaning yuzlarini yoritdi. Osmon bo'ylab momaqaldiraq guldurab, uzoqlarga borib yanada yangrab ketdi.

Sovuq shamol esib daraxt yaproqlarining hammasini birdaniga shildiratib, gulxan atrofidagi kullarni sovurib yubordi.

Yana chaqmoq chaqib, xuddi shu onning o'zida osmon gulduradi. Bu guldurashdan go'yo daraxtlar ag'darilib, boshlariga ustiga tushib kelayotgandek ular bir-birlariga mahkam tiqilishib oldilar. Yomg'irning birinchi katta-katta tomchilari daraxt yaproqlari ustida shatirlay boshladi.

– Tezroq bo'linglar, chodirga qarab yuguringlar! – deb baqirdi Tom.

Ular har yoqqa sochilgan holda yovvoyi toklarning tomirlariga qoqilib-qoqilib yugura boshladilar.

O'rmon ichida dahshatli bo'ron ko'tarilib, uning zarbidan tevarak-atrofdagi butun narsalar qasirlar va egilardi. Ko'zni olarliq darajada yorqin chaqmoqlar birin-ketin uzluksiz yarqirab o'tar, har qaysisining ketidan osmon quloqni kar qilguday guldurab turardi. Yomg'ir ham chelaklab quygandek yog'a boshladi.

Bolalar qichqirishib bir-birlarini chaqiradilar. Biroq qattiq shamolning bo'kirishi va havo guldu-rashining zo'ridan ularning tovushlari bo'g'ilib, yo'q bo'lib ketar edi. Bolalarning usti boshlari ivib, o'zlari sovuq yeb, yuz-qo'llari timdalangan holda birin-ketin chodirga yetib keldilar-da, o'zlarini panaga oldilar. Bolalar bunday baxtsizlikka duchor bo'lganliklaridan shodlanar edi. So'zlashishning iloji yo'q, chunki tepalaridagi eski yelkanning shatirlashi shu darajada dahshatli ediki, birovga gap uqtirib bo'lmas edi.

Bo'ron borgan sayin kuchaymoqda. Nihoyat, qattiq shamol yelkanni ham yulqib olib, pirpirak qilib uzoqlarga olib ketdi. Bolalar bir-birlarining qo'llaridan ushlab dam-badam turtinib-surtinib, hamma yerlarini ko'kartirishib, panoh izlab qirg'oqdagi katta qayin daraxtining tagiga qarab yugurib ketdilar. Endi bo'ronning dahshati tamom kuchaygan. To'xtovsiz yarqirab turgan yashin engashgan daraxtlar, ko'pirib yotgan daryo, narigi qirg'oqdagi mo'ralab turgan baland jarlar qo'rqinch bilan ko'zga tashlanardi. O'rmon ichidagi zo'r-bahaybat keksa daraxtlar, atrofdagi yosh daraxtlarni yer bilan yakson qilib, dam-badam vahima bilan qulab tushmoqda, havoning guldurashi ham dahshatlar, uzuq-uzuq portlashlar bilan bo'linib eshitilar edi. Pirovordida bo'ron quturib shunday kuch oldiki, go'yo orolni parcha-parcha qilib, yondirib, daraxtlarni tomiri bilan yulib, yer yuzidan supurib tashlaydiganday ko'rinar edi. Boshpanasi yo'q bu uch bola uchun o'sha kecha eng dahshatli kecha bo'ldi.

Nihoyat bu ola-g'ovur pasayib, tabiat kuchlari tinchlana boshladi. Havoning guldurashlari ham sekin-sekin pasayib, o'rmon ichida yana jimjitlik hukm surdi. Bolalar anchagina qo'rqqan holda o'z lagerlariga qaytdilar. Ularni Xudo bir saqlagan edi, chunki har doim yotadigan yerlari katta anjir daraxtini yashin urgan, shu kecha o'sha daraxt ostida yotgan bo'lsalar, albatta yashin tegib hammalari o'lar edi.

Lagerda hamma narsa butunlay ivib qolgan. O't o'chgan. Bolalar o'tni o'chirmay, saqlab qolish yo'lida hech qanday chora ko'rmagan edilar. Bu juda ko'ngilsiz bir hol edi, chunki ular uchovlari ham butunlay ivib, sovuq yeb qaltirashardi. Keyin qarasar, o't yoqilgan yerdagi katta to'ngakning kavagida uch-to'rtta cho'qqa nam tegmay qolgan edi. Bolalar darhol ishga kirishib, daraxt shoxlarini va to'ngaklarning kovaklari orasidagi nam tegmay qolgan po'stloqlarni topib olib, zo'r chidam bilan harakat qilishlari natijasida o'tni yondirib yubordilar. Uning ustiga katta-katta shoxlardan qalab, katta gulxan qilib, yana ruhlari ko'tarilib ketdi. Ivib qolgan go'shtlarni olovda pishirib, ovqatlanib olganlaridan keyin gulxan yoniga davra qurib, boyagi dahshatlarni ertalabgacha so'zlashib o'tirdilar. Baribir uxlashga imkoniyat yo'q, chunki atrofda bir parcha ham quruq yer qolmagan edi.

Quyoshning birinchi nurlari bilan bolalar mudray boshladilar; ular suv bo'yida, ho'l qum ustida yotib qoldilar. Quyosh bularni yetarli darajada qizdira boshlagandan keyin ular o'rinlaridan turib, ma'yuslik bilan o'zlariga ovqat tayyorlay boshladi. Biroq ertalabki ovqatni yeb bo'lganlaridan keyin ham ularning charchog'i tarqalmagan, butun a'zolari zirqirab og'rib turar, dillarida yana xafachilik, uylarini sog'inish hissiyoti paydo bo'lgan edi. Tom buni

payqab, o'rtog'larining xafachiliklarini yozish uchun qo'lidan kelgan ishlarning hammasini qilib ko'rdi. Biroq bularni endi soqqalar ham, ot o'yini ham, cho'milish ham ovuntira olmas edi. Tom o'zining katta sirini ularning esiga tushirgan edi. Shundan keyin ular biroz quvondilar. Tom bundan foydalanib, ularni yangi bir narsa bilan qiziqtirishga shoshildi va yangilik tariqasida qaroqchilikni vaqtincha yig'ishtirib qo'yib, bir necha vaqtgacha hindi bo'lishni taklif qildi. Bu fikr ularni qiziqtiradiganday bo'lib ko'rindi. Ular bir damda yechinib, boshlaridan oyoqlarigacha qora balchiqqa belanib, yovvoyi otdek chovkar bo'lib oldilar. Har qaysilari ham o'zlarini yo'lboshchi deb sanadilar, keyin hammalari birga ingliz qishlog'ini bosish uchun o'rmonga qarab jo'nadilar.

Ular bir-birlariga dushman bo'lgan uncha-muncha uchta qabilaga ajralib, jangovar shovqinlar bilan pistirmalar orqasidan chiqib, bir-birlariga hujum qilishar, minglab dushmanlarini o'ldirib, bosh terilarini shilib olar edilar. Urush juda qizg'in bo'lib, bundan bolalar mamnun bo'lishdi.

Kechki ovqat vaqtida ular och bo'lsalar ham, o'zlarini baxtli sezganlari holda lagerga yig'ilishdi. Biroq bunda bir qiyinchilik tug'ildi. Dushmanlik qilgan hindilar avval o'z o'rtalarida sulh tuzmay turib, birga o'tirib non ushatolmas va uning uchun esa bir trubka chekishmasalar sira iloji bo'lmas edi. Ular busiz sulh tuzilganini hech bir eshitgan emaslar. Ulardan ikkitasi qaroqchi holicha qolmaganlariga qariyb pushaymon edilar. Biroq boshqa iloj yo'q edi, o'zlarini mumkin qadar xursand qilib, navbat bilan trubkani tortishar edilar. Nihoyat ular o'zlarining hindi bo'lganlariga sevindilar, chunki ular biroz foyda ko'rar edilar: ular endi pichog'imni yo'qotdim, topib kelay deyishga ham ehtiyoj qoldirmay trubkani uncha-muncha chekadigan bo'lib oldilar.

Garchi ular uchun bu narsa biroz behuzurlik keltirsa ham, buni hech bir o'ng'aysizlik deb bo'lmas edi. O'z-o'zidan ma'lumki, ular bunday qulay sharoitdan foydalanishga shoshilib, kechki ovqatdan keyin tajriba uchun bu ishlarini ancha muvaffaqiyat bilan yana takrorladilar. Shuning natijasida o'sha kechasi ham juda ko'ngilli bo'lib o'tdi. Ular shodlanib, g'ururlanar va bu yangi o'ylab topgan hunarlari bilan o'zlarini shunday baxtli sanar edilarki, go'yo bular birdaniga hindi qabilalaridan oltitasining kalla terilarini shilib olgandek bo'lar edilar. Endi biz hozircha ularni tinch qo'yib turaylik. Bular trubkalarini chekib: vaqillashib, maqtanib o'tiraversinlar. Vaqti kelguncha, biz ularsiz ham ish ko'ra olamiz.

O'N YETTINCHI BOB

QAROQCHILAR O'ZLARINING KO'MISH MAROSIMLARIGA ISHTIROK ETADILAR

Shanba kunlarining tinchgina kechki paytlari... Polli xola, Meri, Sid va missis Garpurning barcha oilasi qayg'u-hasrat va ko'z yoshlariga ko'milib, motam kiyimlari kiyib olganlar. Bu yer avvaldan ham uncha to'polon joy bo'lmagani uchun, hozir ayniqsa jimjit bo'lib qolgan. Bu yerda yashovchilar xayollari parishon holda o'zlarining odatdagi ishlarini bajarib yurar va dam-badam xo'rsinib qo'yar edilar. Bolalar bo'lsa, shanba kungi dam olishni ham o'zlari uchun og'ir bir narsa deb sanaydilar. O'yinlar ham odatdagidek qovushmay, kam-kam bo'lib, nihoyat ular o'ynashni ham batamom yig'ishtirib qo'ydilar.

Kechga yaqin Bekki Techer yolg'iz edi, maktab hovlisida o'zini hech narsa bilan ovuntirolmay, o'z-o'zicha so'zlab o'tirar edi:

– Hech bo'lmasa, u menga hadya qilgan mis soqqa bo'lsa-chi! Hozir qo'limda xotirlaydigan hech narsa yo'q.

Bekki bir o'ksib qo'ydi-yu, yana davom etdi:

– O'sha uchrashuvimiz xuddi mana shu yerda bo'lgan edi. Oh, qani o'sha uchrashuvimiz yana takrorlansa, men endi unga hech bir yomon so'z aytmagan bo'lar edim. Biroq u endi yo'q va men uni endi hech vaqt ko'rolmayman.

Shunday fikrlar uning yuraklarini ezar edi. Ko'zlari jiqqa yoshga to'lib ketdi.

Keyin bir to'da o'g'il va qiz bolalar – Tomning maktabdoshlari kelib, hammalari devor yonida to'xtab, halok bo'lganlarga hurmat yuzasidan tovushlarini sekin chiqarib, Tomning qilgan ishlarini va Joning aytgan so'zlarini yodlashardi. Ularni eslovchilardan har qaysilari yo'qolgan bolalarning turgan yerlarini aniq ko'rsatib: «Men hozir qanday turgan bo'lsam, o'sha vaqtda ham xuddi shunday turar edim, u mana bunday qilib kulimsirab qo'ygan edi, o'shanda men buning ma'nosini bilmagan edim, hozir tushunib turibman», – der edi.

Ularni eng so'nggi va tirik vaqtlarida ko'rganlar kimlar degan mavzuda suhbatlashib ketdilar. Qachonki, o'sha halok bo'lgan o'rtoqlarini hammadan keyin ko'rib, so'zlashib qolganlar kimlar ekani aniqlanganda, ular g'ururlanar, boshqalari esa bularga rashk nazari bilan qarab turar edilar. Bolalardan biri boshqa durustroq so'z topolmay, sezilarlik bir kibr bilan:

– Tom Soyer meni bir kuni o'lgidek do'pposlagan edi, – dedi.

Biroq uning bu tariqa shuhrat qozonishi o'rinli bo'lib chiqmadi. Bolalar halok bo'lgan qahramonlarni ehtirom bilan yodlay-yodlay tarqalishdilar.

Ertasi kuni ertalab maktabda mashg'ulotlar tamom bo'lgandan keyin, odatdagi shoshilish va jaranglagan tovush o'rniga, qo'ng'iroq sekin-asta og'ir va uzoq tovush bera boshladi. O'tgan-ketganlar

birin-ketin cherkov eshigiga to'planishib, bu qayg'uli voqea to'g'risida shivirlashib so'zlashar edilar. Bu kichkinagina cherkovning qachon bo'lsa ham shunchalik to'la bo'lganini hech kim eslayolmaydi. Birdan hamma yoq jimib qoldi. Cherkovga Sid bilan Merini ergashtirib, Polli xola, uning orqasidan Garperlar oilasi kirib keldi. Hammalari qop-qora motam kiyimiga o'ralgan. Cherkovdagilarning hammalari bir kishidek, shu jumladan keksa domla ham hurmat bilan o'rnidan turib, halok bo'lganlarning qarindoshlari oldingi qatordagi kursilarga borib o'tirgunlaricha tikka turdilar. Keyin yana tinchlik hukm surdi va bu tinchlikni bo'g'iq ho'ngragan yig'i tovushlarigina buzib turar edi. Nihoyat, domla qo'llarini yozib ta'ziya marosimini boshladi. Kishiga qattiq ta'sir qiladigan va'z va ancha duolar o'qildi.

Domla halok bo'lgan bolalarning xususiyatlari, kam uchraydigan qobiliyatlari va boshqachaliklarini shunday ochiq va ravshan tasvirlab berdiki, cherkovda o'tirganlar ichida halok bo'lgan bechora bolalarning yaxshiliklaridan ko'z yumib, faqat ularning kamchilik va nuqsonlarinigina ko'rib kelganlari uchun vijdonan azoblanib o'z ichida o'kinmagan biror kishi ham qolmadi.

Domlaning so'zlari borgan sari ta'sir eta bordi. Yig'indagilarning ko'ngillari tobora yumshab, hammalari bolalarning qarindoshlariga qo'shib birdan ho'ngrab yig'lay boshladilar. Hatto domlaning o'zi ham chidab turolmay, yig'lab yubordi.

Xalq ichidan qandaydir bir shovqin chiqdi, lekin bunga hech kim e'tibor qilmadi. Oradan biror daqiqa o'tishi bilan, tashqari eshik g'ijirladi.

Domla, yoshga to'lgan ko'zlaridan ro'molchasini olib, boshini ko'tarib qaragan edi, hayratidan surat bo'lib qotib qoldi.

Buni ko'rib o'tirgan kishilardan biri, keyin ikkinchisi, so'ngra uchinchisi, to'rtinchisi qaradi va bir damda cherkov ichida o'tirgan butun xalq o'rnidan turib qaray boshladi. Ko'rsalarki, o'ldi deb hisoblangan bolalarning uchalasi ham domla turgan mehrobga tomon yurib kelmoqda edilar. Oldinda Tom, undan keyin Jo, eng orqada o'zining uvada bo'lib ketgan kiyimlariga qaray-qaray Gek kelar edi. Bular ko'p vaqtlardan beri o'zlarining motamlarini eshitib o'tirgan edi.

Polli xola, Meri va Garperlar o'zlarining tirilib kelgan sevikli bolalari oldiga yugurib borib, ularni o'pib quchoqlay boshladilar. Biroq bechora Gek shuncha tikilgan ko'zdan qayoqqa qochishini va o'zini qayoqqa urishni bilmay, uyalib qarab turar edi. U atrofga qaray-qaray endi qochmoqchi bo'lib turganida Tom uning qo'lidan ushlab olib:

– Polli xola, bunday qilish yaramaydi. Gek uchun ham kim bo'lmasin birov shodlanishi zarur-ku! – dedi.

– Ha, albatta, bolam. Men shu yetim bechorani ko'rganim uchun butun vujudim bilan sevinchlarga to'laman.

Shu so'zlar bilan Polli xola Gekka qarab, uni avvalgidan ham ortiqroq uyaltiruvchi, erkalovchi so'zlar yog'dira boshladi.

Keyin hammalari birdan ashula aytib yubordilar. Qadim zamonlardan qolgan tashakkur duosining ashulasi bu choqqacha eshitilmagan darajada g'oyat jaranglab eshitilar, dengiz qaroqchisi Tom Soyer bo'lsa o'ziga rashk bilan tikilib turuvchi o'rtoqlariga qarar ekan, ko'nglida umrining eng yaxshi daqiqalarini kechirayotgandek his qilar edi. Kelgan kishilar uy-uylariga tarqalishar ekanlar, bir-birlari bilan so'zlashib, garchi o'zlarini uyatsizlarcha aldatgan bo'lsalar ham, ammo bunday ajoyib bajarilgan tari-

xiy munojotni yana eshitish uchun tag'in bir karra ahmoq bo'lishga rozi edilar.

Shu kuni Tom Polli xolaning kayfiyatiga qarab shuncha o'pish va shuncha chertmoqlar oldiki, agar hisoblasa, ular bir yilga yetarlik edi.

O'N SAKKIZINCHI BOB

TOM HIKMATLI TUSHINI HIKOYA QILIB BERADI

Tomning katta, maxfiy siri ham xuddi mana shunda: hammalari birga uylariga qaytib kelib, o'zlari uchun yig'ilgan ta'ziya marosimining boshida turishlarida edi. Ular shanba kuni bir xodaga minishib, daryoning narigi betiga o'tib oldilar-da, qishloqdan besh-olti mil pastroqdan chiqib, o'rmon ichida, uning bir chekkasiga yaqin yerida tunadilar. Tong otgan zamon cherkovning ichidagi siniq kursilar orasida uxlab olgan edilar.

Dushanba kuni ertalab nonushta vaqtida Polli xola bilan Meri ikkovlari ham Tomga juda mehribon bo'lishib, uning butun istaklarini bajarar edilar. Suhbat juda qizg'in davom etayotgan paytda Polli xola turib:

– Ko'rdingmi, Tom, men bu ishni qiziq emas, deb aytmayman, sizlar faqat o'z'laringizning xursandchiliklaringiz uchun hammamizni qariyb bir hafta azob chektirdingiz, biroq men sening tosh yurakligingdan, meni oz sevganligingdan xafa bo'laman. Sen o'zing uchun bo'layotgan ta'ziya va motam marosimingni ko'rish uchun xoda ustiga minib suvdan o'tib kela olar ekansan, uyga kelib o'zingning o'lmaganligingni, balki qochib ketganligingni menga bildirsang bo'lar edi.

– Ha, Tom, sen bu ishni qila olar eding, – dedi Meri, – albatta, agar bu ish xayolingga kelganda, sen buni qilar eding.

– Shundaymi, Tom? Sen shunday qilar edingmi?
– Polli xolaning yuzida qayg‘uli iljayish paydo bo‘ldi:
– qani ayt-chi, Tom, agar xayolingga kelib qolsa, shunday qilar edingmi?

– Bilmadim... Agar shunday qilsam, ishlarimiz butunlay buzilar edi-da...

– Oh, Tom, sen meni ozgina bo‘lsa ham yaxshi ko‘rarsan, deb umid qilar edim, – Polli xola bu so‘zlarni shunday qayg‘uli ohangda aytdiki, buni eshitib bola ham ancha behuzur bo‘ldi. – Hech bo‘lmasa, sen bu haqda garchi bir o‘ylab ko‘rsang edi. Men seni shunday qilsang bo‘lar edi, deb aytmayman, lekin, sen hatto shunday qilishni o‘ylab ko‘rmading ham.

– Ha, xola, bu hali hech gap emas, – dedi Meri so‘zga aralashib. – Tomning miyasida har doim shamol aylanib yuradi, buni bilmaysizmi? U har doim shunday tashvishlar bilan yuradiki, bunday narsalarni o‘ylashga vaqti ham bo‘lmaydi.

– Ana shunisiga ko‘proq achinaman-da! Sid bo‘lsa, buni o‘ylar va albatta shunday qilar edi. Oh, Tom, bir kun kelarki, meni aqalli ozgina bo‘lsa ham sevishtga urinmaganing uchun achinarsan... achinarsan, lekin keyingi achinganingning foydasi bo‘lmas.

– Qo‘ying endi, xola, sizni qanchalar yaxshi ko‘rishimni o‘zingiz yaxshi bilasiz-ku! – dedi Tom.

– Agar bu narsa ozgina bo‘lsa ham sening harakatlaringdan ko‘ringanida, men buni hammadan ham yaxshiroq bilgan bo‘lar edim.

– Xayolimga shunday fikr kelmaganiga hozir juda achinmoqdaman, – dedi Tom o‘kinch ohangi bilan, – xayolimga kelmasa ham men sizni tushimda ko‘rdim, shuning o‘zi ham katta gap emasmi?

– Tush ko‘rish nima degan gap, mushuklar ham tush ko‘radilar-da, harholda hech narsa bo‘lmagandan ko‘ra, shu ham durust. Qani tushingda nimalarni ko‘rding?

– Tushimda shuni koʻrdim. Chorshanba kuni kechqurun tushimda siz karavot yonida oʻtirgansiz. Sid sizning oldingizda taxta yashik ustiga oʻtirib olgan, Meri uning yonboshida oʻtirar edi.

– Xoʻsh, nima boʻlibdi, oʻzimiz ham xuddi sen aytgandek oʻtirgan edik. Hamma vaqt ham shunday oʻtiramiz.

– Keyin Jo Garperning onasi ham shu yerda oʻtirgan emish.

– Chindan ham u shu yerda oʻtirgan edi-ya! Xoʻsh, tushingda tagʻin nimalarni koʻrding?

– Ey, juda koʻp, har xil narsalarni koʻrdim, faqat hozir yodimda yoʻq.

– Qani, esingga ol-chi, nahotki shuni ham eslay olmasang?

– Keyin, tushimda... shamol turib... shamol, shamol...

– Qani yaxshilab esingga ol, Tom shamol nima qildi?

Tom barmogʻini peshonasiga mahkam bosib turidda, biror daqiqa chamasi bularni kuttirgandan keyin:

– Ha, esimga tushdi. Esimga tushdi, shamol shamni oʻchirdi.

– Xudoyo tavba, tavba. Qani, Tom, keyin nima boʻldi?

– Keyin siz «eshik ochilib qoldimi?» – dedingiz.

– Undan keyin, Tom, undan keyin nima?

– Toʻxtang, esimga tushirib olay-da... Ha, ha, siz eshik ochilib qolganga oʻxshaydimi, dedingiz.

– Ha, ha, men xuddi shunday degan edim, esingda bormi, Meri? Ha, undan keyin?

– Undan keyin... Undan keyin... Uyogʻi mening esimda yoʻq... Ammo siz Sidga buyurdingiz...

– Qani, qani, Sidni nimaga buyurdim?

– Siz uni... Siz unga eshikni yopib kel, deb buyurdingiz, shekilli.

– Xudoyo tavba qildim, bu qanday gap! Bunday tushni men umrim bino bo‘lib eshitmagan edim. Mana, shundan keyin ham tushga ishonmang-chil Men hozir yugurib borib shularning hammasini missis Garperga aytib beraman. Qani, shuni eshitgandan keyin ham bo‘lmag‘ur narsalarni so‘zlarmikan. Qani, so‘zla-chi, Tom, keyin nima bo‘ldi?

– Men endi hammasini eslab oldim! Keyin siz meni, o‘zi yomon emas, faqat juda sho‘x dedingiz, keyin mendan bir narsani talab qilishni... nima? Allanarsa bilan, toychoq bilan teng dedingizmi?

– Ha, ha, men xuddi shunday degan edim. Ey xudoye-y. Xo‘sh, qani, Tom, keyin nima bo‘ldi?

– Keyin siz yig‘ladingiz.

– Rost, rost, o‘shanda yig‘lagan edim-a? Undan keyin-chi?

Keyin missis Garper yig‘lab, Jo ham yaxshi bola edi, qaymoqni o‘zim to‘kkan ekanman, bekorga uni urganman, dedi.

– Ajab qiziq-a, bu tushdagi narsalar. Qani undan keyin.

– Keyin Sid aytdiki...

– Men hech narsa deganim yo‘q edi-ku, – dedi Sid.

– Yo‘q, Sid, sen o‘shanda bir narsa degan eding, – dedi Meri.

– Bo‘ldi, tinch o‘tiringlar, so‘zga aralashmanglar. Qani, Tom, u nima dedi?

– U, u dunyoni yaxshiroq bo‘lishiga umid qilganini aytdi. Lekin men avvaldan yaxshi bola bo‘lganimda edi...

– Voy tavba! Eshitdinglarmi? Xuddi o‘shaning aytgan so‘zlarining o‘zginasi-ya.

– Shunda uni jim tur, deb urishdingiz.

– To‘g‘ri, men uni o‘shanda urishgan edim. Yo‘q, o‘sha vaqtda bu yerda farishta bo‘lgan va o‘sha farishta borib sening ko‘nglingga solgan bo‘lsa kerak.

– So‘ngra missis Garper, Jo to‘g‘risida gap ochib, uning to‘pponchasini xuddi onasining burni ostiga keltirib otganlarini so‘zladi, siz bo‘lsangiz unga mushugimiz Piter va dorivor to‘g‘risida hikoya qilib berdingiz.

– So‘zlaring hammasi to‘g‘ri.

– Keyin bizlarni suvdan qidirganlaringizni, yakshanba kuni biz uchun motam tutmoqchi bo‘lganigingizni so‘zlab, missis Garper bilan quchoqlashib yig‘ladingiz, shundan keyin u chiqib ketdi...

– Xuddi o‘zginasi-ya! Agar shunday bo‘lmasa, mana shu o‘tirgan yerimdan turmayin. Tom, agar shularning hammasini ko‘rib, o‘z qulog‘ing bilan eshitganingda ham, bunday batafsil so‘zlab bera olmas eding. Xo‘sh, keyin nima bo‘ldi?

– Keyin men uchun duo o‘qidingiz shekilli, men bo‘lsam duongizning har bir kalimasini eshitdim va sizni ko‘rib turdim. Keyin siz uxlash uchun yotdingiz, mening sizga shunday rahmim keldiki, men bir bo‘lak po‘stloq olib o‘sha po‘stloqqa «Biz o‘lganimiz yo‘q, biz qochib ketib, qaroqchi bo‘ldik», deb yozib stol ustiga, sham yoniga qo‘ydim. Shu vaqt siz uxlab yotar edingiz, uyquda yotganingizda sizning yuzingiz shunday ko‘rkam, shunday shafqatli ko‘rindiki, men tepangizga borib, engashib, labingizdan o‘pib oldim.

– Chindanmi Tom, chindanmi? Bo‘lmasa, ana shu qilgan ishing uchun men gunohlaringni kechirdim.

Shu so‘zlar bilan kampir uni quchog‘iga mahkam bosib oldi, bola esa o‘zining eng so‘nggi yaramas bola bo‘lganini sezdi. Sid go‘yo o‘zicha so‘zlagandek bo‘lib:

– Garchi uning bu qilgan ishi tush bo‘lsa ham, harholda u juda yaxshi ish qilgan, – dedi.

– Tovushingni o‘chir, Sid! Kishi o‘ngida qiladigan ishlarini tushida ham qila oladi. Ma, Tom, mana bu katta olma senga! Men bu olmani seni topilib qolar, degan umid bilan ko‘p vaqtlardan beri saqlab

yurar edim. Qani, bolalar, maktabga boringlar, endi vaqt bo'ldi...

... Bolalar maktabga jo'nadilar, kampir bo'lsa, o'z bolasining ajoyib tushlarini hikoya qilib berish uchun missis Garperning oldiga ketdi. Sid uydan chiqib ketayotib o'ylagan narsasini aytishni lozim ko'rmadi. U o'z xayolida:

«Shunchalik uzundan-uzoq va qiyin tushlarni ko'rish mumkinmi? Bular hammasi bo'lmagan, to'qima gaplar», – der edi.

Tom endi shunday qahramon bo'ldi-ya! U hozir irg'ish-sakrashlarni ham tashlagan, u go'yo hammaning ikki ko'zi o'zida ekanini sezib turgan qaroqchi o'g'rilardek, o'zini juda jiddiy tutadi. Chindan ham shu vaqt hammaning ko'zi unga tikilgan. U, sirtdan qaraganda, kishilarning o'ziga tikilib turushlarini ko'rmagandek va o'z to'g'risida aytilayotgan so'zlarni eshitmagandek bo'lsa ham, ammo ko'nglida bunday maqtovlardan zavqlanib yurar edi. Mayda bolalar to'planishib, uning orqasidan yugurishib borardilar, ular ham o'zlarining Tom bilan yonma-yon ketayotganliklarini kishilar ko'rishidan fahrlanar edilar. Tom go'yo biror marosimning oldiga tushib ketayotgan do'mbirachi yoki turli-tuman hayvonlar oldida ketayotgan bir filga o'xshar edi. Uning tengdoshlari o'zlarini uning ketib qolganidan xabarsizdek ko'rsatmoqchi bo'lsalar ham, shu bilan birga unga juda qattiq rashk qilar edilar. Bu bolalar Tomdek quyoshda kuygan qop-qora tanli va shunday shuhratli bo'lish uchun bor narsalarini berishga rozi edilar.

Maktabda bolalar Tom bilan Jo Garperni shunday maqtay boshladilar va ularning ko'zlarida shunday bir zavq va shodlik belgilari porlar ediki, ularni ko'rgan bu ikkala qahramon o'zlarini darhol jiddiy tutib, kibrlana boshladilar. Nihoyat yonlaridan trubkalarini chiqarib, hech bir uyalmay-netmay tamaki-

larini tutata boshlashlari bilan bularning shuhratlari yanayam ortib ketdi.

Tom o'zicha: «Endi Bekki Techersiz ham yura olarman» degan qarorga keldi. Uning shuhrati endi yetib ortardi. U endi shuhrat uchungina yashaydi. Hozir u shunday mashhur bir kishi bo'lgan paytda Bekki uning bilan yarashishni istardi. Mayli, bilganini qilaversin! U xuddi shuni o'ylab turgan paytda Bekki kelib qoldi. Tom uni ko'rsa hamki, o'zini ko'rmaganga soldi. U bir chekkaga borib, bir to'da o'g'il va qiz bolalarga qo'shildi-da, ular bilan suhbatga kirishib ketdi. Ko'p o'tmay Tom Bekkining shodlik bilan u yoqdan-bu yoqqa yugurib yurganini ko'rdi. U, yuzlari qip-qizarib, ko'zlari chaqnagan holda shu qizlar bilan quvalashib yurishga butunlay berilib ketib, haddan tashqari shodlanar va qizlardan birortasini tutib olsa, shodlanib chinqirib yuborar edi. Lekin Tom sezdi, qiz garchi shunday shod ko'rinsa ham Tom turgan yerga yaqinroq kelishga urinar va ko'z ostidan uni kuzatib yurar edi. Tom buni ko'rib juda kibrlanar, lekin u hali ham o'zini qizni ko'rmaslikka solib turar edi. Keyin Bekki qizlar bilan quvlashishdan to'xtab, nima qilishini bilmay, uzoqroqda yura boshladi va sekin-asta bildirmasdan Tomga qarab-qarab qo'yardi. Birdan u Tomning hammadan ko'proq Emmi Lorens degan qiz bilan so'zlashayotganini payqadi. Bekki ularga yaqinroq kelib, ular bilan deyarlik yonma-yon turdi-da, yasma shodlik bilan o'rtoqlaridan biriga qarab:

– Meri Ostin, sen juda yaramas qiz ekansan-a, nega yakshanba maktabga bormading? – dedi.

– Bordim-ku, ko'rmadingmi?

– Yo'q, ko'rmadim. Qayerda o'tirgan eding?

– Har qachongiday. Men seni ko'rdim-ku.

– Chindanmi? Men seni ko'rmabman. Bizda bog' sayili bo'ladi, senga shuni aytmoqchi edim.

– Ha, ha, bu juda qiziq bo‘lar. Uni kim qiladi?
– Oyim, mening uchun qilayotir.
– Qanday yaxshi-ya! Meni ham chaqirarmikan?
– Albatta chaqiradi. Bu bog‘ saylini men uchun qilayapti. Demak, u xohlagan kishilarimning hammasini chaqiradi-da. Men sening ham o‘sha yerda hozir bo‘lishingni istayman.

– Rahmat aytaman. Qachon bo‘ladi u?
– Hali bilmayman. Balki kanikul vaqtida bo‘lib qolar.

– Juda qiziq bo‘lar ekan-da! Sen o‘g‘il va qiz bolalarning hammasini chaqirasanmi?

– Ha, men bilan do‘st bo‘lib o‘tganlarni yoki do‘st bo‘lishni istaganlarning hammasini chaqiraman.

Shu so‘zlar bilan u sekin-asta ko‘z ostidan Tomga qarab qo‘ydi. Tom esa shu vaqt Emmi Lorensiga kichkina oroldagi dahshatli bo‘ron to‘g‘risida va o‘zi turgan yerdan nihoyat uch qadamgina naridagi bir anjir daraxtiga chaqmoq tushgani hamda uni yondirib tashlagani haqida hikoya qilib turgan edi.

– Men ham borsam bo‘ladimi? – deb so‘radi Gresi Miller degan bir qiz.

– Bo‘ladi.

– Men ham borsam bo‘ladimi? – dedi Salli Rojers degan qiz.

– Albatta bo‘ladi.

– Men ham boraymi? – dedi Suzi Garper, – Jo ham borsinmi?

– Ha, ha, bo‘lmasa-chi.

Bolalarning hammasi unga shu bir xildagi savolni berar va undan qabul javobi olganlari uchun shodlanib chapak chalar edilar. Natijada Tom bilan Emmidan boshqa bolalarning hammasi taklif qilingan bo‘ldi.

Biroq, Tom so‘zini bo‘lmasdan, tinchgina Emmi-
ni ergashtirib bir chetga chiqib ketdi. Buni ko‘rgan

Bekking lablari qaltirab ko'zlariga yosh keldi, biroq u xafachiligini bildirmasdan o'zini xursandlikka solib, so'zlashib turar, lekin shunday bo'lsa ham uning butun kayfiyati o'zgargan edi. U o'rtoqlaridan ajralib, bir panaroq yer topib oldi-da, sinfga kirish uchun qo'ng'iroq chalinguncha ranjigan holda o'sha yerda o'tirdi.

Qo'ng'iroq chalingandan keyin o'rnidan turdi-da, g'azab bilan ko'zlarini chaqnatib, o'z-o'ziga: «Endi bilib ishimni qilaman», deb qo'ydi.

Tanaffus vaqtida Tom yana o'sha Emmi Lorens bilan so'zlashishda davom etdi va Bekking g'ashini keltirish uchun jo'rttaga uni axtarib ketdi. U Bekkini maktab orqasidagi kursida Alfred Tempa bilan birga, bir kitobning rasmlarini ko'rib o'tirgan holda topdi. Ularning ikkovi ham qo'llaridagi kitobga shunday berilgan edilarki, go'yo hech narsani sezmas edilar. Boshlari bir-birlariga tegay deb turardi. Tomning tomirlarida rashk qoni jo'sh urdi. Yarashish uchun qilgan taklifini Bekki qabul qilmaganligi Tomga judayam alam qildi. U o'zini ahmoq der va esiga kelgan har bir yomon so'zlar bilan so'kar, alamiga chidayolmay yig'lamoqchi ham bo'lar edi. Emmi avvalgidek shodlik bilan so'zlashishda davom etar, chunki uning ko'ngli shodlik bilan to'lgan edi, biroq Tom esa go'yo tili yo'q bo'lib qolgandek edi. U Emmining so'zlariga hech quloq solmas va Emmining so'ziga javob qaytarish kerak bo'lib qolsa, qizning so'zlariga hech bir aloqasi bo'lmagan tuturiqsiz so'zlarni aytib, ming'illab qo'yar edi. Shu bilan birga u qiz bilan aylanib yurarkan, har qanday qilib bo'lsa ham ular o'tirgan kursining yaqinrog'idan o'tib ketishga tirishar edi. Nihoyat Emmining shodlik bilan chuldirab so'zlashi Tomni zeriktira boshladi. Tom unga: «Mening falon yerga borishim kerak, ana unday, mana bunday qiladigan ishlarim bor» degani ham kor qilmas, qiz

to'xtamay chuldirashda davom etar edi. «Obbo qurib ketkur-ey, sendan sira qutulamanmi, yo'qmi», – deb o'ylar edi Tom. Nihoyat, u chidab tura olmadi-da, hozir uyga borib kelishim kerak, deb ketib qoldi. «Koshki boshqa kishi bo'lsa ham mayli edi, – deb o'ylardi Tom, – kim bo'lsa bo'lsin, faqat o'zining yaxshi kiyimlari va oqsuyak ko'rinishi bilan maqtanib yurgan Sent-Luidan kelgan olifta bo'lmasa bo'lgani. Qarab tur, sen oliftani, jazoingni berib qo'yarman», – der edi. Shundan keyin Tom o'zini ovuntirish uchun o'zicha dushmanini urgan bo'lib, qo'lini havoda har tomonga qattiq siltay boshladi. «Mana senga! Mana senga! Qalay jazoingni oldingmi? Bundan keyin yana shu ishni qilma!» – der edi va go'yo mushtlashida Tom g'olib bo'lib chiqdi. Soat o'n ikki bo'lganda Tom maktabdan uyiga ketib qoldi. Bekki Alfred bilan birga surat ko'rishda davom etar edi.

Biroq vaqt o'tib borar, Tom qaytib kelmas edi, shuning uchun Bekki sirdan shod ko'rinsa ham, ichida xafa edi. U surat ko'rishdan ham zerikdi. O'zini dastlab jiddiy tutib, so'ngra indamay parishon holda ko'rindi. Keyin xafachiligi ortib, o'zini butunlay baxtsiz sezib Tom bilan o'zi o'rtasidagi adovatini shunchalik chuqurlashtirib yuborgani uchun achinar edi. Bechora Alfred, qizning nima sababdandir o'ziga e'tibor qilmay qo'yganini sezib, tinmay: «Oh, mana bu rasmni ko'ring. Mana bunisi qanday yaxshi, ekan-a!» der edi. Nihoyat qiz uning harakatlariga chidab tura olmadi-da: «Qo'ysangizchi, suratlaringiz ham qurib ketsin, juda bezor qildingiz-ku!» deb jerkib berdi va yig'lab o'rnidan turib ketdi. Alfred uni ovutmoqchi bo'lib, orqasidan yugurgan edi, u yana bunga o'shqirib:

– Gapirmang menga! Nari turing, juda yomon ko'rdim sizni! – dedi.

Bola unga nima yomonlik qilganini bilmay hayron bo'lib turib qoldi. U hamma tanaffuslarda bir-

ga o'tirib, surat ko'rmoqchi bo'lgan edi-ku! Endi birdan ketib qolishining sababi nima? Alfred xafa holda bo'sh sinf ichiga kirib o'tirdi. Uning g'azabi qaynab ketgan edi. Qizning u bilan birga o'tirishi faqat Tom Soyerning g'ashini keltirish uchun bo'lsa kerak. Shu fikr bilan unda Tomga zimdan adovat qo'zg'ala boshladi.

U qanday bo'lsa ham, dushmaniga yomonlik qilishni xohlar edi. Shu vaqt uning ko'ziga stol ustida ochiq yotgan Tomning o'qish kitobi ko'rindi. Ana qulay ish!

U kitobning xuddi shu bugun darsda o'qiladigan yerini topib, o'sha betiga siyoh to'kdi. Xuddi shu vaqtda Bekki deraza yoniga kelib, buning qilayotgan ishini ko'rdi-yu, o'zini ko'rsatmay chetga oldi. Tomni ko'rib, unga bu voqeani aytib berarman, degan umid bilan Tomning uyiga qarab yugurib ketdi. Buni borib aytgani uchun Tom shodlanar va shu bilan avvalgi xafachiliklari yozilib, yana topishib ketarlar, deb o'ylagan edi. Biroq yarim yo'lga borib, bu fikridan qaytdi. U maktabda bolalarga bog' sayili to'g'risida so'zlayotganida Tom buni eshitsa ham e'tibor qilmagani esiga tushdi-da, bu ishga aralashmaydigan bo'ldi. «Menga nima? Kitobni rasvo qilgani uchun yaxshilab ta'zirini yesin. Men endi uni yomon ko'raman, umrbod yomon ko'raman», der edi.

O'N TO'QQIZINCHI BOB

«MEN BUNI O'YLAMASDAN QILGANMAN»

Tom qovoqlari solingan holda uyga qaytib keldi va xolasining birinchi so'zlaridanoq, xafachiligiga yupanch topolmasligini tushundi.

– Tom, endi teringga somon tiqaman-da!

– Xolajon, nima gunoh qildim?

– Bo‘ldi. Tag‘in meni qarri ahmoq, missis Garperning oldiga borib, tush to‘g‘risidagi bu bemaza gaplarni unga ma‘qullamoq va uni ishontirmoq umidida yuribman. Natijada nima bo‘ldi? Bildim sening qilgan ishlaringni. Jondan aldab so‘ragan ekan, u sening bu yerga kelib ketganingni aytib beribdi. Shunday uyatsizlarcha yolg‘on so‘zlagan boladan nima kutib bo‘ladi? Sen menga bu to‘g‘rida bir og‘iz ham so‘zlamay, meni missis Garperning oldiga yuborib, hammaga masxara qilding va ular oldida kulgi qilding.

Bularning hammasi Tom uchun yangi voqea bo‘lib chiqdi. Ertalab uning qilgan ishlari ortiq darajada o‘ylab qiziqchilik bo‘lib ko‘ringan bo‘lsa, hozir yaramas ish qilganini bildi. U boshini yerga egib, daf‘atan nima deb javob berishini bilmay turdi-da, keyin:

– Xolajon, bu qilgan ishim uchun juda achi-naman... men buni o‘ylamasdan qilganman, – dedi.

– Oh, bolam, sen har vaqt o‘ylamaysan. Sen har qachon vaqtichog‘ligingdan boshqa hech narsani o‘ylamaysan. Jekson orolidan kechasi kelib, g‘am-kulfatlarimizni ko‘rib, kulib ketishga aqling yetgan, bo‘lmag‘ur ishlaring bilan boshimni qotirib o‘tirishga aqling yetgan, biroq bizlarga achinib shu g‘am-g‘us-salardan bizni qutqarishga aqling yetmagan.

– Xolajon, bu mening tomonimdan qilingan juda yomon ish ekanligini endi angladim. Lekin men qasddan yomonlik qilmoqchi emas edim. O‘sha kechasi ham men mutlaqo sizlardan kulib masxara qilish uchun kelgan emasman.

– Bo‘lmasa, nima uchun kelgan eding?

– Men sizga: «Bizni suvga cho‘kishdi, deb tashvishlanmasinlar», deb aytgani kelgan edim.

– Tom, agarda miyangga shunday yaxshi bir fikr kelganiga ishona olsam, jon-dilim bilan shodlanar edim, biroq o‘zing bilasanki, bunday fikrlar senda bo‘lmaydi, men buni yaxshi bilaman.

– Rost xolajon, rostini aytaman, xuddi shunday maqsad bilan kelgan edim. Agar yolg'on so'zlasam, shu turgan yerimda o'lib qolay.

– Qo'ysang-chi, Tom yolg'on so'zlama... Bu yolg'oning yana yuz marta yomonroq.

– Bu so'zim yolg'on emas, xolajon, bu so'zlarim rost, sizning g'am-kulfatlar chekib yotganingiz uchun rahmim keldi-da, shuning uchun kelgan edim.

– Agarda sening shu so'zlaringga ishona olsam, butun bor-yo'g'imni berishga ham rozi edim va buning natijasida sening ko'p gunohlaring kechirilgan bo'lar edi. Hatto sening qochib ketib, shunday yomon ishlarni qilganing uchun ham shodlanishga tayyor edim. Biroq, men bunga ishonishdan ojizman. Jon bolam, agar shunday ekan, nima uchun o'sha vaqtda buni menga bildirmading?

– Mana bunday-da, xola. Siz ta'ziamiz to'g'risida so'zlayotganingizda, miyamga shu cherkovga kirib yashirib yotish fikri keldi va bu narsa men uchun juda qiziq tuyuldi. Shuning uchun xat yozilgan anjir po'stlog'ini ham qaytarib yonimga solib qo'ydim.

– Qanday po'stloq?

– O'sha, bizlar qaroqchilikka ketdik, deb sizga xat yozgan po'stloqni-da! O'sha vaqtda sizni o'pganimda, uyg'onmaganingiz uchun endi achinayapman. Rost aytaman, juda achinaman.

Xolasining yuzidagi g'azab ifodasi yo'qolib, ko'zlarida muloyimlik belgilari sezila boshladi.

– O'sha kuni meni chindan o'pdingmi, Tom?

– Chindan o'pdim, xola.

– Aldamayapsanmi?

– Yo'q.

– O'shanda meni nima uchun o'pgan eding, Tom?

– Men sizni juda yaxshi ko'raman-da, xola, shuning uchun o'pdim. Undan tashqari o'sha kuni uyqingizda ingrab yotgan edingiz, sizga juda rahmim kelgan edi.

Tomning bu soʻzlaridan samimiyat sezilib turardi. Kampirning tovushi ixtiyorsiz qaltirab:

– Kel, meni bir oʻp, Tom! – dedi. – Endi maktabingga bor, menga koʻp xarxasha qilaverma.

Oradan biror daqiqa oʻtgandan keyin Tom maktabiga ketdi. Polli xola boʻlsa uy yonidagi qaznoqqa bordi, – u yerda Tomning qaroqchilik qilgan vaqtida kiyib yurgan nimchasining uvadallari osilib turar edi. Nimchani qoʻliga olar ekan, Polli xola oʻylanib qoldi:

– Yoʻq, bunday qilmaganim yaxshi! Bechora bolam! Men ishonamanki, u yolgʻon soʻzlagan... biroq bunday yolgʻon soʻzlash gunoh emas. Uning soʻzlari meni ancha yupatdi. Men ishonaman, xudo uning gunohlarini kechiradi, u buni yomon niyat bilan qilgan emas, buning yolgʻonligiga ishon-gim kelmaydi, – deb qoʻydi oʻzicha.

U nimchasini qoʻyib, bir daqiqa unga qarab tur-di-da, ilgarigi fikridan qaytdi. Keyin yana unga qoʻlini choʻzib, yana tortib oldi, nihoyat: «Bu chin koʻngildan chiqarilib, yaxshi maqsad bilan toʻqilgan yolgʻon, buning uchun oʻzimni xafa qilmayin», degan fikrda mustahkam turish qaroriga keldi. Oradan biror daqiqa oʻtgandan keyin u Tomning anjir poʻstlogʻiga yozgan soʻzlarini oʻqir ekan, koʻzlari yoshga toʻlib:

– Men bu bolaning yuz minglab gunohi boʻlsa ham kechira olar edim! – der edi.

YIGIRMANCHI BOB

TOMNING YANA BIR JASORATI

Polli xola Tomni oʻpgan vaqtda uning chehrasi shunday ediki, uni koʻrishi bilan Tomning maʼyusligi birdan yoʻq boʻlib ketdi, yuragida yaxshi hislar tugʻila boshladi. U maktabga bordi va shu damdan boshlab uning ishlari oʻnglanib ketdi. Tom yoʻlda bir koʻkalamzorda Bekki Techerni uchratdi. Tom har

doim shu ayni fursatdagi daqiqaning taassuroti bilan harakat qilar edi. U uzoq o'ylanib turmay Bekkning oldiga yugurib borib:

– Men bugun juda yomon ish qildim, Bekki, keyin juda achindim. Bundan keyin bunday ishni hech vaqt qilmayman. Kel, endi yarashaylik, xo'pmi? – dedi.

Qiz to'xtab, uning yuziga bir tikilib qaragandan keyin:

– Mister Tomas Soyer, siz meni bundan keyin tinchgina o'z holingga qo'ysangiz, sizdan juda minnatdor bo'lar edim. Men bundan keyin siz bilan so'zlashishni xohlamayman, – dedi.

Qiz shu so'zlar bilan boshini bir silkib, uning yonidan o'tib ketdi. Tom shunday achchig'langan ediki, hatto unga: «Qanday baxtsizlik-a, so'zlashmasangiz undan nari!» deyishga ham ulgurolmay qoldi. U ma'yuslik bilan maktab hovlisida aylanib yurar ekan, Bekkning o'g'il bola bo'lmagani uchun mushtlashib undan o'chini ololmaganiga afsuslanar edi. Shu vaqt Bekki uning yonidan o'tib boraturib, unga tegizib, alam qiladigan bir so'z aytib o'tdi. Tom ham shunday qo'pol bir so'z bilan unga javob qaytardi-yu, shu bilan bularning orasi yana qaytadan butunlay buzildi. Tomga nisbatan g'azab o'ti alanganib ketib, Bekki tezdan yana dars boshlanishini kutar, chunki kitobga siyoh to'kilib buzilgani uchun Tomning tezroq jazolanishini istar edi. Shu paytgacha Alfred Templning siyoh to'kkanini aytib bermoqchi bo'lib yurgan bo'lsa, endi Tomning shu daraja zaharli hazilidan keyin Alfred ustidan chaqimchilik qilish fikri butunlay yo'qolib ketdi.

Bechora qiz! U o'zining boshiga keladigan balolardan mutlaqo xabarsiz edi. Maktab muallimi mister Dobbins, yoshi anchaga borgan bo'lsa ham, shu choqqacha qozongan obro' va e'tiboridan norozi edi. Uning ko'p zamonlardan beri orzu qilib yurgan

narsasi doktorlik bo'lsa ham, biroq kambag'alligi natijasida maktab o'qituvchiligidan nariga o'tolmadi. U har kuni sinfda o'tirgan vaqtida, bolalar darslarga javob bermay turganlarida yoki boshqa shunga o'xshash bo'sh vaqtlari bo'lib qolganda o'zining stol yashigidan qandaydir sirli bir kitobni olib o'qishga berilib ketar edi. Bu kitobni har doim stoli yashigiga solib, qulflab qo'yardi. Maktabda uning bu kitobini aqalli salgina bo'lsa ham ko'rib, nima ekanini bilib olish orzusida bo'lmagan birorta ham bola yo'q. Lekin buni ko'rish hech kimga muyassar bo'lmas edi. Bu kitobning qanday kitob ekani to'g'risida bolalarning har qaysilari o'zlaricha har xil narsalar o'ylar edilar. Lekin haqiqatni topish mumkin emas edi. Bir kuni Bekki o'qituvchining stoli yonidan o'tib borayotib, eshikka yaqin joyidan turib stol yashigining kaliti og'zida qolganini ko'rib qoldi: o'qituvchi kalitni unutilib qoldirib ketgan edi. Shunday to'g'ri kelib qolgan qulay paytni qo'ldan berish mumkinmi? Qiz atrofga qaradi, hech kim ko'rinmadi. Oradan bir daqiqa o'tar-o'tmas, qiz kitobni qo'lida ushlab turar edi. Kitobning sarlavhasidagi «Anatomiya» degan so'z unga hech narsani anglatmadi. Shuning uchun u kitobning ichini ochib varaqlay boshladi. Uning birinchi varag'idagi chiroyli ranglar bilan ishlangan kishi suratiga ko'zi tushdi.

Shu vaqt kitobning betiga soya tushdi: eshik oldida Tom Soyer turar, uning ham ko'zi kitobdagi rasmda edi. Bekki shoshilib kitobni yopar ekan, qo'pol harakati bilan o'sha rasmlik bir varaqni yirtib yubordi. U darhol kitobni yashikka tashlab, kalitni buradi-da, uyat va achchig'iga chiday olmasdan yig'lab yubordi.

– Tom Soyer! Bunday qiliq albatta sizdan bo'ladi. Birovning orqasidan poylab, unga chuqur qazish qanday yomon ish!

– Nega poylab yurayin? Men qilayotgan ishingizni bilgan edimmi?

– Uyaling, Tom Soyer? Siz endi, albatta mening ustimdan chaqimchilik qilarsiz, unda nima qilaman? Meni albatta kaltaklaydilar. Shu choqqacha maktabda hech kaltak yemagan edim.

U oyogʻi bilan yerga qattiq bir tepindi-da:

– Boʻldi, mayli, kaltak yesam yerman, mening ham bilgan narsalarim bor. Qarab turing, hali koʻrib qolarsiz, yaramas bola! – dedi-da, yigʻlab tashqariga chiqib ketdi.

Tom, bu tariqa kutilmagan hujumdan hayron boʻlib, turgan yerida qotib qoldi. Keyin oʻz-oʻzicha:

– Shu qiz bolalar ajab bir qiziq va ahmoq boʻladilar-da. Shu choqqacha maktabda hech kaltak yemagan emish. Kaltaklasalar nima boʻlar ekan. Bu qizlar hamma vaqt ham shunday qoʻrqqoq va nozik boʻladi. Albatta men bu ahmoqning qilgan ishlarini Dobbins cholga borib aytmayman-ku, shunday boʻlsa ham baribir, qoʻlga tushib qoladi. Dobbins albatta kitobni kim yirtdi, deb soʻraydi. Hech kim javob bermagach, u har safargidek, bolalarning hammasini birma-bir tekshirishga tutunadi-da, navbat aybdorga yetganda, soʻramay-netmay uning basharasidanoq bilib oladi. Qizlar har qanday ish qilsalar ham, ularni darhol basharalaridan bilib olish mumkin: ular hech narsani yashirolmaydilar. Shunday boʻlgandan keyin albatta u kaltak yeydi. Bekki Techer endi albatta qoʻlga tushdi, u endi qutulolmaydi.

Tom biroz oʻylanib turdi-da:

– Ajab boʻldi! Agar men shunday boʻlib qoʻlga tushsam, u xursand boʻlar edi, qani endi oʻzi bir koʻrsin-chil! – dedi.

Shundan keyin Tom hovlida oʻynab yurgan bir toʻda bolalarga borib qoʻshildi. Birozdan keyin oʻqituvchi keldi-da, dars boshlandi. Tom dam-ba-

dam qizlar o'tirgan tomonga qaraydi-da, Bekkning chehrasi o'zgarishini ko'rib, bezovtalana boshlaydi. U qizga rahmdillik qilishni mutlaqo istamas, lekin shunday bo'lsa ham unga rahm qilmay turolmas edi. U qancha urinsa ham, o'zida zarracha shodlik his qila olmadi. Biroq, bir qancha vaqt o'tgach, o'qituvchi Tomning kitobidagi siyoh to'kilgan yerni ko'rib qolishi bilanoq endi Tomning butun diqqati buyoqqa og'ib ketgan edi. Bekki ham o'zining diqqatchiligini bir nafas esidan chiqarib, Tomning kitobi ustidagi ishga qiziqqanday bo'ldi. U o'z xayolida Tomning bu ishni o'zim qilganim yo'q, deb aytishi foyda bermas deb o'ylagan edi, xuddi shunday bo'lib chiqdi. Tomning indamay turishi ishni chatoq qildi. Bekki shu ishga, ya'ni Tomning jazolanishiga shodlanaman, deb o'ylagan va shodlanishga urinib ham ko'rgan edi, lekin bu unchalik oson bo'lmadi. Bekki o'rnidan irg'ib turib, kitobga siyoh to'kkan Tom emas, balki Alfred Tempi deb aytmoqchi ham bo'lgan edi, biroq u: «Baribir u kitobdagi suratni yirtdi, deb chaqimchilik qilar-ku, mana endi men ham aytmayman».

Tom o'ziga yarasha jazosini tortib rosa kaltak yeb, o'rniga qaytib kelib o'tirdi. U o'z ko'nglida: «Balki buni o'ynab yurgan vaqtimda, o'zim to'kib yuborib bilmay qolgandirman», deb o'yladi.

Oradan bir soatcha vaqt o'tdi. O'qituvchi o'zining baland kursisida bolalarning dars takrorlab, gurunglashgan tovushlaridan uyqusi kelib o'tirar, ob-havoning o'zi ham uyqu keltiradigan edi. Nihoyat, mister Dobbins qaddini to'g'rilab bir esnab oldi-da, keyin kitobni olishni ham, olmasligini ham bilmay qo'lini yashikka cho'zdi. Bolalardan ko'plari o'qituvchining bu harakatiga parvosizlik bilan qarab tursalar ham, lekin ulardan ikkitasi uning har bir harakatini diqqat bilan kuzatib turardilar. O'qituvchi kitobini olishdan ilgari yashik ichida ancha vaqtga-

cha u yoq-bu yog'ini ag'darib ko'rib, keyin qo'liga oldi-da, uni o'qish uchun kursiga o'tirdi.

Tom Bekkiga qarab qo'ydi. Bechora Bekkning tusi shu vaqt butunlay o'zgarib, o'zini yo'qotgan, juda achinarlik holda, go'yo ovchining nishoni ostida turgan quyonga o'xshar edi. Tom o'zining u bilan urishganini darhol unutib yubordi. Hozirdanoq buning oldini olib, bir minut ham kechiktirmay biror chorasini ko'rish kerak! Biroq qo'rqinchning muqarrarligi uni shoshirib qo'ygan edi. Nihoyat xayoliga yaxshi bir fikr keldi. U hozir yugurib borib, o'qituvchining qo'lidan kitobni yulib oladi-da, qochadi. Lekin u birozgina o'ylanib qolgan edi, fursat o'tib ketdi-da, o'qituvchi kitobni ochdi. Qani, boy berilgan shu fursatni endi qaytarib bo'lsa! «Endi vaqt o'tdi, hozir Bekki uchun najot yo'q!» der edi Tom o'z-o'zicha.

Oradan yana biror daqiqa o'tishi bilan o'qituvchi sinfga ko'z yugurtira boshladi. Uning dahshatli suratda tikilib qarashiga chidab turolmay, bolalarning hammasi ko'zlarini yerga qaratdilar. Uning hozirgi o'qrayib qarashi shunday ediki, hatto o'zlarida hech qanday ayb sezmagan bolalar ham qo'rqib ketdilar. Orada ancha vaqt jimjitlik hukm surdi. Shu vaqtda o'qituvchi butun qahr-u zahrini sochishga tayyorlanib turar edi. Nihoyat, so'zga og'iz ochib:

– Kitobni kim yirtdi? – deb so'radi.

Hech kim churq etmadi. Maktab ichi shunday jimjit ediki, agar shu vaqt yerga igna tushib ketsa, o'sha ignaning tovushi eshitar edi. Jimjitlik davom etar, o'qituvchi aybdorni topish ilinjida bolalardan har birining yuziga birma-bir tikilib qarar edi.

– Benjamen Rojers, kitobni sen yirtdingmi? Undan: «yo'q!» degan javob eshiltigandan keyin yana jimjitlik boshlandi.

– Jozef Garper, sen yirtdingmi?

Yana «yo'q» degan javob olindi. Tomning tashvishi borgan sari ortib borardi. Bu savol va javoblar

Tom uchun go'yo sekin-asta bo'layotgan qiynoqdek ko'rinar edi. O'qituvchi o'g'il bolalardan so'rab bo'ldi-da, qiz bolalarga qarab:

– Emmi Lorens yirtdimi? – deb so'radi.

U boshini chayqab qo'ydi.

– Gresi Millermi?

U ham xuddi shunday qildi.

– Suzanna Garper, bo'lmasa sen ekansan-da?

Yana «yo'q» degan javob olindi. Endi navbat Bekki Techerga kelib yetdi. Tomning oyoq-qo'llari, hatto butun a'zoyi-badani titray boshladi.

– Rebekka Techer (Tom qizning yuziga qaradi: qiz qo'rqqanidan rangi oppoq bo'lib ketgan edi), bu kitobni sen yirtdingmi... yo'q deysanmi... qani, men-ga qara-chi (Bekki yalingansimon qo'lini ko'tardi)... kitobni yirtgan sen emasmi?

Shu vaqt Tomning miyasiga xuddi yashin tezligida bir fikr keldi. U o'rnidan irg'ib turdi-da:

– Kitobni men yirtdim! – dedi.

Bolalarning hammasi odatdan tashqari jasorat ko'rsatgan bu bolaga tikilib qoldilar. Tom o'zining chuvalgan fikrlarini yig'ishtirib olish uchun biroz to'xtab turdi-da, keyin jazoni tortish uchun burchakka qarab borar ekan, bechora Bekki-ning ko'zida aks etib turgan hayronlik va undan minnatdorligi, uni yuz qamchi uchun bo'lsa ham mukofotlagandek ko'rinar edi. O'zining bunday jasorati tufayli ortib ketgan qahramonligi bilan Tom bu ayovsiz jazoni churq etmay boshidan kechirdi va qo'shimcha jazo tariqasida darsdan keyin ikki soat maktabda yolg'iz qolish jazosini ham hech tashvishlanmay qabul qildi. U shunday jazolardan qutulib chiqqan vaqtda, hovlida kutib o'tiruvchi kishilar bo'lar, shuning uchun, maktabda yolg'iz qolib zerikib o'tirish ham uning uchun ortiqcha bir mashaqqat qatoriga kirmas edi.

Tom shu kecha uyquga yotish oldidan Alfred Templdan qanday qilib o'ch olishi to'g'risida juda uzoq va jiddiy o'ylanib o'tirdi. Chunki Bekki o'kinch va uyat aralash hamma voqeani, shu jumladan o'zining xiyonat qilganini ham so'zlab bergan edi.

Biroq o'ch olish rejasining o'rnini yoqimli, shirin xayollar egalladi va u ko'zi uyquga ketar ekan Bekkining:

– Tom, qanday qilib sen shu qadar muruvvatlik bo'lding? – degan so'nggi nidolari hamon quloqlariga jaranglab eshitilar edi.

YIGIRMA BIRINCHI BOB

OLTIN SUVI YUGURTIRILGAN GUMBAZ

Ta'til kunlari yaqinlashib qolgan edi. Azaldan o'zini jiddiy tutadigan o'qituvchi hozir yana ham jiddyroq va talabchan bo'lib qolgan edi: u imtihon vaqtida o'z maktabining begona odamlar oldida afzalroq bo'lib ko'rinishini istardi. Uning jazvar taxta bilan xivichi ayniqsa kichik sinflarda kamdan-kam turar, faqat kattaroq yoshdagi bolalar va o'n sakkiz-yigirmalarga borib qolgan qizlarga bu kaltakdan chetda edilar. Mister Dobbins bolalarni juda yomon urardi, chunki u o'zining butunlay sochsiz yarqiragan boshini sun'iy soch ostiga yashirib yurishiga qaramay, o'zi unchalik qari emas va mushaklari ham hali ancha kuchli edi. Ulug' kun yaqinlashib qolgan sayin uning ichida yashirinib yotgan, ya'ni arzimagan gunohlari tufayli bolalarni qiynashga qaratilgan zo'r ishtiyoq yana jo'sh ura boshlagan edi. Bechora kichik bolalar kunduzlarini badanlarida hosil bo'lgan og'riq va kaltak yeyish xavfi ostida o'tkazsalar, kechalarini o'qituvchidan o'ch olish yo'lida reja tuzish bilan o'tkazar edilar. Ular o'qituvchiga yomonlik qilish yo'lida to'g'ri kelgan fursatni qo'ldan bermas edilar. Biroq

bolalar uning bilan tenglasholarmidilar? Maktab bolalarining qila olgan shu xildagi har qanday yomonlik ishlari tufayli ularga shunday yomon va dahshatli jazo berar ediki, natijada har doim bolalar yengilib, sharmanda bo'lib chiqar edilar. Nihoyat, bular hammalari so'zni bir yerga qo'yib, yana qaytadan o'ch olish rejasini tuzdilar va bu plan ularga muvaffaqiyatli g'alaba va'da qilar edi. Ular lavha yozuvchi bir bo'yoqchining o'g'lini topib, unga o'z sirlarini bildirdilar va uni shu ishda yordam berishga ko'ndiradilar. Buni eshitib u bola ham juda shodlandi. O'qituvchi hamma vaqt o'sha bolaning otasinikida ovqatlanib yurar va shu tufayli bola ham ko'p sabablar bilan uni yomon ko'rar edi. O'qituvchining xotini, xuddi qasd qilgandek, uch-to'rt kun turib kelish ilinjida o'z tanishlarinikiga mehmondorchilikka bormoqchi bo'lib qoldi. Demak o'ch olishga halal beradigan hech narsa yo'q edi. O'qituvchi ichkilikni ko'p ichadigan araqxo'r odam edi, shuning uchun haligi bo'yoqchining o'g'li o'rtoqlariga va'da berib, imtihon bo'ladigan kuni kechasi o'qituvchi ichkilikni ichib, o'z kursisida uxlab qoldi deguncha «ishni to'g'rilab», o'zi qochib ketmoqchi bo'ldi.

Hamma ish xuddi mo'ljallangandek bo'lib chiqdi. Belgilangan kuni kechqurun soat sakkizda maktab binosi chirog'lar bilan yoritilgan, har xil gullar va ko'katlar bilan bezatilgan edi. O'qituvchi baland kursida o'tirar, orqa tomonida qora taxta bor edi. O'qituvchining basharasidan vinoga xo'p to'yib kelganligi sezilib turardi. Uning qarshisidagi oltita va ikki tomonidagi uchtadan oltita kursilarda shaharning amaldorlari va bolalarning ota-onalari o'tirar edilar. Chap tomonda tomosha qilib o'tirganlarning kursilari orqasida vaqtincha o'rnatilib qo'yilgan keng va baland taxta ustida bu kungi imtihonda qatnashishlari lozim bo'lgan bolalar o'tirardilar. U

yerda yuz-qoʻllari toza yuvilgan, har kungi rasmiy kiyimlaridan oʻngʻaysizlik sezgan va ust-boshlari yangilangan bolalar, undan keyin yana bir qatorda kiyimbosh va boshqa tomonlariga uncha eʼtibor qilmagan oʻxshovsiz, shaltoq oʻsmir bolalar, nihoyat, yana bir qatorda turli-tuman batis, doka va shunday kiyimlar kiyib, yasanib olgan yosh va boʻyi yetgan qizlar, koʻrinishlaridan oʻzlarining yalangʻoch bilaklari, boʻyinlariga taqib olgan buvilarining marjon va munchoqlarini, boshlaridagi ochpushti va havorang gul va lentalarini bir daqiqa ham eslaridan chiqarmay oʻtirar edilar. Qolgan oʻrinlarda imtihonda qatnashmaydigan maktab bolalari oʻtirardilar. Ish shundan boshlandiki, pastgina boʻyli bir bola oʻrnidan turib, titragan tovush bilan shunday oʻqidi:

*O, bilaman, odatlanmagansiz,
Chaqaloq xalqqa qilsa vaʼz...*

u har bir soʻzini aytganda, goʻyo bir yeri buzilgan mashinadek uzoq va qaltiroq harakatlar qilib turar edi.

Shunday boʻlsa ham soʻzini oxiriga yetkazdi, qar-saklar bilan mukofotlanib, taʼzim qildi-da, chiqib ketdi.

Kichkinagina bir qiz chiqib, uyalgan holda: «Merining bir qoʻzichogʻi bor edi», degan hikoyani bijillab soʻzlardi-da, bilar-bilmas oyogʻini bukib taʼzim qilgandan keyin uyalganidan qizarib ketdi va oʻzini baxtli his qilgani holda u ham oʻrniga borib oʻtirdi.

Keyin qiyofasida yasama parishonlik sezilib turgan Tom Soyer sahnaga chiqib keldi-da, juda eski boʻlsa ham hech vaqt urfda boʻlib kelgan «Menga ozodlik bering yo meni oʻldiring» degan sheʼrni ayta boshladi. U tovushini dahshatli ravishda yuqorilatib, qoʻllari bilan qattiq-qattiq ishoralar qilar edi. Biroq baytning yarmiga borganida tutilib qoldi-da, birdan uni qoʻrqinch oʻrab oldi. Oyoqlari qaltirab, mayishib

borar, tomogʻida esa bir narsa tiqilib qolgandek, oʻzini boʻgʻilgandek his qilardi. Bundan keyin u biror soʻz ham aytolmadi. Tinglab oʻtiruvchilar, aftidan, unga xayrixohlik bilan qarab, indamay oʻtirar edilar. Ularning mana shu indamay oʻtirishlari Tomning qaygʻusini yana oshirardi. Buning ustiga shu vaqt oʻqituvchi bir qovogʻini solib qaragan edi, shundan keyin bola butunlay oʻzini yoʻqotib qoʻydi. U yana biroz urinib turdi-da, uyalib qizargani holda sahnadan tushib ketdi. Unga dalda berishga urinuvchilar boʻlsa ham, bu harakat behuda boʻlib chiqdi.

Keyin yosh shoirlar oʻzlari yozgan asarlarini oʻqidilar. Bolalardan har qaysilari sahnaning chetiga tomoqlarini qirib olganlaridan keyin, chiroyli lenta bilan bogʻlangan qoʻlyozmani olib oʻqiy boshlar edilar. Asarlar mavzu jihatidan bu qizlarning onalari, buvilari va katta buvilari shunday kezlarda qanday yozgan boʻlsalar, oʻshanday boʻlib, hatto salib yurishigacha borib taqalar edi. Chunonchi: «Doʻstlik», «Oʻtganni eslash», «Tarixda ilohiy kasb», «Afsonaviy podsholik», «Ilmning afzalligi», «Turli davlatlarning idora qilish formalari, ularning farqlari va oʻxshashliklari», «Qaygʻu», «Ota-onaga muhabbat» va hokazolardan iborat edi.

...Birinchi oʻqilgan asarning nomi «Shu ham turmush boʻldimi?» deb atalar edi.

Balki oʻquvchilar bu asarning qisqa bir parchasini oʻqib chiqich uchun hafsala qilardilar:

«Turmushning oddiy soʻqmoq yoʻllarida anchadan beri kutilgan bayramni yosh aql egalari zoʻr tashvish bilan oʻylab lazzatlanadilar. Ularning taassurotlari gul rangiga boʻyalgan shodlik manzaralarni tasvir qilardi. Oq harir kiyimlarga oʻralgan uning nozik qaddi-qomati koʻngilli raqslar bilan huzurlanardi. Uning qoʻygan qadamlari ham juda muloyim, koʻzlari esa hammanikidan

shahlo. Bunday shirin xayollar ichida vaqt ham tez o'tib ketib, qizg'inlik bilan orzu qilgan shu dunyo jannatiga kira oladigan soati yetadi. Bu yangi dunyoning barcha go'zalliklari unga qanday ajoyib bo'lib ko'rinadi! Har bir ko'rgan yangi narsasi uni bilgan sari ko'proq qiziqtiradi. Ammo ko'p o'tmay, u yuzakigina yaxshi ko'ringan bu narsalarning tagi bema'niliklardan iborat ekanligini anglab oladi. Uning ko'nglini lazzatlantirib kelgan ishonch endi uni faqat jirkantiradi. Bezalgan zallar kishini qiziqtirish xususiyatlarini yo'qotgan va u qayg'u va hasrat bilan zaldan chiqib ketar ekan, hech bir yupatishlar o'zining ruhiy intilishlarini bosishiga ishonmas edi».

Uni o'qilayotganda tinglab o'tiruvchilar orasidan vaqti-vaqti bilan: «Qanday go'zal!», «Qanday jozibali!», «Qanday haqiqat!» degan maqtovlar eshilib turar edi.

So'ngra g'am-g'ussadan rangida qon qolmagan nozik va qayg'uli bir qiz o'rnidan turib, «doston» o'qib berdi.

Men bu «doston»dan faqat ikki baytini bu yerda keltirib o'taman:

Missurili qizning Alabama¹⁶ bilan xayrlashuvi

*Alvido Alabama! Sevgan makonim,
Noiloj ketaman sendan yiroqqa.
Qayg'uli o'ylarga cho'mdirding, jonim,
Qalbindan joy berdim hasrat-firoqqa.
Gulzor, o'rmonlaringda bo'ldim sargardon.
Tallapuzang¹⁷ oqimlaridan bo'ldim sargardon.
Kuza yonbag'irlarida yostanib oldim
Hayajon-la Tallasga men quloq soldim.*

¹⁶ Alabama – Shimoliy Amerika shtatlaridan biri.

¹⁷ Tallapuza va Kuza – Alabama daryosining jilg'alari.

*Xayrlashganimda, ho'ngrayman bot-bot,
Chunki g'am-g'ussa emasdir uyat.
Taqdir demaydi yot yerni tashla,
Sen qadrdon, menga oshna.
Shu shtatda turdim, qadrlanardim,
Alabama, mening qadrdonim!
Agar seni men sevmasam edim,
Tyotem¹⁸ uquvsiz ekan-ku derdim.*

Tyotem nima ekanligi tinglovchilarning hammasiga ma'lum bo'lmasa-da, harholda bu doston yoqdi.

Uning ketidan bug'doyrang, qorako'z, qora soch bir qiz chiqdi-da, ta'sirli bir tin olgandan keyin, yuziga fojiali bir ifoda berib, sekin-asta o'qiy boshladi:

Xayol

Ko'zlarimga ko'ringani – qorong'i va bo'ronli bir kecha edi. Keng osmon qo'ynida, birorta ham miltillagan yulduz ko'rinmaydi. Lekin shunday bo'lsa ham kishining qulog'ida havoning gungurt tovush bilan guldurashi doim jaranglab turar, dahshatli yashin bo'lsa g'azab bilan osmondagi bulut gumbazlarining u yog'idan-bu yog'iga yorib o'tgandek, shuning bilan mashhur Franklin¹⁹ tomonidan vujudga chiqarilib, ularning dahshatli quvvatlari ustidan yurgizib qo'yan hukmronligiga nafrat bildirgandek bo'lar edi. Hatto dahshatli shamollar ham hamjihatlik bilan o'zlarining yashirin makonlarini tashlab va vahshiy manzaraga yana ortig'roq dahshat berishni istagandek to'polon qilmoqdalar.

¹⁸ Tyote – Fransuzcha bosh (odamning boshi).

¹⁹ Venyamin Franklin – XVIII asrda yashab o'tgan Amerikaning mashhur olimi. O'sha vaqtlarda kamdan-kam ma'lum bo'lgan elektrik ustida tajriba qilib, gromootvod (uylarga zarar keltirmay chaqmoqni o'ziga tortadigan asbob, ya'ni yashin qaytarqich) kashf etgan.

«Shunday zulmat va dahshat ichida mening ruhim kishilik ruhi ishtirokini istar edi, mana mening huzurimga: Yaqin do'stim, ovunchog'im, rahbarim, qayg'u-hasratimga yo'ldosh hamrohim, keldi.

U dunyo jannatining nurli yo'llarida yosh va romantik qalblarning shirin xayolida bo'lgan, hech bir qimmatbaho narsalar bilan bezalmagan, faqat o'z husni bilan go'zallar go'zali bo'lgan ko'k maxluqlaridan biridek namoyishkorona kular edi. U nozik qadamlarini shunday ohista va sekin tashlar ediki, agar uning tegib ketishidan qaltiramasang, yoningdan sezdirmay o'tib ketgan bo'lar edi. U bir-biriga dushman ikki ofat urushishini barmog'i bilan ko'rsatganda va shu yerda o'tirgan ikki kishiga diqqat qilishimni buyurganda, uning yuzi muzdek sovuq edi va unda hech bir qon asari qolmagan edi».

Asarning hammasi o'n bet bo'lib, oxiri juda dahshatli va'z-nasihatlar bilan tamomlanar edi. Bu asar juda maqbul bo'lib, buyuk mukofotlarga sazovor bo'ldi. Shahar boshlig'i bu asarning yozuvchisiga mukofot bera turib, yoqimli bir nutq so'zladi va unda «men hech vaqt bunday go'zal nutqni eshitmagan edim», – dedi.

Bu yerda shuni ham aytib o'tish kerakki, «maftun etuvchi» so'zi gavdalangan va turmushga oid xarxashalar «turmush sahifalari» deb atalgan asarlar soni ham kam emas edi.

O'qituvchi ichkilikning kayfi bilan nihoyat darajada xursand bo'lib, o'rnidan turdi va kursisini naribroq surib qo'ydi-da, xalqqa orqasini o'girib, jug'rofiyadan imtihon o'tkazmoqchi bo'ldi, taxtaga Amerikaning xaritasini chiza boshladi. Biroq uning qo'li kelishmas edi. Bolalar orasida qiqirlab kulgan tovushlar ham eshitildi. U nima gap ekanini bilgan-dek, o'z aybini tuzatmoqchi bo'lar edi. U chizgan

narsalarini o'chirib, qaytadan chizdi, lekin bu gal chizgani avvalgisidan ham battarroq chiqdi, shu bilan maktab ichidagilarning qiqirlashlari yana avj oldi. O'qituvchi bunday o'rinsiz vaqtixushlikka xotima berish ilinjida o'zining butun diqqatini to'plab, yana chiza boshladi. U hammaning ikki ko'zi o'zida ekanini bilar va o'z ishini endi o'nnglanib kelayotgandek sezar edi. Biroq bolalarning qiqirlab kulishlari bosilmay, aksincha kuchayib borar edi. Buning ajablanarlik yeri ham yo'q. Xuddi o'qituvchi turgan yerning tepasida – shipda havo kirib-chiqib turadigan bir teshik bo'lib, shu teshikdan bir ipga bog'langan mushuk tushib kelar edi. Mushuk miyovlamasin uchun uning boshi latta bilan mahkam bog'lab qo'yilgan edi. Mushuk butun tanasi bilan egilib-bukilib sekin-asta pastga tushar va arqonni ushlab olmoqchi bo'lib, qo'llarini yuqoriga cho'zar, biroq faqat havoni changallar edi. Bolalarning qiqirlashlari borgan sari kuchaya bordi. O'z ishiga berilib ketgan o'qituvchining boshiga mushuk kelib tegishiga nihoyat olti vershok chamasi masofa qolgan... Yana pastroq, yana pastroq tushdi... Yana bir lahzadan so'ng mushuk kelib o'qituvchining boshiga yopishdi-da, uning yasama sochini boshidan yulib olib, bir nafasda yuqoriga ko'tarilib ketdi. Hamma hayron bo'lib qarab o'tirar edi. Shundan keyin mister Dobbinsning sochsiz boshi to'satdan yarqirab ketdi, chunki bo'yoqchining o'g'li uning sochsiz boshini oltin hal bilan bo'yab qo'ygan edi.

Shundan keyin majlis tarqaldi. Bolalardan qasos olindi. Ta'til kunlari ham kelib qolgan edi.

TOM KO'KDAN JAZO KUTADI

Tom yangi bir jamiyatga, ya'ni «Hushyorlikning yosh do'stlari» jamiyatiga kirdi, chunki bu jamiyatning a'zolariga juda g'alati nishonlar berar edilar. Undan hech vaqt tamaki chekmaslik, yomon so'zlar bilan so'kinmaslikka va'da oldilar. Shundan keyin u yangi bir haqiqatni kashf qildi: agar biror kishining bir ish qilishini istasang, o'sha kishi bu ishni umr bo'yi qilmaslikka va'da bersin. Bu juda to'g'ri yo'l. Qizig'i shundaki u odamda o'sha ondayoq ichkilik ichish va so'kishishga kuchli istak tug'iladi. Undagi bu istak borgan sari o'sib boradi, uni faqat tezdin qip-qizil ro'molga o'ralib xalq oldida ko'rinish umidigina to'xtatib turar, bo'lmasa u albatta Hushyorlik jamiyatidan chiqib ketib qolar edi. To'rtinchi iyul²⁰ yaqinlashib kelardi, biroq hushyorlik ishonchxonasida tura boshlaganining uchinchi kuniyoq u bu kun to'g'risida o'ylamaydigan bo'lib, o'zining butun umidini Frezer degan qari sudyaga bog'lagan edi. Bu sudya shu vaqtda o'lim to'shagida yotardi. U o'lganidan keyin ko'mish marosimi ham juda dabdabali bo'lsa kerak, chunki u xiyla obro'li kishi. Tom uch kun qatorasiga sudyaning sog'lig'i to'g'risida juda qiziqib yurdi, u sabrsizlik bilan dam-badam borib uning o'lgan-o'lmaganligini so'rab turar edi. Ba'zida Tomning umidlari shunchalik zo'rayib ketardiki, u qaysarlik bilan borib komoddan o'zining nishonlarini olib, ko'zguga solib ko'rar edi. Biroq sudyaning sog'lig'i goh yaxshi, goh yomon bo'lib turar edi. Nihoyat, sudyaning ahvoli avvalgidan ancha yaxshi, keyin esa butunlay tuzalib ketayotir, degan xabar

²⁰ To'rtinchi iyul – Amerika Qo'shma Shtatlarida nishonlanadigan Amerika mustaqilligining bayrami (1776-yil).

tarqaldi. Tom juda diqqat bo'ldi, uning nazarida sudya uni masxara qilgandek bo'lardi.

Tom o'sha ondayoq «iste'fo» berdi. Jamiyatdan o'zicha chiqdi. Biroq nima bo'ldi? Sudya o'sha kuni kechasi qattiq kasal bo'lib birdan o'lib qoldi. Tom bundan keyin hech bir kishiga ishonib bo'lmas ekan, degan qarorga keldi. *O'likni ko'mish marosimi* juda tantanali bo'ldi. Hushyorlik jamiyatining yosh a'zolari janoza marosimida shunday ulug'vorlik bilan qatnashdilarki, ularning sobiq o'rtoqlari rashkiga chiday olmay, yuragi yorilib o'layozdi.

Biroq Tom hozir qushdek erkin – bu ham ancha katta gap-ku! U istaganicha o'z erki bilan tamaki ham chekadi, so'kisha beradi ham. Biroq shunisi qiziqki, u endi bunday narsalarni qilishni xohlamaydi. Gap shundaki, unga hech kim to'sqinlik qilmagani uchun uning shu tariqa ishlarga urinishi yo'qolib ketdi.

Tomning shuncha orzu qilib yurgani ta'til kunlari ham unga malol kela boshladi. Tomning o'zi ham buni sezib hayron bo'ldi. U kundalik daftar yurgizmoqchi bo'lgan edi, biroq uch kungacha hech qanday arzirlik voqea yuz bermagani uchun bu ishni ham yig'ishtirib qo'ydi.

Biroq shaharchaga negrlarning orkestri kelib, katta shov-shuv bo'ldi. Tom bilan Jo Garper ham o'zlaricha bir to'da muzikachilarni to'plab, bular ham ikki kungacha o'zlarini baxtli sanab yurdilar.

Hatto mashhur va shonli To'rtinchi iyul kuni ham muvaffaqiyatsiz o'tdi: yomg'ir yog'ib turgani uchun marosim qilib bo'lmadi, dunyoda eng ulug' odam sanalgan (Tomning fikricha shunday) va Qo'shma Shtatlarning chinakam senatori bo'lgan mister Bentonning ham hafsalasi pir bo'ldi, chunki u bo'yi yigirma besh futlik pahlavon bo'lmay, pak-pakana bir kishi bo'lib chiqdi.

Ot o'yini keldi. Bolalar shundan keyin uch kun-gacha yirtiq gilamlardan tikilgan chodirlar ichida tomoshalar ko'rsatib, unga kirish uchun o'g'il bolalardan uchtadan, qiz bolalardan ikkitadan to'g'nog'ich olib turdilar, biroq keyinchalik borib bu ham jonlariga tegdi.

Keyin gipnozchi keldi.

Ba'zida o'g'il va qiz bolalar uchun kechalar o'tkazilar, biroq bunday kechalar shunchalik kam bo'lar va shunchalik ko'p shodlik keltirar ediki, ularning orasidagi cho'zilib ketgan vaqt go'yo kishining tanasidagi og'riqdek sezilib turar edi.

Bekki Techer yozni o'tkazib kelish uchun, otanalari bilan birga tug'ilgan shahri – Istanbulga jo'nab ketdi; u jo'nab ketgandan keyin turmushning butun shodlik va lazzatlari ham yo'qoldi.

Odam o'ldirishning dahshatli siri Tom uchun qutulib bo'lmaydigan bir baxtsizlik edi. U go'yo yiringlagan yaradek tinmay azob berar edi.

Keyin qizamiq degan kasal paydo bo'ldi.

Tom ikki haftacha tutqundekey yotdi. Kasali juda og'ir, uni hech narsa qiziqtirmas edi. Nihoyat uning ahvoli biroz yaxshi bo'lib, birinchi marta oyoqlarini zo'rg'a sudrab shaharni aylangani chiqqanida, u qayerga bormasin va nimani ko'rmasin, hamma narsa uning ko'nglini qoldirar edi. U Jo Garperning oldiga borgan edi, biroq u Injilni o'rganmoqda ekan, Tom xafa bo'lib, bunday ko'ngilsiz tomosha oldidan tezroq ketishga shoshildi. U Benn Rojersni qidira boshlagan edi, Benn savatga diniy kitobchalarni to'ldirib olib, eng kambag'al kishilarning uylarini aylanib yurar ekan. Nihoyat u Jim Xollisni izlab topgan edi, u Tomga qarab: – Senga o'z gunohlaringga tavba qildirish uchun ko'kdan qizamiq balosi keldi, – deb aytdi. Unga uchragan yangiliklarning har bittasi uni ezib yotgan og'irlikka battar og'irlik qo'shar edi. Shu

ishlardan keyin u to'la umidsizlikka berilib, o'zi uchun Geklberri Finn yonidan panoh istagan edi, biroq u ham Tomni Injil oyatlari bilan qarshi oldi. Tom bunga sira chidab turolmadi, uning yuragi yorilib ketgan edi: u oyoqlarini sudray-sudray uyi-ga zo'rg'a yetib kelib, o'zini karavotga tashladi va endi o'zini butun shaharda halokat chuquri yoniga borgan birdan-bir gunohkor deb hisoblay boshladi.

Kechasi qattiq bo'ron turdi, havo guldirab, chaqmoq chaqdi-da, qattiq yomg'ir yog'di.

Tom boshini ko'rpaga burkab, hayajon ichida o'zining halokatini kutar edi. Bu g'avg'o-to'polonlar-ning hammasi uning tufayli bo'lganiga hech shubha qilmas edi. U o'z gunohlari bilan Xudoning ham sabr-toqatini tugatgan va endi omon qolmasligiga qattiq ishongan edi. Basharti biror kishi kana-ga qarshi artilleriya batareyasini qatorlashtirib qo'rganida, Tom buni behuda kuch va o'q sarf qi-lish deb hisoblar edi, biroq shu Tomdek arzimasi bir hasharotni halok qilish uchun osmondan shunday qimmatbaho guldurak va yashinlarning tushib ke-lishiga u hech ajablanmas edi.

Sekin-sekin bu gulduraklar tarqalib, o'zining asosiy vazifasini bajarmay ketdi. Bolalarning bi-rinchi istaklari, xudoga shukr qilish va bundan keyin o'zlarini tuzuk tutishga harakat qilish, ikkinchi istaklari – biroz sabr qilib turishdan ibo-rat edi, chunki havoning qaytadan ayniydigan va dovul-bo'ronlar qo'zg'aladigan avzoyi yo'q emas edi.

Ertasi yana doktor chaqirishga to'g'ri keldi, chunki Tom tag'in kasal bo'lib qolgan edi. Chalqan-chasiga yotib o'tkazgan uch hafta bu gal unga bir necha yildek tuyulgan edi. Nihoyat u uydan tashqariga chiqar ekan, ajaldan omon qolganiga xursand ham bo'lmadi. U so'nggi vaqtlarda qan-day yolg'izlik bilan yashaganini unutmagan yo'q. U,

atrofga qaramay, ko'chada to'ppa-to'g'ri ketib borar edi, u birdan Jim Xollisga duch kelib qoldi; Jim bir mushukni qiynab o'ldirgan bir to'da bolalar ichida bosh sudyalik qilib o'tirar, aybdorni qotilikda ayblar edi. Shu yerning o'zida o'ldirilgan bir qushcha ham yotar edi. Bir burchakda Jo Garper bilan Geklberri Finn o'g'irlab olgan qovunlarini yeb o'tirar edilar. Bechoralar! Yaqinda Tomda bo'lganidek bularning ham eski kasallari qo'zg'alibdi.

YIGIRMA UCHINCHI BOB

MEFF POTTERNING QUTQAZILISHI

Nihoyat shaharchadagi uyquli holat tebrandi – judayam kuchli tebrandi. Doktorni o'ldirganlar ustidan sud kuni belgilandi. Hamma shahar xalqining og'zida faqat shu so'z. Gap-so'zdan qochib qutuladigan yer yo'q edi. Odam o'ldirish to'g'risidagi har bir ishora Tomning tomiridagi qonlarini to'xtatib qo'yar, go'yo bu so'zlar uning oldida bejiz so'zlani layotgani yo'q edi. U Gek bilan biroz yuragini bo'shatishtish ilinjida edi, bu bilan u o'zining g'am-g'ussalarini o'zi bilan birga jaf o chekkan kishiga so'zlam oqchi bo'ldi, uni bir xilvat yerga olib bordi. Bundan tashqari u Gekning ichida gap saqlay olish-olmasligini bilmoqchi edi.

– Gek, sen shu ish to'g'risida biror kishiga so'zlagan edingmi?

– Nimani?

– Nimaligini o'zing bilasan-ku...

– Albatta hech kimga aytganim yo'q.

– Biror so'z ham aytmadingmi?

– Hech bir. Agar yolg'on so'zlasam, meni hozir yer yutsin. Sen buni nima uchun so'rayapsan?

– Shunchaki so'rayapman. Qo'rqan edim.

– Men senga aytsam, Tom Soyer, agar bu to'g'rida og'zimizdan biror so'z chiqib ketsa, boshimiz ketdi deyaver. O'zing yaxshi tushunasan.

Tom biroz yengil tortgandek bo'ldi. Nihoyat, biroz indamay turgandan keyin:

– Gek deyman, buni aytib berish uchun seni hech kim majbur eta olmaydi-ku, a? – dedi.

– Meni aytib berishga majbur qiladi, deysanmi?

Bo'lmag'ur gapingni qo'ysang-chi, agar la'nati hindining qo'lida o'lib ketishni istasam, shunda aytib bersam ehtimol, bo'lmasa yo'q.

– Unday bo'lsa juda yaxshi. Meningcha, agar biz jim yursak, bizni hech kim hech narsa qilolmaydi. Shunday bo'lsa ham ikkalamiz yana bir marta ont ichishib qo'ysak yaxshiroq bo'lar edi. Kel, shunday qilaylik.

– Xo'p, mening qarshiligim yo'q.

Shunday qilib, ular o'zlariga yarasha tantanalar bilan ont ichishib, bir-birlariga so'z berishdilar.

– Xo'sh, Gek, kishilar nima deb so'zlashayaptilar? Kimdan gumon qiladilar? Men ularning so'zlarini eshitaverib quloqlarim kar bo'ldi, nima deganlarini anglayolmaydigan bo'lib qoldim.

– Nima deb so'zlashadilar deysanmi? Doim shu bir xil so'z: Meff Potter, Meff Potter, Meff Potter... Shundan boshqa gap yo'q. Shuni eshitganimda meni hatto ter bosib ketadi, iloji bo'lsa boshim oqqan tomonga ketsam-da, biror yerga borib hech kimga ko'rinmay yashirinib olsam deyman.

– Ana men ham xuddi shunday bo'laman. Bechoraning ishi juda yomon bo'ldi. Sening ham unga rahming keladimi?

– Bo'lmasa-chi! Dam-badam esimga tushib juda achinaman. O'zi ham juda bechorahol odam-da. Hech kimga yomonlik qilmaydi. Ichkiligiga yetarli miqdorda baliq ovlaydi-da, boshqa ko'p vaqtini bekor

yurib o'tkazadi... Biz hammamiz ham shunday-da! Harholda u ko'ngli ochiq kishi. O'zi uchun g'amlab qo'ygan va bir kishi to'yar-to'ymas baliqning ham yarmini menga berdi. Necha martalab har xil ishlarda meni yoqlab chiqqan va shunday qilib qancha o'limlardan qutqazgan.

– Menga esa varraklar yasab berar, qarmoqlarimni yog'ochlariga bog'lab berar edi. Uning qamoqxonadan qochishiga yordam bersak juda soz bo'lardi.

– E-ha, juda katta ketding-ku! Qanday qilib uni qutqazar edik? Agar qamoqdan chiqarib yuborsak, baribir uni ushlab oladilar.

– Rost, ushlab oladilar. Biroq qilmagan ishlari uchun uni jazolashlariga men hech chidab tura olmayman-da!

– Men ham shundayman, Tom. Hamma uni eng yomon o'g'ri deydilar va shu vaqtgacha osib yuborishmaganlariga hayron bo'ladilar.

– To'g'ri, xuddi shunday deydilar. Men xuddi o'z qulog'im bilan eshitdim: basharti uni oqlab yuborsalar, lynch²¹ qonuni bilan osib o'ldirmoqchi bo'layaptilar.

– To'g'ri, shunday, uni osib o'ldiradilar.

Bolalar o'zaro ancha uzoq suhbatlashsalar ham, bu suhbatlaridan hech qanday taskin topolmadilar. Ular g'ira-shira qorong'ilikda biror hodisa yuz berib, birdan qiyinchilikdan chiqarmizmi, degan ishonchsiz umid bilan gangib, kichkinagina yolg'iz qamoqxonaning yonidan yura boshladilar.

Biroq hech qanday hodisa yuz bermadi: aftidan, farishtalar ham, bu baxtsiz tutqunning taqdiri bilan qiziqmas edilar.

Bolalar avvallari nima qilib kelgan bo'lsalar, bu gal ham shundan ortiq ish qila olmadilar: Potter-

²¹ Xalq orasida odat bo'lib qolgan, ya'ni gunohkorni sudsiz jazolash yo'li. «Lynch qonuni» Amerikada asosan oqlarga nisbatan yomonlik qilgan negrlarga qo'llanilib kelgan.

ga temir panjaraning orasidan biroz tamaki bilan gugurt uzatdilar. U qamoqxona binosining pastki qavatida qamalgan bo'lib, yaqin o'rtada soqchilar ham ko'rinmas edi.

Bolalarning bu qilgan ishlari uchun uning bildirgan minnatdorchiliklari ularni vijdonan qiynar edi. Bu gal esa uning minnatdorchiligi bolalarning yuraklariga ignadek qadaldi. Potter ularga murojaat qilib, tubandagi so'zlarni aytganida, ular o'zlarini qo'rqoq va eng yomon xoin deb hisobladilar:

– Mehribon bolalarim! Bu yerda men uchun hammadan ko'ra sizlar achinasizlar. Men ham buni unutmeyman. Men aksari o'z-o'zimga: men-ku har doim hamma bolalarning varraklarini yasab, ularga har xil narsalar qilib berar, baliq tutadigan yerlarni ko'rsatib qo'yar edim, umuman ular bilan do'stlikda yashar edim. Hozir bo'lsa qarib qolgan Meffning boshiga kulfat tushgan paytlarda, ular hammalari meni unutib yubordilar. Faqat Tom bilan Gek ikkovi meni unutmeydilar... Men ham ularni unutmeyman... Shunday bolalarim, men juda yomon ish qilib qo'ydim; aftidan, ichkilik meni juda jinni qilib qo'ygan ekan, men buning sababini faqat shundan ko'raman... Endi mening jazomni beradilar. Asli shunday bo'lishi ham o'rinsiz emas... Harholda men uchun yaxshi ish. Endi buni so'zlamay qo'yaqolaylik. Men sizlarni xafa qilishni istamayman, sizlar menga har doim do'stlik qilib keldingiz. Men sizlarga faqat shuni aytmocchim. Agar sizlar ham shu temir panjara ichiga tushib qolishni istamasangiz, ichkilik ichmanglar bolalar, mastlik holda kishi o'zini-o'zi tutolmaydi... ixtiyorsiz bo'ladi. Undan bir chekka-roqda turinglar. Ha, ana shunday. Kishi shunday kulfatga uchrab qolgan vaqtda do'stlarning yuzini ko'rsa, juda shodlanar ekan. Bu yerda bo'lsa, mening oldimga sizlardan boshqa hech kim kelmaydi. Juda

yaxshisizlar bolalarim, bir-biringizning yelkalaringga chiqinglar, qo'lim sizlarga teksin. Ha, ana shunday. Qani endi qo'llaringizni beringlar, sizlarning qo'llaringiz temir panjara orasidan sig'ar, mening qo'lim yo'g'on, sig'maydi. Bu qo'llar kichkina va zaif bo'lsalar ham Meff Potterga ancha yordami tegdi. Agar qodir bo'lsa, yana bundan ham ko'proq yordami tegar edi.

Tom, juda ham ko'ngli buzulib, o'zini baxtsiz his qilgani holda uyiga ketdi va butun kechasi bilan qo'rqinchli tushlar ko'rib chiqdi. Ertasi va indiniga ertalabdan boshlab sud binosining atrofida aylanib yurdi. U yerga kirmoqchi bo'lar, lekin o'zini zo'rg'a bosib olar edi. Gek ham xuddi shunday bo'ldi. Ular shu kunlarda bir-birlaridan uzoqroq yuradigan bo'ldilar. Ular astoydil bir-birlaridan qochar, dam-badam ajralishib, bir-birlaridan uzoqlashib ketar, lekin qandaydir noma'lum bir kuch hamma vaqt ularni bir-birlariga yaqinlashtirib turar edi. Sud zalidan biror kishi chiqib, unda bo'layotgan gaplardan so'zlab qolsa, Tom butun diqqatini shunga berib, uning har bir so'zini ilib olar, biroq ichkaridan chiquvchilarning og'zidan birorta bo'lsin yupanturuvchi xabar eshitolmas edi: bechora Potter so'zidan tobora yanglishib borardi. Ertasi kechga tomon shaharchadagi kishilarning hammasi: «Hindi Joning ko'rsatib berganlari tasdiqlandi va sudning bechora Potter ustidan chiqaradigan hukmida ham hech qanday shubha yo'q» degan fikrga kelganlar.

Tom shu kecha uyiga juda kech qaytib keldi-da, odatdagiday derazadan yotog'iga oshib tushdi. U ortiq darajada tashvishlanib, behuzur bo'lib qolganidan, ancha vaqtgacha uyqusi kelmadi. Ertasi sahardan boshlab butun shahar xalqi sud zalining oldida yumalashib yotar, chunki bu kun buyuk va hal etuvchi kun edi. Sud zali kishilar bilan liq to'lgan. Uzoq vaqt kutib turilgandan keyin, oqlovchi-qoralovchilar kirib

o'z o'rinlariga o'tirdilar, shundan sal keyin oyoqlari kishanli, ozib qolgan, o'zini yo'qotib esankiragan Potterni olib kirib aybdorlar kursisiga o'tqizdilar. Yaqqol ko'rinarlik bir yerda hindi Jo har qachon-giday tinch o'tirar edi. Yana qaytadan jimjitlik hukm surib, sud a'zolari kirib keldilar-da, keyin sudya majlisni ochiq deb e'lon qildi. Advokatlar o'zaro shivirlab, mirzalar qog'ozlarini shaldiratib qoldilar. Bular hammasi zalda tashvishli, diqqatli bir intizorlik tug'dirdi.

Daf'atan chaqirilgan kishi o'sha odam o'ldirilgan kuni ertalab Meff Potterni suv bo'yida yuvinib o'tirganini ko'rgan guvoh bo'ldi. U Meff Potter o'sha kuni meni ko'rishi bilan qochib ketdi, – dedi. Prokuror unga bir necha savol bergandan keyin himoyachiga qarab:

– Endi navbat sizniki, guvohdan so'roq qiling, – dedi.

Javobgar unga bir ko'tarilib qarab qo'ydi-da, o'z himoyachisi:

– Mening hech qanday savolim yo'q, deganidan keyin shu zamon ko'zlarini yerga qaratdi.

Guvohlardan ikkinchisi o'likning oldidan pichoq topib olganini aytdi.

Prokuror yana himoyachiga qarab:

– Guvohdan so'roq qilishingiz mumkin, – dedi.

Himoyachi yana:

– Mening hech qanday savolim yo'q, – deb javob berdi.

Uchinchi guvoh qasam ichib turib, shu pichoqni Potterni qo'lida ko'p ko'rganligini aytdi. Prokuror yana himoyachiga murojaat qilib:

– Guvohdan so'roq qilishingiz mumkin, – dedi.

Himoyachi yana:

– Mening hech qanday savolim yo'q, – deb javob berdi.

O'tirgan kishilarning yuzlarida norozilik alomatlari sezilib turar edi. Bu qanday himoyachi? Nahotki u o'z himoyasiga olgan kishisini qutqazib olish yo'lida urinmasa?

Guvohlardan bir necha kishi Potterni kishi o'ldirilgan yerga olib borilganda, uning qiliq va harakatlari-dan aybli ekani sezilib turganini so'zladilar. Advokat bo'lsa bulardan ham aqalli bir og'iz so'z so'ramadi.

Hech esdan chiqmaydigan o'sha kunlarda, sahar chog'ida qabristonda yuz bergan qayg'uli voqealar-ning har bir mayda-chuyda tafsilotini ham guvohlar oqizmay-tomizmay so'zlab berdilar, lekin Meff Pot-terning himoyachisi loaqal ulardan birontasini ham so'roq qilmadi. Xalq juda ajablendi va sud raisining unga ta'sir ko'rsatishini qat'iy talab qildi.

Shunda prokuror o'rnidan turib:

– Eng ishonchli guvohlarning qasamyod qilib ber- gan guvohliklari bu dahshatli jinoyatni qilgan kishi mana shu aybdorlar kursisida o'tirgan bechoradan boshqa kishi emasligini ochiq bildiradi. Endi mening bunga ilova qiladigan boshqa gapim yo'q, – dedi.

Bechora Potter ingrab, yuzini ikki qo'li bilan ber- kitgani holda gandiraklab turar edi. Sud zalini og'ir jimlik bosdi. Erkaklardan ko'plari qattiq ta'sirlangan, xotinlar esa unga achinib yig'lar edilar.

Shunda himoyachi o'rnidan turdi-da, sudyaga murojaat qilib:

– Hurmatli ser! Sudning dastlabki muzokaralarida o'z himoyam ostida bo'lgan kishining bu dahshat- li jinoyatni mastlikda qilganligini isbot qilmoqchi bo'lgan va shunday deb ma'lumot bergan edim. Lekin men endi maqsadimni o'zgartirdim va suddan bunga yengillik berilishini so'rab murojaat qilmay- man, – dedi.

Keyin u sud ijrochisiga qayrilib qarab:

– Tom Soyerni olib kiring, – dedi. Hammaning, shu jumladan Potterning ham yuzida taajjub alomatlari paydo bo'ldi. Hammaning ko'zi Tomga tikildi. Bola juda ham shoshib qolgan va qattiq qo'rqar edi. Uni guvohlar o'rniga olib keldilar-da:

– Tomas Soyer, siz o'n yettinchi iyun kuni yarim kechada qayerda bo'lgan edingiz? – deb so'radilar.

Tom hindi Joning temirdek yuziga bir qaradi-da, tili tanglayiga yopishib qolgandek bo'ldi. Kishilar nafaslarini ichlariga olib, diqqat bilan tinglab turardilar. Ammo guvoh indamay turar edi. Oradan biroz vaqt o'tgandan keyin bola o'zini shunday o'nglab oldiki, uning juda sekin, lekin tushunarli qilib:

– Qabristonda edim! – degan so'zini hamma eshitdi.

– Biroz tovushingizni chiqaribroq so'zlang. Qo'rqmang. Shunday qilib, qayerda bo'lgan edim dedingiz?

– Qabristonda.

Hindi Joning basharasida kishi nafratlanadigan bir iljayish sezildi.

– Siz o'sha vaqtda Gors Vilyams degan kishining qabriga yaqin yerga turar edingizmi?

– Shunday, ser.

– Tovushingizni chiqaribroq so'zlang. O'sha qabr bilan siz turgan yer orasi qancha masofa edi?

– Hozir siz bilan men turgandek, ikki qadam narida edi.

– Siz yashiringan edingizmi yoki ko'rinarlik yerdan turgan edingizmi?

– Yashiringan edim.

– Qayerda?

– Qabrning chetidagi qayrag'och butoqlari orasida.

Hindi Jo sezilar-sezilmas bir seskanib qo'ydi.

– Siz bilan birga boshqa kishi ham bor edimi?

– Shunday, men u yerga...

– To‘xtang biroz, sabr qiling, hozircha yo‘ldoshingizning nomini aytishingizga ehtiyoj yo‘q. Fursati kelganda undan ham so‘rarmiz. Siz qabristonga borgan vaqtingizda, qo‘lingizda biror narsangiz bormidi?

Tom, aftidan, uyalgan bo‘lsa kerak, nima deb javob berishini bilmay, ikkilanib turar edi.

– So‘zlayvering, qo‘rqmang. To‘g‘ri so‘z qilichdan o‘tkir, – deganlar. Siz u yerga nima olib borgan edingiz?

– Faqat... faqat bittagina o‘lik mushuk.

Zalda o‘tirgan xalq gurillab kulib yubordi. Rais qo‘ng‘iroq chalib, ularni tartibga chaqirib qo‘ydi.

– Biz dalil qatorida o‘sha mushukning suyagini ko‘rsatamiz. Endi, do‘stim, siz bizga ko‘rgan-bilganlaringizning birontasini ham qoldirmay, qo‘rqmasdan birma-bir so‘zlab bering.

Tom avvali tortinibroq so‘zga kirishgan edi, keyinchalik o‘z-o‘zidan qiziqib ketdi. Uning so‘zlari birin-ketin tartibli ravishda bir-biriga ulanib bora boshladi: tezda butun zal ichida faqat Tomning tovushigina yangrardi. O‘tirgan xalq uning hikoyasiga shunday qiziqib ketgan ediki, ulardan birortasi ham nafaslarini chiqarmay, og‘izlari ochilib, uning bir og‘iz so‘zini ham qoldirmay diqqat bilan tinglab o‘tirar edilar. Tomning hikoyasi odam o‘ldirgan yerga kelganda, xalqning hayajoni eng so‘nggi nuqtasiga borib yetdi:

– Doktor Meff Potterning boshiga taxta bilan urib yiqitganidan keyin, hindi Jo qo‘lidagi pichog‘i bilan doktorning oldiga yugurib bordi-da, uni...

Shu vaqt hindi, yashin tezligida irg‘ib o‘rnidn turdi-da, ushlamoqchi bo‘lgan kishilarni itarib-yiqitib, o‘zini derazadan tashlab qochdi.

**PORLOQ KUNLAR –
QO'RQINCHLI TUNLAR!**

Tom yana bir marta atoqli qahramon nomini oldi. Kattalar uni erkalatsalar, o'zi tenggi yoshlar undan rashk qilishib, shunday qahramon bo'lishni havas qilar edilar. U o'zi uchun abadiy shuhrat qozongan edi: uning nomi matbuotda ham ko'rinib, mahalliy gazetalardan biri uni ortiq darajada maqtab chiqdi. Shunday kishilar ham bor ediki, agar uni oldinroq osib yubormasalar, u bora-bora prezident ham bo'lib ketar, deb o'ylar edilar.

Kishilarning hammasi Meff Potterni hurmatlab, dordan qutulgani uchun uni qizg'in tabriklar edilar.

Tom kunduz kunlari shuhrat va shodliklarga to'lib yurar, kechasi bo'lsa uni cheksiz qo'rquv bosar edi. U doimo tushida hindi Joning intiqomli bir nazar bilan tikilib turganini ko'rar edi. Kun kech bo'lib, qorong'ilik tushdi deguncha, uydan tashqariga chiqish uchun uni hech narsa qiziqtirmas edi. Gek bechora ham xuddi shunday kun kechirar, chunki Tom sud bo'ladigan o'sha kundan bir kun oldin advokatga bo'lgan butun voqeani so'zlab bergan edi. Hindining qochib ketishi garchi Gekni so'roq berishdan qutqazgan bo'lsa ham, u o'zining shu ishda aralashgani yuzaga chiqib qolishidan juda qo'rqqar edi. Advokat bu voqealarni hech kimga og'zidan chiqarmaslikka so'z bergan edi. Biroq bundan nima foyda? Tomning vijdoni uni yarim kechada advokatning uyiga haydab kelgan va bu yomon ishni birovga aytmaslik uchun qasam bilan yopilgan og'zini yana ochishga majbur etgan kundan boshlab Gek umuman inson ahliga ishonchini yo'qotib qo'yg'an edi.

Tom kunduz kunlari Potterni tunganmas minnatdorchiliklarini eshitib, bu sirni ochib berganiga

shodlanar, kechasi bo'lganda esa, buni og'zidan chiqarib qo'yganiga achinib xafa bo'lar edi. U ba'zan hindi Joni endi sira qo'lga tushira olmaydilar, deb qo'rqsa, ba'zan uni qo'lga tushiradilar, deb qo'rqar edi. U shu kishining o'lganligini o'z ko'zi bilan ko'rgan vaqtdagina erkin nafas olishiga ishonar edi.

Butun okrugni tintib chiqdilar, hindini tutib beruvchiga katta mukofotlar va'da qildilar. Biroq uni topa olmadilar. Sent-Lui shahridan hamma narsani biladigan ajoyib bir josusni topib keltirdilar. U u yoq-bu yoqni axtargan, iskab ko'rgan bo'ldi-da, keyin boshini chayqab, odat bo'yicha xuddi shu kasbdagi kishilar qanday natija chiqaradigan bo'lsalar, bu ham muvaffaqiyat bilan shunday natija chiqazdi, ya'ni: «Izi topildi» degan natijaga keldi. Biroq, odam o'ldirgani uchun o'ldiruvchi kishining o'zi bo'lmasa, uning «izi»ni dorga osib bo'lmaydi-ku! Shuning uchun josus jo'nab ket-ganidan keyin ham, Tom avvalgiday xavf ichida qolaverdi.

YIGIRMA BESHINCHI BOB

KO'MILGAN XAZINANI IZLASH

Har qanday aqli raso bolaning hayotida ham yer qazish va yer ostiga ko'mib qo'yilgan xazinani izlab topish sari yo'nalgan, yengib bo'lmas bir orzuni kechirish davri bo'ladi. Yaxshi kunlarning birida Tomda ham shunday mayl tug'ildi. U Jo Garpelni izlab chiqib ketgan edi, lekin topolmadi. Keyin Ben Rojersni izlab topgan edi, u baliqqa qarmoq solish bilan ovora ekan. Nihoyat u Gek Finnga duch keldi. Gek albatta uning uchun eng muvofiq o'rtoq! Tom uni bir chetga, o'z o'rtalaridagi so'zlarni hech kim

eshitmaydigan yerga boshlab borib, o'sha yerda unga o'zining butun maqsadini bildirdi. Gek ham rozi bo'ldi. Gek o'zi shunday ediki, o'zidan biror narsa chiqim qilmay ko'ngilli vaqt o'tkazadigan har qanday ish bo'lsa ham rozi bo'lar edi, chunki uning bo'sh vaqti shunchalik ko'p ediki, u vaqtini nima qilib o'tkazishni bilmas, shuning uchun albatta mening vaqtim – oltin deb ayta olmas edi.

– Xo'sh, qani qayerni kavlaymiz? – deb so'radi Gek.

– O'xo', bizmi? Biz har bir yerga borib yer qaziy-veramiz.

– Yer ostiga ko'milgan xazina har yerda ham bo'laveradimi?

– Albatta har yerda bo'lavermaydi. Uni maxsus yerlarda, orollarda yoki birorta chirib qolgan, har tarafga shox otgan qari daraxt to'nkalari ostiga, eski, qurt yegan sandiqlarga solishib, xuddi yarim kechada soya tushadigan yerga, hammadan ko'proq jinlar yuradigan uyning ichidagi polning ostiga ko'madilar.

– Ularni kim ko'madi?

– Albatta qaroqchilar ko'madilar. Bo'lmasa, yakshanba kuni maktab nazoratchilari ko'mib qo'yadilar, deb o'ylagan edingmi?

– Bilmadim. Agar shunday mol-dunyo menda bo'lsa, uni yerga ko'mmasdan, o'z erkimcha xarajat qilib, shodlik bilan vaqt o'tkazar edim.

– Men ham shunday qilar edim, biroq qaroqchilar unday qilmaydilar, ular topgan dunyolarini yer tagiga ko'mib qo'yadilar.

– Keyin qaytib kelmaydilarmi?

– Yo'q, ular qaytib kelmoqchi bo'lib ketadilar-da, keyin qo'ygan yerlaridan adashib qoladilar, yo bo'lmasa o'zlari o'lib ketadilar-da, dunyolari shu yer ostida qolib ketadi. Ana shunday qilib bu xazinalar zang bosib yotaberadi. Keyin kim bo'lsa ham birov sarg'ayib ketgan eski bir qog'oz topib oladi va o'sha

qog'ozda yerga ko'milgan mol-dunyolarni qayerlardan, qanday belgilar bilan topib olish yozilgan bo'ladi. Lekin shunday bo'lsa ham u qog'ozlarni kamida bir haftalab tekshiradilar, chunki u qog'oz kishi bilmaydigan maxsus belgilar bilan yozilgan bo'ladi.

– Senda ham shunday qog'oz bormi, Tom?

– Yo'q.

– Bo'lmasa sen xazina ko'milgan yerning belgilarni qanday qilib bilasan?

– Menga uning belgilari kerak emas, xazina hamma vaqt uylarning ostiga, jinlar tentirab yuradigan yerlarga yo bo'lmasa orollarga, shoxlari tashqariga qarab cho'qqayib chiqib qolgan va qurigan daraxtlarning tagiga ko'milgan bo'ladi. Biz Jekson orolida ham yerni kavlab ko'rgan edik-ku, yana kavlab ko'rarmiz. Suvning narigi tomonida esa jinlar aylanishib yuradigan eski uy bor, o'sha yerda qurigan daraxtlar ham ko'p.

– O'sha daraxtlarning har bittasi tagida xazina bormi?

– Sen qiziq so'zlaysan-a, albatta unday emas.

– Bo'lmasa qaysi bir daraxtning tagida ekanini qayoqdan bilasan?

– Hamma daraxtning tagini kavlab ko'ramiz.

– Oho, bunday qilganimizda butun yoz bo'yi izlab yuramiz-ku!

– Yoz bo'yi izlasak nima qipti? Basharti birdan-bir mis ko'za topib olsak, uning ichida yuz dollar bo'lsa yoki bir eski qurt yegan sandiq topib olsak, ichi to'la brilliant bo'lsa, unda nima deysan?

Gekning ko'zlari yarqirab ketdi.

– Juda yaxshi bo'lar edi-da! Ayniqsa menga yaxshi bo'lar edi. Agarda shuni topib olsak, sen menga yuz dollarni bersang, bo'ladi, brilyantlarni o'zing olaqol, ularning menga keragi yo'q.

– Juda soz! Brilyantlarni men tashlab qo'ymayman, xotirjam bo'l, ulardan ba'zilarining bir donasi

yigirma dollar turadi va ular orasidan bir dollardan kam bahoda bo'lgan birorta ham brilyant topa olmaysan.

– Rostdanmi?

– Albatta shunday, buni senga har kim ham aytib beradi. Sen brilyantni hech ko'rgan emasmisan, Gek.

– Esimda yo'q, ko'rmagan bo'lsam kerak.

– Lekin podsholarda brilyantlar botmon-botmon.

– Men podsholar bilan tanish emasman-ku, axir!

– Qayoqda eding! Basharti Yevropaga borib qolgunday bo'lsang, brilyantlarning botmon-botmonini ko'rarding. U brilyantlar qaynashib-sakrashib yotishardi.

– Sakrashib yotishardi deysanmi?

– Tentak ekansan-ku! Ular sakrashib nima, qiladi?

– Ular sakrashib yotishardi, deb o'zing aytding-ku!

– Tentak! Ular Yevropada istaganingcha topiladi, demoqchi edim. Ular albatta sakramaydi, sakrab nima, joni bormidi? Sen ularga ko'z tashlasang, ular xuddi o'sha Richardga o'xshash son-sanoqsiz bo'lib, ko'zing jimirlashardi...

– Richard dedingmi? Familiyasi nima?

– Karollarda familiya bo'lmaydi. Ular faqat ismlari bilan yuritiladi.

– Nima deyapsan?

– Rostini gapirayapman.

Bunday bo'lsa, karol bo'lishni istamas edim. Ularni xuddi negrlardek faqat ismlari bilan chaqirish balki ularga ma'qul tushadigandir. Lekin men buni unchalik xush ko'rmayman. Xo'sh, qani qayerdan kavlay boshlaymiz?

– Bilmadim, anavi suvning narigi tomonidagi shoxi tarvaqaylagan keksa daraxtdan boshlasakmi, deyman.

– Bo'ladi.

Ular egilgan kerki bilan egilgan belkurak olishib, yo'lga tushdilar.

Boradigan yerlari uch mil yiroqlikda edi. Ular yetib borganlarida hansirab, qizarib va charchab qolgan edilar. Dam olish va tamaki chekish uchun bir daraxt soyasiga yonboshladilar.

– Bu ish menga juda yoqdi-da, – dedi Tom.

– Menga ham.

– Menga qara Gek, agar biz shu yerdan xazina topib olsak, o'z ulushingni nima qilarding?

– Menmi? Men har kuni shirinliklar olib yeyman va shirin suvlar olib ichaman, ot o'yini kelib qolsa, har kun ot o'yiniga kiraman. Men-ku yaxshi turmush kechirib o'zimni xursand qilishni bilaman-a!

– Ehtiyotdan biror qismini ajratib qo'ymaysanmi?

– Ajratib qo'yishning nima keragi bor?

– Nima keragi bor, deganing nimasi? Ajratib qo'ysang, keyin bir kuningga yaraydi-da!

– Yo'q, buning foydasi yo'q. Agar bu pullarni tezroq sarf qilmasam, bir kuni otam qaytib kelib qolsa, darrov bu pulga o'zining changalini soladi. Undan keyin bu puldan maza topolmayman. Xotirjam bo'l, biror tiyinini ham qo'ymaydi. Sen-chi, sen o'zingga tekkan ulushingni nima qilasan?

– O'zingga bir yangi do'mbira, bitta yaxshi qilich, bir qizil bo'yinboq, bir yaxshi kuchukbola olaman, undan keyin uylanaman.

– Uylanaman deysanmi?

– Ha, uylanaman.

– Tom, senga nima bo'ldi... aqlingni yeb qo'yingmi?

– Qarab tur, mana ko'rarsan.

– Tom, sening bu ishing juda behuda-ku! Bundan ham bemazaroq narsa topolmadingmi? Ana, otam bilan onamni qara, – o'zing bilasanki, ular ertalabdan kechgacha urush-janjaldan bosh ko'tarmas edilar. Men buni yaxshi bilaman.

– Buning hech zarari yo'q. Mening oladigan xotinim janjal qilmaydi.

– Menga qolsa, ularning hammasi ham bir go‘r. Yo‘q, Tom, yaxshilab o‘ylab qara, senga to‘g‘risini aytaman – o‘ylab qara. Qizchani oti nima?

– U qizcha emas, qiz endi.

– Baribir, ba‘zilar unday deydi, ba‘zilar bunday. Xo‘p, oti nima?

– Otini bir kun aytarman, hozir emas.

– Mayli, bilganingni qil. Faqat shunisi borki, agar xotin olsang, men avvalgidan ham battar yolg‘izlanib qolaman.

– Yo‘q, Gek, sen biz bilan birga turasan. Qani, tur, bo‘lar endi shuncha ag‘nab yotganimiz, endi yer qazishga kirishaylik.

Ular yarim soat chamasi yer qazidilar, terlab-pishib ketdilar, lekin hech narsa topolmadilar. Yana yarim soatcha ishladilar, yana hech gap yo‘q. Nihoyat Gek:

– Xazina ko‘mganlarida shunday chuqur ko‘mar ekanlarmi? – dedi.

– Ba‘zan shunday bo‘ladi, lekin hamma vaqt bunday bo‘lavermaydi. Biz boshqa yerni kavlayotgan bo‘lsak kerak.

Ular boshqa bir yerni tanlab, yana qazishga kirishdilar. Endi ish avvalgiday tez bormas, shunday bo‘lsa ham kam-kam ilgari borar edi. Bir mahal ikkovlari ham juda qattiq g‘ayrat bilan ishlab ketdilar, keyin Gek ishdan to‘xtadi-da, kavlagan yeridagi jarlikka suyanib turib, peshonasidagi katta-katta ter tomchilarini artib:

– Bu yerni kavlab bo‘lganimizdan keyin qayerni kavlaymiz? – deb so‘radi.

– Beva xotinning uyi orqasidagi kekxa daraxt tagini kavlab ko‘rsakmi, deyman.

– Menimcha ham o‘sha yer durust bo‘lsa kerak. Biroq, shunisi borki, Tom, sen qanday o‘ylaysan,

topib olgan narsamizni beva xotin tortib olib qo'ymas-
mikan? Yer o'shaniki-ku!

– Topib olgan narsamizni tortib oladi deysanmi? Qani, yaqinimizga yo'lab ko'rsin-chi! Yo'q, yerdan topilgan narsa shunday bo'ladi: yer kimniki bo'lmasin, baribir, dunyoni yerdan kim topib olsa, o'shaniki bo'ladi.

Bu gap ularni biroz tinchsizlantirdi. Ular yerni qazishda davom etardilar. Keyin Gek yana so'z ochib:

– Yo'q, biz aftidan, yana boshqa yerni qaziyotganga o'xshaymiz. Seningcha qanday, Tom?

– Juda qiziq bu ish, Gek, juda ham qiziq? Men tushunmay qoldim. Balki bizga halal berayotgandirlar, ba'zan shunday ham bo'ladi.

– Seni gapingni qara-ya! Jinlar kunduz kuni hech narsa qilolmaydilar. Kunduzi ularda hech qanday quvvat bo'lmaydi.

– To'g'ri, to'g'ri, men bu tomonini o'ylamagan ekanman. Ha, bo'ldi, men endi tushundim. Ikkalamiz ham juda ahmoq ekanmiz-da! Avval shu daraxt shoxining yarim kechada soyasi tushgan yerini topib, undan keyin xuddi o'sha yerni qazish kerak.

– Ha, seni-ya. Shuncha qilgan mehnatlarimiz bekor ketdi. Endi bu yerga yana bir marta kechasi kelishimiz kerak. Juda uzoq-da, sen uyingdan chiqa olasanmi?

– Men-ku chiqaman-a. Bu ishni albatta shu kecha qilish kerak, bo'lmasa shu qazilgan chuqurni birov ko'rsa, darhol boylikni kavlab olib ketadi.

– Xo'p bo'lmasa! Men bugun yana derazang yoniga kelib miyovlayman.

– Mayli. Kel endi asboblarni ana shu shoxlarning orasiga yashirib qo'yaylik.

Kechasi soat o'n ikkiga yaqinlashganda, bolalar o'sha yerga kelib, soyaga o'tirib kuta boshladilar. Vaqt kech, joyning o'zi ham juda xilvat edi. Uzoq-

dan bir itning vovullagan tovushi eshitildi, unga javoban bir boyo'g'lining mudhish qichqirig'i ham keldi. Kechaning sukunati ichidagi og'ir vaziyat bolalarni bo'g'ib turar, ular indamasdan o'tirar edilar. Nihoyat ular yarim kecha bo'ldi, degan qarorga kelishib, soya tushib turgan yerni kavlay boshladilar. Ularning ishonch va umidlari katta edi. Ular hech to'xtamay, borgan sari qiziqib ishlamoqdalar. Kavlagan yerlari ancha chuqurlashib bordi. Qo'llaridagi asboblari biror narsaga tegib ketsa, ular hovliqib nafaslarini chiqarmay to'xtab qolar edilar. Biroq har gal bularni umidsizlik kutar edi. Asboblari yo tosh, yoki daraxt tomiriga borib tekkan bo'lar edi. Nihoyat, Tom o'z o'rtog'iga qarab:

– Gek deyman, bu ishni davom etdirishimizdan hech foyda chiqmaydiganga o'xshaydi. Bu gal ham boshqa yerni kavlay boshlaganmiz, – dedi.

– Nega boshqa yer bo'lsin? Biz yanglishganimiz yo'q. Xuddi soya tushgan yerni kavladik-ku!

– Bilaman, lekin gap unda emas.

– Bo'lmasa nimada?

– Ish shundaki, bizda soat yo'q. Vaqtni taxminan mo'ljalladik, balki o'sha vaqtda ancha erta yoki ancha kech bo'lgandir.

Gek qo'lidagi belkurakni tushirib yubordi.

– To'g'ri aytasan... Ish xuddi ana shunda. Demak, bu ishni yana keyinga qoldirishga to'g'ri keladi. Baribir biz vaqtni aniq belgilay olmaymiz-ku! Yana buning ustiga, atrof hammasi jin va shaytonlar bilan o'ralib yotganda, bu ish juda qo'rqinchli ham. Men ishlab tursam, nazarimda xuddi orqamda bir kishi turganga o'xshaydi. Orqamga qayrilib qarashga qo'rqaman, balki shu vaqt oldimda bittasi payt poylab turgandir! Doim badanim jimirlashib turadi.

– Men ham juda qo‘rqaman, Gek. Men ham xud-di sen aytgandek bo‘laman. Kishilarning so‘zicha, daraxtning tagiga xazina-yu dunyo ko‘mganlarida, o‘shanga qarab turish uchun shu yaqin o‘rtaga bir o‘lik ham ko‘mar emishlar.

– Xudoyo tavba!

– To‘g‘ri, shunday qilar emishlar, men buni ko‘p eshitganman.

– Yo‘q, Tom, menga qara. Shu o‘lik bor yerda o‘ralashishni sira xohlamayman. O‘lik bor yerga yaqin yursang, albatta bir baloga yo‘liqasan.

Shunday ishga mening ham tobim yo‘q, Gek. Basharti shu yerda yotgan o‘lik birdan boshini ko‘tarib, baqirib yuborsa bormi...

– Qo‘ysangchi, Tom, bunaqa vahimali so‘zlarni gapirma!

– Chindan aytayapman, Gek, shularni o‘ylab juda qo‘rqib ketayapman.

– Menga qara, Tom, qo‘y, esimiz borida etagimizni yig‘ishtirib, shu yerdan tinchgina ketaylik. Baxtimizni boshqa yerdan qidiraylik.

– Rost aytasan, ketaqolaylik. Shunday qilsak, yaxshiroq bo‘lar.

– Xo‘sh, qayerga boramiz?

Tom biroq o‘ylanib turdi-da, keyin:

– Qaysi uyda jin va devlar aylanib yuradigan bo‘lsa, o‘sha yerga boramiz, – dedi.

– Qo‘ysang-chi, Tom! Shunday narsalarni juda yomon ko‘raman. Bular o‘liklardan ham yomonroq bo‘ladi. O‘liklar jilla bo‘lmasa so‘zlashib yuradilar, lekin bularga o‘xshab kafanlariga o‘ralganlari holda oldingda o‘ralashib yurmaydilar va tishlarini g‘ijirlatib, basharangga tikilib qaramaydilar. Bunday narsalarga mening toqatim yo‘q, Tom. Faqat mengina emas, hech kim ham toqat qilolmaydi.

– Shunday-ku, lekin jinlar faqat kechalari yuradilar, kunduz kunlari esa bizga yer qazish uchun xalal bera olmaydilar.

– Bu gaping to‘g‘ri, lekin kishilar bunday joylarga kechasi uyoqda tursin, kunduz kuni ham bormaydilar.

– Buning sababi, kishilarning askariyati birovni o‘ldirgan yerga borib yurishni yoqtirmaydi. Biroq bu uyning oldida kechasi hech narsa ko‘rinmaydi. Faqat derazadan qandaydir ko‘m-ko‘k yorug‘lik ko‘rinib turadi. Bunda jin ko‘rinmaydi.

– Men senga aytsam. Tom, basharti biror yerda ko‘k tusda olov ko‘rib qolsang, albatta bilginki, o‘shanga yaqin joyda jinlar ham bo‘ladi. O‘zing o‘ylab qarasangchi, ko‘k tUSDagi o‘tni jinlardan boshqa hech kim yoqmaydi-ku!

– To‘g‘ri, lekin harholda ular kunduz kunlari yurmaydilar. Shunday bo‘lgandan keyin, ulardan qo‘rqishning nima keragi bor?

– Xo‘p, bo‘lmasa, modomiki sening shu ishga istaging bor ekan, borib biroz kavlaylik, harholda juda qo‘rqinchli ish-da!

Bolalar tepalikdan pastga tushdilar. Pastda, oy yorug‘ida yarqirab yotgan keng vodiy o‘rtasida, sehrli bir uy turar edi. Uning atrofidagi devorlari allaqachonlar buzilib ketgan. Eshik oldilarini yovvoyi o‘tlar bosib, mo‘risi ham buzilib tushgan.

Derazalarida oynalari yo‘q. Tomining bir burchagi ham ichiga o‘pirilib tushgan edi. Bolalar ancha vaqtgacha qarab turdilar, derazadan ko‘k olov yorug‘i ko‘rinib qolishini kutib, bir-birlari bilan shivirlashib so‘zlashib turdilar. Keyin o‘ng tomonga burildilar-da, bu dahshatli uy yaqinidan yurmaslik uchun ancha yerni aylanib o‘tib, Kardif tog‘i qarshisidagi o‘rmonlarni oralab, uylariga qaytib ketdilar.

**QAROQCHILAR XAZINANI
O'G'IRLAB KETDILAR**

Ertasi tushga yaqin, bolalar o'z asboblarni olib kelish uchun o'sha qurigan daraxt yoniga bordilar. Tom bo'lsa, ichida jinlari bor uyga tezroq yetib olmoqchi, Gek esa bu ishga uncha oshiqmas edi.

– Tom deyman, – deb so'z boshladi Gek, – bugun kun nima, bilasanmi?

Tom o'z ichida sekin-asta bir haftaning hamma kunlarini sanab chiqdi-da, hayron bo'lib darhol o'rtog'iga qaradi.

– Voy, voy, voy! Esimdan chiqarib qo'yibman-ku, Gek.

– Men ham buni o'ylamaganman va bugun juma ekani hozirgina esimga tushdi.

– Obbo qurib ketsin-ey! Mana shunday ishda ehtiyot bo'lish kerak, Gek. Biz bu ishni juma kuni qilib qo'yib baloga qolayozgan ekanmiz.

– To'g'ri, shunday bo'lar edik. Albatta baloga yo'liqar edik, degin. Balki baxtli kunlar bordir, lekin harholda juma kuni emas.

– Buni har qanday ahmoq biladi. Buni bilgan faqat sengina emas, Gek.

– Buni faqat men bilaman dedimmi? Gap faqat juma kunining o'zida ham emas-da! Men bugun kechasi juda yomon tush ko'rib chiqdim... Tushimda kalamushlarni ko'rdim.

– Bee. Bu juda yomon tush. Kalamush ko'rding, albatta bir falokat bo'ladi. Nima qildi, kalamushlar bir-birlari bilan urushdilar mi?

– Yo'q.

– Ha. Unday bo'lsa durust. Basharti kalamushlar bir-birlari bilan urushmasalar, demak yuz beradigan falokatning yaqin o'rtada bo'lmasligini bildiradi.

Faqat falokatga yo'liqib qolmaslik uchun juda ehtiyot bo'lish kerak. Kel, bugun shu ishimizni qo'yaylikda, biroz o'ynaylik. Gek, sen Robin Gudni bilasanmi?

– Yo'q, Robin Gud deganing kim?

– U Angliyada bir zamonlar yashagan eng ulug' kishilardan biri... ya'ni, masalan, eng yaxshi qarog'chi edi.

– Ha, ha, qani men ham o'shanday bo'lsam! Xo'sh, u kimlarni talar edi?

– Faqat domlarni, sud amaldorlarini va podsho hamda boylarnigina talab, kambag'allarga hech tegmas edi. Kambag'allarni ko'rganida qo'ldan kelganicha ularni sevib, yordamlashib yurar edi.

– Juda ham yaxshi kishi bo'lgan ekan-da.

– Yaxshiligini ta'riflab bitirib bo'lmaydi. Unday saxiy kishi dunyoda hech bo'lmagan. Hozir bo'lsa bunday kishilar mutlaqo yo'q, mening so'zimga ishonaver. U bir qo'li orqasiga bog'lanib qo'yilgan holda faqat bir qo'li bilan butun Angliya halqi orasidan xohlagan kishisini urib yiqita olar edi. O'zining kamoni bilan bo'lsa bir mil uzoqlikda o'n sentlik chaqani urib tushirar edi. Agar o'qi chaqaning bir chetrog'iga tegib qolgan bo'lsa, xafa bo'lib yig'lar edi. Ana shunday qilib hozir Robin Gud o'yinini o'ynaymiz. Bu juda yaxshi o'yin, men senga o'rgatib qo'yaman.

– Durust, men ham roziman.

Bular kun bo'yi Robin Gud o'yinini o'ynadilar. O'yinda davom etar ekanlar, damba-dam ajinalar bor uyga ko'z tashlab qo'yar va ertasi ularni nima kutib turgani to'g'risida o'ylamas edilar. Kun botishga yaqinlashganda, ular uylariga qarab jo'nadilar. Yo'lda daraxtlarning uzun-uzun ko'lankalarini bosib o'ta-o'ta, o'rmon ichiga kirib ko'zdan g'oyib bo'ldilar.

Shanba kuni, tushdan keyinroq bolalar yana o'sha qurigan daraxt oldiga keldilar. Ular daraxtlar ko'lankasida biroz yotib, so'zlashib, tamaki chekishib oldilar-da, keyin, biror narsa topishga ishonchlari

bo'lmasa ham, kavlangan chuqur ichini biroz timirskilab turdilar. Tomning aytishicha, ba'zi bir kishilar shu tariqa dunyo axtarib, yerni kavlab-kavlab zerikkanlaridan keyin xazinaning chiqishiga oz qolgani ni bilmay, tashlab ketar ekanlar. Keyin bularning orqasidan boshqa bir kishi kelar ekan, bir marta kerki urish bilan besh-olti qarich chamasi yerdan haligi xazinani topib olar ekanlar. Biroq bolalarning bu galgi g'ayratlari ham bekorga ketdi, ular kerki va belkuraklarini yelkalariga tashlab, jo'nab ketdilar. Ular nazarlarida baxt bilan hazilkashlik qilmay, xazinani axtarib topish yo'lidagi bor shartlarning hammasini halollik bilan bajarganliklarini o'ylab borar edilar. Nihoyat, ular o'sha «ajinalik» uy yoniga ham yetib ketdilar.

Bu ayni tush vaqtidagi jimjitlik ular uchun qo'rqinchli bo'lib ko'rindi. Ular sekin-asta eshik yoniga yaqin borib, qo'rqib-qaltiraganlari holda ichkariga qaradilar. Uyning ichida taxta pol o'rniga o'tlar o'sib yotar, derazalarining oynasi yo'q, zinalari sinib ketgan edi; ship va devorlarining hammasini o'rgimchak uyalari qoplagan edi. Bolalar o'zlarini dadil tutib, ichkariga kirdilar. Ular o'zaro sekingina shivirlashib so'zlashar, yuraklari o'ynab, har bir tiq etgan tovushni diqqat bilan tinglar edilar. Biror narsaning tovushi quloqqa chalinib qolsa, qochib qolish uchun ham tayyor edilar.

Biroq, sekin-asta bu yerning sharoitiga ko'nikib, qo'rqmaydigan bo'lib qoldilar. Ular qiziqib, uy ichini tomosha qilib yurar, shu bilan o'zlarining botirliklariga hayron qolar va buning uchun faxrlanar edilar: keyin ular yuqorini ham chiqib ko'rmoqchi bo'ldilar. Bu bilan ular o'zlarining qochish yo'llarini to'sar edilar, biroq ular bir-birlariga dalda berib, nihoyat kutganlariday natija kelib chiqqanday bo'lib, qo'llaridagi asboblarni bir burchakka yig'ishtirib qo'ydilar-da, yuqoriga chiqdilar; unda ham xuddi

pastdagidek xarobaga duch keldilar. Ular uyning bir burchagida kichkina bir hujra ko'rib, unda biror g'animat bordir, deb ishongan edilar, biroq kutganlariday bo'lib chiqmadi. Hujra bo'sh edi. Endi ular juda dadil, hech narsadan qo'rqmay yurardilar. Endigina pastga tushib, ish boshlamoqchi bo'lib turgan edilar, Tom birdan:

– Tss! – deb qo'ydi.

– Nima gap? – dedi Gek, qo'rqqanidan rangi oppoq oqarib.

– Tss! Anovi joyda... eshitayapsanmi?

– Ha, ha. Voy-bo'y-y! Kel, qochaqolaylik.

– Qayoqqa qochar eding, tinch tur, nafasingni chiqarma, ular eshikka yaqinlashib kelayotirlar.

Bolalarning ikkalasi ham eshik yorig'idan biror narsa ko'ramizmi deb yerga cho'zilishib, qo'rqqanlaridan damlarini chiqarmay yotar edilar.

– Ana, to'xtadilar... yo'q... tag'in yurib kelayotirlar... ana, kelib qoldilar. Bijirlyay bermasang-chi, Gek, – eshitib qoladilar. Oh, qayoqdan ham shu yerga kelib qoldim.

Eshikdan ikki kishi kirib keldi. Ulardan biri so'nggi vaqtlarda har zamon-har zamonda shaharda ko'rinib qoladigan ispaniyalik jingalak chol edi, ikkinchisini bolalar tanimadi.

«Ikkinchi»si iflos, ust-boshlari uvada, ko'rimsiz bashara, juda ham chirkin bir vujud edi. Ispaniyalik chol bir plashga o'ralib olgan, soch-soqollari oqargan va hurpaygan, keng yoyiq qalpog'i ostidan oppoq uzun jingalak sochlari osilib tushib turar, ko'k ko'zlari ko'zoynak bilan qoplangan edi. Ular kirib kelayotganlarida, «ikkinchi»si o'z o'rtog'iga nimalarnidir pichirlab so'zlab kelar edi. Ikkovlari ham orqalarini devorga o'girib, yuzlarini eshikka qaratib o'tirib oldilar. Gapirib kelayotgan odam hikoyasida davom etdi. Sekin-asta u ehtiyot bo'lishni ham unuttib, tovushini baland qo'yib so'zlay boshladi.

– Yo‘q, – der edi u, – men hammasini o‘ylab qaradim, bu ish menga ma‘qul emas. Bu juda xavfli ish.

– Xavfli emish, – dedi bolalarni juda hayron qoldirib «jingalak», – o‘zing ham juda shaltoq ekansan-da!

Bu tovushni eshitar ekan, bolalar qo‘rqib qichqirib yuborayozdilar. Bu tovush Joning tovushi edi. Ikkovlari ham biroz jim turganlaridan keyin, Jo yana:

– Ana unisi qanday qo‘rqinchli edi, shunday bo‘lsa ham o‘tib ketdi-ku, – dedi.

– U butunlay boshqacha edi. Unisi – bu yerdan ancha uzoqda, daryoning bosh tomonida.

– Bu yerga kunduz kuni kelishning o‘zi naqadar qo‘rqinchli, bizlarga har qanday kishining ko‘zi tushishi bilanoq, darhol shubhalanadi.

– Bilaman, bilaman! Lekin shunday ahmoqona ishni qilib qo‘yganimdan keyin darhol yashirinish uchun yaqin o‘rtada qulay joy topolmadim-da! O‘zining ham umuman bu yerda qolishga tobim yo‘q. Bu yerdan kecha kechqurunoq chiqib ketar edim, lekin birovga sezdirmay chiqib ketish to‘g‘risida o‘ylash ham mumkin emas edi, negaki anavi juvonmarg ikkita bola xuddi uyning oldidagi tepada o‘ynab o‘tirishardi.

Hindining bu so‘zlarini eshitar ekan, «juvonmarg ikki bola»ning badanlari jimirlashib ketdi. O‘ylagan ishlarini juma kuni qilmay, bir kunni kutmoqchi bo‘lganlari ham juda yaxshi bo‘lgan edi. Bular o‘z ko‘ngillarida shu ishlarini biror yil orqaga qoldirmaganlari uchun achinar edilar.

Haligi daydilar xaltalaridan ovqat olib yeya boshladilar. Hindi Jo ancha vaqt o‘ylanib o‘tirganidan keyin:

– Menga qara, hoy bola, – dedi, – sen qaytib o‘sha suv bo‘yiga bor, sening uchun eng qulay yer o‘sha. O‘sha yerga borib mendan bir xabar bo‘lishini kutib tur. Men bo‘lsam, fursatni topib, shahar ichiga kirib, undagi ahvolni bilib chiqaman. Avval hamma yerni

yaxshilab tekshirib g'ovur-g'uvur bosilganini bilgandan keyin, bu qo'rqinchli ishni boshlasak bo'ladi. Undan keyin ikkovimiz Texasga qarab qochib qolamiz.

«Ikkinchi» kishi bu gapdan juda mamnun bo'ldi. Keyin ikkovlari ham og'izlarini katta ochib esnay boshladilar, hindi esa sherigiga qarab:

– Poyloqchi bo'laverib o'lgudek uyqim kelayapti, endi navbat seniki, – dedi.

U yerda o'sib yotgan o't ustiga g'ujanak bo'lib yotib oldi-da, darrov xurрак ota ketdi. O'rtog'i uni bir-ikki marta turtib qo'ygan edi, xurragi bosildi. Keyin poylab o'tirgani ham tumshug'ini pastga egib uxlab qoldi, endi bularning ikkovi ham xurрак tortishardi. Bolalar endi biroz erkin nafas oldilar.

– Endi biz qutuldik! – deb shivirlardi Tom. – Yur endi tezroq!

– Yo'q, yo'q, – dedi Gek. – Agar ular uyg'onib qolsalar, men turgan joyimda qotib qolaman.

Tom yalinar, Gek esa sira ko'nmas edi. Oxiri, Tom sekingina o'rnidan turib, yolg'iz o'zi keta boshladi. Lekin u birinchi qadam qo'yishi bilan oq oyog'i ostida bir narsa qattiq g'ijirlab ketdi. Tom qo'rqqanidan o'sha yerning o'zida o'tirib qolib, yana qaytib qo'zg'alishga jur'at qilolmay qoldi. Daqiqalar judayam sekin o'tib borardi. Bolalarning nazarida go'yo vaqt butunlay to'xtab, abadiylik davri boshlangandek edi. Nihoyat ular quyoshning botayotganini ko'rib, shodlanib ketdilar.

Endi xurрак tortuvchilar ikki kishi emas, faqat bittagina edi. Hindi Jo boshini ko'tarib o'tirdi-da, atrofiga ko'z tashladi. Keyin o'zining o'rtog'iga ko'zi tushdi. Uning boshi egilib, tizzasiga tegib turardi. Jo uni ko'rib, zaharxanda qilib qo'ydi. Keyin uni oyog'i bilan bir tepib qo'ydi-da:

– Tur o'rningdan! Zap poyloqchi ekansan-ku!..

– Nahotki men uxlab qolgan bo'lsam-a?

– Xayr, gunoh qilishga qilding. Qani, do‘stim, endi yo‘lga tushishimiz kerak. Bizda hali ozgina zapas ham borku! Pulni nima qilamiz.

– Bilmadim, har safargidek shu yerda qoldirib ketsak qanday bo‘lar ekan? Biz janubga qarab jo‘nagunimizcha, u bizga kerak bo‘lmaydi-ku! Olti yuz ellik dollar kumushni doim yelkamizda ko‘tarib yurish tag‘in qiyin.

– Shunday... lekin yana qaytib shu yerga kelib yurishga tobim yo‘q...

– Hech gap emas, har safargidek bir kuni kechasi kelib ketamiz-da... shunday qilganimiz yaxshi.

– Bu to‘g‘ri, lekin bunda bir gap bor, do‘stim: biz anavi ishimizni balki tezda bitirmasmiz, qayoqdan bilasan, hali nimalar bo‘ladi. Pullarimiz bo‘lsa yaxshigina yashirilgan emas. Kel, undan ko‘ra pullarimizni yaxshilab chuqurroq yerga ko‘mib qo‘yaylik.

– Yaxshi maslahat, – dedi o‘rtog‘i va uyning narigi tomoniga o‘tdi-yu, tiz cho‘kib, o‘choqning orqa tomonidagi g‘ishtdan bittasini ko‘tarib, uning ichidan bir qop oldi. Qopning ichidan yoqimli kumush tovushi eshitildi. U qop ichidan o‘ziga yigirma-o‘ttiz dollar oldi va o‘rtog‘iga ham o‘shancha olib berdi-da, qopni hindiga uzatdi. Hindi uyning bir burchagida tiz cho‘kib, pichog‘i bilan yerni kavlay boshladi.

Bolalar buni ko‘rib qo‘rquvni eslaridan chiqarib yubordilar. Ular o‘sha ikki kishining har bir harakatini sinchiklab kuzatib turar edilar. Axir, qanday baxt! Bunday dunyo, bunchalik pullarni bular xayollariga ham keltirmagan edilar. Olti yuz dollar-a! Bu pul shularga o‘xshagan bolalardan oltitasini boy qilib yuborishga ham yetadi. Xazinaning o‘zi to‘ppa-to‘g‘ri qo‘lga kirib turardi. Endi qayerni kavlash kerakligini o‘ylab o‘tirishning ham hojati yo‘q.

Bolalarning ikkalasi ham tirsaklari bilan damba-dam bir-birlarini turtib qo‘yardilar va har qaysisi

bu turtkilarning: «Har qalay endi, bu yerga kelganimizga xursand bo'ldingmi?» degan ma'noni anglatganini tushunar edi.

Hindining pichog'i qandaydir bir qattiq narsaga borib tegdi.

– Eha! – dedi u.

– Nima bor ekan bu yerda? – deb so'radi o'rtog'i.

– Chirik taxta shekilli... Yo'q, sandiqchaga o'xshaydi. Buyoqqa kel, olishib yubor! Ko'raylik-chi, nima ekan. To'xta, to'xta, men uning ustini teshib yubordim.

U, qo'lini yashikka tiqdi-da, darhol tortib oldi.

– Menga qara, bu hammasi pul ekan-ku!

Qo'llariga bir hovuch tillani olib, ikkalasi ham engashib qarab turishardi. Buning hammasi oltin edi. Bolalar yuqoridan qarab turib, bu ikkala daydidan ham ortiqroq hovliqar edilar.

– Sandiqchani tezroq kavlab olish kerak, – dedi Joning o'rtog'i. – Men boya ana u burchakda, ko'k o'tlar orasida, zang bosgan bir eski kerki ko'rgan edim, borib o'shani olib kelayin.

U yugurib borib bolalar qo'yib ketgan kerki bilan belkurakni olib keldi. Hindi kerkini qo'lga olib, sinchkovlab unga qarab chiqdi, boshini chayqab qo'ydi va o'zicha bir narsa deb ming'illadi-da, kavlay boshladi.

Tezlikda sandiqni kavlab oldilar. Sandiqcha uncha katta emas, usti temir bilan qoplangan, juda pishiq bo'lsa ham, lekin ko'p zamonlar yer ostida yotib chirib ketgan edi.

Bu ikkala daydi bir necha daqiqa davomida shodliklari ichlariga sig'may, topgan dunyolarini tomosha qilib o'tirdilar.

– Do'stim, buning ichida juda pul ko'p, – dedi hindi Jo, bir necha ming dollar bor.

– Kishilarning aytishlaricha, bir zamonlar shu yerlarda Merrel degan shayka tentib yurar ekan, – dedi «ikkinchisi»...

– Men ham shunday deb eshitgan edim, bu xazinalarni shu yerga o‘shalar yashirib ketgan bo‘lsalar kerak.

– Endi sen ana u ishingni qilmasang ham bo‘ladi. Hindining qovog‘i solinib ketdi.

– Sen meni bilmaysan yoki shu ishning boshidan oyog‘igacha tushunib yetmagansan. Bunda gap o‘g‘rilikda emas, gap o‘ch olishda. – Shu so‘zlar bilan uning ko‘zlarida g‘azab o‘ti yonib ketdi. – Ana shu ishni tamom qilsak, keyin Texasga qarab ketaveramiz. Endi sen uyingga, xotining Nensi va bolalaring oldiga borib mendan xabar kutib tur.

– Durust, sening aytganingcha bo‘lsin. Buni-chi, buni nima qilamiz, yana ko‘mib qo‘yamizmi?

– Ha. – (Yuqorida bolalar shodlanib ketdilar).

– Yo‘q, ulug‘ saxem nomi bilan qasamyod qilamanki, yo‘q, – (Yuqoridagilarni zo‘r qayg‘u bosdi). – Mening esimdan chiqayozgan: belkurakda yangigina qazilgan tuproq belgisi bor. – (Bolalar qo‘rqanlaridan ko‘zlarining oldini qorong‘ilik bosib ketdi.) – Bu belkurak bilan kerki bu yerdan nima qilib yotibdi? Undagi yangigina qazilgan tuproq yuqi qayerdan tekkan? Bularni kim bu yerga olib kelgan va olib kelgan kishining o‘zi qayoqqa ketgan? Sen bu yerda hech kimni ko‘rmading va eshitmadingmi? Endi yana bu pullarni shu yerga ko‘mamizmi? Biror kishi kelsin-da, yerning yangigina qazilganini ko‘rib, kavlab olib ketsinmi? Yo‘q, biz buni mening g‘oringa olib borib qo‘yamiz.

– To‘g‘ri, to‘g‘ri! Men bu haqda o‘ylab ham ko‘rmabman. Qaysi g‘orga? Birinchi g‘orgami?

– Yo‘q, ikkinchi g‘orga, xoch ostiga ko‘mamiz. Birinchisi bo‘lmaydi, juda ko‘zga tashlanib turadi.

– Yaxshi. Endi qorong‘i bo‘lib qoldi. Boraversak ham bo‘ladi.

Hindi Jo o‘rnidan turib, u derazadan bu derazaning yoniga borib atrofga ko‘z solib qaradi.

– Bu kerki bilan belkurakni bu yerga kim olib keldi ekan? Sen nima deb o‘ylaysan, yuqorida birov yo‘qmikan?

Bolalarning kayflari uchib ketdi. Hindi Jo qo‘lini pichog‘iga qo‘yib, bir nafas qat‘iyatsizlik bilan turdi-da, keyin zinaga qarab yurdi. Bolalar bolaxonada kichkina hujra borligini eslariga tushirgan bo‘lsalar ham, lekin o‘rinlaridan qo‘zg‘alishga yuraklari dov bermadi. Joning og‘ir qadamlari ostida narvonning bosqichlari g‘irchillab ketdi.

Bolalarda yuz bergan chidab bo‘lmaslik qo‘rquv, nihoyat ularda jur‘at tug‘dirdi: ular endigina hujraga qarab qochmoqchi bo‘lib turgan edilar, birdan chirib qolgan narvon Joning og‘ir gavdasini ko‘tarolmay qarsillab sinib ketdi, hindi Jo narvonning mayda-chuyda bo‘laklari bilan yerga dumalab tushdi. U ingrab va so‘kinib o‘rnidan turdi, o‘rtog‘i esa unga qarab dedi:

– O‘sha yoqqa chiqishning nima keragi bor edi? U yerda birov o‘tirgan bo‘lsa, o‘tiraversin, bizning nima ishimiz bor? Agar o‘sha yerdan o‘zini tashlab, yiqilib o‘lmoqchi bo‘lsa, unga ham qarshiligimiz yo‘q. Chorak soatdan keyin juda qorong‘i bo‘lib qoladi, o‘shanda orqamizdan quvishni istasa, quvaversin. Men shunday deb o‘ylayman, bu narsalarni olib kelgan kishilar, bizlarni ko‘rishib, shaytonlarmi yoki jinlarmi deb jonlari boricha hanuz qochib ketayotgan bo‘lsalar kerak.

Jo biroz ming‘illadi-da, o‘rtog‘ining: «Endi axtarib o‘tirishga vaqt yo‘q, kunning yorug‘ vaqtidan foydalanib yo‘lga chiqish kerak» degan maslahatiga rozi bo‘ldi. Ko‘p o‘tmay, ular uydan sekingina chiqdilar-da, qalinlashib kelayotgan qorong‘ilik pardasi ichida qimmatbaho sandiqchani olib, daryo bo‘yiga jo‘nadilar.

Tom bilan Gek uzoq yotganlaridan va qo‘rq-qanlaridan badanlari bo‘shashgan holda o‘rinlaridan

turdilar va endi biroz erkin nafas olib, uyning yog'och devorlari orasidan mo'ralab, haligilarning orqasidan qarab qoldilar. Ularning orqalaridan poylab borish kerak edimi, deysizmi? Uni asta so'zlamang. Bizning qahramonlarimiz bo'yinlari uzilmay, sog'salomat pastga tushib olganlariga shodlanar edilar. Ular tepalikdan oshib uylariga qarab jo'nadilar. Yo'lda ketar ekanlar, ular ko'p so'zlashmas edilar, ikkovlari ham aqlsizliklari uchun o'zlaridan o'zlari ranjib borardilar. Belkurak bilan kerki olib kelib qo'yganlari ham bularga katta zarar bo'ldi, agar shu asboblari ko'rinmasa, hindi Jo bu yerdan hadiksiramasi edi. U o'z oltin-kumushlarini yana shu yerning o'ziga ko'mib qo'yib, birovdan «o'ch olish» uchun ketar edi-yu, qaytib kelmas edi. Shu yerga keltirib qo'yishlari yomon bo'ldi-da. Bular ispaniyalik kishi shahar ichiga kirib, undagi ahvolni bilib, keyin o'zining o'ch olish ishini yuzaga chiqarish uchun muvofiq payt topishini ta'qib etishib, so'ngra uni o'zlari aytgan ikkinchi sonli g'orgacha kuzatib bormoqchi bo'lgan edilar. Birdan Tomning xayolida qo'rqinchli bir fikr tug'ildi:

– Gek deyman, bularning o'ch olaman, degan kishilari biz bo'lmaylik tag'in?

– Qo'y, qo'y, so'zlama! – dedi Gek, qo'rqqanidan taxta bo'lib.

Bular hamma narsani mulohaza qilib ko'rdilar va shaharga yaqinlashib qolganlarida hindi balki boshqa kishidan shubhalangandir, yoki Tomning o'zidagina shubhalanishi mumkin, chunki unga qarshi guvohlik bergan faqat Tomning o'zi edi, degan qarorga keldilar.

Xavf faqatgina Tomgagina tegishli degan fikr uni ovuntirmas, ko'pchilik bilan bo'lsam unchalik xavf-xatarda qolmas edim, deb o'ylar edi Tom.

TITRAYDI VA IZIDAN TUSHADI

Tomning kunduz kuni kechirgan butun sarguzashtlari uni kechasi bilan qiynab chiqdi. Uyqusida halovat bo'lmadi. U tushida xazinani to'rt marta qo'liga kirgizdi, lekin to'rttovida ham uyg'onib ketib qo'ldan chiqarib yubordi.

Ilk tong paytida Tom o'rnida yotarkan, sarguzashtning butun tafsilotini esiga tushira boshladi. Bular hammasi unga allaqanday tumanli va uzoq narsalar, butunlay boshqa bir dunyoda bo'lgan ish kabi, yoki allaqachonlar bo'lib o'tgan eski voqea bo'lib, endi esiga tushgandek, yo bo'lmasa bu voqealarning hammasi tushida bo'lgandek tuyuldi. Shunday taxminlashiga bir narsa dalolat berar edi; u yerda oltin zapaslari shu qadar ko'p ediki, bunday ko'p miqdordagisi hech ko'rilmagan edi. Hatto birdaniga ellik dollarlik oltinni Tom hech mahal ko'rmagan va kambag'al oilalarda yashovchi bolalarning hammasi singari, «yuz» va «ming» dollarlar degan so'z faqat lop gap, haqiqatda esa bunday katta pullar olamda yo'q, deb o'ylardi. Yaxlit aqcha hisobida yuz dollardan iborat bo'lgan katta summani haqiqatan ham birovning egallaganini bir minut bo'lsa-da tasavvur eta olmadi. Basharti uning xazinalar haqidagi tasavvurlarini tekshirilganda, bu xazinalar go'yo bir hovuch chaqalardan va qo'lga kiritib bo'lmaydigan, go'zal, mavhum allaqanday narsalar yig'indisidan iborat bo'lgandek ko'rinadi.

Biroq u qancha ko'p o'ylasa, o'sha narsalar shuncha ochiqroq va keskinroq bo'lib, butun tafsilotlari bilan ko'z oldida jonlanar, nihoyat u yana qaytib, bu tushim emas, o'ngimda bo'lgan ishlardir, degan fikrga ketar edi. Harholda bu masalani aniqlash zarur. U nonushtani apil-tapil yeb bitirdi-da, Gekni qidirib chiqib ketdi.

Gek bir yuk tashiydigan kemanding chetida, oyoqlarini suvga solib, o'ynatib o'tirar va basharasidan juda ma'yus ko'rinar edi. Tom o'ylaganini undan ochiqdan-ochiq so'ramasdan, o'zini bundan xabarsizdek ko'rsatib, uni gapga solmoqchi bo'ldi. Agarda Gek buning ishoralaridan anglab ololmasa, demak bularning hammasi Tomning ko'rgan tushlari ekani aniq bo'ladi.

– Omonmisan, Gek!

– Shukr!

Bir daqiqacha jimlik hukm surdi.

– Oh, Tom! Shu belkuragi qurg'urni o'sha qurigan daraxt ostiga bekitib kelgan bo'lsak, shu pullarning hammasi bizniki bo'lar ekan. Qanday yomon ish bu-a?

– Demak, bu tush emas ekan-da? Xudo ursin agar, men tush bo'lmaganiga achinaman.

– Tush deganing nimasi?

– Kechagi ishimiz haqida so'zlayapman. Hozir u menga go'yo tushimda ko'ringandek bo'lib qoldi.

– Tushimda emish-a! Agar uning oyoqlari ostida narvon sinib ketmaganida, tushingni ko'zingga ko'rsatib qo'yar ediku-ya! Mening tushimga bo'lsa, anavi qurib ketkur ispaniyalik kirib, tun bo'yi meni quvlab yurdi.

– Nega uni qurib ketkur deysan? Biz uni va pullarni topib olishimiz mumkin-ku!

– Biz uni endi hech vaqt topolmaymiz. Bunday qulay payt bir marta keladi, ikkinchi marta kelmaydi: to'g'ri kelganda uni eplay olmadikmi, hamma ishimiz puchga chiqdi. Bilasanmi, men u bilan duch kelib qolamanmi, deb kayfim uchib ketadi.

– Men ham shunday, Gek. Lekin shunday bo'lsa ham men uni bir ko'rib va orqasidan poylab borib, o'sha paytdayoq ikkinchi g'orning qayerda ekanini bilib olmoqchi edim.

– Ikkinchi g'or deysanmi? Ha, ha, o'zim ham shuni o'ylagan edim. Seningcha bu nima ekan?

– Bilmadim. Harholda bu noma'lum bir narsa. Menga qara, Gek, balki bu uy nomeridir?

– Senga bir gap bo'ldimi, Tom? Albatta unday emas. Bizning shaharchamizda uning bo'lishi ham mumkin emas. Bizning uylarimizning hammasi nomersiz-kul

– To'g'ri. To'xtab tur, men o'ylab ko'raychi. Bilasanmi? Balki bu qovoqxonaning ichidagi bo'lma nomeridir.

– Ana bu gaping joyida! Bizda faqat ikkitagina qovoqxona bor, buni tekshirib ko'rish ham uncha qiyin emas.

– Gek, men qaytib kelguncha shu yerda turatur. Shu so'zlar bilan Tom ko'zdan yo'qoldi. U xalqning ko'z oldida Gek bilan birga yurishni istamas edi. U yarim soatdan keyin qaytib keldi.

Qovoqxonalardan yaxshirog'ida bo'lmish va u dastlab kirgan ikkinchi nomerni allaqachon bir yosh advokat egallab olgan edi. Undan ko'ra yomonroq qovoqxonadagi ikkinchi nomerni qandaydir bir noma'lum kishi band qilgan. O'sha yerdagi qovoqxonachi o'g'lining so'ziga qaraganda, bu nomer doim qulfi bo'lib, unda kechasidan boshqa vaqtda biror kishining kirgan yo chiqqanini ko'rmas ekan. Bola bu ajoyib holning sabablarini bilmasdan, ikkinchi nomerda «jinlar» bor deb o'ylab yurar ekan. Shu bilan birga u kecha kechasi shu yerda chirog' yonganini ham aytib berdi.

– Gek, men mana shunday xabar bilib keldim. Menimcha, ularning so'zlaganlari ikkinchi nomer albatta shu bo'lsa kerak.

– Men ham shunday deb o'ylovdim, Tom. Xo'sh, endi nima qilamiz?

– To'xtab tur, biroz o'ylab ko'rayin.

Tom anchagacha o'ylanib turdi-da, keyin:

– Mana bunday qilish kerak. Shu ikkinchi nomerning orqa eshigi oshxona bilan yarim xaroba g'isht saroyning o'rtasidagi torko'chaga chiqadi. Sen mumkin qadar ko'proq har xil kalit yig'ib ol, men ham xolamning hamma kalitlarini olaman-da, birinchi marta to'g'ri kelgan qorong'i kechada uni ochishga urinib ko'ramiz. Agar hindi Jo shaharda paydo bo'lib qolsa, uni kuzatishni esingdan chiqarma. Esingda bormi, u o'ch olish maqsadida, paytning qulayligini bilish uchun shaharga kirib chiqaman degan edi-ku? Uni ko'rishing bilan darhol orqasidan poylab bor, agar shunda u ikkinchi nomerga kirmasa, bizning topolmaganimiz bo'ladi.

– Voy, sening gapingni qara! Yolg'iz o'zim uning orqasidan qanday qilib boraman? Qo'rqaman.

– Nimasidan qo'rqasan, kechasi bo'lsa. U balki seni ko'rmay ham qolar. Ko'rib qolganda ham, poylab yurganingni sezmaydi.

– Ha, durust, agar qorong'i kechada boradigan bo'lsam, mayli, roziman, borib ko'raman...

– Agar kecha qorong'i bo'lsa, uning orqasidan men ham boraman, Gek. Bo'lmasa, u o'ziga kerak bo'lgan narsani bilib olib, pulini ko'tarib jo'nab qolar.

– To'g'ri, Tom, to'g'ri! Men uning orqasidan boraman. Azbaroyi xudo, boraman!

– Ana shunday degin-da! Mana bu ishing yaxshi. Faqat, ehtiyol bo'l! Sen ishni buzib qo'ymasang bo'lgani, men ishni xom qilmayman.

YIGIRMA SAKKIZINCHI BOB

HINDI JONING KULBASIDA

Tom bilan Gek o'sha oqshomdayoq o'ylagan xavfli ishlarini qilib ko'rmoqchi bo'ldilar. Ular soat to'qqizgacha qovoqxonaning oldida aylanib yurdilar. Birovi katta ko'cha tomonidagi eshikni poylasa,

ikkinchisi boshi berk ko'chaga chiqadigan eshikni kuzatar edi. Torko'cha ichida hech kim ko'rinmasdi. Oshxonaga kirgan va chiqqanlar orasida ana u ispaniyalikka o'xshash kishi ko'rinmas edi.

Kecha bulutsiz bo'ladigandek ko'rinar edi. Tom, agar qorong'i bo'lsa, o'rtog'ining derazasi yaqiniga kelib miyovlamoqchi bo'ldi-da, uyiga qarab ketdi. O'rtog'i kelib miyovlab chaqirsa u chiqadi-da, ikkovlari borib, kalitlarni solib ko'ra boshlaydilar. Lekin kecha oydin bo'ldi, shuning uchun Gek soat o'n ikkidan keyin kuzatuvchilik ishini yig'ishtirib qo'ydi-yu, bo'sh bir qand bochkasining ichiga kirib uyquga ketdi.

Seshanba kuni bolalarning ishlari yana o'ngidan kelmadi. Chorshanba kuni ham shunday bo'ldi. Ammo payshanba kuni kechasi juda qorong'i bo'ladiganga o'xshab turar edi. Tom qo'liga xolasining eski fonusini va uni yopib yurish uchun bir sochiq olib, uydan chiqdi. Fonusni Gek yotib yuradigan bochkaning ichiga yashirib qo'ydi-da, ikkovlari ham poylab yura boshladilar. Yarim kechaga bir soat qolganda, qovoqxonani berkitib, chiroqlarini o'chirdilar. Boshqa uylardagi chiroqlar bo'lsa allaqachon o'chgan. Ispaniyalik ko'rinmas edi. Umuman hozirgi sharoit bular uchun juda qulay edi. Kechaning qorong'iligidan hech narsani ko'rib bo'lmasdi. Jimlikni har zamonda uzoqlardan eshitiladigan momaqaldiroqning gurullashigina buzar edi.

Tom fonusini oldi, bochkaning ichida yoqdi, sochiq bilan mahkam qilib o'radi, shu holda qahramonlarimiz qovoqxonaga tomonga qarab jo'nadilar. Gek qovoqxonaning katta ko'cha tomonidagi eshigi yonida poylab qoldi, Tom bo'lsa paypaslab torko'chaning ichiga qarab yurib ketdi. Qorong'ilik va jimjitlik ichida Gekni dahshatli vahima bosib ketdi. U endi shunday qorong'ilik ichida fonus yorug'ining bir marta yarqirab ko'rinib ketishini istay boshladi. Garchi to'satdan chiroq yorug'i

ko'rinishi bilan u qo'rqib ketsa ham, lekin bu bilan Tomning hali tirik ekaniga ishongan bo'lar edi.

Tom yo'q bo'lib ketganidan beri bir necha soatlar o'tib ketgandek ko'rinar edi.

«Aftidan, uning uchun yomon bir narsa yuz bergan bo'lsa kerak. Balki u hayajonlanganidan va qo'rqqanidan o'lib ham qolgandir», – deb o'ylar edi Gek.

Shunday tashvishli xayollar ichida Gek sekin-ashta torko'chaga yaqinlashib borar ekan, ko'z oldiga har xil yomon narsalar ko'rinar va damba-dam biror falokat yuz berishidan xavfsirar edi. U zo'rg'a nafas olar, yuragi bo'lsa shunday qattiq urar ediki, Gek: «Yuragim yorilib ketadimi», deb o'zidan-o'zi qo'rqar edi.

Birdan chiroq yorug'i ko'rindi-da, oldidan Tom yugurganicha o'tib keta turib:

– Yugur, qochib qol, tezroq o'zingni qutqar! – deb shivirladi.

Takrorlab o'tirishga to'g'ri kelmadi. Tom so'zini tamom qilmasdanoq Gek allaqachon shataloq otib qolgan edi. Bolalar shaharning narigi chekkasidagi eski qushxonaga yetgunlaricha to'xtamay yugurib ketdilar. Ular ayvon tagiga kirib yashirinishga ulgurmagan ham edilarki, birdan havo guldurab, chaqmoq chaqdi-da, jala quyib yubordi. Tom nafasini biroz rostlab olgandan keyin so'zlay boshladi:

– Oh, Gek, qanday qo'rqinchli bilsang. Men kaitlardan ikkitasini solib ko'rdim. Mumkin qadar tovush chiqarmaslikka tirishdim, biroq, shuncha ehtiyot qilishimga qaramay, ular sharaqlar edi. O'zim ham sezmasdan eshikni itarib yuborgan edim, eshik ochilib ketdi. U qulufanmagan ekan. Men sakrab turdim-da, sochiqni ham tushirib yuborib, keyin... hoy, buyuk Sezarning sharpasi...

– Xo'sh, keyin nima bo'ldi, Tom?

– Gek! Men xuddi hindi Joning qo'liga tushit qolayozdim.

– Rostdanmi?

– Rost.

– U o'sha hujrada, qo'llarini ikki yoqqa tashlab yerda cho'zilib uxlab yotgan ekan.

– Xo'sh, keyin nima qilding uyg'ondimi, u?

– Yo'q, u hatto qimirlamadi ham. Aftidan mast bo'lsa kerak. Men sochiqni oldim-da, qochib qoldim.

– Shunday vaqtda sochiq esingga kelganini qara!

– Sochiqni yo'qotib qo'ysam, xolamdan kaltakka o'lardim.

– Menga qara Tom, sandiqchani-chi, sandiqchani ko'rmadingmi?

– Ana bu gapingni qara, Gek! Shunday vaqtda qarab turishga fursat bo'ladimi? Yerda, hindi Joning yonida, bir tunuka quticha bilan bir bo'sh shisha yotar edi, undan boshqa na sandiq, na xoch ko'rdim. Yana o'sha uy ichida ikkita kichkina bochka bilan juda ko'p shisha ko'rdim. Endi u yerda qanday jinlar yurishini bildingmi?

– Xo'sh, qanday jinlar yurar ekan?

– Araqning jini-da! Balki Hushyorlik jamiyatiga qarashli shunday yerlarda doimo shunday «jini bor» uylar bo'ladigandir-da? Sen qanday deb o'ylaysan, Gek?

– Shunday bo'lishi ham mumkin. Kim buni shunday deb o'ylar edi. Tom deyman, hindi Jo mast bo'lib yotgan bo'lsa, hozir sandiqchani olish uchun juda qulay vaqt ekan-da!

– Borib ko'r bo'lmasa...

Gek bir seskanib ketdi.

– Yo'q, bormayman.

– Mening ham borgim yo'q, Gek. Hindi Joning oldida birgina shisha yotgan bo'lsa, bu – oz. Uning oldida aqalli uchta shisha bo'shab yotgan bo'lsa, unda balki borsa bo'lar edi.

Ular anchagacha jim turdilar-da, keyin Tom:

– Bilasanmi, Gek, – dedi, – bu hindining shu uyda yo‘qligini aniq bilmagunimizcha bu ishga urinmaymiz, negaki juda qo‘rqinchli. Agarda har kuni kechasi poylab yursak, uning birdamas-birda uydan chiqib ketayotganini ko‘rib qolamiz. Shundagina biz darhol yugurib kirib, sandiqchani olib qochishimiz mumkin.

– Bo‘ldi bo‘lmasa, men har kuni tong otguncha poylab yurishga ham roziman, faqat qolgan ishni bo‘yningga olsang bo‘lgani.

– Durust, men ham roziman. Faqat sen bizning ko‘chadan o‘ta turib, miyovlab qo‘ysang bo‘ldi. Basharti anchagacha uyg‘onmasam, derazaga ozroq qum sochib yuborsang, men darhol sezib, yugurib chiqaman.

– Endi gap shu, bilib qo‘y, shartimizdan qaytmaymiz.

– Qani, Gek, momaqaldiroq va jala tindi, endi men uyga borayin. Tong otarga ham ozgina qoldi, ko‘p bo‘lsa ikki soat qolgandir. Sen endi o‘sha yerni poylab yur, durustmi?

– Xo‘p, xo‘p, men bu qovoqxonaning oldida bir yilgacha bo‘lsa ham aylanib yuraveraman. Kunduzi uxlayman, kechalari bo‘lsa poylab yuraman.

– To‘g‘ri, Gek. Biroq, sen qayerda yotasan?

– Men Rojers pichanxonasida yotaman. U menga hech narsa demaydi. Ularning negri Jek amaki ham menga indamaydi. Ba‘zida o‘sha Jekka men suv keltirib beraman. Ba‘zida u menga, ovqati bor mahalda, ovqat ham beradi. U juda yaxshi kishi-da, Tom, u meni juda yaxshi ko‘radi, chunki men uning oldida tumshug‘imni yuqori ko‘tarib, takabburlik qilavermayman. Hatto ba‘zi vaqtda men u bilan bir tovoqdan osh yegan vaqtlarim ham bo‘ldi. Men unday takabbur emasman. Faqat sen buni hech kimga aytma. Ochlik bu yomon narsa, och, och qolsang shunday ishlarni qilasan, to‘q bo‘lsang bunday ishlar yetti uxlab tushingga ham kirmas edi.

– Yaxshi, Gek, men seni kunduz kunlari bezovta qilmayman. Agarda seni uyg‘otadigan bo‘lsam, juda zarur vaqtlardagina uyg‘otaman. Basharti sen kechasi biror narsani sezib qolgudek bo‘lsang, darhol derazaning tagiga kelib miyovlasang bas.

YIGIRMA TO‘QQIZINCHI BOB

GEK BEVA XOTINNI QUTQARADI

Tom juma kuni ertalab o‘rnidan turishi bilanoq juda sevinchli xabar eshitdi: sudya Techerning kanikul munosabati bilan Istambulga jo‘nagan oilasi shaharga qaytib kelibdir! Bu bilan hindi Jo ham, xazinalar ham Tomning xayolidan vaqtincha ko‘tarilib, endi uning butun es-hushi Bekkida bo‘lib qoldi.

Bularning ikkalasi bir-birlari bilan ko‘rishib, boshqa maktab bolalari bilan birgalikda har xil o‘yinlar o‘ynadilar va «juda shodlik» bilan vaqtlarini o‘tkazdilar. Kechga yaqin Tom yana bir hush xabar eshitdi. Bekki shu vaqtgacha har kuni deyarlik onasiga osilar, onasi allaqachon va‘da qilgan, lekin hamisha orqaga surib kelgan sayilni, ya‘ni bolalar bilan dala sayili tashkil qilishni onasidan so‘rab yurar edi. Nihoyat onasi Bekkining bu talabini ham qabul qildi. Qiz shodligidan o‘zini unutgan, Tom ham o‘zini yettinchi osmonda yurgandek his qilar edi. Kun botmasdanoq butun taklif qog‘ozlari tarqatilib, yoshlar shoshilinch tayyorlik ko‘rishar va bu dala saylida ko‘rinib turgan, boshqa vaqtlarda juda siyrak uchraydigan rohat va erkinliklarni avvaldan sezib yurar edilar. Tom o‘zidagi shodlik va yuragining hovliqishidan uzoq vaqt uxlayolmay yotdi. Uning xayolida hozir Gek kelib miyovlar-da, ertasiga u o‘zining boyligi bilan Bekkini va dala sayilida qatnashuvchi boshqa kishilarning hammasini

ham xayron qoldiradigandek bo'lib turar edi. Lekin u yanglishdi, bu kecha uning derazasi yonida hech qanday sharpa bo'lmadi.

Ertalab tong otdi, soat o'n birlarga yaqin sudya Techerning uyida quvnoq va sho'x bolalar yig'ilisha boshladilar. Yo'lga tayyorgarlik ishlari tamom bo'lib, hammasi safarga shaylanib turar edilar.

Kattalar, bolalar uyaliib-tortinib yurmasinlar, deb uylarda qoladigan bo'ldilar. Bolalar o'zlari bilan birga borayotgan uch-to'rtta o'n sakkiz yoshlardagi bo'yi yetgan qizlar va yigirma yashar yigitlar qo'l ostida yursalar, tamom xavfsiz borib keladilar, deb o'ylanilgan edi. Daryoning narigi tomoniga olib o'tib qo'yish uchun bir katta eski, bug' bilan yuradigan kemani yolladilar-da, ko'p o'tmay bir to'da bolalar qo'llariga savatlar va boshqa oziq-ovqatlarni ko'tarishib, shovqin-to'polonlar bilan ko'cha bo'ylab yurib ketdilar. Sid kasal bo'lib qolgani uchun, uyda qolishga majbur bo'ldi. U, uyda yolg'iz o'zi diqqat bo'lib qolmasin deb Meri ham uning yonida qoldi. Missis Techer bolalar bilan xayrlashar ekan Bekkiga qarab:

– Sen juda kech qaytarsan. Daryo bo'yiga yaqinroq yerda turuvchi birorta o'rtog'ingning uyida yotib qolganing ma'qul, – dedi.

– O'yijon, unday bo'lsa men Syuzi Garperlarning uyida yotib qolaman.

– Yaxshi, qizim aqlli bo'l, o'zingni yaxshi tut!

Ular tashqariga chiqqanlaridan keyin, Tom Bekkiga qarab:

– Menga qara, Bekki! Bilasanmi, biz qanday qilamiz? Garperlarning uyiga borib yurgandan ko'ra, tog' ustiga chiqib Duglas beva xotinning uyida yotib qolamiz. Unda morojniy yeymiz. Uning uyida har doim juda ko'p morojniysi bo'ladi, borganimizga o'zi ham sevinadi va biz uchun ham juda ko'ngilli bo'ladi!

Bekki biroz o'ylanib turdi-da, keyin:

– Oyim nima der ekan? – dedi.

– Oying qayoqdan bilar edi?

Qiz yana biroz o'ylanib turdi-da, keyin qat'iy bir qarorga kelmay turib:

– Bunday qilishimiz aslida yaxshi emas-ku, biroq...

– Xo'sh, nima «biroq»? Bo'lmagan so'zlarni qilasanda. Oying buni bilmaydi ham, bilganda ham nima? Bunda bir yomon ish yo'q-ku! U sening xavotirsiz, tinch yerda ekaningni bilsa bas. Agar oyingning esiga tushib qolganda, u o'zi ham o'sha yerga boraqol deb aytar edi. To'g'ri aytayapman senga!

Beva xotin Duglasning mehmon kutish yo'lida qozongan shuhrati hammaga ayon edi. Morojniyning lazzati va Tomning ishontirishlari qizning fikridagi ikkilanishni yengib chiqdi. Bu ishni ular hech kimga bildirmaydigan bo'ldilar.

Shu vaqt Tomning xayoliga: «Bordi-yu Gek xuddi shu kecha chaqirib qolsa-chi!» – degan fikr kelib qolib, bu fikr uning shodliklariga soya soldi. Lekin shunday bo'lsa ham u Duglas bevanikiga borib, uning morojnisini yeb, lazzatlanish fikridan qaytmadi. «Nega endi men o'zimni-o'zim shunday lazzatli narsadan mahrum qilayin? O'tgan kecha hech qanday chaqiriq nishonasi bo'lmadi-ku, bugun ham bo'lmas!» – der edi u o'zicha.

Bu kechani shodlik va lazzat bilan o'tkazish yo'lida oldiga kelib, tayyor bo'lib turgan payt, mol-dunyoga bo'lgan umidini yengib chiqdi. Har qanday bola uchun ham odat bo'lganidek, u ham o'z istagiga berilib, pul bilan to'la sandiq to'g'risidagi hamma fikrini ertangi kungacha yig'ishtirib qo'ymoqchi bo'ldi.

Shaharchadan uch mil nari yurib borganlaridan keyin, ular tushgan kema daryo oqimi pastidagi bir keng chakalakzor yerga borib to'xtadi. Bolalar

qirg'oqqa irg'ib-irg'ib tushib oldilar-da, ko'p o'tmay butun tog' va o'rmon ichlari bolalarning tovushlari va kulgilari bilan to'lib ketdi. Bolalar qizishib o'z-o'zlarini charchatdilar-da, nihoyat qorinlari ochib, lagerga qaytib keldilar. Keyin hammalari bir yerga o'tirib olib, o'zlari olib kelgan har xil shirin ovqatlarni yemoqqa kirishdilar. Ovqat tamom bo'lgandan keyin hammalari daraxt ko'lankalarida o'tirib olib, dam olib, o'zaro har bir masalada suhbatlasha boshladilar. Birozdan keyin bolalardan biri:

– Kim g'orga kirishni istaydi! – deb baqirdi. Bolalarning hammalari ham kirmoqchi bo'ldilar. Bir necha boylam sham topib olib, toqqa qarab tirmasha boshladilar. G'orning og'zi bir balandlik tepa ustida bo'lib, uning shakli «A» harfiga o'xshar. Uning dub taxtasidan qilingan og'ir eshigi qulfanmagan edi.

Ichkari tomonda bir kemtik yeri bo'lib, uning ichi go'yo muzxonaga o'xshash sovuq edi. Atrofiga qattiq tabiiy ohak toshlari terilgan va ohak toshlari orasidan shudring kabi nam chiqib turar edi. Bu g'or ichida qandaydir bir sirli narsa bor, bu zimiston qorong'ilik ichidan quyosh nurlari bilan qoplangan dalalarga qarab turish, kishini juda sirli xayollarga cho'mdirar edi. Biroq, ko'p o'tmay bunday taassuratlar tarqab bolalar yana qaytadan g'uvurlasha boshladilar. Ulardan birovi sham yoqdi deguncha boshqa bolalar hammasi uning tepasiga yopirilar, sham ushlagan bola ulardan o'zini qutqarmoqchi bo'lar, shu ravishda kurash boshlanar, keyin bolalardan birontasi uning qo'lidan shamni yo o'chirar, yoki qoqib tushirib yuborar edi-da, qorong'ilik ichida bolalar shodlanib qah-qah urishib kulishar va yana g'ovur-g'uvur boshlanar edi. Biroq har narsaning cheki bo'ladi. Bolalar sekin-asta tinchlandilar-da, katta yo'lak bilan birin-ketin tusha boshladilar. Miltillagan chiroqlarning xiragina shu'lasida tepasi

oltmish fut chamasi balandlikda bir-biriga qo'shilib ketgan tosh devorlar ko'rinib turar edi. G'or ichiga kiriladigan bu bosh yo'lining kengligi sakson futdan ortiq kelmas edi. Har bir qadam sayin uning ikki tomonidan yana boshqa torroq yo'llar kelib qo'shilib turar, chunki Mak-Dugal g'ori deb ataladigan bu g'or har tomonga tarmoqlanib ketgan va yana qaytadan qo'shiladigan, lekin chiqib ketadigan yo'li yo'q, qing'ir-qiyshiq, ilon izi kabi bo'lib ketgan, kishini adashtiradigan juda ko'p tor yo'lchalardan iborat edi. Kishilarning aytishlaricha, bu son-sanoqsiz kovaklar va tor yer osti yo'llari ichida kecha-kunduz yurib g'or ichidan chiqib ketishga yo'l topolmay yuraverish mumkin ekan. Chunki u yo'llar borgan sari pastga tushib borar va har bir joyda ustma-ust, kishi adashadigan poyonsiz yo'llar joylashgan; bu g'orning ichki yo'llarini yaxshi bilaman, deb biror kishi ham maqtana olmas va uni bilib olish mumkin ham emas edi. Odat bo'yicha yoshlar uning kichikroq bir qismi bilangina tanishib chiqar edilar-da, o'zlariga tanish bo'lgan shu yerdan nariga o'tmas edilar. G'orni boshqalar qanday bilsalar, Tom Soyer ham shunchalik bilar edi.

Bolalar to'dalashib bosh yo'lak bo'ylab chorakam bir milga yaqin yo'l yurdilar, keyin to'da-to'da va juft-juft bo'lib bo'lindilar-da, ikki tomondagi tor yo'laklarga kirib keta boshladilar. Shu tor yo'laklar ichida aylanib yurib, yo'laklarning qo'shilishgan yerlarida bular ham bir-birlariga duch kelishib qolar edilarda, yana ajralishib ketar edilar. Bunda g'orning hammaga «ma'lum» qismidan nariga chiqmay turib ham yarim soatlab bir-birlarini ko'rolmay yurish mumkin edi.

Bolalar sekin-asta to'da-to'da bo'lishib, hansirashib, charchagan va shodlangan holda boshlaridan oyoqlarigacha mo'm tomchilari bilan qoplanib va

ust-boshlari tuproq bo'lib, sayohatlarining muvaffaqiyatli bo'lganidan quvonishib, birin-ketin g'ordan chiqib ketar edilar. Tashqarida kun endi kech bo'lib qolganini ko'rgan bolalar, vaqtning qanday tez o'tib ketganiga hayron qolar edilar. Kemadagilar orqaga qaytishga tayyorlanib, bularni yarim soatdan beri qo'ng'iroq chalib chaqirib yotar edilar. Kema bu quvnoq bolalarni olib, daryo qirg'og'idan jo'nab yo'lga tushar ekan, kema kapitanidan boshqa hech kim yo'qotgan vaqtlari uchun zarracha achinmas edi.

Kemaning chiroqlari pristan yonidan ko'rinib o'tib borayotganda Gek allaqachon o'zining poyloqchiligiga chiqib turgan edi. Kemadan tovush eshitilmadi, bolalarning hammasi charchaganliklaridan jim bo'lishib, so'zlashmasdan ketib borar edilar. Gek bu kema kimniki ekan va nima uchun pristanda to'xtamay o'tib ketdi, deb biroz hayron bo'lib turdi-da, keyin uni esidan chiqarib yuborib, butun diqqatini o'z vazifasiga qaratdi. Soat o'nga borib zang urdi, ko'chada shaldirab o'tayotgan arava tovushlari ham bosildi: har yer-har yerda tarqoq holda ko'ringan chiroqlar ham bora-bora ko'zdan g'oyib bo'ldi. Shaharcha ham mudrab, kichkina soqchimizning yolg'iz o'zi qoldi. Soat o'n birda qovoqxonaning ham chirog'i o'chdi. Endi butun atrof qorong'ilik qo'yniga kirdi. Gek o'z nazarida juda ham uzoq vaqtlar kutib turgandek bo'ldi, lekin hech qanday hodisa yuz bermadi. Uning ishga bo'lgan ishonchi susaya boshlagan edi. Bu ishlar o'zi nimaga kerak? Poylab o'tirishga arziydimi? Bochka ichiga kirib olib uxlay berish yaxshi emasmi?

Uning qulog'iga qo'qqisdan yengilgina sharpa eshitildi. U o'zini hushyor tutib, diqqat bilan tinglay boshladi. Eshik sekingina yopildi. Gek g'ishtin devorli saroy oldiga yugurib o'tib oldi. Oradan biror daqiqqa o'tar-o'tmas, uning oldidan ikki kishi o'tdi.

Ulardan birining qo'ltig'ida bir narsa borga o'xshab ko'rindi, o'sha sandiqcha bo'lsa kerak. Bular endi o'sha boylikni olib ketayotgan ekanlar-da! Endi nima qilish kerak. Tomni chaqiraymi? Men Tomni chaqirib kelgunimcha bular sandiqchani olib ketib qoladilar, keyin qayerdan axtarib topib bo'ladi? Yo'q, u shularning orqasidan poylaydi. Gek o'zicha shunday mulohazalarga borib, joyidan sekin-asta chiqdi-da, sichqonni poylagan mushukdek haligilarning orqalaridan bitta-bitta yurib ketdi. U oyoq yalang holda ulardan biroz uzoqroq, lekin ularning qorasini yo'qotmay yurib borar edi.

Ular daryo yoqalab borib, keyin chap tomonidagi bir ko'ndalang ko'chaga burildilar-da, tepalikka chiqib ketadigan so'qmoq yo'lga yetguncha to'ppa-to'g'ri yurib bordilar. Ular o'ylanib turmasdan, tepayon-bag'ridagi uyni ham bosib o'tib, yarim yo'lda yuqoriga qarab chiqishda davom etdilar. «Ha, ha!» – deb o'yladi Gek o'zicha, «bular pullarni eski tosh qaziydigan yerga ko'mmoqchi ekanlar-da». Biroq ular tosh qaziydigan yerning oldida ham to'xtamadilar, undan nariga yuqorilab yurib borar edilar, keyin yana bir torgina egri-bugri yo'lga tushib olib, biroz yurganlaridan keyin tor, quyuq chakalakzorlar orasiga kirib ko'zdan yo'qoldilar. Gek qadamlarini ildamroq tashladi, chunki ular buni ko'rmas edilar. U ba'zan yugurib chopib ketar edi-da, keyin sekinroq yurar edi. Yana bir necha qadam yurgandan keyin butunlay to'xtab quloq sola boshladi. Hech bir tovush chiqmadi. Gek faqat o'z yuragining urganinigina eshitar edi. Tepaning ustidan bir boyo'g'lining mash'um tovushi keldi. Biroq ularning oyoq tovushlari eshitilmas edi. Nahotki mehnatlarim bekor ketgan bo'lsa? Gek endigina qaytib ketmoqchi bo'lib turgan edi, birdan o'zidan ikki qadam chamasi yerda birov

yo'taldi. Gekning nazarida, joni go'yo halqumiga irg'ib chiqqandek bo'ldi. Biroq u o'zini bosib olib, o'rnidan qo'zg'almay turaverdi. Hozir u o'ziga go'yo birdaniga isitma bezgak kelib yopishgandek, butun tanasi bilan qaltirar edi va shunday bo'shashib ketdiki, o'zini hozir xuddi yiqilib tushadigandek sezar edi. U hozir turgan yerini tanib oldi; hozir u beva xotin Duglasning hovlisi atrofidagi devordan besh qadam narida turar edi.

«Yaxshi, – dedi u, – shu yerga ko'mib qo'yaversinlar, harholda qidirib yurishga to'g'ri kelmaydi».

Keyin hindi Joning tovushi eshitildi:

– Arvoh urgurning mehmoni bor shekilli, uyida shu vaqtgacha chiroq yonib turibdi, – dedi.

– Qayerda chiroq ko'rding? Menga ko'rinmaydi-ku!

Ikkinchi tovush – hindning o'rtog'iniki edi. Bolalar uni sihrli uy yonida ko'rgan edilar. Geklberri Finning butun tanasini qaltiroq bosib ketdi. Bularning o'ch olmoqchi bo'lgan kishilari shu ekan-da! Uning birinchi rejasi shu ondayoq qochib ketish edi, keyin u beva xotin Duglasning unga ko'p yaxshiliklar qilgani esiga tushdi. Bu kishilar balki uni o'ldirish maqsadidirlar? U beva xotinning oldiga borib, uni bu to'g'rida ogohlantirib qo'yolmasligi uchun achinar, o'zining bu ishga botinolmasligidan jahli chiqardi. Hindi o'rtog'iga javob berib ulgurmaguncha Gekning xayolidan mana shular va boshqa ko'p narsalar o'tib ketdi, keyin hindi o'rtog'ining so'ziga javob berib:

– Senga butazorlar yorug'ni pana qilayotgandir, beriroqqa kel, mana bu yerga, ha, ana endi ko'rdingmi?

– Ha, endi ko'rdim. Uyida mehmonlari borgan o'xshaydi: shu ishni qo'yaqolsak bo'lmaydimi?

– Men bu yerlardan butunlay ketmoqchi bo'lib turibman. Bundan keyin shunday qulay fursat

to'g'ri keladimi, yo'qmi, bu ishni qoldirib bo'ladimi? Men senga avval aytganimdek, yana takrorlayman: menga uning puli kerak emas, agar kerak bo'lsa, pulni sen olaqol. Lekin uning eri meni juda ko'p xafa qilgan, u xalq sudyasi bo'lib turib, meni bir necha marta qamoqxonaga qamagan. Baxti bor ekan, u mening qo'limga tushmay o'lib ketdi, biroq men endi alamini uning xotinidan olaman.

– O'ldirish deysanmi? Men senga uni o'ldiraman dedimmi? Agar u bo'lganda edi, men uning o'zini o'ldirar edim, lekin uning xotinini o'ldirmayman. Xotin kishidan o'ch olmoqchi bo'lgan kishi uni o'ldirmaydi. O'ldirish nimaga kerak? Uning basharasini buzib, burnini majaqlab, cho'chqanikidek quloqlarini kesib qo'ysang bo'lgani...

– Azbaroyi xudo, bu ishing...

– Sen ko'p menga aql o'rgataverma, joningdan umiding bo'lsa tinch o'tiraver! Men uni karavotga bog'lab qo'yaman, agar u shunda qonsirab o'lsa, bu mening aybim bo'ladimi? Agar u o'lib qolsa, mening parvoyimga ham kelmaydi. Sen bo'lsang, menga yordam berasan, bu yerga kelishingning sababi ham shu. Men yolg'iz udda qilolmay qolarman. Agar qo'rqoqlik qilsang, avval boshlab seni biryoqlik qilaman, bildingmi? Agar men seni o'ldiradigan bo'lsam, u vaqtda u xotinni ham o'ldiraman, shunday qilsam, keyin bu ishning kim qilganini hech kim bilolmaydi.

– Sen shuni xohlasang men nima ham der edim, qilsak qilamiz-da, qancha tez bo'lsa shuncha yaxshi. Badanlarimni titroq bosib ketdi.

– Nima deysan? Hozir qilamiz deysanmi? Mehmonlar-chi? Yo'q, biz chiroq o'chguncha kutib turamiz, shoshilish kerak emas.

Gek endi bu qonxo'rlarning o'zaro suhbatlaridan nafasini ichiga yutib, bir qadam orqaga tisa-

rildi. Buning uchun bir oyog'ini yerga qo'yib turib, ikkinchi oyog'i bilan oldin o'sha oyoq qo'yadigan yerni paypaslab-mo'ljallab oldi. Shunday ehtiyotlik bilan orqasiga qarab ikkinchi, uchinchi qadamni qo'ydi. Keyin yana va yana qo'ya boshlagan edi, birdan uning oyog'i ostida bir shoxcha qirsillab ketdi. Gekning nafasi ichiga tushib ketgan edi. Hech tovush yo'q, jimjitlik. U sevingandan nihollar orasidagi tor yo'ldan orqasiga burildi-da, tovush chiqarmay oyoqlarini ehtiyotlik bilan qo'yib tez-tez yurib ketdi. Tosh qaziydigan yerga yetib olgandan keyin, endi qo'rquv yo'qligiga ishonib, kuchining boricha chopib ketdi. Tepalikdan pastga qarab yeldek uchib borardi. Yo'ldagi fermer cholning uyiga yetib olib, uning eshigini mushti bilan ura boshladi. Chol bilan uning ikkita azamat o'g'illari derazadan boshlarini chiqarib:

– Nima shovqin? Kim u, taqillatgan? Nima kerak senga? – deb baqirdilar.

– Meni tezroq ichkariga kirgizinglar, men hammasini aytib beraman.

– O'zing kimsan?

– Geklberri Finnman, tezroq kirgizinglar.

– Geklberri Finn emish, uning so'zini qaranglar. Geklberri Finn bo'lsa, uning oldida hamma eshiklar ochila berishi shart emas. Shunday bo'lsa ham bolalar, sizlar eshikni ochib uni ichkariga olinglar, qani ko'raylik, unga nima bo'lgan.

– Xudo xayr bersin, mening aytajak so'zlarimni hech kimga so'zlamanglar, bo'lmasa mening holim xarob bo'ladi. Lekin beva xotin menga har doim yaxshilik qilardi, shuning uchun men sizlarga so'zlab berayin. Shu so'zlarni meni aytdi, deb aytmaslikka so'z bersalaringiz, men sizlarga aytib beraman...

– Bolalar, buning so'zlari bejiz emas, bir narsani biladiganga o'xshaydi, – dedi chol. – Qani, bolam, so'zlayver, biz hech kimga og'zimizdan chiqarmaymiz.

Oradan uch daqiqa vaqt o'tishi bilan chol va uning o'g'illari yaxshi qurollanganlari holda tepalikning ustiga chiqib va to'pponchalarini o'qtalib, chakalakzor orasidagi yo'ldan bitta-bitta yurib borar edilar. Gek ularni o'sha tor yo'lakka olib borib qo'ydi-da, o'zi bormadi. O'zi bir katta toshning orqasiga o'tib olib, kuta boshladi. Uzoq va entiktiruvchi jimlik hukm surdi. Keyin birdan ustma-ust o'q ovozlari va kishilarning shovqinlari eshitildi. Gek buning davomini kutib turmadi. O'rnidan irg'ib turib va tepalikdan pastga qarab, oyoqlari yerga goh tegib, goh tegmay bor kuchi bilan chopib ketdi.

O'TTIZINCHI BOB

TOM BILAN BEKKI G'ORDA

Yakshanba kuni ertalab, tong yoriy boshlashi bilanoq, Gek kelib fermer cholning eshigini taqilatdi. Uydagilarning hammasi hali uxlab yotishgan bo'lsalar ham, kechasi tortgan tashvishlari tufayli tiq etgan tovushga ham uyg'onadigan darajada hushyor yotar edilar. Derazadan qarab:

– Kim? – deb baqirdilar.

Gek qo'rqan tovush bilan:

– Xudo xayr bersin, meni ichkariga kirgizinglar, men Gek Finnman, – deb javob berdi.

– Bu ism oldida bizning eshigimiz har doim – kechasi bo'lsin, kunduzi bo'lsin, ochiq turadi. Marhamat qilsinlar! – dedi.

Hamma vaqt har qayerda daydib yuruvchi bolaga bu so'zlar juda ajoyib ohangda eshitildi. Bunday yoqimli so'zlarni u umrida hech eshitmagan, hatto qachon bo'lsa ham biror kishining unga «marhamat qilsinlar!» deb aytganini eslayolmasdi.

Tezda eshik ochilib, Gek ichkariga kirdi. Unga joy ko'rsatdilar. Chol bilan uning ikki o'g'li bo'lsa shoshilinch ravishda kiyinishda davom etardilar.

– Xo'sh, bolam, sen juda och qolganga o'xshaysan, ammo bizning nonushtamiz birozdan keyin, quyosh chiqishi bilan tayyor bo'ladi, bundan xotirjam bo'l. Bolalarim bilan men bo'lsam, sen qaytib kelib, shu yerda yotib qolarsan deb o'ylagan edik.

– Men juda qo'rqib ketdim, – deb so'zlay boshladi Gek. – Sizlar o'q ota boshlaganlaringizdan keyin men kuchim boricha chopdim, uch mil yergacha orqamga qaramay qochdim. Endi men sizlardan shu ishlarning qanday bo'lganini bilish uchun, atayin yana shu la'natilarning garchi o'ligiga bo'lsa ham duch kelib qolmayin, deb juda erta keldim.

– Shunday bolam, bildim. Sening basharangdan butunlay uxlamaganing bilinib turibdi. Lekin buning zarari yo'q. Ana, o'rin tayyor, ovqatni yegandan keyin yotib uxlayverasan. Kechagi hodisaning natijasi bo'lsa, uncha yaxshi emas, bolam, ular o'lganlari yo'q, bizga shunisi alam qilib turibdi. Bilasanmi, ish mana shunday bo'ldi: sening tushuntirishing bo'yicha biz ularning qayerda ekanliklarini bilib olgan edik. Bizlar ohistalik bilan bitta-bitta qadam qo'yib, ular turgan yerga juda yaqin bordik. O'sha yolg'iz so'qmoq yo'l, butalarning orasi yerto'ladek qorong'i emasmi? Biz borib to'xtadik, aftidan, ular bilan bizning oramizda ko'p bo'lsa besh qadamcha bo'lsa kerak. Birdan aksirib yuborsam bo'ladimi? Juda ham noqulay ish bo'ldida! O'zimni bir iloj qilib to'xtataman, desam ham bo'lmadi, aksirganim-aksirgan, to'pponchamni o'qtalib hammadan oldinda borar edim. Aksirib yuborishim bilanoq o'g'rilar o'rinlaridan turib, qocha boshladilar. Men bolalarimga «otinglar,

bolalar!» – deb baqirdim-da, o‘zim ham o‘q uzdim, bolalarim ham otdilar. Lekin uchovimizning ham o‘qimiz tegmay o‘tib ketgan bo‘lsa kerak. O‘g‘rilar qochib ketdilar. Ular o‘rmon oralab qochdilar, biz orqalaridan quva boshladik. Keyin ular to‘xtab, bizga qarab o‘q otdilar, lekin ularning o‘qlari bizga zarar yetkazmay, yonimizdan vizillab o‘tib ketdi. Keyin ularning oyoq tovushlari ham eshitilmay qoldi. Biz ham ularni quvishdan to‘xtab, tepalikdan pastga tushib politsiyalarni ishga soldik. Ular bir necha kishini yuborib suv bo‘yini poylatib qo‘ydilar; ertalab tong otgandan keyin sherif o‘rmonchini tintishga buyurdi. Shunda mening bolalarim ham birga bordilar. Sen bizga ularning qay tusda ekanliklarini tasvirlab bersang yaxshi bo‘lar edi. Bu bizga ancha yordam berardi. Ammo sen qorong‘ida ularning tuslarini ham aniqlab ololmagandirsan?

– Yo‘q, men ularni oldin shaharda ko‘rib, keyin orqalaridan tushgan edim.

– Juda yaxshi! Qani, aytib ber bo‘lmasa, ularning tuslari qanday?

– Ulardan biri so‘nggi vaqtlarda shaharni oralab yuruvchi jingalak ispaniyalik chol, ikkinchisi bo‘lsa ust-boshlari uvada, chirkin ko‘rinishli bir kishi...

– Bo‘ldi, bo‘ldi, azizim, shu aytganlaringning o‘zi kifoya... Biz ularning kimlar ekanini bilamiz. Biz kecha ularni o‘rmonda ko‘rgan edik, ular beva xotinning uyi oldida tentirab yurar edilar, bizni ko‘rishlari bilan qochib ketdilar. Qani, bolalar, endi tezroq sherifning oldiga boringlar, ovqatni bo‘lsa keyin yersizlar.

Cholning bolalari o‘sha ondayoq chiqib ketdilar. Ular eshikning oldiga qarab jo‘naganlarida Gek ularning orqalaridan yugurib borib:

– Xudo xayr bersin, bularni sizlarga xabar beruvchi men ekanimni ularga bildirmanglar. Xudo xayr bersin. Sizlardan o‘tinchim shu! – dedi.

– Durust, agar sen buni istamas ekansan, biz bu gapni ularga bildirmaymiz, ammo sen hech qanday yomon ish qilganing yo‘q-ku.

– Yo‘q, yo‘q, Xudo xayr bersin, sira ayta ko‘rmanglar.

Bolalari chiqib ketganlaridan keyin chol Gekka qarab:

– Ular aytmaydilar, men ham aytmayman. Lekin nima uchun buning oshkora bo‘lishini istamaysan?

Gek: «Agar buni aytib berganimni bilsalar, ular meni albatta o‘ldiradilar», dedi.

Chol bu sirni hech kimga bildirmaslikka yana bir marta va‘da berib, Gekdan yana:

– Bolam deyman, ularning orqasidan poylab yurish sening xayolingga qayoqdan keldi? Nima bo‘ldi, ular senga juda shubhali bo‘lib ko‘rindilarmi? – deb so‘radi.

Gek o‘z sirini sezdirib qo‘ymaslik yo‘lida turli bahonalar qidirib, ancha vaqt indamay turgandan keyin:

– Bilasizmi, mening turmushim juda yomon, o‘zim ham juda xarob bo‘lib qolgan bir bolaman. Harholda mana shunday ahvollarim hammasi bunga qarshilik qilmasligi uchun dalil bo‘la oladi. Ana shuning uchun men ba‘zida kechalari uxlamay, qanday qilib bo‘lsa ham boshqacha turmush kechirsam ekan deb, o‘ylab yotaman. O‘tgan kecha ham xuddi shunday bo‘ldi. Uyqim kelmadi. Butunlay bu haqda o‘ylab, yarim kechagacha ko‘chada aylanib yurdim, qovoqxona yonidagi eski g‘ishtin saroy oldidan o‘tib borar edim, devor yonida o‘ylanib turib qoldim. Birdan ikki kishi chiqib o‘tib qoldi, bittasining qo‘ltig‘ida bir narsa bordek ko‘rindi. Men buni, albatta biror yerdan o‘g‘irlab olib ketayotgandirlar, deb o‘yladim. Ulardan biri papiros chekib borar edi. Ikkinchisi ham mendan ikki qadam yerda to‘xtab papiros chekdi, papi-

rosdan chiqqan yorug'lik tufayli men ulardan biri o'sha novcha, ispaniyalik kishi ekanligini bildim, – men uni faqat chekkalariga qo'yilgan oq soqollaridan tanidim. Ikkinchisi esa o'sha usti-boshi uvada, iflos kishi edi.

– Shu papirosning yorug'ida sen uning uvadalarigacha ko'rib oldingmi?

Gek bir nafas uyalib, indamay turdi.

– Qanday bo'lganini bilmadim, harholda shuni anglab olgan bo'lsam kerak.

– Xo'sh, shunday qilib ular ketdilar, sen nima qilding?

– Men ularning orqalaridan ketdim. Hammasi shunday bo'lib ehiqdi. Men ularning nima ish qilib yurganlarini bilmoqchi bo'ldim. Ular borgan sari yuqoriga chiqib borar edilar, men ham ular beva xotinning devori yoniga yetib borgunlaricha orqalaridan chiqib bordim. Keyin o'sha yerda, qorong'ilikda quloq solib tura boshladim. Usti-boshi uvada kishi beva xotinni yoqlar edi. Ispaniyalik esa uni burdalab tashlayman, deb qasam ichar edi. Buyog'ini men sizlarga aytib bergan edim...

– Nechuk! Shularning hammasini o'sha jingalak so'zladimi?

Gek har narsa qilib bo'lsa-da, ispaniyalikning kim ekanini chol xayoliga ham keltirmasligi uchun harakat qilar. U bir necha marta o'zini o'nglab olishga urinsa ham, chol undan ko'zini olmay turar va u damba-dam so'zida yanglishar edi. Nihoyat, chol:

– Bolam, mendan qo'rqmay so'zlayver. Men hech vaqt seni tutib berib, sharmanda qilmoqchi emasman. Aksincha, men seni himoya qilmoqchiman. Bu ispaniyalik emas, sen bilmay so'zlab qo'yding-da, endi so'zingni qaytib ololmay turibsən. Sen shu ispaniyalik to'g'risida biror narsa bilsang ham, aytmay turibsən, shundaymi? Kel, endi menga ishonaqol,

hammasini aytib ber, men hech kimga og'zimdanda chiqarmayman.

Gek cholning adl ko'zlariga tikilib turdi-da, keyin engashib, uning qulog'iga shivirlab:

– U – ispaniyalik emas, u kishi – hindi Jo! – dedi.

Chol o'tirgan kursisidan ag'darilib tushayozdi.

– Bo'ldi, endi hamma gap ma'lum bo'ldi, endi tushundim, – dedi u. – Sen quloqlarini va burunlarini kesish to'g'risida so'zlaganingda, bu gaplarni o'zing to'qigandirsan deb o'ylagan edim. Lekin hindi Jo bo'lsa, albatta, tamom boshqa gap.

Nonushta ustida ularning suhbatlari davom etdi. Shu bilan birga chol o'shalarning orqasidan chiqib ketayotgan vaqtda fonus yoqib, devorning ustini va qo'shnining yerlarini qon izi yo'qmi ekan, deb qarab chiqqanini so'zladi. Qon izlari yo'q edi, ular bir katta tugun topib oldilar...

– ICHIDA NIMASI BOR EKAN?

Bu so'zlar bolaning oqarib ketgan lablaridan o'qdek otilib chiqqan edi. U o'zini yo'qotib qo'yib, ko'zlarini javdiratgan holda zo'rg'a nafas olar va javob kutib, cholning og'ziga tikilib qarab turar edi. Chol ham o'z navbati bilan javob berishdan oldin uch, besh, o'n soniya chamasi unga tikilib qarab turdi-da, keyin:

– Tugun ichida o'g'rilarning asboblari bor edi. Lekin senga nima bo'ldi?

Gek shu so'zlardan ancha yengil tortib, o'zini kursining orqa suyanchig'iga tashlab, yengil nafas ola boshladi. Chol unga jiddiy ravishda va qiziqib qarab turar edi.

– Ana shunday, bir boylam o'g'rilar asbobi ekan. Bu gap, aftidan, seni ancha tinchlantiradiganga o'xshaydi. Lekin sen nima uchun bunday qo'rqib ketding? Ularning topib olgan narsalarini nima deb o'ylagan eding?

Gek nima deb javob berishini bilmay, juda xijolatda qoldi. Bola shu vaqt birorta o'rinli javob topish uchun, bor-yo'g'ini berishga rozi, lekin uning o'yiga hech narsa kelmas edi. Cholning sinovchan o'tkir ko'zlari bo'lsa, borgan sari uning yuragiga kirib borayotgandek sezilar edi. Eng bo'lmag'ur bir javob to'g'ri kelib qoldi, lekin uni o'ylab o'tirishga vaqt bo'lmaganidan, Gek o'ylab turmay:

– Men sizni... yakshanba kungi maktabda o'qiladigan kitoblarni topib olgandirsiz, deb o'ylagan edim, – dedi.

Bola bechora juda xafa bo'lganidan, yuzida jilmayish alomati ham sezilmadi, chol bo'lsa shodlik bilan qattiq xoxolab kulib yuborganidan, uning butun og'ir gavadasi tebrandi. Nihoyat, to'yguncha kulib bo'lganidan keyin, «bunday kulgi, kishiga ancha iqtisodiy jihatdan foydali bo'lib, kishini doktor va dorivorlarga bo'ladigan chiqimlardan qutqazadi», – dedi.

– Bola bechora-ey! – der edi u, – sen juda charchab qolgansan, ranglaring oqarib ketgan, anchagina tobing yo'q bo'lsa kerak. So'zingdan biroz yanglishayotganingning sababi ham shu. Ha, bular hech gap emas, yaxshi bo'lib qolasan. Uxlab dam olsang, hushyor bo'lib qolasan.

Gek o'zining ahmoqligi va o'zini-o'zi tuta bilganligi uchun o'kinar edi, – axir u yovuz-o'g'ri odamlarning gaplaridan, o'sha joyda, ya'ni tepalikdagi so'qmoq yo'l oldida ular beva xotinni uchratganliklarini va qovoqxonadan keltirgan tugunlarida hech qanday xazina bo'lmaganligini fahmlagan edi-ku! Ammo u faqat bir gumon bo'lib, buni Gek tushunmay o'sha sandiqchadir, deb o'ylab, hovliqib ketgan edi.

Harholda u endi tugundagi narsaning nima ekani ni bilib, juda tinchlandi. Aftidan, hamma ish ham joyida edi. Sandiqchalar hozirgacha ham ikkinchi nomerda bo'lsa kerak, o'g'rilarning bo'lsa, bugun

ikkovlarini ham ushlab oladilar, shu bugun kechasi bo'lsa u bilan Tom birga borishib, bemalol va qo'rqishmasdan sandiqchani ko'tarib kelaveradilar.

Ular endigina nonushta qilib bo'lgan edilar, eshikni birov qoqdi. Gek tezlikda biror yerga yashirinmoqchi bo'ldi, chunki kechasi yuz bergan voqeaga qanday bo'lsa-da aloqasi borligidan biror kishining ham gumonsiramastligini xohlar edi. Chol eshikni ochganidan keyin, uyga beva Duglas bilan bir necha yosh erkak va xotinlar kirib keldilar. Beva Duglasning hovlisiga qarash uchun bir to'da bolalar tepalikka tirmashayotganliklarini ko'rdilar. Bu voqea hammaga oshkor bo'lgan edi.

Chol kelgan kishilarga kechasi yuz bergan voqeani so'zlab berdi. Beva xotin o'zining o'limdan qutulib qolgani uchun unga minnatdorlik bildirar edi.

– Xonim, bu to'g'rida menga biror so'z ham ayt-mang! Boshqa bir kishi bor, mendan ham, mening o'g'illarimdan ham, hammamizdan ham o'shanga ko'proq minnatdorchilik izhor qilgaysiz. Biroq u menga o'zini bildirishimga ijozat bermadi. Agarda o'sha bo'lmaganida, siznikiga borish bizning xayolimizda ham yo'q edi.

Albatta, o'z-o'zidan ma'lum, uning bu so'zlari kampirni shunday qiziqtirdiki, uning so'zlaridagi eng asosiy voqealar ham orqaga surilib qoldi va ko'p o'tmay bu gapni bilish yo'lidagi qiziqish butun shaharga yoyildi. Lekin o'z mehmonlarining sabrsizliklariga cholning rahmi kelmadi va bu sirni oshkora qilmadi. Bundan boshqa xabarlarining hammasini bilib olgandan keyin, beva xotin:

– Men karavotda kitob o'qib yotib, uxlab qolib-man va butun kecha bemalol, juda tinch uyquda yotgan ekanman. Nima sababdan kirib meni uyg'ot-madingiz?

– Buni sizga aytib yurmaylik, dedim. Bu la'natilar endi yo qaytib kelar, yo kelmas, deb o'yladim. Ular o'zlarining butun asboblarini eslaridan chiqarib qoldirib ketganlar, bir narsa qilmoqchi bo'lganlarida ham asbobsiz hech ish qilolmas edilar. Shunday bo'lgandan keyin sizni uyg'otish nimaga kerak? Sizni qo'rqitish uchunmi? Bundan tashqari mening uchta negrim tunning butun qolgan qismini sizning uyingiz atrofini poylab o'tkazdilar, ular hozirgina qaytib keldilar.

Bu mehmonlar ketib, yana boshqa kishilar keldi. Shu zayilda chol uch soat davomida o'z hikoyasini qayta-qayta takrorlash bilan mashg'ul bo'ldi.

Shu kuni ertalab maktabda odatdagidek, yakshanba kungi mashg'ulotlar bo'lmadi, lekin shunday bo'lsa ham bu voqeani yaxshilab so'zlashib olish uchun cherkovga yig'ilishdilar. O'g'rilarni topa olmaganlarini hamma bilib qolgan, xalq o'rtasidagi so'zlar tamom bo'lganidan keyin Techerning xotini xalq o'rtasidan oralab missis Garperning oldiga o'tib borib:

– Nima gap, qizim Bekki bugun kuni bo'yi uxlaydimi deyman? O'zim ham uni juda charchab qolar, deb o'ylagan edim.

– Sizning Bekkingizmi?

– Ha, mening qizim-da! – u ajablanib qaraydi. – Bugun siznikida yotib qolgani yo'qmi?

– Yo'q-a!

Missis Techerning rangi o'chib, cherkov kursisiga o'tirib qoldi. Xuddi shu vaqt Polli xola o'zining o'rtog'i bilan nimalar to'g'risidadir so'zlashib, o'tib borar edi.

– Esonmisiz, missis Techer! – dedi Polli xola – Salomatmisiz, missis Garper. Mening bolam tag'in yo'qolib qoldi-ya. Men Tomni sizlarning birortan-giznikida yotib qolgan bo'lsa, mendan qo'rqqanidan

endi cherkovga bormay o'tirgandir, deb o'ylagan edim.

Missis Techer sekingina boshini chayqab qo'ydi-da, rangi avvalgidan ham ortiqroq o'chib ketdi.

– U biznikida yotgani yo'q, – dedi missis Garper. Endi u ham tashvishlana boshladi.

Polli xolaning chehrasida ham tashvish alomat-lari sezildi.

– Jo Garper, bugun ertalab bolam Tomni ko'rgan edingmi? – deb so'radi u.

– Yo'q, ko'rganim yo'q.

– Sen uni so'nggi daf'a qayerda ko'rgan eding.

Jo buni esiga tushirish uchun urinsa ham hech narsa deb javob bera olmadi. Cherkovdan chiqib kelayotganlar to'xtab, bularning so'zlariga quloq sola boshladilar. Xalq o'zaro shivirlashar, ularda tug'ilyotgan bezovtalik alomatlari basharalaridan sezilib turar edi. Bolalarga har tomondan har xil savollar tushar edi. Sayildan qaytib kelayotganlarida kemada Tom bilan Bekkinning bor-yo'qligini ulardan hech kim bilmas ekan. Qorong'ida ularni hech kim ko'rmagan va bolalarning hammasi tugalmi, deb hech kim surishtirib ko'rmagan ham. Bolalardan biri chidab turolmasdan:

– Demak, ular g'orning ichida qolgandirlar! – dedi.

Missis Techer hushidan ketib yiqildi. Polli xola bo'lsa o'zining qo'llarini qayirib, faryod solib yig'lar edi.

Bu vahimali xabar og'izdan-og'izga, bir to'dadan ikkinchi to'daga, bir ko'chadan ikkinchi ko'chaga o'tib yura boshladi. Oradan besh daqiqa o'tgandan keyin butun qo'ng'iroqlarni jaranglatib, xalqni chaqira boshladilar. O'g'rilar butunlay esdan chiqib ketdi. Otlarni egarlab qayiq-larni yecha boshladilar. Katta kemani olib kelish uchun kishilar yubordilar,

yarim soatdan keyin ikki yuzga yaqin kishi daryo va quruq yo'l bilan g'or tomonga qarab jo'nadilar.

Shahar ichi kun bo'yi o'lik bir tus oldi, – u tamoman huvillab qolgan edi. Missis Techer bilan Polli xolaning oldiga kun bo'yi qo'ni-qo'shnilar kirishib, ularni yupatmoqchi bo'lishar va ular bilan birgalashib yig'lashar edilar, bu esa har qanday yupotuvchi so'zdan ham yaxshiroq bo'lib chiqar edi.

Shahar ichidagilar butun tun entikib, xabar kutdilar, lekin ertalab tong yorishishi bilanoq g'ordan yurgan kishilarga ovqat va sham olib ketish uchun kishi keldi. Missis Techer bilan Polli xolaning tashvishlari son-sanoqsiz edi. Sudya Techer bularga ancha dadillik beradigan xat yuborsa ham, bu xatlar tinchlantirmas edi. Ertasi kuni, g'ira-shira tong paytida fermer chol butun ust-boshlari yog' va loyga bo'yalgan holda uyiga qaytib keldi. U, Gekni o'zlari yotqizib ketgan o'rindan topdi. Bola isitmalab va dovdirab yotar edi. Doktorlarning hammasi xalq bilan birga g'orda yurganliklari uchun kasalga beva xotin Duglasning o'zi qaray boshladi. U xoh yaxshi bo'lsin, xoh yomon bo'lsin, qarovsiz qoldirib bo'ladimi, uning uchun kuchim yetganicha harakat qilaman, der edi. Chol esa Gekni yaxshi bola dedi. Beva xotin buni ma'qulladi:

– Siz judayam to'g'ri aytasiz. Xudo tomonidan yaratilgan har bir maxluqqa tamg'a qo'yilgan. Xudo tomonidan yaratilgan har bir jon egasi uning ne'matiga sazovor bo'lmasdan qolmaydi.

Kun tushga yaqinlashganda, yo'qolgan bolalarni izlashib ketgan kishilar ularni topishdan umidlari-ni uzib, nihoyat charchab, birin-ketin qaytib kelar edilar; ularning orasidagi ba'zi bir g'ayratliroqlari hamon qidirishda davom etardilar. Qaytib kelganlardan qoniqarli javob eshitmadilar, ular faqat g'orning har bir burchaklarigacha borib qaraganlarini,

uzoqlarda o't alangasi ko'rganliklarini, kishilarning baqirishganlarini va miltiq tovushlari eshitganliklarini so'zlar edilar. Bir yerda, odatda sayohatchilar boradigan yerlardan nariroqda, bir toshga sham tutuni bilan iz solinib: «Bekki va Tom» degan ikki so'z yozilganini ko'rgan emishlar va xuddi o'sha yerdan yog' tomchilariga belanib yotgan bir bo'lak lenta topib olib kelganlar. Missis Techer lentani tanib yig'lab yuborgan. Ba'zilarining aytishlaricha, kishilar ba'zan uzoqda miltillab yongan chiroqni ko'rishib, hammalari shodlanishib o'sha tomonga yugurib borishar, u yerda bolalar o'rniga o'z sheriklaridan biror kishining yurganini bilishib, xafa holda qaytib kelishar ekanlar.

Shu ravishda uch kecha va uch kunduz dahshat bilan o'tdi. Soatlar ham birin-ketin salmoqli va qayg'uli bo'lib o'tib borar, nihoyat, butun shahar xalqi qandaydir bir umidsiz xayolga g'arq bo'lib yotar edi. Hech kimning qo'li ishga bormas, qilayotgan ishlari qo'llaridan tushib ketar edi. «Hushyorlik jamiyati» oshxonalaridan birining egasi o'z nomerlaridan bittasida yashirincha araq saqlaganligi to'g'risidagi yangigina tarqatgan xabari ham hech kimni ajablantirmas edi. Gek o'zining ahvoli durustroq bo'lgan vaqtlarda oshxona to'g'risida so'z ochdi va biror yomon xabar eshitishdan qo'rqa-qo'rqa: «Men kasal bo'lib yotgan vaqtimda, jamiyatning oshxonasidan biror narsa topdilar mi», – deb so'radi.

– Ha, topgan emishlar, – deb javob berdi beva xotin.

Gek beva xotin Duglasga ko'zlarini chaqchaytirib, o'rnidan irg'ib turib o'tirdi.

– Nima? Nima topgan emishlar?

– O'tkir ichkiliklar. Araq topgan emishlar... Oshxona ham berk ekan... Yot bolam. Sen meni juda qo'rqitib yubording!

– Men faqat shuni aytib beringlar, faqat shunigina aytsalaring bas. Ularni kim topgan? Tom Soyer topganmi?

Beva xotin o‘zini tutolmay yig‘lab yubordi.

– Qo‘y endi, bolam, ko‘p urinaverma: men senga aytdim-ku, senga ko‘p so‘zlashish yaramaydi. Sen juda kasalsan.

«Demak, araqdan boshqa hech narsa topmaganlar, basharti pullarni topib olganlarida, butun shahar ichi ostin-ustun bo‘lib ketar edi. Demakki, o‘sha boylik qo‘ldan ketgan, abadiy yo‘qolgan... Ammo u nima uchun yig‘laydi? Juda qiziq! Uni yig‘latadigan hech bir sabab yo‘q-ku?».

Gekning xayolida mana shunday fikrlar aylanib yurar edi; u shunday fikrlardan charchab, nihoyat uxlab qoldi.

– Bola bechora endi uxлади-ya, – dedi o‘z-o‘zicha beva xotin. – «Tom Soyer topib olgan emish!» Qani endi, Tom Soyerni borib topib ol-chi! Tom Soyeringni axtarish uchun jasorati va kuchi yetadiganlar endi kamdan-kam qoldi.

O‘TTIZ BIRINCHI BOB

QO‘RQINCHLI UCHRASHUV

Endi yana Tom bilan Bekkiga to‘xtalamiz. Ular boshqalar bilan birga qorong‘i yo‘laklar ichida yurib «Qabul zali», «Jomi», «Aladin saroyi» va shunga o‘xshash qiziq ismlari bo‘lgan g‘orning ajoyib nomlarini ko‘rib, tomosha qilib yurar edilar. Keyin bolalar sho‘xlik, to‘polon qilib bekinmachoq o‘ynay boshladilar. Tom bilan Bekki ham yugurishdan charchaganlaricha o‘yinda qatnashdilar. Keyin ikkovlari shamlarini baland ko‘tarishib, egri-bugri yo‘laklarni oralab, tosh devorlarga yozilgan har xil ismlar,

raqamlar, unvonlar va boshqa xil ajoyib soʻzlarni oʻqib boraverdilar. Ular chapga berilib ketib, gʻorning devorlari yozuvlar bilan qoplangan qismini oʻtib, eng ichkarilariga kirib ketganliklarini payqamadilar. Keyin qoʻllaridagi shamning qorakuyasi bilan devorlardagi silliq toshlarga oʻzlarining ismlarini yozdilar-da, yana nariga qarab yurib ketdilar. Nihoyat, ular shunday bir yerga borib yetdilarki, u yerda bir kichkina chashma suvi oʻzi bilan ohak loyqasini oqizib kelib, boʻrtib chiqqan toshlar ustidan oqib oʻtgan, yaltiroq toshni asrlar davomida Niagara suvining shalolasiga oʻxshash shaklga aylantirib qoʻygan edi. Tomana shu shalola shaklidagi oq toshning tor yeridan siqilib, uning orqasiga oʻtdi. U shu oq toshning orqasiga oʻtib, qoʻlidagi sham yorugʻi bilan oʻsha toshni yarqiratib, Bekkini xursand qilmoqchi edi. Uning ichkari tomoniga oʻtib qarasaki, bu shalolaning ikki tomoni tosh devorining tor oraligida tabiiy ravishda tik oʻrnatilgan bir zinaga oʻxshab turardi. Ular bu kashfiyotlaridan xursand boʻlishib, bu yerning yana bundan ham ortiqroq ajoyibotlarini koʻrishga qiziqib ketdilar. Bekki ham uning istagiga rozilik bildirdi, ikkovlari shu yerdagi toshlardan biriga xotira uchun qorakuya bilan belgi solib, yana nari ketdilar. Ular sirli gʻor boʻylab borganlari sari, pastga tushib boruvchi tor yoʻlak ichida dam bir tomonga, dam ikkinchi tomonga burilib uzoq yurdilar. Ular shu oʻrtadagi toshlardan biriga yana belgi qoʻyib, yuqoridagilarga chiqqanda hikoya qilib berish uchun yana ajoyib narsalar qidirib, bir tomonga burilib ketdilar. Bir yerga borib, katta tokchaga oʻxshash yerga duch keldilar. Uning yuqorisidan kishining oyogʻi yoʻgʻonligiday, yarqiragan juda koʻp narsalar osilib turar edi. Ular bu yerlarning goʻzalliklaridan zavqlanishib, shu gʻorni butun aylanishib, uning son-sanoqsiz tor yoʻlaklarining biridan chiqdilar. Tezdan ular yana bir gʻorga

yetib bordilar. Unda qoyalar orasidan go'zal, tiniq bir chashma qaynab chiqib yotar, uning atroflari porloq kristall kabi yarqirab turar edi. Ularning gumbazlari ostida birtalay ko'rshapalaklar bor edi. Bolalarning qo'llaridagi sham yorug'i ularni cho'chitib yubordi; ularning hammasi birdan uchib, chiyillashib, aylanib, o'zlarini sham yorug'iga ura boshladilar. Tom darhol Bekkning qo'lidan ushlab olib, ikkovlari birga daf'atan to'g'ri kelgan yo'laklardan biriga qarab qochib chiqdilar. Bekki g'ordan chiqqanda ko'rshapalaklardan biri qanoti bilan urib, uning shamini o'chirdi. Ko'rshapalaklar ko'p vaqtlargacha ularning orqalaridan quvib yurdilar. Lekin bolalar dam-badam goh u, goh bu yo'lda uchragan yo'lakka burilib yurib, nihoyat, ular ta'qiblaridan qutuldilar. Keyin Tom bir zamonlar yer osti ko'li bo'lgan joyga to'g'ri keldi. Qorong'ida uning tevarak-atrofdagi belgilari o'chayozgan edi. Tom uning atroflaridagi qirg'oqlarni tekshirib chiqmoqchi bo'lgan edi, ammo, keyin biroz o'ylab turgach, avval bir yerga o'tirib dam olish yaxshiroq, degan qarorga keldi. Shu vaqt yer ostining jonsiz sukunati bolalarni siqib, ularga birinchi marta qattiq ta'sir qildi.

– Nima gap bo'ldi? – dedi Bekki, – xuddi ancha vaqtlardan beri hech qanday tovush eshitilmaganga o'xshaydimi? Sen ham sezdingmi?

– O'zing o'ylab qara, Bekki, ular u yoqda, yuqorida bo'lsalar, biz bo'lsak pastlikdamiz, hatto o'zim hozir kelib qolgan yerimizni ham bilmay turibman. Biz shimol tomonga yurib ketdikmi, janubgami yoki sharq tomongami, biz endi bu yerdan ularning tovushlarini ham eshita olmaymiz.

Bekki ancha tashvishga tushib qoldi.

– Biz bu yerda yana ancha yuramizmi, Tom? Orqamizga qaytganimiz yaxshi emasmi?

– To'g'ri, shunday qilsak ham yaxshi bo'lar edi...

– Tom, sen endi yoʻlni topa olasanmi? Bu yer shunday ekanmi, yolgʻiz oʻzim boʻlsam sira topolmas edim.

– Agar shu koʻrshapalaklar boʻlmaganda, yoʻlni topib ketar edim. Agar yana oʻsha yoʻldan yursak, koʻrshapalaklar ikkalamizning ham shamlarimizni oʻchirib qoʻysalar, unda ishimiz juda yomon boʻladi, oʻsha yerdan oʻtmaslik uchun boshqa yoʻl axtarib koʻramiz.

– Adashib qolmasak yaxshi edi. Agar yoʻldan adashib qolsak, holimiz xarob boʻladi-da! – dedi qiz va bu xavfdan bir seskanib oldi.

Ular shu yerdagi yoʻlaklardan birini tanlab, ancha vaqtgacha churq etishmasdan yurib ketdilar. Yoʻlning ikki tomonidan boshqa yoʻlaklar chiqqanda, tanish yoʻl emasmikan, deyishib tikilib qarar edilar. Lekin u yerlarning hammasi notanish boʻlib chiqar edi. Har gal Tom, yangi bir yoʻl topib kira boshlashi bilan Bekki tetiklantiruvchi alomat kutib, uning yuziga tikilib qarar edi. Tom boʻlsa avvalgidek shod vaziyatda:

– Bu hali biz yurgan yoʻl emas, biroq, tashvish qilma, vaqti bilan oʻzimiz yurib kelgan yoʻlni ham topib olamiz, – der edi.

Shu bilan birga u muvaffaqiyatsizlikka uchragan sari koʻproq ishonchini yoʻqotar, qanday boʻlsa ham biror tanish yoʻl uchratarman, deb oʻnggami, soʻlgami, ishqilib toʻgʻri kelgan burilishlarning biriga tez burilib ketar edi. Har zamon-har zamonda u Bekkiga qarab: «Qoʻrqma, shu yoʻlimiz toʻgʻri, shunday qilib yoʻlni topib olamiz», – der, qalbidan esa shunday bir dahshatli qoʻrqinch va umidsizlik joy olgan ediki, u xayolida goʻyo haligi: «qoʻrqma, shu ketayotgan yoʻlimiz toʻgʻri» degan soʻzlar oʻrniga: «ishimiz yomon boʻldi, yoʻldan adashdik, holimiz xarob boʻldi», degandek tovushi boʻgʻilibroq qolar edi. Bekki borgan sari Tomning yonboshiga siqilar va kuchining boricha

harakat qilib, tomchi-tomchi bo'lib chiqib kelayotgan ko'z yoshlarni to'xtatmoqchi bo'lar, lekin bunga erisholmas edi. Nihoyat u:

– Menga qara, Tom, ko'rshapalaklar bo'lsa ham mayli, o'sha yo'lga yuraylik, bo'lmasa bunday qilib yurganimizda yana ko'proq adashib ketamiz, – dedi.

Tom to'xtadi.

– To'xta, quloq sol! – dedi u.

Shunday jimlik hukm surar ediki, bolalar hatto o'zlarining nafas olishlarini ham eshitib turar edilar. Tom tovushining boricha bir baqirib yubordi. Uning tovushi g'or gumbazi ostida uzoq vaqtgacha jaranglab, keyin yiroqdan go'yo istehzoli bir kulgidek sekin-sekin eshitilib, birdan to'xtab qoldi.

– Qo'y, Tom, bunday qichqirma, bu juda vahimali bo'lar ekan, – dedi Bekki.

– Vahimali ekanligi rost, Bekki, lekin indamay yurgandan ko'ra baqirgan yaxshi-da, balki ular eshitib qolishar.

U yana baqirdi.

Tomning bu «balki» degan so'zi qiz uchun haligi qo'rqinchli aks sado tovushidan ham ortiqroq dahshatli qahqaha kabi jaranglab eshitildi. U endi tomning ishonchini yo'qotayotganini angladi. Bolalar indamay kutib turardilar, biroq bularning chaqiriqlariga hech bir javob bo'lmadi. Shunda Tom orqasiga burilib, tez-tez yurib keta boshladi. Ko'p o'tmay Bekki uning ko'zlarida qandaydir bir qat'iyatsizlikdan boshqa yana bir dahshatli haqiqat borligini sezdi. Tom endi orqasiga qaytib ketish uchun ham yo'lni topa olmay turar edi.

– Oh, Tom, nega yo'llarga ko'proq belgilar qo'yib kelmading.

– To'g'ri aytasan, Bekki, men juda ahmoq ekanman! Shu to'g'rida juda ahmoqlik qildim! Bizga yana shu yo'l bilan qaytib chiqishga to'g'ri kelar, degan fikr

xayolinga ham kelmagan. Yo'q, men endi yo'lni topa olmayman. Juda boshim aylanib qoldi.

– Oh, Tom, holimiz xarob bo'ldi! Biz endi bu dahshatli yer ostidan hech qutulib chiqa olmaymiz! Nega boshqalardan ajralib qoldik?

Bekki kuchsizlanib yerga o'tirdi va o'zini yo'qotib, shunday ho'ngrab yig'ladiki, Tom uni endi yo aqlidan ozadi, yo bo'lmasa o'lib qoladi, deb qo'rqib ketdi. U qizning yoniga o'tirib, uni quchoqlab oldi. Qiz yig'lab, yuzini uning ko'kragiga qo'ydi va pinjiga suqilib yig'ladi, uzoqdan eshitilgan aks sado esa uning bu achchiq yig'i ovozlari va qayg'uli so'zlarini mayda bo'laklarga bo'lingan shodlik kulgisidek qilib eshittirdi. Tom unga qo'rqqoqlik qilmay, o'zini dadil tutishi uchun yolborar, qiz esa bunga ojizligini bildirar edi. Shunda Tom bu qizni shu ahvolga solib qo'ygani uchun o'zini so'ka boshlagan edi, uning bu ishi qizga qattiqroq ta'sir qildi: qiz o'zini dadil tutishga va'da berib, Tom boshlagan tomonga uning orqasidan yurib bormoqchi bo'lar, biroq undan bu tariqa so'zlarni aytmasligini so'rar, chunki bu ishda men o'zim ham sendan ko'ra kamroq aybli emasman, der edi.

Shunday qilib ular o'rinlaridan turib yo'lga tushdilar. Ularning hozirgi yurib borishlari butunlay maqsadsiz, faqat bir yerda o'tirgandan ko'ra yurib turishdan boshqa choralari yo'q edi.

Birozdan keyin Tom Bekking qo'lidagi shamni olib puflab o'chirdi. Ular uchun endi shamni iqtisod qilish juda muhim edi. Bekki buni tushunib, bir og'iz ham so'z aytmedi va yana ruhi tushib ketdi. U Tomda yana bitta butun sham, yarimtdan o'ch-to'rtta sham borligini bilar edi. Shunday bo'lsa hamki shamlarni tejab borishni Tom o'z vazifasi deb hisoblagan edi.

Bora-bora bolalar o'zlarining charchaganliklarini seza boshlasalar ham, ular bunga e'tibor qilmaslik-

ka tirishardilar, ular uchun har bir daqiqa g'animat bo'lib turganda, o'tirish to'g'risida o'ylash qo'rqinchli edi. Qayoqqa bo'lmasin, taxmin bilan bo'lsa ham, harholda ular oldinga qarab yurib borar, balki shu yo'l bilan g'ordan chiqib ketishar. Lekin bir yerda qarab o'tirish – o'z-o'zini o'lim changaliga tutib berish va o'limni yaqinlashtirish demak edi.

Shunday bo'lsa-da, Bekkning zaif oyoqlari butunlay holdan ketdi. U o'tirdi. Tom ham uning yoniga o'tirib oldi-da, u yoqda qolgan yor-do'stlari, rohatlanib yotadigan to'shaklari va hammadan ham quyosh nuri to'g'risida so'zlasha boshladilar. Bekki yig'lab o'tirar, Tom uni yupotmoq uchun biror narsa o'ylab topmoqchi bo'lsa ham butun o'ylagan narsalari hech qanday natija bermas edi. Bekki shu darajada charchab, holsizlanib qolgan ediki, provardida uxlab qoldi. Tom bunga xursand edi. U qizning yuziga tikilib turar ekan, rohatbaxsh uyqu natijasida uning yuzi odatdagi tinch holiga kela-yotganini ko'rib turdi; qizning lablarida yengilgina iljayish alomati ham paydo bo'lib, shu kuyicha yo'qolmay qotib qoldi. Tom uxlab yotgan qizning yuziga tikilib turarkan, o'tgan voqealar xayolida jonlanar va u shu xayollarga berilib ketib, qizning uyg'onib, muloyimgina kulib yotganini ham sezmay qolgan edi. Lekin qizning kulgisi o'sha ondayoq yo'qolib, u ingray boshladi.

– Oh, men qanday qilib uxlab qolibman! Men shunday uyqudan uyg'onmaslikni istar edim! Yo'q, yo'q, Tom menga unday qarama! Men endi bunday so'zlarni aytmayman.

– Men uxlaganingga juda xursand bo'ldim. Bekki, sen ancha dam olib tiniqding. Biz endi yana yo'l axtarishga tushamiz.

– Yaxshi, tag'in urinib ko'ramiz, Tom. Ammo men tushimda shunday go'zal o'lkalarni ko'rdimki, asti qo'yaver. Nazarimda, tezlikda u yerga borib qolamiz.

– Balki borib qolarmiz, balki – yo‘q. O‘zingni dadil tut, Bekki. Biz endi yana yo‘l qidira boshlaymiz.

Ular o‘rinlaridan turib, bir-birlarining qo‘llarini ushlab, yurib ketdilar, lekin muvaffaqiyat qozonishlariga ishonmas edilar. Ular shu g‘orning ichida qancha vaqtdan beri yurganliklarini eslamochi bo‘lar, ammo ular o‘z xayollarida bu g‘or ichida bir necha kun, balki haftalab yurganga o‘xshar edilar. Haqiqatda esa bunday bo‘lishi mumkin emas, chunki hali ularning qo‘llaridagi shamlari ham yonib bitmagan edi.

Shundan keyin ular uzoq vaqt gapirmasdan bordilar. Tom biror yerda to‘xtab suv tomchilayotgan tovush eshitiladimi, yo‘qmi, shuni bilish zarurligini so‘zlar, chunki qanday bo‘lsa ham buloq bor yerni qidirib topish kerak edi.

Ular tezlikda shunday buloqni ham topdilar, Tom bo‘lsa shu yerda to‘xtab dam olish zarurligini aytdi. Ikkovlari ham juda charchagan edilar, shunday bo‘lsa ham Bekki to‘xtamay ketaverishni taklif qildi. Tom unamadi. Bekki hayron bo‘ldi. Ular o‘tirdilar. Tom bir yumaloq loy olib, shamni oldilaridagi bir toshning ustiga o‘rnatib qo‘ydi. Ikkovlari ham xayol surib ketib, ancha vaqt jim o‘tirdilar. Bu jimjitlikni eng avval Bekki buzib:

– Tom, qornim juda ochib ketdi-ku, – dedi. Tom cho‘ntagidan bir narsa oldi.

– Esingda bormi? – deb so‘radi u. Bekki sekingina kulimsirab qo‘ydi.

– Bu – to‘yimizning somsasi, Tom.

– Meni shu somsaning kattakon bo‘lishini istar edim. Negaki shundan boshqa hech narsa yo‘q.

– Men shu bir bo‘lak somsani sayilda yurgan vaqtimizda, yashirib qo‘ygan edim, bu endi bizning so‘ngi...

Bekki o‘z o‘rtog‘ini qayg‘urtirmaslik uchun so‘zini oxiriga yetkazmadi.

Tom somsani ikkiga bo'ldi. Bekki somsaning yarmini zo'r ishtaha bilan yedi. Tomning esa o'z ulushiga og'zi tegdi yo tegmadi. Ichish uchun suv ham bor, o'tirgan yerlarining xuddi yonginasida yarqirab oqib yotgan muzdek buloq suvi bor edi. Birozdan keyin Bekki yo'llarida davom etishni taklif qildi. Tom biroz o'ylanib turgandan keyin:

– Bekki, senga bir so'z aytmoqchiman. Sen bu so'zlarimni jimgina eshita olasanmi? – dedi.

Bekking rangi o'chib ketdi, shunday bo'lsa ham tinch turib tinglashga so'z berdi.

– Bo'lmasa, men shunday demoqchiman, Bekki: biz endi shu yerda qolishimiz kerak, bu yerda suv ham bor ekan... sham bo'lsa, shu qo'limizdagidan boshqa qolmadi.

Bekki ko'zlariga jiqqa yosh olib, ho'ngrab yubordi. Tom qo'lidan kelganicha uni ovutishga urinar, lekin uning harakatlari hech foyda bermas edi. Nihoyat Bekki yana so'z ochib:

– Tom! – dedi.

– Nima deysan, Bekki?

– Ular bizning yo'qligimizni bilishib, izlashib kelib qolsalar kerak deyman?

– Albatta, shunday-da, ular albatta bizlarni qidirishib keladilar.

– Tom, balki ular hozir bizlarni qidirib ham yurgandirlar?

– Shunday bo'lishi ham mumkin. Men ham shunday deb o'ylayman.

– Tom, ular bizning yo'qligimizni qachon bilib qoladilar deb o'ylaysan?

– Kemaga qaytganlarida biladilar-da.

– Tom, unda juda qorong'i bo'lib qolgan bo'ladi, bizlarning bor-yo'qligimizni sezarmikanlar?

– Bilmadim, harholda ular shaharga qaytib borishlari bilanoq, onang ayyuhannos solib qidira boshlaydi.

Bekking yuzida qoʻrquv alomatlari koʻrindi; uning koʻz qarashi oʻzining bir qiz oʻrtogʻinikida yotib qolmoqchi boʻlganini va shuning uchun onasi uni qidirmasligini Tomning esiga tushirdi. Bolalarning ikkalasi ham yana jim boʻlishib, xayol surib ketdilar. Birdaniga Bekkida yangidan sezila boshlagan qaygʻu toʻlqini Tomning xayoliga qanday fikrlar kelgan boʻlsa, uning ham xayoliga shunday fikrlar kelganini bildirdi: Missis Techer Bekking missis Garper uyida yotganligini bilgunicha yakshanba kunining yarmi oʻtib ketadi. Bolalar esa soʻnggi shamni sekin-sekin yonib tamom boʻlishiga qarab oʻtirardilar. Nihoyat, shamning piligidan yarim dyuymcha qoldi. Xiragina yolqin goh yuqori koʻtarilib, goh past tushdi, keyin ingichka boʻlib choʻzilgan tutun bilan qoʻshilib chiqib biroz turgandan keyin oʻchdi-da, butun atrofni dahshatli zulmat bosdi.

Bekki oʻzining Tom quchogʻida yigʻlab yotganini sezgunicha qancha vaqt oʻtgan, buni ulardan hech qaysisi ham ayta olmadi. Ular faqat oʻzlarining bilishlaricha: uzoq vaqtdan keyin, goʻyo ogʻir uyqidan uygʻongandek boʻlib, oʻz boshlariga kelgan baloni seza boshladilar. Tom xayolida hozir yakshanba, balki dushanba kuni ham boʻlgandir, deb oʻylar edi. Tom qanday qilib boʻlsa ham Bekkini gapga solishga urinar, Bekki boʻlsa oʻz qaygʻusi bilan toʻlib-toshib hech narsa demas edi. Unda hozir hech qanday umid va ishonch yoʻq. Tom unga: «bizning yoʻqligimizni allaqachonlar sezganlar va endi bizlarni qidirib yurgandirlar», deb soʻzlab, uni ishontirmoqchi boʻlar edi. Yana boyagidek baqirish kerak. Bironta odam eshitib qolsa kelar-ku, deb u bir baqirdi, lekin qorongʻilik ichida uning tovushi shunday qoʻrqinchli aks sado bilan eshitildiki, u ikkinchi marta qichqirishga jurʼat qilmadi.

Soatlar o'tib borardi; tutqun bolalar bo'lsa yana ochlikdan qiynala boshladilar. Tomning o'ziga tekkan yarimta somsasi hali shundayligicha turardi. U yarimta somsani Bekki ikkalasi baham ko'rishdi, lekin buni yeganlaridan keyin ularning ochliklari avvalgidan ham ortiqroq sezila boshladi.

Oradan biroz vaqt o'tgach, Tom:

– Tss... Eshitdingmi? – deb so'radi.

Ikkovlari ham nafaslarini chiqarmay, quloq soldilar. Uzoq-uzoqlardan birovning chaqirgan tovushi kelgandek bo'ldi. Bolalar yana diqqat bilan quloq sola boshladilar. Tom o'sha chaqiriqqa javob bergandek bo'lib, bir marta qattiq baqirdi-da, Bekkining qo'lidan yetaklab, yo'laklar ichi bilan o'sha tovush eshitilgan tomonga qarab yurdi. Keyin to'xtadi. Haligi tovush yana bir marta yaqinroqdan takrorlangandek bo'ldi.

– Bu tovush xuddi o'shalarniki! – dedi Tom. – Ular to'g'ri shu yoqqa qarab kelayotirlar! Yur, Bekki, qo'rqma, endi bu yog'i yaxshi bo'ladi!

Kichkina asirlar shodliklaridan tez yura olmas edilar, chunki har qadamda chuqur yerlar bo'lgani uchun ehtiyot bo'lib yurishga to'g'ri kelardi. Yo'lda uchragan katta bir chuqur oldida ular beixtiyor to'xtashga majbur bo'ldilar. Bu chuqurning uzunligi uch fut ham, yuz fut ham bo'lishi mumkin. Harholda undan o'tish juda qiyin edi. Tom yerga uzala tushib yotib, kuchi yetganicha qo'lini chuqur ichiga cho'zdi. Lekin qo'li tubigacha yetmadi... Keyin bularni qidirib kelishlarini kutmoqchi bo'ldilar. Bolalar quloq solar, lekin boyagi eshitilgan tovushlar borgan sari uzoqlashmoqda edi. Yana bir damdan keyin u tovushlar butunlay eshitilmay qoldi. Qanday qo'rqinchli hol! Tom tovushi bo'gilgunicha baqirdi, lekin hech kim javob bermadi. Bu bilan u Bekkining ruhini ko'tarmoqchi bo'lar, lekin hech bir tovush eshitilmay, vaqt o'tib borayotgandek bo'lar edi.

Bolalar qorong'ida qo'li bilan paypaslab yurib, haligi buloq yoniga qaytib bordilar. Vaqt juda sekin o'tib borar edi. Ular ochlikdan charchab, qimirlashga madorlari qolmay, uxlab qoldilar. Ular och va qayg'uli holda uyg'ondilar. Tom endi seshanba kuni bo'lib qolgandir, deb o'ylar edi.

Birdan boshiga bir fikr keldi. Shu yaqin o'rtada yon tomonlarga qarab ketgan tor yo'laklar bor edi. Bu yerda bekorga diqqat bo'lib o'tirgandan ko'ra, o'sha yo'laklarni tekshirib kelsa bo'lmaydimi? U varrak uchiradigan bir yumaloq kanopini cho'ntagidan olib, uning uchini bir qoya tosh cho'qqisiga bog'lab qo'ydi-da, kanopning bir uchidan tortib va Bekkini yetaklab ketdi. Yigirma qadamcha yurib borganlaridan keyin haligi yo'lak qandaydir bir sakrash maydoniga o'xshagan yerga borib tamom bo'ldi. Tom tiz cho'kib, uning pastki devorini paypaslab ko'ra boshladi. Qo'li bilan paypaslab devorning burchagiga yetib bordi, keyin qo'llarini biroz o'ngga cho'zgan edi, shu vaqt undan yigirma qadam kelar-kelmas yerdan, tosh devorning qirrasidan sham ushlagan bir kishining qo'li ko'rindi. Tom sevinganidan qichqirib yubordi, lekin qo'ldan keyin kishining gavdasi ham ko'rindi. Bu kishi – hindi Jo edi! Tom qo'rqqanidan qotib qoldi. U qo'lini ham, oyog'ini ham qimirlata olmay qolgan edi. «Ispaniyalik» bularga orqa o'girib, uzoqlashib ketganini ko'rgandan keyin Tom shodlanib ketdi. Tom hindi Joning tovushini eshitib, tanimagani va o'zining sudda guvohlik bergani uchun shu onda kelib buni o'ldirmaganligidan hayron bo'ldi. Ammo aks sado uning tovushini o'zgartirib yuborgan bo'lsa kerak. Tom shunchalik qo'rqqan ediki, uning butun a'zoyi-badani bo'shashib ketgan, u o'zicha: «Agar quvvatim yetib, chashmaning oldiga borib olsam, undan keyin chiqib ketish yo'lini axtarishdan ham to'xtab, o'sha yerda qolardim»

deb o'ylar, chunki hindi Joga duch kelib qolishdan qo'rqar edi.

U hindi Joni ko'rganligini Bekkidan yashirdi va «Anchayin birov eshitarmikan» deb baqirdim, dedi.

Ochlik va tanglik sekin-sekin har qanday dahshatdan ham ustun chiqdi. Chashma yoniga kelib, yana qaytadan o'tirish va uxlash ularga qulaylik tug'dirdi. Bolalar uyqudan uyg'onishib, ochlik azobidan qiynalmoqda edilar. Tom endi chorshanba yoki payshanba, balki juma va shanba kuni bo'lib qolib, axtarib yurgan kishilar ham topolmay qaytib ketgandirlar, deb o'ylar edi. U yana bir yo'lakni tekshirib ko'rmoqchi bo'ldi. Endi u hindi Jo bilan duch kelishga ham rozi edi. Biroq Bekki juda bo'shashib holdan ketib qolgan edi. U juda xafa, o'rnidan qo'zg'algisi ham kelmasdi. U endi shu o'tirgan yeridan qimirlamay, o'limni kutmoqchi edi. U Tomga, agar istasa, kanopning uchini olib o'sha tekshirmoqchi bo'lgan yo'lga borishni taklif qildi. Shu bilan birga tez-tez uning yoniga kelib xabar olib turishini va jon beradigan vaqtda uning qo'lini ushlab o'tirishini so'radi.

Tom uning yuzidan bir o'pdi: shu chog' Bekki yig'idan o'zini zo'rg'a tutib, nafasini ololmay turar edi. Shunday bo'lsa hamki, qizga buni bildirmay, g'ordan qutulib chiqib ketishiga, yoki bularni qidirib yuruvchi kishilar bilan uchrashib qolishlariga ishonchi katta ekanini bildirdi. Keyin varrak ipining, uchini ushlab olib, ochlik va o'limning yaqinligini oldindan sezgani holda yo'laklardan biriga kirdi-da, emaklab yurib ketdi.

CHIQINGLAR! ULAR TOPILDILAR!

Mana seshanba kuni ham keldi. Vaqt tushdan o'tib, g'ira-shira qorong'ilik tusha boshladi. Sankt-Peterburg shaharchasi bo'lsa hali ham motam ichida: yo'qolgan bolalardan haligacha hech darak yo'q. Ularning salomat qutulib kelishlarini tilab cherkovlarda duolar o'qidilar. Ayrim kishilarning chin yuraklaridan chiqqan tilaklar ham oz emas, g'ordan bo'lsa hanuzgacha hech bir xushxabar kelmas edi. Bolalarni axtarib ketgan kishilardan ko'plari, bolalar endi topilmasa kerak, deb o'zlarining kundalik ishlariga qaytib kelganlar.

Missis Techer esa juda qattiq betob bo'lib, ko'p vaqtini behushlik bilan o'tkazardi. Uni ko'rgan kishilar: «Uning qizi yo'qolganligini eshitib, dam-badam boshini ko'targanini va uzoq vaqt quloq solib turganini, keyin esa qattiq uh tortib, boshini yostiqa qo'rganini ko'rib kishining yuragi ezilib ketadi», der edilar. Polli xolaning ham turgan-bitgani g'am bilan to'lib, avvalda ko'kimtir tusli bo'lgan sochlari hozir oppoq oqarib ketgan edi. Seshanba kuni kechqurun shaharcha har qanday umid va ishonchlarini yo'qotib, qayg'u ichida og'ir uyquga cho'mdi.

Yarim kechada to'satdan shovqin-suron ko'tarilib, ko'chalar bir damda yarim yalong'och kishilar bilan to'lib ketdi. Ular jonlari boricha baqirib: «Chiqinglar! Hoy, chiqaveringlar! Ular topildilar! Topildilar!» der edilar. Cherkovlarning qo'ng'iroqlarini chalishar, tunuka idishlarni jaranglatishar, karnaylar chalishar, shaharning butun xalqi bolalarni qarshi olish uchun daryo bo'yiga yugurishib borishar edilar. Sevinchga to'lgan odamlar bolalarni usti ochiq aravalarga o'tqizishib, o'zlari tortib borar edilar. Alamon

aravalarni o'rab olib, uni uyigacha kuzatib qo'yar, keyin «ura» deyishdan to'xtamay, ko'chadan tantana bilan o'tar edilar.

Rang-barang chirog'lar yoqdilar. Endi hech kimning uyqusi kelmasdi. Bunday ajoyib kechani shaharcha bir umrida ko'rmagan edi. Yarim soat ichida sudya Techerning uyiga qariyb butun shahar xalqi kelib-ketdi. Ular qutulib kelgan bolalarni mahkam quchoqlab o'pishar, missis Techerning qo'llarini siqishar va so'zlashishga shuncha urinsalar ham so'zlay olmay uy ichini ko'z yoshlari bilan to'ldirardilar.

Polli xola baxt-saodatning eng cho'qqisida, missis Techer ham qariyb o'shanday shod-xurram edi. Missis Techerning eri g'orga ketgan bo'lib, hozir uning orqasidan bir kishi sevinchli xabar olib ketgan, basharti u ham tezroq qaytib kelib qolsa, missis Techer to'la baxtiyor bo'lar edi.

Tom divanda yotib, diqqat bilan tinglab o'tirgan kishilarga o'zining kechirgan ajoyib voqealarini hikoya qilar va hikoyasini chiroylik chiqarish uchun o'zidan ham ko'p narsalarni qo'shib so'zlardi. Hikoyasining oxirida u Bekkini yolg'iz qoldirib, boshqa yo'laklarni tekshirib ko'rib kelishga chiqqanini va yo'laklardan uchtasini ko'rib chiqib, endi orqasiga qaytmoqchi bo'lib turganida birdan uzoqda go'yo yer ustidagi yorug'likka o'xshagan oppoq tog' ko'ringanini, qo'lidagi arqonini tashlab, shu oqargan narsaga tikilib qaraganini, undan keyin boshi bilan yelkasini kichikroq bir teshikdan chiqarib qarab, o'zining oldida keng, yoyilib oqqan Missisipining tekis yuzini ko'rganini so'zlab berdi. O'ylab turganda shunisi bir ajab ishki, agar shu ishlar kechasi bo'lsa, u oqargan dog'ni ham ko'rmas, yo'lakning boshigacha borish uning xayoliga ham kelmas edi. Keyin u Bekkining oldiga qaytib kelib, shunday xushxabarni bildirganida, Bekki, sen menga

bo'lmag'ur so'zlarni aytaverma, men endi juda charchadim va tezdan o'limim yaqinlashib kelayotganini bilib turibman va buning uchun xursandman, deb javob bergan. Keyin u Bekkini qanday qilib ishontirganini, qiz esa haqiqatan ham yer yuzidan tushib turgan yorug'likni ko'rib, shodligidan yuragi yorilgudek bo'lganini, u o'zi osilib, o'sha kovakdan qanday qilib chiqqanini, keyin Bekkiga yordamlashib uni ham chiqarganini, undan yer yuziga chiqib olib shodliklaridan ikkovlari o'tirib yig'laganliklarini so'zladi. Shu vaqt ularning oldidan bir qayiq o'tib borar ekan. Tom qayiqda ketayotganlarni chaqirib olib, o'zlarining g'or ichidan yura-yura shu yerdan kelib chiqqanliklarini va juda ham och qolganliklarini so'zlaganini aytib berdi.

Baliqchilar oldin buning so'zlariga ishonmay, bularning hozir o'tirgan yerlari g'or turgan vodidan besh mil pastda ekanligini so'zlaganlar. Keyin baliqchilar bularni qayiq'larga o'tirg'izib olib, bir uyga olib borganlar. U yerda ovqat berib, qorinlarini to'yg'azib, bolalar bir-ikki soat damlarini olganliklaridan keyin ularni uylariga olib borib tashlaganlar.

O'sha kecha tong otmay turib, sudya Techerni va uning bilan birga borgan kishilarni o'zlari bellariga bog'lab tushgan arqonlar yordami bilan g'ordan chiqarib olib, ularga sevinchli yangi xabarni yetkazganlar.

Tom bilan Bekki ikkalasining g'or ichida uch kecha-yu uch kunduz och va xavf-xatar ichida yurishlari (keyin ular buni tezda sezgan edilar) bekor ketmagan. Butun chorshanba va payshanba kunlari ular ko'rpa-to'shak qilib yotdilar; ularning charchash va quvvatsizliklari borgan sari ortib borayotgandek ko'rinar edi. Tom payshanba kuni biroz boshini ko'tardi, juma kuni shaharga chiqib aylanib yurib, shanba kuni butunlay sog'ayib o'ziga keldi.

Bekki bo'lsa xuddi yakshanba kunigacha uyidan chiqolmay, chiqqanda ham uning rangi og'ir kasalda yotgan kishilarning rangiga o'xshar edi.

Tom Gekning kasal bo'lib yotganini eshitib, juma kuniyoq uni ko'rishga borgan edi, lekin uni o'sha kunigina emas, hatto shanba va yakshanba kunlari ham kasalning oldiga kirgizmadilar. Keyinroq uni har kuni kirgizadigan bo'ldilar, lekin uni Gekning oldida, g'or ichida bo'lgan voqealarni so'zlamasligi to'g'risida ogohlantirib, kirgizar edilar. Buning to'g'ri bajarilishini kuzatish uchun beva xotin Duglas har doim ularning oldidan qo'zg'almay o'tirar edi. Tom uyiga kelgandan keyin beva xotinning uyini o'g'ri urib ketayotganini va o'g'rilardan bittasining jasadida daryoda kemalar to'xtaydigan yerda topilganini eshitdi: aftidan, u quvg'indan qochib qutulaman, deb daryoga cho'kib o'lgan bo'lsa kerak.

G'ordan qutulib chiqqanidan ikki hafta o'tgach, Tom Gekni ko'rib kelmoqchi bo'ldi. Gek ham endi ancha quvvatga kirib, har qanday so'z bo'lsa so'zlashaveradigan bo'lib qolgan edi. Sudya Techerning uyi yo'l ustida bo'lgani uchun, Tom yo'l-yo'lakay Bekkini ham ko'rib ketmoqchi bo'ldi. Sudyaning uyida mehmonlari bor ekan, ular Tomni gapga soldilar, o'rtalaridan biri qiziqchilik qilib undan: «O'sha g'orga yana bir marta borishni istamaysanmi?» deb so'radi. Tom unga, hozir bo'lsa ham borishga tayyorman, deb javob berdi.

– Tom, hech shubham yo'qki, senga taqlid qiluvchi boshqa kishilar ham bo'lar edi, – dedi sudya. – Lekin biz bu yo'lda tegishli chora ko'rdik. Endi bundan keyin u g'orga hech kim bormaydi.

– Nima uchun? Nega bunday?

– Chunki men bundan ikki hafta ilgari uning eshigiga temir qoplab, uch qavat qulf soldirib, kalitlarini o'zim olib qo'yganman.

Tom oppoq dokadek oqarib ketdi.

– Hoy bola, senga nima boʻldi? Hoy, birortang bu yoqqa kel, mana bu bolaga bir piyola suv beringlar! Suv olib kelib Tomning yuziga sepdilar.

– Mana, endi hammasi oʻtib ketdi. Tom, nima boʻldi senga?

– Oh, sudya, oʻsha gʻorning ichida... hindi Jo yotadi, – dedi.

OʻTTIZ UCHINCHI BOB

HINDI JONING TAQDIRI

Bu yangi xabar besh daqiqa ichida butun shaharga yoyildi va oradan koʻp oʻtmay oʻn ikkitacha kishi bilan toʻlgan qayiq gʻorga qarab joʻnadi. Bundan yana biroz keyinroq bir katta sol ham liq toʻla kishi bilan oʻsha yoqqa joʻnadi. Tom Soyer bilan sudya Techer bir qayiqda ketib borardilar. Eshik ochilishi bilanoq borgan kishilarning koʻzlariga koʻngilsiz bir manzara chalindi. Yerda hindi Jo yuzi bilan eshikning yorigʻiga qapishib yotar, uning koʻzlari soʻnggi damlargacha erkin dunyoning yorugʻligi va shodliklariga tashnadek koʻrinardi. Uning shunday ahvolda yotishi Tomga juda taʻsir qildi. U oʻz tajribasiga koʻra bu baxtsizning qanday azoblar tortganini bilardi. U shu hindiga achindi. lekin ayni zamonda u oʻzida juda zoʻr yengillik sezdi va bu yomon niyatli qonxoʻrning aybini sudda ochib bergan kunidan boshlab oʻzining koʻkragida ogʻir yuk boʻlib yotgan doimiy qoʻrqinchning qay darajada ekanini endigina sezdi.

Xuddi uning yonginasida tigʻi ikki boʻlak boʻlib singan bir katta pichoq yotar edi. Eshikning yoʻgʻon yogʻochdan ishlangan ostonasi shu pichoq bilan yoʻnilib maydalanib tashlangan, lekin uning bu ogʻir mehnatlari oʻrinsiz ketgan edi, negaki ostonaning tashqari tomoni katta tosh boʻlganidan, bu tosh

oldida haligi pichoq zaiflik qilib qolgan. Ammo bu tosh bo'lmagan taqdirda ham uning mehnati bekor ketardi, chunki agar u ostonani butunlay qirqib tashlaganida ham, baribir u eshikdan sig'mas va buni o'zi ham bilar edi. Shuning uchun bu baxtsiz odam ostonaga yog'ochini qanday bo'lsa-da, biror narsa qilib urinib turish, kishini zeriktiruvchi uzoq vaqtni qanday bo'lsa ham o'tkazish, o'zini biror narsa bilan shug'ullantirish uchungina qirqar edi. Odatda g'orning bu oldingi qismidagi devor kovaklarida sayohatchilar qoldirib ketgan mayda sham bo'laklari uchrar edi, hozir esa ulardan birorta ham yo'q tutqun hindi o'sha sham bo'laklarining hammasini qidirib topib yegan bo'lsa kerak. U hatto ko'rshapalaklardan ham anchasini tutib yegan. Bechora shu xilda ochlikdan o'lgan. Shu yaqin o'rtada yerdan stalagmit o'sib chiqqan; bu ma'dan asrlar davomida o'zining tepasidagi stalaktitlarning suv tomchilari bilan qo'shib tushishidan hosil bo'lgan edi. Tutqun hindi Jo o'shaning uchini sindirib ustiga bir tosh qo'ygan va toshning ustini suv yig'iladigan chuqurcha qilib o'yan. Tushayotgan suv tomchilari juda sekin, har yigirma daqiqada bir marta tomib turar, juda sekin yuradigan devor soatning tiqillashiga o'xshar edi. Shu ravishda yigirma to'rt soat davomida bir qoshiq suv yig'ilar edi. Bu suv tomchilari Misr ehromlari qurila boshlagan zamonlarda, Troyaning yiqilgan vaqtida, Rim shahrining asosi qurilgan vaqtda, istilochi Vilgelm Britaniya imperiyasini qurganda, Kolumbning Amerikani ochish uchun kemada ketayotgan vaqtlarida, Leksington jangi²² bo'lgan

²² Bu yerda eski va yangi tarixning voqealari bayon qilinadi: Troyaning yiqilishi (miloddan oldin 1184-yil), Rimning qurilishi (miloddan oldin 573-yil), Kolumb tomonidan Amerikaning ochilishi (1492-yil) va hokazolar. Leksington jangi (Amerikada Leksington shahri yaqinida), Amerikalilar bilan inglizlarning mustaqillik uchun urushdagi birinchi to'qnashuvlari edi (1755-yil).

vaqtlardayoq va shu singari zamonlarda oqib tushib yotardi. U hozir ham oqib tushib yotadi va bu suv tomchilari hammamiz yer yuzidan yo'q bo'lib ketgan vaqtimizda ham tomib yotajak. Nahotki, hamma narsaning o'ziga yarasha bir belgilangan maqsadi bo'lsa? Nahotki bu suv tomchilari besh ming yillik bir zamon davomida tomib yotib, faqat shu bir tentirab yurgan inson zotining chanqog'ini bosish uchun xizmat qilsa? Yoki bu suv tomchisining oldida kelgusi ming yillar davomida boshqa bir muhimroq ish bajarish vazifasi turadimi? O'sha baxtsiz hindi Jo suv tomchilarini to'plash uchun tosh ustini chuqurcha qilib qazib qo'yaniga juda ko'p yillar bo'ldi, lekin Mak-Dugal g'orlarining ajoyibotlarini tomosha qilib kelgan sayyohlar bu tosh oldida hozirgacha uzoq vaqt to'xtalib, sekin-asta tushayotgan suv tomchilariga qarab turadilar. G'orning kishilar diqqatini o'ziga tortadigan, ya'ni tomosha qilarlik narsalari o'rtasida «hindi Joning suv yig'adigan kosasi» birinchi o'rinda e'tiborni tortib turadi. Hattoki «Aladin saroyi» ham ikkinchi o'rinda.

Hindi Joni g'orga kiraverishdagi yerga ko'mdilar va uning ko'milish marosimiga tevarak-atrofi yetti mil yerdagi qo'shni qishloqlar va fermalarning hammasidan kemalarda va soyavon aravalarda kishilar to'plandilar. Fermerlar o'z bola-chaqalari va yegulik-ichkiliklari bilan keldilar; ular keyin: «Hindini ko'mish marosimi uni dorga osganlarida bizga qanday kayf bersa, o'shandan oz kayf bermadi», deb gapirdilar. Motam marosimlari esa hamon kuchayib borayotgan bir mahkamaga, chunonchi hindi Joni kechirish haqida ko'pchilik tomonidan shtat gubernatoriga berilgan arizaga xotima berdi. Arizaga ko'p kishi qo'l qo'yan edi. Shu munosabat bilan bir qancha miting bo'lib o'tdi; bu mitingda qizg'in va'zlar bo'lib, ko'p ko'z yoshlari to'kildi. Gubernator yoniga

katta ta'ziya bilan borishga, uning rahmdil bo'lib, el oldida o'z burchini bajarish uchun ko'z yoshlari va yig'lab ho'ngrashlari bilan unga shikoyat etishga hamda yalinib-yolvorishga jur'at qila oladigan juda sabotli ayollardan iborat komitet tuzilgan edi. Hindi Jo shahardagi besh kishini o'ldirishda ayblanar edi, lekin bundan nima kelib chiqdi? Basharti uning o'zi shayton ekan, uning afv etilishi haqidagi ariza ostiga qo'l qo'yishga va o'sha ariza ustiga ko'z yoshlarini tomizishga tayyor turgan ovsar odamlar topilar edi.

Hindi Jo dafn etilgan kunning ertasi ertalab, Tom muhim ishlar haqida suhbatlashib olish uchun Gekni bir xilvat yerga boshlab bordi. Gek Tomning boshdan kechirgan voqealarini choldan va beva xotin Duglasdan mukammal eshitib, bilib olgan edi. Lekin Tomning so'ziga qaraganda, ular bunga hammadan muhim va asosiy bir narsani aytmaganlar. Endi u o'z do'sti bilan xuddi shu to'g'rida suhbatlashmoqchi edi. Gekning ko'z oldi qorong'lashib ketgandek bo'ldi.

– Men buning nima ekanini bilaman, – dedi Gek.
– Sen ikkinchi nomerga borib, u yerda araqdan boshqa hech narsa topa olmagansan... Menga sening to'g'ringda hech kim so'zlagani yo'q, lekin sening u yerda bo'lganingni bildim va pulni topa olmaganingni ham tushundim, basharti sen pulni topib olganingda, garchi boshqalar oldida churq etmasga majbur bo'lsang ham, bu yangi xabarni menga yetkazish uchun biror vosita topar eding. Tom, nima uchundir menga har doim go'yo birov bu pullarning bizning qo'limizga kirmasligini so'zlab turgandek bo'lar edi.

– Senga bir gap bo'ldimi, Gek? Men hech vaqt qovoqxonachining ustidan hech kimga biror narsa degan emasman. O'zing bilasan-ku, biz shanba kuni dala sayiliga ketayotgan vaqtimizda qovoqxona qadimgidek tinch edi. Esingda yo'qmi, o'sha kuni ke-

chasi sen qovoqxonaning atrofini poylab yurmoqchi bo'lgan eding-ku?

– Ha, to'g'ri, shunday bo'lgan edi. Bilasanmi, mening nazarimda o'sha ishlar go'yo juda ko'p zamonlar ilgari, bundan qariyb bir yil avval bo'lgan ishga o'xshaydi. Bu ish xuddi o'sha kechasi, ya'ni shu la'nati hindining orqasidan poylab, beva xotin Duglasning uyiga qarab ketayotganimda bo'lgan edi.

– Sen uning orqasidan bordingmi?

– Ha, bordim. Faqat sen buni og'zingdan chiqarma! Menimcha, albatta uning o'rtoqlari bor bo'lsa kerak. Buni bilib qolsalar, uning o'rtoqlari albatta menga bir yomonlik qiladilar. Mening haligi so'zlarimga bo'lsa sen ishonaver, basharti men bo'lmasam, hozir u Texasga ketib qolgan bo'lar edi.

Shundan keyin Gek ham o'zining qilgan butun ishlarini maxfiy ravishda birma-bir so'zlab berdi. Tom bunga qadar shu gaplarning bir qisminigina eshitgan edi. Bu gaplardan esa chol xabardor edi.

Gek suhbatning muhim qismiga qaytib:

– Bilasanmi, o'sha «ikkinchi nomer»dan araq topib olib chiqqan kishilar pulni ham topib olib ketganlar. Harholda bizning ishimiz pachava bo'ldi, Tom, – der edi.

– Gek, bu pullar «ikkinchi nomer»da qolgan emas.

– Nima deysan? – Gek buni bilib olishga urinib, o'rtog'ining yuziga tikilib qarab turar edi. – Tom, sen yana o'sha pullarning izini topdingmi?

– Gek, bu pullar g'orning ichida. Gekning ko'zlari yarqirab ketdi.

– Nima deding, Tom? Yana bir qaytarib ayt.

– Pul, – g'orning ichida.

– Tom, insof bilan to'g'risini ayt, bu so'zlaring to'g'rimi yoki hazillashayapsanmi?

– To'g'risi shu, Gek... men hech vaqt bunday jiddiy so'zlagan emasman. Sen men bilan o'sha yerga borib, pulni olib kelishga yordamlashishni istaysanmi?

– Boʻlmasa-chi. Albatta boraman! Yaʼni agar biz adashmasdan topib bora olsak, soz boʻlar edi.

Gek, biz u yerga hech qanday xavotirsiz, dadillik bilan bora olamiz.

– Juda soz! Lekin nima uchun sen pullarni albatta oʻsha yerda deb oʻylaysan?

– Toʻxtab tur, Gek, biz oʻsha yerga borib olaylik. Agar biz pulni topolmasak, men senga doʻmbiramni va oʻzimda boʻlgan boshqa narsalarning hammasini beraman. Xudo ursin, beraman!

– Xoʻp, boʻladi! Qachon boramiz deysan?

– Agar sen rozi boʻlsang, hozir boʻlsa ham keta-veramiz. Sening yoʻl yurishga darmoning yetadimi?

– Gʻorga boradigan yoʻl uzoqmi? Men oʻrnimdan turib yurganimga uch-toʻrt kun boʻlsa ham, bir mildan ortiq yoʻl yura olmayman, Tom. Harholda oʻzim shunday deb oʻylayman.

– Mendan boshqa har qanday kishi ham u yerga besh mil yoʻl bosmasdan bora olmaydi, lekin men seni boshqa, yaqinroq yoʻl bilan olib boraman. U yoʻlni oʻzimdan boshqa hech kim bilmaydi. Seni qayiqqa solib, xuddi oʻsha yerning oʻziga yetkazaman va qayiq eshkaklarini – borishda ham, kelishda ham – oʻzim eshaman. Senga qiynalishga toʻgʻri kelmaydi.

– Boʻlmasa hozir joʻnaymiz, Tom!

– Juda soz! Oʻzimiz bilan birga non, goʻsht, trubka, tamaki, bir boʻsh qop, varrak uchiradigan bir-ikki yumaloq kanop, keyin anavi yangi chiqqan gugurt degan narsadan olishimiz kerak. Men oʻsha gʻorda oʻtirgan vaqtimda shu gugurtning boʻlmaganiga koʻp achindim.

Oradan koʻp oʻtmadi, tushdan keyin bolalar bir kichkina qayiqchanning egasi uzoqlashib ketishini poylab turdilar-u, ketgandan keyin qayiqchaga oʻtirib olib, yoʻlga tushdilar. Ular bir necha mil uzoqlab ketganlaridan keyin Tom:

– Ana, g‘orning kemtik yeridan pastga qarab ketgan anavi tik qoyani ko‘rdingmi? U juda tekis va silliqqa o‘xshab ko‘rinadi, unda na uylar va na daraxtlar bor, faqat bir-biriga o‘xshash butazorlardan boshqa hech narsa yo‘q. Hu ana, u yoqda bir narsa oqarib turibdi, ko‘rdingmi? O‘sha oqarib ko‘ringan narsa – mening qo‘ygan belgim, biz hozir o‘sha yerdan chiqamiz.

Ular daryoning chetiga borib to‘xtadilar.

– Hozir biz turgan mana shu yerdan bir qarmoq cho‘pi olib, qo‘lingni cho‘zsang, o‘sha men chiqqan eshikka tegadi. Qani, o‘shani qidirib top-chi!

Gek ko‘zini atrofga yugurtirib chiqib, hech narsa topa olmadi.

Tom g‘ururlanib butazorlar orasiga kirib borar ekan:

– Mana u! Tomosha qil, Gek. Bunday hamma yerlarning yashirin yo‘li mana shu. Faqat buni hech kimga og‘zingdan chiqarma! Men ko‘p vaqtdan beri qaroqchilik ishiga kirishmoqchi bo‘lib yuraman, faqat yashirinadigan qulay o‘rin topilmayapti. Shunday bekinadigan yer bo‘lmasa, qaroqchilik qilib ham bo‘lmaydi. Biz hozir buni topib oldik, buni endi hech kimga aytmaymiz, faqat Jo Garperga va Ben Rojersga aytsak, bo‘ladi, chunki yonimizga kishilar yig‘ib olishimiz ham kerak-ku, ikkimiz bo‘lsak, qanday qaroqchi bo‘la olar edik? Tom Soyerning shaykasi, deb atashning o‘zi yaxshi-a, Gek, shunday emasmi?

– Shunday, Tom, bu juda yaxshi ish. Biz kimlarni talaymiz?

– Kim to‘g‘ri kelsa talayveramiz-da! Qaroqchilar singari yo‘ldan o‘tgan, ketgan otliq-yayov, hammasini talayveramiz-da!

– Ularni o‘ldiramiz hammi?

– Yo‘q, har doim o‘ldiravermaymiz. Eng yaxshisi, ular o‘zlari uchun xun to‘lab chiqqunlaricha, ularni g‘or ichida asir qilib saqlaymiz.

– Xun deganing nima o‘zi?

– Xun deganim pul-da! Ularga o‘z yor-do‘stlaridan kuchlari yetguncha pul yig‘ib olib kelish taklif qilinadi. Agar shundan so‘ng bir yilgacha xun to‘lab olib ketmasalar, u vaqtda o‘ldirishga to‘g‘ri keladi. Xotinlarni o‘ldirish yaramaydi. Ular juda chiroyli va juda boy, o‘zlari esa juda qo‘rqoq bo‘ladilar. Ularning soatlari va shunday narsalari tortib olinadi. Biroq ular bilan so‘zlashganda, boshdan qalpoqni qo‘lga olib, odob bilan so‘zlashish kerak. Qaroqchilar juda ham odobli xalq bo‘ladilar. Bu so‘z hamma kitoblarda ham yozilgan. Xotinlar odat bo‘yicha qaroqchilarni yaxshi ko‘rib qoladilar. G‘or ichida bir hafta, ikki hafta o‘tirganlaridan keyin ular yig‘lashdan to‘xtaydilar-da, keyinroq borib o‘zlari ham ketishni xohlamaydilar. Kitoblarning hammasida shunday deb yozilgan.

– Tom deyman, bu juda ham ajoyib-ku! Bu hatto dengiz qaroqchisi bo‘lishdan ham yaxshi ekan.

– Albatta, yaxshi, har jihatdan ham yaxshi – uyingga ham yaqinroq yurasan, umuman... sirkka kirish ham mumkin... umuman...

Shu orada bolalar qayiqdagi hamma narsalarini tashib olib, yoriqdan g‘orning ichiga kirib oldilar. Tom oldinda borardi. Ular tunnelning narigi boshiga borib, kanoplarning uchini bir qoya toshga bog‘lab qo‘yib, nariga qarab yurib ketdilar. Ular bir necha qadam yurganlaridan keyin buloqning yoniga yetib bordilar, buloqni ko‘rib Tomning butun badani seskanib ketdi. U Gekka xuddi devorning tagida bir to‘da tuproq ustida qolgan sham piligini ko‘rsatib Bekki bilan ikkalasi shamning yonib tugashini tomosha qilib o‘tirganlarini so‘zlab berdi.

Bolalar o‘zlari ham sezmay, tovushlarini juda pasaytirib, shivirlashib so‘zlasha boshladilar. Atrofdagi jimjitlik ularga juda qattiq ta‘sir qilardi. Ular boshqa bir yo‘lakka burilib, «halokatli sakrash

maydoni»ga yetib borgunlaricha uzoq yo'l yurdilar. Shamning yorug'ida bu maydonchanning osti tagsiz chuqur bo'lmay, yigirma-o'ttiz metr chamasi tik chuqurlik yer ekani ma'lum bo'ldi.

– Hozir senga bir narsa ko'rsataman, Gek, – dedi Tom shivirlab.

U qo'lidagi shamni balandga ko'tardi.

– Anavi burchakdan mumkin qadar nariga, uzoqroqqa qara-chi. Anavi katta toshdagi qora kuya bilan yozilgan yozuvni ko'rdingmi?

– Tom, bu xoch shakli-ku!

Endi «ikkinchi g'or»ning qayerda ekanini bildingmi? Xochning tagida degan edi, esingda bormi? Endi tushundingmi? Men ham hindi Joni xuddi shu yerda ko'rgan edim. U qo'liga sham ushlab yurar edi.

Gek sirli belgiga uzoq tikilib qoldi, keyin qaltiroq tovush bilan:

– Tom, tezroq shu yerdan keta qolaylik! – dedi.

– Nima deysan? Xazinani shu yerda qoldirib ketamizmi?

– Ha, qoldirib ketamiz. Hindi Joning arvohi shu yerlarda aylanib yurganga o'xshaydi.

– Yo'q, Gek, unday emas. Agar uning arvohi aylanib yurganda ham bundan besh mil narida, o'sha hindining o'lgan yerida, g'orning kirave-rishida yuradi.

– Yo'q, Tom, sening bu so'zing to'g'ri emas. U faqat shu pul turgan yerda, pulni poylab yuradi, arvohlar doim shunday bo'ladilar. Buni sen ham bilasan, men ham.

Tom: «Ehtimol, Gek haqlidir», deb o'ylay boshladi va yuragiga vahima tushdi. Bir fikr qo'qqisidan uni harakatga keltirdi.

– Bo'lmagur so'zlarni aytasan, qo'ysang-chi! Xoch bor yerda hindi Joning arvohi yurmaydi.

Bu soʻz ishonchli boʻlib koʻrindi va ancha taʻsir qildi.

– Tom, men bunday boʻlishini oʻylamagan edim. Sen haqsan. Bu yerda xoch boʻlishi bizning baxtimiz. Yur, pastga tushib sandiqni qidiramiz.

Dastlab Tom tushib ketdi. U oyoqlari ostidagi boʻsh tuproqli yerga mumkin qadar zinapoyaga oʻxshatib iz solib borar edi. Gek uning orqasidan yurdi. Bir qoya tosh turgan kichkina gʻor ichiga toʻrt tomondan toʻrt yoʻlak ketardi. Bolalar ulardan uchtasini qarab chiqishib, hech narsa topa olmadilar. Gʻorga yaqinroq yerdagi devor ichiga kichkina yashik oʻrnatilgan, unga koʻrpalar taxlanib qoʻyilgan, yerda eski tasma, qazidan ajratilib tashlangan poʻst va uch-toʻrtta tozalangan parranda suyaklari yotardi, lekin pul solingan sandiq yoʻq edi. Bolalar hamma yerni tintib qaradilar, hech narsa topa olmadilar. Nihoyat, Tom:

– U, «xochning tagida» degan edi. Uning aytgan yeri xuddi shu yerning oʻzi. Ular xuddi qoya toshning ostida boʻlishi mumkin emasku! U yerga tep-tekis yopishib turibdi-ku! – dedi.

Ular yana biroz qidirdilar-da, keyin dam olish uchun oʻtirdilar. Gek hech narsa uylab topa olmadi. Nihoyat, Tom:

– Mana buni qara, Gek, qoya toshning bir tomonida oyoq izlari va shamning yogʻlik dogʻlari bor, ikkinchi tomonida esa hech narsa yoʻq. Nima uchun bunday ekan? Garov bogʻlaymanki, pul shu toshning tagida, men hozir shu tuproqni kavlab koʻraman.

– Bu fikring yaxshi Tom, – dedi Gek ruhlangan holda.

Tom pichogʻini olib, toʻrt dyuym chamasi yerni kavlab ham ulgurmagan edi, pichogʻi yogʻochga tegdi.

– Gek, eshitdingmi?

Gek endi oʻzi ham unga yordamlashib, gʻayrat bilan kavlay boshladi. Tezdan ular qoya toshning

ostiga tushadigan kovakni berkitib turgan taxtalar-ni topdilar. Tom kovakning ichiga tushib, qo'lidagi shamni tutib qaray boshlagan edi, shamning yorug'i kovakning ichini butunlay yoritmaydi, keyin u kovakning ichini yaxshilab tekshirmoqchi bo'ldi. U engashib nariga yurib ketdi. Torgina, burilib-burilib ketgan yo'l borgan sari chuqurlikka tushib borardi. Tom oldinda, Gek uning orqasidan yurib bordilar. Ular o'ngga burildilar, keyin so'lga burilib, yana bir burilishdan o'tgan edilar, birdan Tom:

– Gek buyoqqa qara! – deb qichqirib yubordi.

Bu ko'ringan shubhasiz, pul solingan sandiqcha edi. Uning yonida miltiq doridan bo'shalgan bir bo'sh yashik, charmdan ishlangan g'ilof ichida ikkita miltiq, kamar va har xil mayda-chuyda narsalar o'sha tokchanning tepasidan tomib turgan suv bilan ho'l bo'lib yotar edi.

– Hah, endi yetibmiz-a! – dedi Gek va qoraya boshlagan kumush tangalar ichiga qo'lini tiqib ag'darib ko'ra boshladi. – Tom deyman, endi ikkalamiz ham juda boy bo'lamiz-da!

– Gek, men o'zimning boyib ketishimga har doim ishonar edim. Endi bu pullar bizniki, bu turgan gap. Biroq, bu yerda ortiqcha o'ralashib yurishimizdan foyda yo'q. Qutini olib chiqishimiz kerak. Qani, ko'rayin-chi, men uni ko'tara olarmikanman?

Sandiqchanning og'irligi ellik qadoqcha kelar edi. Tom uni yerdan zo'rg'a ko'tarib oldi, lekin olib yurolmadi.

– O'zim ham shundaydir, deb o'ylagan edim, – dedi Tom. – U ko'rinishidan ham ancha og'ir ko'rinar edi: anovi ajinalari bor eski uydan ular ikkovlari ko'tarib chiqayotganlari esingda bormi? O'zim bilan birga qop olib kelish esimga tushib qolgani ham yaxshi bo'ldi.

Bolalar pullarni qopga ag'darishib, qoya tosh ustiga olib chiqdilar.

– Endi miltiqlarni va boshqa narsalarni olib chiqaylik, – dedi Gek.

– Yo‘q, Gek, ularni shu yerda qoldirib ketamiz. Biz bundan keyin qaroqchilik ishiga kirishib ketganimizda, ular kerak bo‘lib qoladi. Biz bularni shu yerda saqlaymiz va aysh-ishrat qiladigan yerimiz ham shu yer bo‘ladi. Aysh-ishrat qilish uchun bu joy juda ham qulay yer.

– Aysh-ishrat deganing nima?

– Bilmadim. Harholda qaroqchilar har doim aysh-ishrat qilib yurar emishlar, demak bizga ham shunday qilib turishga to‘g‘ri keladi. Qani, turaqol endi. Gek, hali ham biz bu yerda juda ko‘p o‘tirib qoldik. Kun kech bo‘lib qoldi, mening bo‘lsa juda qornim ochib qoldi. Biz endi o‘sha yoqda qayiqning ichida ovqatlanib, tamaki chekib olarmiz.

Ular qalin butazorlar orasidan chiqib, ehtiyotlik bilan atrofni ko‘zdan kechirdilar, suv bo‘yida hech kim yo‘qligini bilganlaridan keyin borib qayiqqa o‘tirib, ovqatlana boshladilar. Quyosh ufuqqa tomon og‘a boshlaganda ular o‘rinlaridan turib yo‘lga tushdilar. Tom eshkaklarini o‘zi eshib, Gek bilan chaqchaqlashib so‘zlashib borardi; u qayiqni suv bo‘yiga yaqin olib yurardi, negaki oqimga qarshi ketayotganlari uchun suvning o‘rtasidan yurish qiyin edi, kun qorayganda ular qayiqni qirg‘oqda to‘xtatdilar.

– Qani, Gek, – dedi Tom, – biz endi pullarni hozircha mana bu beva xotin Duglasning o‘tinxonasi ustidagi tomning ostiga yashirib qo‘ya turamiz. Men ertalab kelarman, pullarning hammasini sanab ko‘rib, bo‘lib olamizda, keyin o‘rmonning ichidan bir xavotirsiz yer topib, ko‘mib qo‘yamiz. Sen hozir shu yerda pullarni poylab turatur, men borib Benni Teylorning g‘altak aravasini olib kelayin, bir zumda kelaman.

U ko‘zdan g‘oyib bo‘ldi va chindan ham ko‘p vaqt o‘tmay g‘altak aravani olib keldi. Bolalar unga

ikkala qopni soldilar-da, ustini eski-tuski latta-lar bilan o'rab, aravani sudrab tepaga olib chiqa boshladilar. Cholning uyi yoniga borib, dam olish uchun to'xtadilar. Ular dam olib endi jo'naymiz, deb turganlarida eshik oldida chol ko'rinib:

– Hoy, kim bor bu yerda? – deb baqirdi.

– Gek bilan Tom Soyer.

– Juda yaxshi! Qani, men bilan birga yuringlar, bolalar, biz sizlarni ko'pdan kutib o'tirgan edik. Qani, tezroq yuringlar! G'altak aravalarini men sudrab boraman. Lekin bu ancha og'ir ko'rindi-ku, nimasi bor ichida? G'ishtmi yo eski temirmi?

– Eski temir, – dedi Tom.

– Men ham shundaydir, deb o'ylagan edim. Bizning bolalar shunday eski temirlarni yig'ib yurishga har qancha bo'lsa ham vaqtlarini sarf qilaveradilar; uni ma'dan quyadigan zavodga olib borganlarida olti sentga oladi. Agar bundan ikki baravar ortiq pul topadigan bo'lganlarida ham boshqa ishga bormaydilar. Odamzod shunday bo'lar ekan-da, qani, ha, tezroq yuringlar!

Ammo bolalar bunchalik shoshilib borishning sababini bilishni xohlar edilar.

– Beva xotin Duglasning uyiga borsangiz, o'sha yerda bilasizlar, – dedi chol.

Biroq Gek o'rinsiz ayblanishga o'rganib qolgan, shuning uchun qo'rqa-pisa:

– O'zi nima gap, mister Jons? Biz hech qanday yomonlik qilganimiz yo'q-ku? – deb so'radi.

Chol xoxolab kulib yubordi.

– Bilmadim, Gek, bilmadim, bolam. Bu to'g'rida hech narsa bilmayman. Beva xotin Duglas bilan sen o'zing juda inoqsan-ku!

– Ha, shunday, harholda menga uning muomalasi yaxshi.

– Ana ko'rdingmi? Shunday bo'lgandan keyin nega qo'rqasan?

Gek bunga javoban biror soʻz oʻylab topgani ham yoʻq ediki, Tom bilan ikkalasining orqasidan turtishib, ichkariga – missis Duglasning mehmonxonasiga kirgizdilar. Mister Jons gʻaltak aravani eshik yonida qoldirib, oʻzi ham ichkariga kirdi.

Mehmonxonaning ichi juda yorugʻ va unda shaharning barcha atoqli kishilari toʻplangan edi. Bunda Techerlar ham, Garperlar, Rojerslar, Polli xola, Sid, Meri, domla, gazeta muharriri va boshqa juda koʻp kishilar boʻlib, hammalari bayramdagidek yasangan edilar. Bularning ustiga bizning qahramonlarimiz yogʻ va loyga belanib kirib keldilar, ularni har bir uy egasi mehmonini qanday qarshi olsa, beva xotin ham ularni chin koʻnglidan shodlanib kutib oldi.

Polli xola uyalganidan qip-qizil boʻlib ketdi. U Tomga qarab qovoqlarini solib, maʼnoli nazar bilan boshini chayqab qoʻydi, lekin bolalar oʻzlarini hammadan ham ortiqroq oʻngʻaysiz sezardilar.

– Tom uyda yoʻq ekan, – dedi mister Jons, – men uni topishga urinmagan ham edim, hozir esa Gek bilan ikkovlari xuddi eshigim yonida duch kelib qoldilar, men ularni darhol bu yerga olib keldim.

– Juda yaxshi qilgansiz, – dedi beva xotin. – Qani, bolalarim, buyoqqa, mening orqamdan yuringlar.

Beva xotin bolalarni yotogʻiga olib borib:

– Endi yuvinib, boshqa kiyim-boshlar kiyib olinglar. Mana bu yerda ikkita yangi kostyum bor. Koʻylak, paypoq, kerak narsaning hammasi bor. Bular Gek uchun tayyorlangan. Yoʻq, yoʻq, Gek, sen menga rahmat dema: bulardan birini men sotib oldim, ikkinchisini mister Jons sotib olgan. Bu kiyimlar ikkovingizga ham yaraydi. Tezroq kiyininglar-da, boʻlganlaringdan keyin pastga tushinglar. Biz sizlarni kutib turamiz, – dedi.

OLTIN CHASHMALAR

– Tom, – dedi Gek, – agar bitta arqon topib olsak, mana bu derazadan osilib tushib, qochib ketsak bo'ladi. Bu uylarning derazalari unchalik baland emas.

– Bu qanday bemaza gap? Nima uchun qochamiz?

– Bilasanmi, men ko'pchilik ichida bo'lishga odatlanmaganman-da! Men bunga sira toqat qilib tura olmayman. Tom, men ularning oldilariga bormayman.

– Hech gap emas. Menga bo'lsa, baribir. Men sira qo'rqmayman. Men hali sening to'g'ringda ham gapirishga harakat qilarman.

Ostonada Sid ko'rindi.

– Tom, xolam seni tushlik ovqatdan beri kutib o'tiribdi, qayerda yuribsan. Meri sen uchun yakshanba kunlik kostyum tayyorlab qo'ygan, hammalari sening uchun tashvishdalar. Ustingdagi kiyimlaringga nimalar tekkan, loymi, yog'mi?

– Mister Siddi, sizga o'z ishingiz bilan shug'ullanib, birovning ishiga tumshug'ingizni tiqmaslikka maslahat beraman. Lekin ular nima qilib yuribdilar, bularning hammasi nima uchun qilinayotir?

– Hech gap emas, beva xotin o'zining odatda qiladiganidek o'z uyida bayram o'tkazayotir... Bu gal u, anavi chol bilan uning o'g'illari, o'sha kecha buni falokatdan qutqazganliklari sharafiga ziyofat qilib berayotir. Bilasanmi, basharti qiziqsang, yana bir narsani aytmoqchiman.

– Qani nima gap?

– Mana bunday: qari mister Jons bugun nima bilandir hammani hayron qoldirmoqchi; men uning shu yashirin sirni bugun xolaga so'zlab turganda eshitib oldim va mening bilishimcha, bu gap endi hammaga ma'lum bo'lib qolgan, deb o'ylayman.

Buni hamma biladi, hatto buni bilmayman, deb o'zini bilmaslikka solib yurgan beva xotin ham biladi. O'z-o'zidan ma'lumki, mister Jons Gekni shu yerga olib kelishi kerak edi. Geksiz uning o'ylagan ishidan hech narsa chiqmas edi.

– Xo'sh, uning siri nimada ekan, Sid?

– Buning siri shundaki, o'g'rilarning uyigacha kuzatib kelgan Gek bo'lgan. Mister Jons o'z xayolida shu bilan hammani taajjubda qoldirmoqchi bo'ladi, haqiqatda esa bundan hech narsa chiqmaydi.

Sid qiqirlab kulib qo'ydi; u, aftidan cholning o'ylagan ishidan hech narsa chiqmasligidan mamnun ko'rinar edi.

– Sid, shu gapni hammaga yoyib yuborganmisan?

– Kim aytsa ham baribir emasmi? Nima bo'lsa ham hammaga ma'lum bo'lib qolgan-da!

– Sid, butun shaharda shunday olchoqlik qilishga qobil birgina kishi bor, u ham bo'lsa sen. Agar sen Gekning o'rnida bo'lsang, allaqachon tepadan qochib ketib, o'g'rilar borligini hech kimga ham bildirmas eding. Sen faqat shunga loyiqsan va sening oldingda biror kishi maqtalsa, sen chidab tura olmaysan. Senga missis Duglas aytgandek, minnatdorchilik qilib rahmat aytish kerak emas, – dedi-da Tom ukasining qulog'ini cho'zib, tepib-tepib eshikdan chiqarib yubordi. – Yo'qol endi bu yerdan! Agar yana borib xolangga chaqimchilik qilsang, ertaga bundan ham ortiqroq qilib ta'ziringni beraman.

Bir necha daqiqadan keyin beva xotinning mehmonlari stol yonida ovqat yeb o'tirar edilar. Kattalar katta stolda, bolalar bo'lsa o'sha joy va o'sha zamon odati bo'yicha uning yon tomoniga taqab qo'yilgan kichkina stol yonida o'tirardilar. Eng so'nggi lagan ustida mister Jons kichkinagina nutq so'zladi. U o'ziga va o'g'illariga ko'rsatgan hurmati uchun beva xotining minnatdorlik bildirdi, lekin shu bilan birga,

bu xizmatlar hammasi bularniki bo'lmay, boshqa bir kishiniki ekanini ma'lum qildi.

Mister Jons majlisda o'tirganlarning oldida bu ishning hammasida Gekning qatnashganligini ochish uchun so'zga juda ustalik bilan tayyorlangan edi, lekin bundan ilgariroq bu sirning ochib qo'yilishi uning hikoyasini ancha bo'shashtirib qo'ydi va kishilarning bu ishga ajablanishlari ortiqcha sezilmay qoldi. Shunday bo'lsa hamki, missis Duglas go'yo bu ishga ortiq darajada ajablangandek bo'lib, Gekni shunday maqtovlar va minnatdorchiliklar bilan ko'mib tashladiki, u o'zining o'ng'aysizlik holati va o'zini siqib turgan yangi kiyimlarini ham unutib yubordi.

Missis Duglas Gekni o'z uyiga olib, unga tarbiya bermoqchi va undan keyin unga biror yaxshi ish boshlab yuborishi uchun yordam qilmoqchi bo'lganini bildirdi.

Endi Tomga navbat keldi.

Tom:

– Gek bunga muhtoj emas. Gek o'zi boy kishi, – dedi.

Agar bu yerda yig'ilib o'tirganlar yaxshi tarbiya ko'rmagan kishilar bo'lganda bu so'zlarni kulgi bilan qarshi olar edilar, lekin indamay qolish ham ancha o'ng'aysiz bo'lib chiqdi. Shuning uchun Tom yana so'z ochib:

– Gekning puli ham bor. Sizlar menga ishonmangiz ham mayli, lekin uning puli juda ham ko'p. Kulmangizlar, men sizlarga hozir ko'rsataman. Biroz to'xtab turinglar!

Tom yugurganicha uydan chiqib ketdi. O'tirganlarning hammasi ham taajjublanishib bir-birlariga qarar va: «O'zi nima gap?» degandek qilib Gekka ko'z tashlab qo'yar edilar, Gek esa churq etmay o'tirar edi.

– Sid, Tomga nima bo'ldi? – dedi Polli xola. – U... yo'q, bu bolaning nimalar qilib yurganini hech vaqt bilib bo'lmaydi.

– Men umrimda...

Polli xola soʻzini tugata olmadi, chunki shu vaqt, yelkasidagi ikkita ogʻir qop ostida bukchayib, Tom kirib keldi. U stol ustiga bir toʻda oltinni toʻkib tashlab, tantanali ravishda:

– Mana! Mening aytganlarim toʻgʻri ekanmi? Mana shuning teng yarmi Gekniki, qolgani meniki! – dedi.

Shuncha oltinlarni koʻrgan kishilar hatto nafas ham ololmay entikib qoldilar. Bir-ikki minut davomida birortasi ham nima deyishini bilmay, hayron boʻlib qotib qoldi. Ancha vaqtdan keyingina ular, albatta, buni tushuntirib berishni soʻradilar. Tom ham bunga rozi boʻldi. Uning hikoyasi juda uzoq boʻlishi bilan birga, kishilarni maroqlantirarlik darajada juda qiziq edi. Biror kishi ham churq etib, uning soʻzini boʻlmadi. Tom hikoyasini tamom qilgandan keyin mister Jons turib:

– Men, bu yerda oʻtirganlar uchun juda qiziq narsa tayyorlab qoʻydim, deb oʻtirgan edim, biroq buning oldida meniki hech gap boʻlmay qoldi. Bunga oʻzim ham iqorman, – dedi.

Pulni sanadilar. Oʻn ikki ming dollardan ortiqroq ekan. Bunchalik pulni bu yerda oʻtirganlarning hammasi ham umrlarida hech koʻrmagan ekanlar.

OʻTTIZ BESHINCHI BOB

MUHTARAM TOM QAROQCHILAR SHAYKASIGA KIRADI

Tom bilan Gek ikkalasining Sankt-Peterburgdek kichkina bir shaharchada shunday muvaffaqiyat qozonishlari albatta xalq oʻrtasida juda zoʻr hayajon tugʻdirdi. Shunchalik koʻp pul, tagʻin uning hammasi oltin boʻlishi toʻgʻridan-toʻgʻri kishining aqli yetmaydigan bir narsa edi. Bularning dunyo topib

olishlari to'g'risida hamma yerda so'zlashar, odamlar har xil fikrlarga borib, o'zlaricha hukm chiqarar edilar. Shahar xalqidan ba'zilari hatto bu to'g'rida aqllaridan adashayozdilar. Sankt-Peterburgda va uning atrofidagi qishloqlarda butun jinlar yuradigan uylarni tintib chiqdilar; uylarning pollarini ko'chirib olib, poydevorlarning ostlarini kavlab, ko'milgan narsalarni axtarar edilar va buni yosh bolalargina emas, hatto katta-katta kishilar, o'zlariga durust, jiddiy va aqlli odamlar ham qilar edilar. Tom bilan Gek ikkalasi qayerda ko'rinishmasin, ularni erkalar, aytganlarini qilib hurmatlar va ularga zavq bilan tikilib qarab turar edilar. Bolalar bundan ilgari biror kishini bularning so'zlarini e'tiborga olib, bular bilan so'zlashganlarini eslay olmaydilar. Hozir esa bularning har bir aytgan so'zlari qiymatli bir narsadek, hammaning og'zida takrorlanardi, ularning har bir harakatlari ajoyib ko'rinib, go'yo bular odatdagi so'z va harakatlarini butunlay yo'qotib yuborganga o'xshar edilar. Bundan tashqari ular bu bolalarning avvalgi vaqtlardagi turmushida ham bo'lib o'tgan qiziq so'z va harakatlarini o'ylab, qidirib topa boshlagan edilar. Mahalliy gazetada bu ikki bolaning tarjimayi holi bosilib chiqdi.

Beva xotin Duglas Gekning pulini bankka qo'ydi; sudya Techer bo'lsa Polli xolaning so'rovi bo'yicha, Tomning pulini ham shunday qildi. Endi bolalarning ikkovida ham daromad katta: har kun bir dollardan, hatto yakshanba kuni ham yarim dollar tushib turadi. Ularning daromadlari domlaga tushishi mo'ljallangan daromadga baravar kelardi, negaki domla ibodat qilishga kelganlarning hammasidan ham pul yig'ishga muvaffaq bo'lmas edi. O'sha zamonda har bir bolaning bir haftalik ijara va oziq-ovqat haqi, o'qish, kiyim-bosh va hamma chiqimlarini qo'shganda bir-u chorak dollar turardi.

Sudya Techer Tomni juda hurmatlay boshladi. U Tomdan boshqa har qanday bola bo'lsa ham qizimni g'or ichidan olib chiqa olmas edi, derdi. Bekki unga: «Tom maktabda mening qilgan gunohim uchun o'zini tutib berib kaltak yedi», deb aytganida bu narsa otasiga juda qattiq ta'sir qildi va «meni shunday kaltakdan qutqazish uchun mening o'rnimga o'z yelkasini tutib berib, bu to'g'rida yolg'on so'zlashga majbur bo'ldi» deb otasidan uning shu yolg'on so'zlaganini kechirishini so'raganida, sudya bu so'zlardan zavqlanib ketib, bu yolg'on bo'lsa ham buyuk, olijanob, sof ko'ngil kishining obro'sini ko'taradigan yolg'on ekan, – dedi. Otasi bu so'zlarni uy ichida u yoqdan-bu yoqqa tez-tez yurib, yer tepinib so'zlar ekan. Bekki otasining shunchalik mehribon odam ekanini birinchi marta sezdi. U darhol yugurib borib, otasining so'zlarini Tomga aytdi.

Sudya Techer Tomni qachon bo'lsa ham bir buyuk advokat yoki buyuk bir askarboshi sifatida ko'rishni orzu qilar edi. U Tomning Milliy harbiy akademiyaga qabul etilishi yo'lida harakat qilmoqchi, undan keyin eng yaxshi huquq fanlari maktablaridan biridagi kursni o'qitib, shu ravishcha har qanday ishga yararlik qilmoqchi bo'lganini bildirdi.

Geklberri Finnga tekkan boyliklar va beva xotin Duglasning unga qilgan himoya va xayrixohliklari Gekning jamiyatga qo'shilishiga sababchi bo'ldi. Jamiyatga qo'shilishiga sababchi bo'ldigina emas, balki uni o'sha jamiyatga sudrab, zo'rlab olib kirdilar va shuning natijasida uning tortgan azoblari, uning kuch-quvvati va erk-ixtiyoridan kuchlilik qilar edi. Beva xotinning xizmatkorlari uni dam-badam yuvintirar, kiyimlarini tozalar, sochlarini tarab qo'yar, kechasi bo'lsa oppoq choyshablar solingan toza o'rinlarga yotqizar edilar. Gek o'zi uchun solib berilgan choyshab va ko'rpada hech bir kir yoki dog' ko'rmas, u narsalarni do'stlarcha bag'riga

bosgisi kelardi. Uni tarelka va kosalardan, vilka hamda pichoq bilan ovqat yeyishga, qo'l artadigan sochiqdan foydalanishga, kitob o'qish, ibodatxonaga borishga majbur etardilar va so'zlagan so'zlarini shunday ustalik bilan chiroyli qilib so'zlashni o'rgatar edilarki, bundan Gekning tili qo'zg'almay qolar edi. Qayoqqa qarama uning hamma atrofi g'ov va zanjir bo'lib, qo'l-oyog'ini bog'lar, yo'lini to'sar edi.

Shu ravishda u bu azob-uqubatlarga mardlik bilan uch hafta chidab, keyin bir kuni birdan yo'q bo'lib qoldi. Missis Duglas xuddi ikki kechakunduzgacha tashvish tortib, hamma yerni qidir-tirib chiqdi. Butun xalq hayron edi. Gekning o'ligini tog'lardan, keng dalalardan, katta suvlardan qidirdilar. Nihoyat, uchinchi kuni ertalab Tom Soyerning xayoliga bir yaxshi fikr keldi. U shaharning chetidagi ishdan chiqib yotgan kushxona orqasidagi saroylarni axtarib, shulardan birida Gekni topdi. U uxlab yotar edi. U hozirgina qayerdadir, birovdan qolgan sarqitlarni topib yeb, qornini to'yg'azib, so'ngra trubkasini chekib, kayf qilib uxlab yotar edi. Uning yuz-qo'llari yuvilmagan, sochlari taralmagan va erkin yurgan kezlarida chiroylik ko'rsatib turgan o'sha qadimgi uvadalariga o'ralib olgan edi. Tom uni uyg'otib, hammani qanday tashvishda qoldirganini so'zladi va uyga qaytib borishga unday boshlagan edi, Gekning chehrasi g'amgin tus oldi.

– Tom, shu so'zlaringni menga sira aytma, – dedi u. – Men qilib ko'rdim, lekin bundan hech narsa chiqmaydi. Tom, bular hammasi men uchun juda yot narsa, men bu narsalarga odatlangan emasman. Beva xotinning menga qilgan muomalasi yaxshi, lekin uning shunday dahmazalariga hech chidab tura olmayman. Masalan, u meni har kuni ertalab belgili vaqtda turishga, yuz-qo'llarimni yuvishga majbur etadi. Boshlarimni bo'lsa tarayverib jonini oladi.

O'tinxonada yotishimga ham yo'l qo'ymaydi. Mana bu la'nati kiyimni aytmaysanmi! Men shu kiyimlarni kiyib olsam, azbaroyi xudo, nafasim bo'g'ilib ketadi. Xuddi undan hech bir havo o'tmaydiganga o'xshaydi. Bu kiyim toza va chiroylik emish, chiroylikligi qurib ketsin, uni kiyganda bir yerga o'tirib bo'lmasa, yotib bo'lmasa, eshikka osilib o'ynab bo'lmasa, yerto'laning eshigiga osilib o'ynamaganimga qariyb bir yil bo'lgandir. Beva xotin bo'lsa ovqat yesa ham qo'ng'iroq bilan yeydi, yotsa ham qo'ng'iroq bilan yotadi, turganda ham qo'ng'iroq bilan turadi – bu nima degan gap? Bular hammasi shunday bir vahimalik holki, sira chidab turib bo'lmaydi.

– Hammaning uyida ham shunday-ku, Gek.

– Tom, bunisi mening uchun farqsiz. Men hamma emas va men bunga chidab tura olmayman. Bunday qo'l-oyoqlaring bilan bog'lanib qolish kishiga o'lim-ku! Bu ahvol meni juda ishdan chiqarib qo'ydi. Hozir mendan hech bir ovqat ham o'tmaydi. Baliq ovlashni xohlab qolsang – so'rash kerak, daryoda cho'milishni ham so'rab qil, hademay o'ladigan bo'lib qolsang ham javobsiz o'lolmayсан, deyman. Meni shunday odobli so'zlarga o'rgatadilarki, mening endi so'zlashga ham hafsalam qolmadi. Hali ham bo'lsa yuragimning chigilini biroz yozish uchun bir chekkaroqqa borib, so'kinib-so'kinib kelaman, bo'lmasa yuragim yorilib ketar edi. Beva xotin menga tamaki chekishga, birovning oldida u yoq-bu yog'imni qashishga ham ijozat bermaydi. Men asli qochib ketsam bo'lar edi, Tom, albatta qochib ketishim zarur edi. Buning ustiga, yaqinda maktabda o'qishlar boshlanib qolsa, meni maktabga ham yuborarlار, – bunga esa sira ham toqatim yo'q, ko'rdingmi, Tom, boylik, aftidan, menga to'g'ri kelmas ekan. Undan xafachilikdan boshqa hech narsa chiqmas ekan, undan doim bu kunimdan ko'ra

o'lganim yaxshi, deb yurar ekanman-da! Mana bu chuvrindi-uvadalar bo'lsa mening ko'nglimdagidek, bularni sirayam tashlayolmayman. Agar shu la'nati pullar bo'lmaganida, men hech vaqt bu ko'ygga tushmas edim. Tom, sen mening ulushimni ham o'zing olgin-da, istaganingcha foydalanavergin. Menga har zamonda o'n sentdan berib tursang bo'ladi, uni ham tez-tez beraverma, chunki men qiyinlik bilan topilgan narsani yaxshi ko'raman. Buning uchun sen endi borib beva xotindan meni so'rab ol.

– Qo'ysang-chi, Gek, sen yaxshi bilasanki, bu ishni qilolmayman. Bu insofdan emas, sen yana biroz chidasang, o'rganib qolasan.

– O'rganib qolasan deysanmi? Qizib turgan cho'yan pechkaning ustida o'tirishga o'rganib bo'ladimi? Yo'q, Tom, men boy bo'lishni xohlamayman. Men o'rmonlarni, suv bo'ylarini, eski bochkalarning ichida yotib qolishni yaxshi ko'raman, mana bular mening ko'nglimdagidek narsalar. Xuddi shunday paytda qo'limizda miltiqlarimiz bor, g'or ichida joylarimiz bor va boshqa hamma narsalarimiz tayyor bo'lib, endi qaroqchilik ishiga kirishamiz deb turganda, qurib ketkur shu pulning chiqib qolgani juda yomon bo'ldi-da, hamma ishimizni buzdi.

Tom qulay paytning kelishidan foydalanib qolmoqchi bo'lib:

– Menga qara, Gek, bu pullar, boylıklar bizga qaroqchilik qilish uchun to'sqinlik qilmaydi-ku! – dedi.

– Hoy, sen buni chindan aytasanmi?

– Xudo ursin, chindan aytaman. Biroq, sen o'zingni va ust-boshlaringni biroz tuzatib olmasang, seni qaroqchi qilib, o'z ichimizga ololmaymiz.

Gekning quvonchlari bir zumda so'ndi.

– Meni olib bo'lmaydi, deysanmi? Nimaga olib bo'lmaydi? Avval dengiz qaroqchilari bo'lib yurganimizda olgan eding-ku!

– To‘g‘ri, u vaqtda olgan edim, u butunlay boshqa ish edi. Qaroqchi dengiz o‘g‘risiga qaraganda obro‘li-roq bo‘ladi. U o‘zini yaxshi tutishda ham boshqalardan ortiq bo‘lishi kerak.

– Menga qara, Tom, sen hamma vaqt menga do‘st bo‘lib kelgansan. Sen bilan birga yursam, meni birovga ko‘rsatmaysan-ku, shundaymi, Tom?

– Gek, albatta, men seni o‘zimning yaqin o‘rtog‘im sifatida olib yurishga rozi edim. Biroq ko‘rgan kishilar nima deydi: «Tom Soyerning shaykasimi? Ey... Unda allaqanday daydilar yig‘ilgan-ku!» demaydilar-mi? Bu albatta, senga bu obro‘ keltirmaydi, shuningdek menga ham.

Gek nima deb javob berishini bilmay bir daqiqa hayron bo‘lib qarab turdi-da, nihoyat:

– Yaxshi bo‘lmasa, Tom, agar meni o‘zingning yangi shaykangga olaman deb va‘da bersang, men yana biror oyga beva xotinning uyiga qaytib boraman-da, har nechuk bo‘lsa ham, undagi odatlarga o‘zimni o‘rgatishga tirishib ko‘raman. Faqat sen meni o‘sha ishingga albatta olasan.

– Bo‘ldi, Gek, gap bitta. Yur, do‘stim, men kampirga seni hadeb tergamek haqida tayinlab qo‘yaman.

– Chindanmi, Tom, chindan aytasanmi? Ana shunday qilsang juda soz bo‘ladi. Agar u meni juda ham siqmaydigan bo‘lsa, men sekin-asta tamaki chekaveraman va sekin-asta so‘kinib yuraman, bir balo qilib chidayman. Xo‘sh, sen shaykangni qachon to‘plab ishga kirishasan?

– Juda tez bo‘ladi, Gek. Biz balki bugun bolalarni yig‘ib, sirlashish majlisi o‘tkazarmiz.

– Nima qilamiz deysan?

– Sirlashish majlisi.

– Bu qanday narsa o‘zi?

– Buning ma‘nosi shuki, bizlar hammamiz bir-birimizni suyang, yordam berishga qasam ichamiz,

bir-birimizning qilgan ishlarimizni birovga aytmaymiz, hatto bizlarni qiymalab tashlaydigan bo'lsalar ham, so'zimizda turamiz. Basharti biror kishi to'damiz ichidan birortamizni xafa qilsa, uni o'ldiramiz, uning o'zigina emas, balki butun oilasi bilan qirib tashlaymiz.

– Ana bu ishing juda joyida, Tom!

– Bo'lmasa-chi, bir-birimizga so'z berib, qasam ichish ishini esa tun yarmida, eng xilvat yerda, yaxshisi, jinlar yuradigan eski uylarda o'tkazish kerak...

– Tun yarmi – yaxshi vaqt, Tom.

– Ha, yarim kechada. Qasam ichishni bo'lsa, biz biror kimsa qabri ustida o'tkazib, ahdga qon bilan qo'l qo'yamiz.

– Ana bu ish joyida! Bo'ldi, Tom, men endi har qanday bo'lsa ham shu beva xotin yonida tura turaman. Men agar shunday qilib, otoqli o'g'ri bo'lib, shuhrat topib ketsam, uning o'zi: «Men uni odam qildim, yaxshi yo'lga soldim» deb maqtanib yuradi.

YAKUN

Bu haqqoniy hayotnoma shu yerda tugaydi. Negaki, bunda bir bolaning bolalik tarjimayi holi berilgan, shuning uchun ham u shu yerda tamomlanishi kerak; agar u yana cho'zilib ketsa, u vaqtda katta kishining tarjimayi holi bo'lib qoladi. Kattalar haqida roman yozganda, qayerga borib to'xtashni kishi biladi, bolalar haqida yozganda esa, istagan yeringda nuqta qo'yib tugatsang bo'ladi.

Bu kitob qahramonlari ajoyib-g'aroyib bolalar. Ehtimol keyinchalik men bu kitobda tasvirlangan bolalarning keyingi hayotlari bilan shug'ullanishni lozim ko'rib, ulardan qanday kishilar yetishib chiqqanini yozishga kirisharman.

MUNDARIJA

Birinchi bob

Tom o'ynaydi, urush-to'polon qiladi, yashirinadi3

Ikkinchi bob

Usta suvoqchi 13

Uchinchi bob

Urush va sevgi bilan mashg'ul bo'lish21

To'rtinchi bob

Yakshanba kungi maktabda «chirinish».....29

Beshinchi bob

Chaqag'on qo'ng'iz va uning o'ljasi42

Oltinchi bob

Tom bekki bilan tanishadi48

Yettinchi bob

Kanani quvish va poralangan yurak.....65

Sakkizinchi bob

Kelajakdagi botir qaroqchi73

To'qqizinchi bob

Qabristondagi fojia.....80

O'ninchi bob

Itning uvlashi – yaxshi alomat emas.....91

O'n birinchi bob

Tom vijdon azobini boshidan kechiradi99

O'n ikkinchi bob

Mushuk va dorivor..... 106

O'n uchinchi bob

Qaroqchilar shaykasi yelkanni ko'taradi 113

O'n to'rtinchi bob

Baxli qaroqchilar lageri 122

O'n beshinchi bob

Tom o'z uyiga yashirincha kelib oladi..... 130

O'n oltinchi bob

Birinchi trubkalar. – «Men pichog'imni yo'qotdim» .. 136

O'n yettinchi bob

Qaroqchilar o'zlarining ko'mish
marosimlariga ishtirok etadilar.....147

	O'n sakkizinchi bob	
Tom hikmatli tushini hikoya qilib beradi.....		151
	O'n to'qqizinchi bob	
«Men buni o'ylamasdan qilganman»		161
	Yigirmanchi bob	
Tomning yana bir jasorati		164
	Yigirma birinchi bob	
Oltin suvi yugurtirilgan gumbaz.....		171
	Yigirma ikkinchi bob	
Tom ko'kdan jazo kutadi.....		179
	Yigirma uchinchi bob	
Meff potterning qutqazilishi.....		183
	Yigirma to'rtinchi bob	
Porloq kunlar – qo'rqinchli tunlar!.....		192
	Yigirma beshinchi bob	
Ko'milgan xazinani izlash.....		193
	Yigirma oltinchi bob	
Qaroqchilar xazinani o'g'irlab ketdilar		203
	Yigirma yettinchi bob	
Titraydi va izidan tushadi		214
	Yigirma sakkizinchi bob	
Hindi joning kulbasida.....		217
	Yigirma to'qqizinchi bob	
Gek beva xotinni qutqaradi.....		222
	O'ttizinchi bob	
Tom bilan bekki g'orda.....		232
	O'ttiz birinchi bob	
Qo'rqinchli uchrashuv		244
	O'ttiz ikkinchi bob	
Chiqinglar! Ular topildilar!		256
	O'ttiz uchinchi bob	
Hindi joning taqdiri.....		260
	O'ttiz to'rtinchi bob	
Oltin chashmalar.....		274
	O'ttiz beshinchi bob	
Muhtaram tom qaroqchilar shaykasiga kiradi		278
Yakun.....		285

Adabiy-badiiy nashr

MARK TVEN

**TOM SOYERNING BOSHIDAN
KECHIRGANLARI**

Muharrir
Ma'mura QUTLIYEVA

Musahhih
Madina MAHMUDOVA

Badiiy muharrir
Uyg'un SOLIHOV

Sahifalovchi
Sunnat MUSAMEDOV

Texnik muharrir
Umidbek YAXSHIMOV

Litsenziya raqami: AI № 252, 2014-yil 02.10da berilgan
Bosishga 15.12.2016-yilda ruxsat etildi.

Bichimi 84x108 1\32.

Garnitura «Bookman Old Style». 15,12 qog'oz.
Bosma tobog'i 9,0. Shartli bosma tobog'i 16,8.
Adadi 44 221 nusxa. Buyurtma № 16-859.
Bahosi kelishilgan narxda.

«O'ZBEKISTON» NMIU bosmaxonasida chop etildi.
100011. Toshkent sh., Navoiy ko'chasi 30-uy.

Murojaat uchun telefonlar:

Nashr bo'limi – 147-00-14;
Marketing bo'limi – 128-78-43; 397-10-87
faks – 273-00-14;
e-mail: yangiasravlod@mail.ru

Mark Tven (1835–1910)

Mark Tven (Samuel Klemens) 1835-yilda AQShning Missuri shtatiga qarashli Florid qishlog'ida xizmatchi oilasida tug'ildi. Uning otasi dastlab sudda, keyinchalik tijorat ishlarida faoliyat ko'rsatgan, biroq xalq ta'biri bilan aytganda, hech qachon «biri ikki bo'lmagan» odamlardan edi. Og'ir turmush sharoiti tufayli Samuel 12 yoshlarida maktabni tark etib, mustaqil hayot kechirishga, tirikchilik qilishga majbur bo'ladi: duch kelgan odamlar xizmatini qiladi, kichkina bir viloyat gazetasida harf teruvchi, muxbir bo'lib ishlaydi.

U o'ziga «Mark Tven» taxallusini tanladi. Sababi Samuel Missisipi daryosida darg'alik qilib yurgan paytlarda Missisipidagi matroslar daryo chuqurligi kemanding o'tishi uchun yetarli darajada bexavotir ekanligini aniqlab olishgach, «mark-tven!» deb qichqirishardi. «Bexavotir suv» degan bu so'z bo'lg'usi adibga ma'qul va manzur bo'lib, mazkur taxallusni tanlagani aniq.

Mark Tven «Tom Soyer», «Geklberri Finn», «Toblanganlar», «Missisipidagi hayot» singari roman va qissalar, juda ko'p hikoyalar yozib, Amerikada va undan tashqaridagi ellarda mashhur bo'lib ketdi. Ayniqsa, uning felyetonlari va hajviy hikoyalari shuhrat qozondi. Adib jahondagi million-million kishilarning eng sevimli yozuvchilaridan biriga aylandi.

